ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΙΚΕΤΙΔΕΣ.
EURIPIDIS
DRAMA
SUPPLICES MULIERES.

AD CODD. MSS RECENSITUM:

Et, VERSIONE correctâ, NOTIS uberioribus illuſtratum.

ACCEDIT

DE

GRÆCORUM

QUINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABICA,

ET INDE FORMATA

LATINORUM Tertiâ,

QUÆSTIO GRAMMATICA.

Cum Explicatione locorum aliquot

Ex Auctoribus GRÆCIS et LATINIS.

LONDINI:
Excudebat *Gulielmus Bowyer*, A. D. MDCCLXIII.

TIBERIO HEMSTERHUSIO

ET

PETRO WESSELINGIO

VIRIS DOCTISSIMIS,

ET SUMME INTER SE AMICIS.

PETIT a Vobis hujus Dramatis Commentator, ut ſine offensâ ſibi licuerit veſtra Nomina, πρόσωπον τηλαυγὲς, FABULÆ præfixiſſe; in Obſervantiæ tamen non fictæ, verique Affectûs teſtimonium, ab Extero homine, et vobis ignoto, profectum.

Non quòd ob Eruditionem, in qua tamen neminem ſuperiorem habetis, beatos Vos et prædicandos exiſtimat; neque ob Judicium, quod in Vobis pari paſſu cum Eruditione incedit: ea parvi aeſtimat præ amabilibus iſtis Animi Doti-

 bus,

bus, quæ non niſi *veræ* Eruditionis, et *rectî* Judicii fructus ſunt effectuſque, *Modeſtiâ*, *Candore*, et *Humanitate*: quibus Vos prædiți, omnibus hominibus prodeſſe cupitis, neminem lædițis; ne Obloquio quidem, uſitato iſto Literarum hodiernarum Condimento. Sit Anima mea Vobiſcum!

Quò enim Eruditionis Nomen, ſi Barbarorum Animos retineamus? Quò Simulationem rei optimæ, ſi abſit Veritas? Quid prodeſt, ſi pro Mitibus, Probis, Simplicibus, Ingenuis, Modeſtis, Benevolis erga omnes Homines, quales promittit *Literata Inſtitutio*; ea nos dimittat Feroces, Maledicos, Verſutos, Inſolentes, Malignos, Implacabiles omnibus qui a nobis diſſentire auſi fuerint, etiam in nugis? Mallem ſanè literas Alphabeti neſcire, quàm hujuſmodi eſſe Literatum, etiam ſi iſta conditio daretur, ut Vos rerum cognitione exæquarem. hanc enim Morum pravitatem nulla Doctrina penſare poteſt, non ſi *omnem noverimus ſcientiam, et linguis Hominum et Angelorum loquamur.* Enimvero res abſurda eſt *Eruditio* ſine *Bonis Moribus*; in quibus, cum primas

partes

partes teneant *Modeſtia* et *Humanitas*, ſi quis Homo natus, his neglectis, in iſta ſibi placet, næ Ille, quicunque ſit, præpoſterè et ſtultè elegit, et τετύφωλαι, μηδ'ἐν ἐπιστάμενος.

Longe aliter Vos, reverà Eruditi, non ad famam hominum, neque ad ſpeciem, compoſiti. apud Vos nihil illiberale, nihil ferox et truculentum: mitia omnia, modeſta, ingenua; Concordiæ, Muſis, et Humanitati convenientia. quò fit, ut veſtrâ Diſciplinâ Exempliſque excitata Patria Juventus, ad æmulationem Morum atque Eruditionis veſtrae feliciter ſuccreverit; et *Belgium Fœderatum*, quod alioquin Viris Doctiſſimis, adhuc viventibus, inſigniter ornatum priùs erat, in hoc genere nunc adeo floreat, ut (ne memorem Quatuor Viros praeclaros, quos morte non ita pridem amiſiſtis, *Burmannum*, *Drakenborchium*, *Dorvillium*, *Pierſonum*) ex nulla gente, ut mihi videtur, tam Illuſtris Catalogus Virorum omnis Antiquitatis peritorum hoc tempore poſſit contexi, quàm ex veſtra parva regione: Utinam Exemplum ad Vicinos veſtros, mari disjunctos, pertineret!

Quod-

Quodcunque autem de Nobis futurum ſit, nihil certè gratius aut utilius omnibus qui Literas Humaniores amant, optare poteſt Auctor harum Notarum, quam ut Vos diutiſſimè pergatis facere quod facitis! VALETE.

April. v°. MDCCLXIII.

Lectori

Lectori S.

HÆ notæ pleræque multis abhinc annis ſcriptæ erant. quas poſtquam ſcripſiſſet Auctor, nactus eſt hujus Dramatis et Utriuſque Iphigeniæ collationem cum tribus codicibus ex Bibliotheca Regia Pariſienſi, qui hic notantur literis A. B. C. *Hæc omnia Editioni parata erant. Quum autem rure degens, valetudine infirmiſſimâ, et ſenectute jam ingruente, inſuper obſervaſſet quanto in neglectu a pleriſque fere haberetur lingua Græca et totum hoc literaturæ genus, ſtudiis hominum aliò, ut fit, converſis; maluit has notas non edere, et eas mihi donavit, qui exemplaria aliquot hujus Dramatis et notarum edenda jam curavi. Addita ſunt præcipua, quæ Viri eruditi in hanc Fabulam notarunt, quatenus ad notitiam Auctoris pervenerunt. Effeci quoque, ut opuſculum De Græcorum Quintâ Declinatione Impariſyllabicâ &c. Londini editum duobus abhinc annis, cujus exemplaria erant pauciſſima, denuo recuſum, his ſubjiceretur. Abſente Auctore, vicem ejus ad prelum ſuſcepit Vir Doctiſſimus Joannes Jortinus S. T. P. cujus eruditæ curæ multum debere hanc Editionem profitetur Commentator. Ne fierent Indices, obſtitit Auctoris oculorum infirmitas, et arthritis ſæviſſima. Vale.*

W. H.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ, ἐν Ἐλευσῖνι· ὁ δὲ χορὸς, ἐξ Ἀργείων γυναικῶν, αἳ μητέρες ἦσαν τῶν ἐν Θήβαις πεπτωκότων ἀριστέων. τὸ δὲ δρᾶμα, * ἐγκώμιον Ἀθηναίων.

EURIPIDIS

SUPPLICES MULIERES.

ARGUMENTUM.

Scena quidem eſt in Eleuſine: Chorus autem ex Argivis mulieribus, quæ matres erant interfectorum ad Thebas procerum. Fabula vero eſt, encomium Athenienſium.

* ἐγκώμιον Ἀθηναίων] Probabile eſt, rem majoris momenti propoſitam habuiſſe Euripidem in hoc Dramate. vide ad verſ. 1183. Ceterum prior pars hujus Argumenti periit. Hæc enim, quæ jam reſtant, extrema tantùm ſunt verba. quod etiam *Electræ* Euripidis videtur accidiſſe. Quamobrem aliud *Argumentum* addidi.

Aliud ARGUMENTUM.

ACT. I. *CHORUS* Matronarum Argivarum *Supplicum*, & Adraſtus Rex Argorum, unà cum parvis filiis Septem Ducum cæſorum apud Thebas, Eleuſina accedunt. ibi inveniunt matrem Theſei Æthram; quam orant, ut Theſeo ſuadeat petere ad ſepulturam cadavera filiorum ſuorum, a Thebanis detenta, & ſub dio in eorum agro putreſcentia. Theſeus Adraſto, hoc petenti, obtentu rei publicæ primùm negat; mox, ſuaſu matris, hoc ſuſcipere pollicetur. *Chorus* gaudet, Theſeique & Athenienſium Humanitatem laudat.

ACT. II. Theſeus, nuncium Thebas ad amicè petenda cæſorum cadavera miſſurus, prævenitur a Rege Creonte & Thebanis, qui, per præconem, Theſeum vetant in Atticam admittere Adraſtum, aut, ſi jam admiſerit, expellere jubent. Hujus denunciationis inſolentiam ægrè fert Theſeus. Diſputatur ab eo & præcone de Regimine *Monarchico* & *Populari:* pulcherriméque & humaniſſimè a Theſeo agitur *de Mortuis ſepeliendis*. Præco minatur Theſeo; qui, minis ejus contemtis, ad repetenda cadavera exercitum contra Thebanos ducit. *Chorus* timet, dubitat, precatur.

ACT. III. Servus, qui in priore bello captus fuerat, a Thebis profugit, & narrat Choro & Adraſto, qui Eleuſine manſerant, victoriam Theſei, & totum rei geſtæ ordinem. Mox, cadaveribus ipſis cæſorum Ducum allatis, *Choro* & Adraſto renovatur luctus.

ACT. IV. Thecis cadaverum in Scenam illatis, dum rogus paratur, Elogium uniuscujusque Septem Ducum Adraſtus, rogante Theſeo, percurrit. *Chorus* iterum luget.

ACT. V. Evadne, uxor Capanei unius ex Septem, Argis profugit Eleuſinem, & in ardentem rogum mariti ſui ſe conjicit. Iphidis, patris ejus, ſuper eâ, & *Chori* Adraſtique de ceteris, lamentationes. Minerva apparet ἐκ Μηχανῆς, & monet Theſeum jam dimiſſurum Argivos cum oſſibus Ducum, ut, ob hoc beneficium, antequam abeant, jusjurandum ab illis exigatur, *ne unquam irrumpant in agrum Atticum ipſi, &, ut, aliis irrumpentibus, illi obſiſtant*. Quæ res præcipua cauſſa Dramatis hujus videtur. adi notata ad ver. 1183.

TA

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.	PERSONÆ FABULÆ.
ΑΙΘΡΑ.	ÆTHRA.
ΧΟΡΟΣ.	CHORUS.
ΘΗΣΕΥΣ.	THESEUS.
ΑΔΡΑΣΤΟΣ.	ADRASTUS.
ΚΗΡΥΞ.	PRÆCO.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.
ΕΥΑΔΝΗ.	EVADNE.
ΙΦΙΣ.	IPHIS.
*ΠΑΙΣ.	PUER.
*ΑΘΗΝΑ.	MINERVA.
Προλογίζει ἡ Αἰθρα.	*Prologum autem agit* ÆTHRA.

* Addidi has duas *Dramatis Perſonas*. Παῖς inducitur ver. 1123. Ἀθήνᾶ ver. 1183.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ελευσινος χθονος Musgr.

Αἴ. ΔΉΜΗΤΕΡ, ἑςιȣ̃χ' Ἐλευσῖνος, χθονὸς
Τῆςδ', οἵτε ναȣ̀ς ἔχετε πρόσπολοι θεᾶς,
Εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν,
Πόλιν τ' Ἀθηνῶν, τήν τε Πιτθέως χθόνα·
Ἐν ᾗ με θρέψας ὀλβίοις ἐν δώμασιν
Αἴθραν πατὴρ, δίδωσι τῷ Πανδίονος
Αἰγεῖ δάμαρτα, Λοξίȣ μαντεύμασιν.
Εἰς τάςδε γὰρ βλέψασ', ἐπευξάμην τάδε,
Γραῦς, αἳ λιπȣ̃σαι δώματ' Ἀργείας χθονὸς,
Ἱκτῆρι θαλλῷ προσπιτνȣ̃σ' ἐμὸν γονὺ,
Πάθος παθȣ̃σαι δεινόν· ἀμφὶ γὰρ πύλας
Κάδμȣ θανόντων ἑπτὰ γυναίων τέκνων,
Ἄπαιδές εἰσιν, ȣ̃ς ποτ' Ἀργείων ἄναξ
Ἄδραςος ἤγαγ', Οἰδίπȣ παγκληρίας
Μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων,
Γαμβρῷ· νεκρȣ̀ς δὴ, τȣ̀ς ὀλωλότας δορὶ,
Θάψαι θέλȣσι τῶνδε μητέρες χθονί·
Εἴργȣσι δ' οἱ κρατȣ̃ντες, ȣ̀δ' ἀναίρεσιν
Δȣ̃ναι θέλȣσι, νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν.
Κοινὸν δὴ φόρτον ταῖςδ' ἔχων χρείας ἐμῆς

Ἄδραςος,

EURIPIDIS

SUPPLICES MULIERES.

ACTUS PRIMUS.

Æth. O CERES, quæ tenes aras Eleuſinis, terræ
Hujus; & ſacerdotes, qui habetis templa Deæ,
Ut ego ſim beata *precor*, & Theſeus filius meus,
Et civitas Athenienſis, & terra Pitthei *Troezen:*
In qua me educatam opulentis in ædibus
Æthram pater dat Pandionis filio
Ægeo uxorem, Apollinis oraculis *admonitus.*
Iſtas enim intuens, hæc ſum precata,
Anus, quæ relictis ſedibus Argivæ terræ,
Supplici cum oleæ ramo advolvuntur meis genibus,
Cladem paſſæ gravem: nam ad portas
Cadmi mortuis ſeptem filiis generoſis,
Orbæ ſunt, quos quondam Argivorum rex
Adraſtus duxit, Oedipi hæreditatis
Partem cupiens obtinere exuli Polynici,
Genero *ſuo:* ſed cadavera interfectorum *in* prælio
Iſtorum matres ſepelire cupiunt *in* terra:
Prohibent verò qui rerum potiuntur, neque ſublationem mortuorum
Dare volunt, contemnentes jura Deorum.
Commune verò onus cum his ſuſtinens *impetrandæ* opis meæ
Adraſtus,

Ἄδρας, ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε,
Κεῖται, τό,τ' ἔγχος, τλώ τε δυσυχεσάτλω
Στένων στρατείαν, λὼ ἔπεμψεν ἐκ δόμων·
Ὅς μ' ἐξολρώει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς,
Νεκρῶν κομισλὼ, ἢ λόγοισιν, ἢ δορὸς
Ῥώμη ᾳρέθαι, ⁊ τάφϐ μεταίτιον·
Μόνον τόδ' ἔργον προσιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ,
Πόλει τ' Ἀθλωῶν. τυγχάνω δ' ὑπὲρ χθονὸς
Ἀρότϐ προθύϐσ', ἐκ δόμων ἐλθοῦσ' ἐμῶν
Πρὸς τόνδε σηκὸν, ἔνθα πρῶτα φαίνεται
Φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος σάχυς.
Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχϐσα φυλλάδος,
Μενῶ πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις δυοῖν θεαῖν,
Κόρης τε ⁊ Δήμητρος, οἰκλείρϐσα μὲν
Πολιὰς ἄπαιδας τάσδε μητέρας τέκνων,
Σέβϐσα δ' ἱερὰ σέμνατ'. οἴχεται δέ μοι
Κήρυξ πρὸς ἄσυ, δεῦρο Θησέα καλῶν,
Ὡς ἢ τὸ τϐτων λυπρὸν ἐξέλῃ χθονὸς,
Ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίϐς λύσῃ, θεὸς
Ὅσιόν τι δράσας. Πάντα γὰρ δι' ἀρσένων
Γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵ τινες σοφοί.

σοφαι Brunck in Med. V. 288. Sic in Hippol. V. 644. Εν ταις σοφαισιν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἱκετεύω σε γεραιὰ γεραρῶν ἐκ σομάτων,
Πρὸς γόνυ πίπτϐσα τὸ σὸν,
Ἀγά μοι τέκνα λῦσαι, φθιμένων

Pro τεκνα leg. σλιχα, et seq. vss. pro Νεκυων, Νεανιων leg. Musgr. et interpretatur: "Redime mihi cohortem mortuorum adolescentium" — at quicquid dicat Musgr. Νεαξ vox comicorum solùm esse videtur.

Ελ — πρωΐ' εφαινετο Valck. in Ph. V. 64.

9 Μενω edidit Musgr.

δ' εμοι

Ver. 27. F. Μόνῳ
30. Vulgò, πρῶτον
33. F. Μένω
35. παιδεσς
42. F. γεραιῶν
43. F. προσπίπτϐσα σὸν,

Νεκύων

Adraſtus, rigans oculos lacrymis ille,
Jacet, bellúmque, & infeliciſſimam
Gemens expeditionem, quam ex domo miſit:
Qui me hortatur, ut filio meo perſuadeam precibus,
Ut cadaverum recuperator, aut ſuaſu, aut belli
Vi fiat, & auctor ſepulturæ;
Soli meo filio imponens hoc opus,
Et civitati Athenienſi. ſed pro terræ
Aratione ſacrifico, egreſſa ex ædibus meis
Ad hoc templum, ubi primùm apparuit
Horrens ſuper terram hanc frugum ſpica, *ſeges*.
Habens autem hunc manipulum frondis non-vinctum,
Maneo apud caſtos focos duarum Dearum,
Proſerpinæ & Cereris, miſerans quidem
Canas iſtas matres orbatas liberis,
Venerans verò ſacros *ſupplicum* ramos. abiit autem mihi
Ad urbem *Athenas* præco, Theſeum huc vocaturus,
Ut aut auferat quod has dolet ex terra *Thebana*,
Aut has neceſſitates ſupplicatorias finiat, Diis
Sacrificio facto. Omnia enim per maſculos
Mulieribus convenit agere, quæ ſapiunt.

Ut vel tollat horum terra agri-
moniam, ſive gravamen, Muyg

Cho. Supplico tibi anus ex venerando ore,
Ad genua procidens tua,
Ut redimas mihi filios, tabeſcentibus

Νεκύων οἳ καταλείπουσι μέλη,
Θανάτῳ λυσιμελεῖ,
Θηρσὶν ὀρείοισι βορὰν,
Ἐσιδοῦσ' οἰκτρὰ μὲν ὄσσων
Δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις,
Ῥυσὰ δὴ σαρκῶν πολιῶν
Καταδρύματα χειρῶν. τί γάρ; ἃ
Φθιμένους παῖδας ἐμοὺς οὔτε δόμοις
Προθέμαν, οὔτε τάφων
Χώματα γαίας ἐσορῶ.
Ἔτεκες ὦ σύ ποτ', ὦ πότνια, κοῦρον
Φίλα ποιησαμένα λέκτρα πόσει σῷ.
Μετὰ νῦν δὸς ἐμοὶ σὰς διανοίας,
Μετάδος δ', ὅσσον ἐπαλγῶ μελέα
Τῶν φθιμένων, οὓς ἔτεκον. παράπει-
σον δὴ σὸν, ὃν λισσόμεθ' ἐλθεῖν,
Τέκνον, Ἰσμηνὸν, ἐμάν τ' εἰς χέρα θεῖναι
Νεκύων θαλερῶν σώματα λάϊνον εἰς τάφον
Ὁσίως. οὐχ ὑπ' ἀνάγκας δὴ προπίπτου-
σα, προσαιτοῦσ' ἔμολον δεξιπύρους θεῶν
Θυμέλας· ἔχομεν δ' ἔνδικα. ὦ σοὶ
Τὶ πάρεστι σθένος, ὥστ' εὐτεκνίᾳ
Δυστυχίαν τὴν παρ' ἐμοὶ καθελεῖν.
Οἰκτρὰ δὴ πάσχουσ', ἱκετεύω
Τὸν ἐμὸν παῖδα τάλαιν' ἐν χερὶ θεῖναι,
Νέκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός γ' ἐμοῦ.

Virgil. Æn. IX.

62. Pro λαινον τ. leg. γαινον βαρος terrenum pondus, Musgr. qui εις rejicit, et cum Reiskio plura deesse putatur.

62. Punge post ταφον, et leg. Ὁσιως ουχ, Musgrav. Rectè. nam δε post tertium vix tuto legitur.

63. προσπ. Soph. Electr. V. 1369. αιτω, προπιτνω, λισσομαι. Mus.

66. Ald. ευτεκνια. Optimè Æm. Portus ευτεκνιᾳ. Musg.

69 Σον εμοι — nam τον εμον, cum in sequenti sit μελη παιδος εμου superfluum videtur. Musgr.

Ver. 50. F. Ῥυσὰ
54. F. εἰσορῶ.
57. F. σᾶς

Ver. 62. λάϊνον τάφον
70. F. παιδὸς ἐμοῦ.

ANTI-

Cadaveribus qui relinquunt artus,
Morte ſolvente membra,
Feris montanis eſcam,
Intuens quidem miſerabiles oculorum
Lacrymas in palpebris *meis*,
Rugoſas verò carnium canarum
Laceratione manuum *vi factas*. quid enim? quæ
Mortuos filios meos neque domi
Collocavi, neque ſepulchrorum
Tumulos terræ video.
Peperiſti tu quoque quondam, ô veneranda, filium,
Faciens gratum thalamum tuo marito.
Impertias mihi nunc de tua mente,
Impertias verò, quantum doleo miſera
De mortuis, quos peperi. perſua-
de verò tuum, cui ſumus ſupplices, ut eat,
Filium, *ad* Iſmenum, & ut in meam manum ponat
Juvenilium cadaverum corpora, *ad* lapideum ſepulchrum,
Sanctè. non autem compulſa à neceſſitate *ad tua genua* acci-
dens, petitura venio *ad* recipientes ignem deorum
Aras: habemus autem juſtam cauſam. & tibi
Adeſt quædam facultas, ut felicitate tui filii
Auferas infelicitatem meam.
Miſeranda verò *mala* quia patior, *te* ſupplex oro
Infelix *ego*, meum filium ut in manu *mea* ponas
Mortuum, ut amplectar miſera membra mei filii.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

— ερχεται· γοον γοων διαδοχον αχνσι προπολων χ. mutgr. προπολων Hadtk.

1 Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων
2 Διάδοχος· ἀχῶσι τροσπόλων χέρες.
3 Ἴτ', ὦ ξυνῳδοὶ κακοῖς,
4 Ἴτ', ὦ ξυναλγηδόνες,
5 Χορὸν, τ' Ἀΐδας σέβει.
6 Διὰ ταρῇδος ὄνυχα λευκὸν
7 Αἱμαλῶτε, χρῶτά τε φόνιον.
8 Τὰ γὰρ φθιλῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος.

Ἀντιστροφή.

1 Ἅπλης ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων
2 Πολύπονος, ὡς ἐξ ἀλιβάτου τέτρας
3 Ὑγρὰ ῥέουσα σαγὼν,
4 Ἄπαυστος αἰεὶ γόων.
5 Τὸ γὰρ θανόντων τέκνων,
6 Ἐπίπονόν τι καὶ γυναῖκας
7 Εἰς γόους τέφυκε πάθος. ἒ, ἒ,
8 Θανοῦσα τῶνδ' ἀλγέων λαθοίμαν.

84 Επιμονον Markl. επιτονον Musgr.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Τίνων γόων ἧκουσα, ἢ σέργων κλύπον,
Νεκρῶν τε θρώσκους, τῶνδ' ἀνακλόρων ἄπο
Ἠχοῦς ἰάσης; ὡς φόβος μ' ἀναπλεροῖ,

Ver. 72. F. προπόλων
73. κακοὶς
76. ταρηίδος

Ver. 82. αἰεὶ
86. τῶν

Μή

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Æth. 1 Certamen hoc aliud venit luctuum, luctibus
2 Succedens : *planctu* reſonant miniſtrarum manus.
Cho. 3 Ite, ô concentrices malis,
4 Ite, ô conſortes doloris *noſtri*,
5 *Ad* chorum, quem Pluto amat.
6 Per genas unguem candidum *mittentes*
7 Cruentate, corpúsque ſanguinolentum.
8 Juſta enim mortuorum *ſunt* honor viventibus.

Antiſtrophe.

1 Cogit me hæc inſatiabilis voluptas luctuum
2 Ærumnoſa, ut ex marina rupe
3 Humida fluens gutta,
4 Nullum unquam finem faciens luctuum.
5 Nam, mortuis liberis,
6 Perpetuus quidam in mulieribus
7 Ad luctus inſitus eſt affectus. heu, heu,
8 Utinam mortua horum dolorum oblita eſſem!

The. Quorum luctuum audivi, & pectorum ſonitum,
Et lamentationes de mortuis, ex his templis
Sono exeunte? quàm metus me ſuſpenſum reddit,

Μή μοι τι μήτηρ, ἰὼ μελασείχω τοδὶ
Χρονίαν ἀπῆσαν ἐκ δόμων, ἔχῃ νέον.
Ἑκ. Τί χρῆμα; καινὰς εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων,
Μητέρα γεραιὰν βωμίαν ἐφημένην,
Ξένους θ' ὁμῶ γυναῖκας, ἀχ ἕνα ῥυθμὸν
Κακῶν ἐχούσας· ἔκ τε γὰρ γερασμίων
Ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ·
Κυραὶ δ', ἐπεπλώματ', ἀ θεωρικά.
Τί ταῦτα, μῆτερ; σὸν τὸ μυθεῖν ἐμοὶ,
Ἡμῶν δ' ἀκούειν· προσδοκῶ τι γὰρ νέον.
Αἴ. Ὦ παῖ, γυναῖκες αἵδε μητέρες τέκνων
Τῶν κατθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας,
Ἑπτὰ στρατηγῶν· ἱκεσίοις δ' σὺν κλάδοις
Φροῦδόσί μ', ὡς δέδορκας, ἐν κύκλῳ, τέκνον.
Θη. Τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε;
Αἴ. Ἄδραστος, ὡς λέγουσιν, Ἀργείων ἄναξ.
Θη. Οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες, ἢ τοῦδε τέκνα;
Αἴ. Οὐκ, ἀλλὰ νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόροι.
Θη. Τί γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἱκεσίᾳ χερί;
Αἴ. Οἶδ'· ἀλλὰ τῶνδε μῦθος ἔ'νθεν, τέκνον.
Θη. Σὲ, τ' καλήρη χλανιδίοις, ἀνισορῷ·
Λέγ', ἐκκαλύψας κρᾶτα, κ πάρες γόον·
Πέρας γὰρ ἔδεν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν.
Αδ. Ὦ καλλίνικε γῆς Ἀθηναίων ἄναξ
Θησεῦ, σὸς ἱκέτης, κ πόλεως ἥκω σέθεν.
Θη. Τί χρῆμα θηρῶν, κ τίνος χρείαν ἔχων;
Αδ. Οἶδ' ἰὼ στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν;

(1) πτολιων Ms G. Musgr.

Hesych. Καληρη. τον πεπαλυμμενον. correct. a Musgr. ad hunc locum.

Ver. 94. ὐ ῥυθμόν γ' ἕνα
97. F. Κυραί τε,

Ver. 109. ὁ ἐντεῦθεν

Θη.

Ne mater, quam petitum venio
Diu abſentem domo, habeat aliquid novi!
Eia: Quæ res *eſt?* video nova exordia quæſtionum,
Matrem *meam* anum ad aram ſedentem,
Et peregrinas ſimul mulieres, non unum modum
Habentes luctuum: nam & ex venerandis
Oculis fundunt miſerabiles lacrymas in terram;
Et tonſuræ, ac veſtitus non qualis *eſt* in ſacris legationibus.
Quid hæc *ſunt*, mater? tuum eſt indicare mihi,
Et meum audire: expecto enim aliquid novi.
Æth. O fili, iſtæ mulieres *ſunt* matres filiorum
Qui ad Cadmeas portas occubuerunt,
Septem ducum: & cum ramis ſupplicibus
Cuſtodiunt me, ut vides, undique, fili.
The. Quis verò eſt iſte gemens miſerabiliter ad fores?
Æth. Adraſtus, ut aiunt, Argivorum rex.
The. Hi verò pueri, *qui ſunt* circa iſtum, an hujus *ſunt* filii?
Æth. Non, ſed filii mortuorum, qui occubuerunt.
The. Cur verò ad nos venerunt ſupplici manu?
Æth. Scio: ſed ad has pertinet ſubſecuturus ſermo, fili.
The. Te, qui lænâ indutus es, interrogo:
Dic, retecto capite, & omitte luctum:
Efficis enim nihil, niſi loquaris.
Ad. O clare victoriis Attici ſoli rex
Theſeu, veni ſupplex tibi & urbi tuæ.
The. Quam rem quærens, & quo opus habens?
Ad. Scisne quam pernicioſam expeditionem inſtituerim?

The.

Milton. Parad. Lost. II. 993.
For such a numerous host
Fled not in silence through the
frighted deep.— M.?

Θη. Οὐ γάρ τι σιγῇ διεπέρασας Ἑλλάδα.
Ἀδ. Ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους.
Θη. Τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.
Ἀδ. Τέτυς θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν.
Θη. Κήρυξιν Ἑρμῆ πίσωος, ὡς θάψῃς νεκρούς;
Ἀδ. Κἀπειλά γ' οἱ κλανόντες οὐκ ἐῶσί με.
Θη. Τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρήζοντος σέθεν;
Ἀδ. Τί δ' εὐτυχοῦντες; οὐκ θέλουσι φέρειν.
Θη. Ξύμβολον ἦν μ' ἐπῆλθες; ἢ τίνος χάριν;
Ἀδ. Κομίσαι σὲ, Θησεῦ, παῖδας Ἀργείων θέλων.

ὑμιν recepit Musgr. Κομποι dab. Mss. at κομπει praeplacet Musgr.

Θη. Τὸ δ' Ἄργος ἡμῖν πῶς ἔσιν; ἢ κόμποι μάτην;
Ἀδ. Σφαλέντες οἰχόμεθα· πρός σε δ' ἥκομεν.
Θη. Ἰδίᾳ δοκήσαν σοι τόδ', ἢ πάσῃ πόλει;
Ἀδ. Πάντες σ' ἰκνοῦνται Δαναΐδαι θάψαι νεκρούς.
Θη. Ἐκ τοῦ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας ὄχους;
Ἀδ. Δισσοῖσι γαμβροῖς τλήσδε πορσύνων χάριν.
Θη. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν;
Ἀδ. Οὐκ ἐγγυᾶ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις.
Θη. Ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας;
Ἀδ. Τυδεῖ τε, Πολυνείκει τε τῷ Θηβαιγενεῖ.
Θη. Τίν' εἰς ἔρωτα τῆσδε κηδείας μολών;
Ἀδ. Φοίβου μ' ὑπῆλθε δυσόπας' αἰνίγματα.
Θη. Τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, παρθένοις κραίνων γάμον;
Ἀδ. Κάπρῳ με δοῦναι & λέοντι παῖδ' ἐμῷ.
Θη. Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα;
Ἀδ. Ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας —

Ver. 127. κόμπει
129. δοκοῦσαν
131. F. λόχυς;
Ver. 133. F. Τίσι δ' ἐξέδωκας
136. F. Θηβαγενεῖ

Θη.

The. *Scio:* non enim tacitè pertranſiiſti Græciam.
Ad. Ibi perdidi Argivorum ſummos viros.
The. Talia miſerum bellum efficit.
Ad. Hos mortuos veni petiturus ab urbe *Thebana.*
The. Fretus præconibus Mercurii, ut ſepelias mortuos?
Ad. *Imo:* ſed *eorum* interfectores non ſinunt me *hoc facere.*
The. Quid enim dicunt, cùm tu juſta petas?
Ad. Quid verò? re bene geſtâ neſciunt ferre.
The. Ergò veniſti conſulturus me? aut cujus rei gratia?
Ad. O Theſeu, cupiens ut tu reportes filios Argivorum.
The. Ubi verò eſt nobis illud Argos? an gloriationes falsò (i. e. falſæ) erant?
Ad. Periimus re infeliciter geſtâ: ad te autem venimus.
The. Utrum hoc tuo privato conſilio *fit*, an totius urbis?
Ad. Omnes Argivi te ſuppliciter orant, ut ſepelias mortuos.
The. Quare verò duxiſti ſeptem cohortes ad Thebas?
Ad. Duobus generis *meis* hoc præſtans officium.
The. Quibus verò Argivorum elocâſti filias tuas?
Ad. Non cum noſtra gente contraxi affinitatem familiæ *meæ.*
The. Verùm peregrinis dediſti Argivas puellas?
Ad. *Dedi* Tydeoque, & Polynici Thebano.
The. Quodnam in deſiderium hujus affinitatis veniens?
Ad. Obſcura ænigmata Phœbi me induxerunt.
The. Quid verò dixit Apollo, parans puellis nuptias?
Ad. Ut darem meas duas filias apro & leoni.
The. Quomodo verò tu explicâſti oracula dei?
Ad. Cum veniſſent exules duo nocte ad meam portam —

Θη. Τίς, ϗ τίς, εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.
Ἄδ. Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε, Πολυνείκης θ' ἅμα.
Θη. Ἦ τοῖς ἔδωκας, θηρσὶν ὣς, κόρας σέθεν;
Ἄδ. Μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας.
Θη. Ἦλθον ϗ δὴ πῶς πατρίδος ἐκλιπόνθ' ὅρους;
Ἄδ. Τυδεὺς μὲν, αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός.
Θη. Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;
Ἄδ. Ἀραῖς πατρῴαις, μὴ κασίγνητον κτάνῃ.
Θη. Σοφὴν ἔλεξας τὴν γ' ἑκούσιον φυγήν.
Ἄδ. Ἀλλ' οἱ μένοντες, τοὺς ἀπόντας ἠδίκουν.
Θη. Ἦπου σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται;
Ἄδ. Ταυτὶ δικάζων ἦλθον, εἶτ' ἀπωλόμην.
Θη. Μάντεις δ' ἐπῆλθες, ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα;
Ἄδ. Οἴ μοι, διώκεις μ', ᾗ μάλιστ' ἐγὼ 'σφάλην.
Θη. Οὐκ ἦλθες, ὡς ἔοικεν, εὐνοίᾳ θεῶν.
Ἄδ. Τί δέ; πλέον, ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.
Θη. Οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως σ' ἀπεστράφη.
Ἄδ. Νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπλησσέ με.
Θη. Εὐψυχίαν ἔσπευσας (a) ἀντ' εὐβουλίας.
Ἄδ. Ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.
Ἀλλ', ὦ καθ' Ἑλλάδ' ἀλκιμώτατον κάρα,
Ἄναξ Ἀθηνῶν, ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω,
Πιτνῶν πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ,
Πολιὸς ἀνὴρ, τύραννος εὐδαίμων πάρος·
Ὅμως δ' ἀνάγκη συμφοραῖς εἴκειν ἐμαῖς.
Σῶσον νεκρούς μοι, τἀμά τ' οἰκτείρας κακὰ,
Καὶ τῶν θανόντων τάσδε μητέρας τέκνων,

Το δε πλεον, Musgr.
ῥαδιως απεστραφης Reisk. Tyrwh. Markl.
(a) f. ησκηκας Musgr.
165. Hunc versum Theseo adtribuit Valken. in Phœn. V. 161.

Ver. 145. F. τοῖσδ'
151. F. Σοφὴν γ' ἔλεξας τὴνδ'
Ver. 154. διδάξων
166. εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Αἷς

The. Quis, & quis, dic: duos enim dicis ſimul.
Ad. Tydeus & Polynices, pugnam conſeruerunt.
The. An his dediſti, ut feris, tuas filias?
Ad. *Imo*, aſſimilans pugnam *pugnæ* duarum ferarum.
The. Quare verò venerunt *Argos*, relictis finibus patriæ?
Ad. Tydeus quidem fugiens cædem cognatam ex patria.
The. Filius verò Oedipi quamobrem *venit*, relictis Thebis?
Ad. Propter diras patris, ne interficeret fratrem.
The. Prudens ſaltem dixiſti voluntarium hoc exilium.
Ad. Sed qui *domi* manebant, abſentes injuriâ afficiebant.
The. Num frater ipſum fraudat patrimonio?
Ad. Hæc ut diſceptarem veni, & ſic perii.
The. Vatésne conſuluiſti, & vidiſti flammas hoſtiarum?
Ad. Heu mihi, urges me qua parte ego maximè peccavi.
The. Non iviſti *ad hoc bellum*, ut videtur, faventibus diis.
Ad. Quid vero? quinetiam ivi, invito Amphiarao.
The. Itáne negligenter averſatus es Deos?
Ad. Juvenum enim virorum tumultus percellebat me.
The. Magnanimitatem ſectatus es pro bono conſilio.
Ad. Quæ res profectò jam multos perdidit duces.
Sed ô fortiſſimum caput Græcorum,
Rex Athenarum, erubeſco quidem
Procidens humi, amplecti tuum genu manu,
Canus vir, rex beatus olim:
Tamen neceſſe *eſt* cedere meis calamitatibus.
Serva mortuos mihi, miſerans & mea mala,
Et has matres mortuorum filiorum,

Αἷς γῆρας ἦκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν.
Ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν δεῦρο, & ξένον πόδα
Θεῖναι, μόλις γεραιὰ κινοῦσαι μέλη,
Πρεσβεύματ', ὦ Δήμητερ εἰς μυσήρια,
Ἀλλ' ὡς νεκρὸς θάψωσιν· ὡς αὐτὰς ἐχρῆν,
Κείνων ταφείσας χερσὶν, ὡραίων τυχεῖν.
Σοφὸν ἦ, πενίαν τ' εἰσορᾶν τ' ὄλβιον,
Πένητά τ' εἰς τοὺς πλουσίους ἀποβλέπειν,
Ζηλοῦνθ', ἵν' αὐτὸν χρημάτων ἔρως ἔχῃ·
Τά τ' οἰκρὰ τοὺς μὴ δυσυχεῖς δεδοικέναι·
Τόν θ' ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίκῃ μέλη,
Χαίρονθα τίκτειν· ὦ ἦ μὴ πάσχῃ τόδε,
Οὗτοι δικαίτ' ἄν, οἴκοθέν γ' ἀτώμενος,
Τέρπειν ἂν ἄλλους· ἡδὲ γὰρ δίκη ἔχει.
Τάχ' ἔν ἂν εἴποις, Πελοπίαν παρεὶς χθόνα,
Πῶς ταῖς Ἀθηναίαις τόνδε προσάσσεις πόνον;
Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.
Σπάρτη μὲν ὠμὴ, & πεποίκιλται τρόπους,
Τὰ δ' ἄλλα, μικρὰ, καὶ θενῆ· πόλις ἦ σὴ
Μόνη δικαίτ' ἂν τόνδ' ὑποσῆναι πόνον·
Τά τ' οἰκρὰ γὰρ δέδορκε, & νεανίαν
Ἔχει σε πομπὸν ἑῆλόν· ᾧ χρεία πόλεις
Πολλαὶ διώλοντ', ἐνδεεῖς εργαληλάτου.
Χο. Κἀγὼ τ' αὐτὸν τῷδε, σοὶ λόγον λέγω,
Θησεῦ, δι' οἴκου τὰς ἐμὰς λαβεῖν τύχας.
Θη. Ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἀμιλληθεὶς λόγῳ
Τοιῶδ'. ἔλεξε γάρ τις· Ὡς τὰ χείρονα,

170 ἐς ἡν
175
180
185
190
195

179. Χρηιμ. F. χρησιμων, utilium, fc. laboris et parsimoniæ. Musgr.
179 δεδορκεναι· Markl. Tyrwh. optimè Musgr.
182 ασωμενος, tristis. Musgr.
Ver. 187. ἢ 'μὴ,
Ver. 190. F. νεανιῶν

Πλείω

Quibus ſenectus cana venit ad orbitatem.
Suſtinuerunt autem venire huc, & peregrinum pedem
Ponere, vix moventes ſenilia membra,
Tanquam legatæ, non ad myſteria Cereris,
Sed ut mortuos ſepeliant; quomodo ipſas oportuit,
Sepultas manibus filiorum, conſequi juſta.
Sapientis autem eſt, divitem aſpicere paupertatem,
Pauperem verò reſpicere ad divites,
Imitantem *eos*, ut & ipſum *parandæ* pecuniæ amor capiat;
Et fortunatos timere miſerias;
Et poetam, ſi verſus ipſe faciat,
Gaudentem facere: niſi enim ita ſit affectus,
Non poterit, ſi propriis malis afficiatur,
Delectare alios: haud enim æquitatem *hoc* habet.
Fortaſſe verò dixeris: Peloponneſo omiſſâ,
Quare injungis iſtum laborem Athenis?
Æquum eſt ut ego hæc declarem.
Sparta quidem immitis eſt, & variis moribus [civitas
Reliquæ verò *urbes Peloponneſi ſunt* parvæ, & imbecilles: ſed tua
Sola poteſt ſuſtinere hunc laborem:
Reſpicere enim ſolet miſerias, & juvenum
Habet te rectorem bonum: cujus rei defectu urbes
Multæ perierunt, indigentes duce.
Cho. Et ego eundem, quem hic, tibi ſermonem dico,
Theſeu, ut miſericordiâ movearis mearum calamitatum.
The. Laboravi jam certans cum aliis oratione
Tali. dixit enim quidam: *Quòd mala*

Πλείω βροτοῖσίν ἐςι τῶν ἀμεινόνων.
Ἐγὼ δὴ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
Πλείω τὰ χρηςὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς.
Εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
Αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου
Καὶ θηριώδους, θεῶν διεςαθμήσατο,
Πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν, εἶτα δ' ἄγγελον
Γλῶσσαν λόγων δοὺς, ὥςε γιγνώσκειν ὄπα·
Τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ
Σταγόνας ὑδρηλὰς, ὡς τάγ' ἐκ γαίας τρέφῃ,
Ἄρδῃ τε νηδύν. πρὸς δὴ τοῖσι, χείματος
Προβλήματ', αἶθον ἐξαμύνασθαι θεοῦ·
Πόντου τε ναυςολήμαθ', ὡς διαλλαγὰς
Ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν, ὧν πένοιτο γῆ.
Ἃ δ' ἔς' ἄσημα, κοὐ σαφῶς γινώσκομεν,
Εἰς πῦρ βλέποντες, καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας
Μάντεις προσημαίνουσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο.
Ἆρ' οὐ τρυφῶμεν, θεοῦ κατασκευὴν βίῳ
Δόντος τοιαύτην, οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε;
Ἀλλ' ἡ φρόνησις τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένειν
Ζητεῖ· τὸ γαῦρον δ' ἐν φρεσὶν κεκτημένοι,
Δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι.
Ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δεκάδος· οὐ σοφὸς γεγὼς,
Ὅςις κόρας μὲν, θεσφάτοις Φοίβου ζυγεὶς,
Ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν.
Λαμπρὸν δὴ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν,

ὡς συν τῳ θεῳ. Tour in S. 190.

Ver. 206. F. τά τ' ἐκ
207. F. Ἄρδῃ τ' ἄνυδρον.
211. κ'ου σαφῆ, γινώσκομεν

Ver. 217. χερσὶ
221. F. δόντων

Ἥλκωσας

Plura ſint bonis apud homines.
Ego verò contrariam his ſententiam habeo, *nempe,*
Plura bona quàm mala eſſe hominibus.
Niſi enim hoc eſſet, non fuiſſemus in *hac* luce.
Laudo autem *eum,* qui nobis vitam à confuſa
Et ferina, *quisquis ille fuerit* Deorum, diſcrevit,
Primùm quidem indens mentem, deinde verò nunciam
Sermonis linguam dans, ut cognoſcamus vocem:
Et nutrimentum *dans* frugum, & nutrimento de cœlo
Stillas humidas, ut & alat illa quæ naſcuntur ex terra,
Et riget ſiccam terram. prætereà verò, adverſus hiemem
Munimenta, & ad æſtum Dei *ſolis* arcendum:
Et maris navigationem, ut commercia
Haberemus inter nos, *rerum,* quibus indigeret terra.
Quæ autem ſunt obſcura, & non perſpicuè cognoſcimus,
Intuentes in ignem, & per fibras extorum
Vates prædicunt, & ex auguriis.
Nonne igitur petulantes ſumus, cùm Deus apparatum vitæ
Dederit talem, quibus hæc non ſufficiant?
Sed animi elatio plus poſſe quàm Deus
Quærit: faſtum autem in mentibus habentes,
Putamus *nos* eſſe ſapientiores diis.
Quo in numero tu quoque videris *eſſe*; non ſapiens exiſtens,
Qui filias quidem, oraculis Phœbi conſtrictus,
Sic dediſti peregrinis, quaſi dantibus diis.
Miſcens autem ſplendidam familiam tuam pollutæ,

Ἥλκωσας οἴκους. χρῆν γὰρ οὔτε σώματα
Ἄδικα δικαίοις τ' σοφὸν συμμιγνύναι,
Εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς δόμους κτᾶσθαι φίλους.
Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος,
Τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασιν διώλεσεν
Τὸν οὐ νοσοῦντα, κοὐδὲν ἠδικηκότα.
Εἰς δὴ στρατείαν πάντας Ἀργείους ἄγων,
Μάντεων λεγόντων, θέσφατ' εἶτ' ἀτιμάσας,
Βίᾳ παρελθὼν θεοὺς, ἀπώλεσας πόλιν,
Νέοις παραχθείς· οἵ τινες τιμώμενοι
Χαίρουσι, πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης,
Φθείροντες ἀστοὺς, ὁ μὲν ὅπως στρατηλατῇ,
Ὁ δ', ὡς ὑβρίζῃ, δύναμιν εἰς χεῖρας λαβὼν,
Ἄλλος δὴ, κέρδους οὕνεκ', οὐκ ἀποσκοπῶν
Τὸ πλῆθος, εἴ τι βλάπτεται πάσχον τάδε.
Τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες· οἱ μὲν ὄλβιοι,
Ἀνωφελεῖς τε, πλειόνων τ' ἐρῶσ' ἀεί·
Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες, καὶ σπανίζοντες βίου,
Δεινοὶ, νέμοντες τῷ φθόνῳ πλεῖον μέρος,
Εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακὰ,
Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι.
Τριῶν δὴ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σώζει πόλεις,
Κόσμον φυλάττουσ', ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις.
Κἄπειτ' ἐγώ σοι ξύμμαχος γενήσομαι;
Τί πρὸς πολίτας τοὺς ἐμοὺς λέγων καλόν;
Χαίρων ἴθι δὴ, μὴ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς
Αὐτὸς, πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς+ λίαν.

ερευνων θεσφατ', ειτ' Musgr.

αφιεναι, ut pendeat a δεινοι Musgr.

ἡ μεση Stob. Tit. XLIV.

δοξῃ πολει. Stob. l. c. Ὃν τιν' αν τ. νομος. Musgr. Κοσμος est forma reip. a majoribus tradita. — Markl. quoque proponit νομος.

— ιθ'. ουδ' ει μη βεβουλευσαι καλως Bonis avibus abi; neque, si malum ipse consilium ceperis — Musgr.

+ εμ' αξιου. Aequum puta, ut ego infortunio macter. Musgr.

Ver. 225. εἰς φόβους
228. Τὸν συννοσοῦντα,

Ver. 248. Χαίρων ἴθι, μὴ οὐ γὰρ

Χο.

Vulnerâſti domum *tuam*. oportuit enim neque perſonas
Injuſtas juſtis miſcere ſapientem,
Et florenti domo comparare amicos.
Deus enim exiſtimans communes *eſſe* eventus,
Sontis calamitatibus perdere ſolet
Eum qui inſons eſt, & qui nihil peccavit.
Ducens autem omnes Argivos in expeditionem,
Vatibus *contra* dicentibus, oraculísque præterea contemptis,
Per vim neglectis diis, perdidiſti civitatem,
A juvenibus ſeductus; qui honoribus affici
Gaudent, & augent bella ſine jure,
Corrumpentes cives, alius quidem ut fiat imperator,
Alius verò, ut inſolenter ſe gerat, nactus potentiam;
Alius verò, quæſtûs gratiâ, non conſiderans
An populus aliquid detrimenti accipiat, dum hæc patitur.
Tria enim *ſunt* genera civium: divites quidem
Inutilésque *ſunt*, & ſemper plura expetunt:
Pauperes verò, & indigentes victu,
Vehementes, & tribuentes nimium invidiæ,
Emittunt malos aculeos in divites,
Linguis malorum patronorum decepti.
Trium verò partium illa, quæ *eſt* in medio, ſervat civitates,
Diſciplinam conſervans, quam conſtituerit civitas.
Et deinde ego tibi auxiliator ero?
Quid ſpecioſum dicens ad meos cives?
Vale & abi: nam *nobis* non conſuluiſti benè
Ipſe, ut nos urgeamus nimis fortunam.

Cho.

Χο. Ἥμαρ]εν· ἐν νέοισι (1) δ' ἀνθρώπων τόδε
Ἐνέ(2)σι· συγγνώμιω ἢ τῷδ' ἔχειν χρεών.
Αδ. Οὗτοι δικασιῶ εἰλόμιω ἐμῶν κακῶν,
Ἀλλ' ὡς ἰα]ρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα·
Οὐδ', εἴτι πρά]ξας μὴ καλῶς εὐσ]έβκομαι,
Τύτων κολασιῶ κ]ὰπιμιμ]ηλιῶ, ἄναξ,
Ἀλλ' ὡς ὀναίμιω. εἰ ἢ μὴ βύλει τάδε,
Στέργειν ἀνάγκη τοῖσι σοῖς· τί γὰρ πάθω;
Αγ', ὦ γεραιαὶ, σ]είχε]ε, γλαυκιῶ χλόιω
Αὐτ]ὸ λιπ]ύσαι φυλλάδ]ος κ]αλασροφῆ,
Θεύς τε, ⟨ὦ⟩ γιῶ, τιώ τε πυρφόρον θεὰν
Δήμη]ρα θέμεναι μάρ]υρ', ἡλίυ τε φῶς,
Ὡς ὐδὲν ἡμῖν ἤρκεσαν λι]αὶ θεῶν.
[Τῶν συγ]ηνῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυά σε χρεών,
Τοῖς δ' παθοῦσιν ἄξι' ἀμιύνειν εὐσεβές.
Ἡ γὰρ τεκοῦσά σ' ἐσὶ θυγάτηρ Πιτθέως,]
Ος Πέλοπ]ος ἰὼ παῖ· Πελοπίας δ' ἡμεῖς χθονὸς
Ταυτὸν πα]ρῷον αἷμά σοι κεκ]ήμεθα.
Τί δρᾷς; προδώσεις ταῦτα; κἀκβαλεῖς χθονὸς
Γραῦς ὐ τυχύσας ὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῃ̃ν;
Μὴ δῆτ'. ἔχει γὰρ καλαφυγιῶ, θὴρ μὲν πέτραν,
Δοῦλ]ος ἢ βωμὺς θεῶν· πόλις ἢ πρὸς πόλιν
Επ]ηξε, χειμαθεῖσα. τῶν γὰρ ὀν βροτοῖς
Οὐκ ἔσιν ὐδὲν διὰ τέλυς εὐδαιμονῦν.

Ἐξάμ]ετροι.

Χο. Βᾶθι, τάλαιν', ἱερῶν δαπέδων ὑπὸ Περσεφονείας,

Ver. 252. F. σ' εἰλόμιω
259. F. καλασεφῆ,
Ver. 261. μάρ]υσας,
268. Δοῦλοι

Βᾶθι,

---

(1) Ἐννοιασι Musgr.
(2) Ἐνοσσι]ο· Musgr.

V. 252. Hunc post V. 253 leg. Musgr. et mulat εἰλομαν, in ἑλομενοι δ', — In V. 253. σ' αφιγμεθα.

πραξας καλως. Jon. V. 1617. Καλως δ' Απολλων παντ' πραξε —

Ἀκέσιος.

—καλῶ σοφῇ Musgr.

πᾶις; —

metaphoricè. Sic Aeschyl. alibi

Ch. Peccavit: in juvenibus vero hominibus hoc *peccatum*
Ineſt: veniam autem huic dare æquum eſt.
Ad. Non elegi te judicem meorum malorum,
Sed venimus, ô rex, *ad te*, ut *ad* medicum horum:
Neque, ſi quid deprehendar non rectè feciſſe,
Iſtorum punitorem, & objurgatorem, ô rex,
Sed ut adjuver. ſi autem non vis hæc *facere*,
Neceſſe *eſt me* tuæ *ſententiæ* acquieſcere: quid enim agere poſſum?
Agite, ô anus, ite, glaucum germen
Frondis oleæ relinquentes hîc *lanâ*-cinctum,
Et Deos, & terram, & flammiferam Deam
Cererem facientes teſtem, & ſolis lumen,
Quòd nihil profuerint nobis preces Deorum.
[Oportet autem te revereri lacrymas cognatorum,
Et pium erat opitulari iis qui indigna paſſi ſunt.
Tua enim mater eſt filia Pitthei,]
Qui erat filius Pelopis; nos verò ex terra Pelopea *cum ſimus*,
Habemus eandem originem, quod ad patriam attinet, tecum.
Quid agis? prodésne hæc? & ejicies ex terra
Has anus non conſecutas res quas ipſas *conſequi* decebat?
Ne facias. habet enim refugium, fera quidem petram,
Servus verò aras Deorum: civitas autem ad civitatem
Trepida fugere ſolet, jactata tempeſtatibus. rerum enim humanarum
Nihil eſt perpetuò beatum.

Cho. Vade, ô miſera, à ſacro ſolo Proſerpinæ,

Βᾶθι, ϲ ἀντίασον, γονάτων θῆ χεῖρα βαλοῦσα,
Τέκνων τε θνατῶν κόμισαι δέμας. ὦ μελέα ᾽γὼ,
Οὓς ὑπὸ τείχεσι Καδμείοισιν ἀπώλεσα κύρσας.
᾽Ιώ μοι. λάβεϲε, φέρεϲε, πέμπεϲε᾽
Κείνεϲε ταλαίνας χέρας γεραιάς.
Πρὸς γηρειάδω, ὦ φίλω, ὦ δοκιμώταϲ᾽ Ἑλλάδι,
᾽Ανῶμαι, ἀμφιπίνουσα τὸ σὸν
Γόνυ ϲ χέρα, δειλαίαν
Οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ᾽ ἱκέτιν,
᾽Η τιν᾽ ἀλάταν, οἰκτρὸν ἰήλεμον, οἰκτρὸν ἰοῦσαν.
Μήδ᾽ ἀτάφους, τέκνον, ἐν χθονὶ Κάδμου, χάρματα θηρῶν,
Παῖδας ἐν ἡλικίᾳ τᾷ σᾷ καλίδης, ἱκετεύω.
Βλέψον ἐμῶν βλεφάρων θηδάκρυον, ἃ περὶ σοῖσιν
Γένασιν ὧδε πιτνῶ, τέκνοις τάφον ἐξανύσαθαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Μῆτερ, τί κλαίεις, λέπ᾽ ἐπ᾽ ὀμμάτων φάρη
Βαλοῦσα τῶν σῶν; ἆρα δυσλώβης γόος
Κλύουσα τῶνδε; καὶμὲ γὰρ διῆλθέ τι.
᾽Έπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ δακρυῤῥόει
Σεμναῖσι Δηοῦς ἐσχάραις παρημένη.
Αἴ. Αἶ, αἶ. Θη. Τὰ τέτων ἐχὶ σοὶ ϛενακτέον.
Αἴ. Ὦ τλήμονες γυναῖκες. Θη. Οὐ σὺ τῶνδ᾽ ἔφυς.
Αἴ. Εἴπω τὶ, τέκνον, σοί τε ϲ πόλει καλόν;
Θη. Ὡς πολλά γ᾽ ἐσὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά.
Αἴ. ᾽Αλλ᾽ εἰς ὄκνον μοι μῦθω, ὃν κεύθω, φέρει.

Ver. 273. F. τεθνεώτων κομίσαι
277. F. Πρός σε γηρειάδω, ὦ φίλω, ὦ δοκιμώταί᾽ Ἑλλάδ᾽ ἄνομαι, &c.
280. ἱκέταν,

Θη.

-περπεϲ᾽ εκ-
πεϲε τειναϲε ταλαινας — Muſgr.

ἴκεϲιαν, defendit Muſgr.

— Ἤι τιν᾽ — Velut aliquem — Supplices erant, non Errones. Muſgr.

Vade, & ſupplica, genibus imponens manum,
Filiorum mortuorum ut reportet cadavera, (ô me miſeram)
Quos juvenes perdidi ſub mœnibus Cadmeis.
Hei mihi. capite, ferte, mittite:
Secernite, *diducite* miſeras manus ſeniles.
Per mentum, ô chare, ô præſtantiſſime Græciæ, precor, cadens ad tua
Genua & manum, miſeræ
Miſerere pro liberis mei ſupplicis,
Aut velut erronis alicujus miſerabilis, edentis lugubrem queſtum.
Et, fili, ne inſepultos in terra Cadmi, ludibria ferarum,
Filios *meos* in tuo tempore videas, ſuppliciter oro.
Aſpice lacrymas in meis palpebris, quæ ad tua
Genua hîc cado, ſepulturam liberis ut efficiam.

The. Mater, quid ploras, tenue peplum ſuper oculos
Tuos ponens? num miſerabilem querelam
Harum audiens? nam me quoque aliquid pervadit.
Attolle canum caput, ne lacrymas funde
Dum aſſides ſanctis focis Cereris.

Æth. Heu, heu. *The.* Iſtarum *mala* non ſunt tibi ingemiſcenda.
Æth. O miſeræ mulieres! *The.* Non tu ex illarum numero es.
Æth. Dicamne, fili, aliquid tibi & urbi honeſtum?
The. Dic, quia multa ſunt etiam à mulieribus ſapienter dicta.
Æth. Sed ſermo, quem in animo habeo, ad cunctationem mihi tendit.

φιλυς. Barn. Markl. Musgr.

Θη. Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρής' ἐπικρύπτειν φίλοις.
Αἴ. Οὔτοι σιωπῶσ', εἶτα μέμψομαί ποτε
Τὴν νῦν σιωπὴν, ὡς ἐσιγήθη κακῶς·
Οὐδ' ὡς ἀχρεῖον τὰς γυναῖκας εὖ λέγειν
Δείσασ', ἀφήσω τῷ φόβῳ τοὐμὸν καλόν.
Ἐγὼ δέ σ', ὦ παῖ, πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν
Σκοπεῖν κελεύω, μὴ σφαλῇς ἀτιμάσας·
Σφαλῇ γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἆλλ' εὖ φρονῶν.
Πρὸς τοῖσδε δ', εἰ μὲν μὴ 'δικουμένοις ἐχρῆν
Τολμηρὸν εἶναι, κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως·
Νυνὶ δέ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει,
Κἀμοὶ παραινεῖν οὐ φόβον φέρει, τέκνον,
Ανδρας βιαίους, καὶ κατείργοντας νεκροὺς
Τάφου τε μοίρας, καὶ κτερισμάτων λαχεῖν,
Εἰς τήνδ' ἀνάγκην σῇ καταστῆναι χερὶ,
Νόμιμά τε πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος
Παῦσαι. τὸ γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις
Τοῦτ' ἔσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς.
Ἐρεῖ δὴ τις, ὡς ἀνανδρίᾳ χερῶν,
Πόλει παρόν σοι στέφανον εὐκλείας λαβεῖν,
Δείσας ἀπέστης. καὶ συὸς μὲν ἀγρίου
Ἀγῶνος ἥψω, φαῦλον ἀθλήσας πόνον·
Οὗ δ' εἰς κράνος βλέψαντα, καὶ λόγχης ἀκμὴν,
Χρῆν ἐκπονῆσαι, δειλὸς ὢν ἐφευρέθης.
Μὴ δῆτ' ἐμός γ' ὢν, ὦ τέκνον, δράσῃς τάδε.
Ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη
Τοῖς κερτομοῦσι, Γοργόν' ὡς ἀναβλέπει,

E. Medea
— τιμην αρεῖ — augebit. M.

καταστησαι R. adprobante M.

— γοργον ὡς αναβλεπει
Σιη Πατρις. — Quam terribilem aspectum habeat tua patria. — M.

Ver. 296. F. φίλους.

Αἰ

The. Turpe dicis, ut quis amicos *ſuos* celet commoda.
Æth. Non ſanè tacens, deinde reprehendam aliquando
Præſens ſilentium, quod turpiter ſit tacitum;
Neque ut inutile, mulieres peritè dicere,
Timens, amittam meum commodum metu.
Ego verò te, ô fili, primùm quidem Deorum jura
Conſiderare jubeo, ne offendas *hac* re neglectâ:
Nam in hoc ſolo offendes, alioqui rectè ſentiens. [cauſſâ
Præterea verò, ſi officium non poſtulaſſet, ut injuriâ-affectorum
Auderes, omnino tacuiſſem:
Nunc verò & tibi hoc gloriam fert,
Et mihi hortari te non affert metum, ô fili,
Ut viri violenti, & qui impediunt mortuos
Ne ſepulcri debitam ſortem, & parentalia conſequantur,
Ad hanc *officii* neceſſitatem tua compellantur manu,
Et qui totius Græciæ inſtituta confundunt,
Tu compeſcas. quod enim continet hominum urbes
Hoc eſt, quando quis leges ſervat accuratè.
Dicet verò aliquis, *Quòd ob ignaviam manuum,*
Cùm liceret tibi gloriæ coronam urbi comparare,
Timore omiſeris. et ſuis quidem agreſtis
Certamen ſuſcepiſti, tolerans laborem inglorium:
Ubi verò in galeam intuentem, & in cuſpidem haſtæ,
Oportebat te laborare, ſis inventus timidus.
Nequaquam meus cum ſis, ô fili, hæc facias.
Vides, ut inops conſilii deriſa fuit
Ab iis qui riſu dicant, *eam* GORGONEM ASPICERE,

Σὴ πατρίς. ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται·
Αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράσσουσαι πόλεις,
Σκοτεινὰ ϗ βλέπουσιν, εὐλαβούμεναι.
Οὐκ εἶ, νεκροῖσι, ϗ γυναιξὶν ἀθλίαις
Προσωφελήσων, ὦ τέκνον, κεχρημέναις;
Ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα,
Ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν
Πέποιθ'· ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.
Χο. Ὦ φιλτάτη μοι, τῷδέ τ' εἴρηκας καλῶς,
Κἀμοί· διπλοῦν δὴ χάρμα γίγνεται τόδε.
Θη. Ἐμοὶ λόγοι μὲν, μῆτερ, οἱ λελεγμένοι,
Ὀρθῶς ἔχουσ' εἰς τόνδε, κἀπεφηνάμην
Γνώμην, ὑφ' οἵων ἐσφάλη βουλευμάτων.
Ὁρῶ δὴ κἀγὼ ταῦθ' ἅπερ με νουθετεῖς,
Ὡς τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις
Φεύγειν τὰ δεινά. πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ,
Ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξάμην,
Ἀεὶ κολαστὴς τῶν κακῶν καθεστάναι.
Οὔκουν ἀπαυδᾷν δυνατόν ἐστι μοι πόνους.
Τί γὰρ μ' ἐροῦσιν οἵγε δυσμενεῖς βροτῶν,
Ὅθ' ἡ τεκοῦσα σὺ, χ' ὑπεροῤῥωδοῦσ' ἐμοῦ,
Πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον;
Δράσων τάδ' εἶμι, ϗ νεκροὺς ἐκλύσομαι,
Λόγοισι πείσων· εἰ δὴ μὴ, βίᾳ δορός.
Ἤδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν.
Δόξαι δὴ χρῄζω ϗ πόλει πάσῃ τάδε·

Horat. Sallust.

Ὅθ ὁ τοκας συ — Tu, mater — ut Hippol. V. 564. M.

— εσται γ', ουχι — M.

Ver. 324. πράσσουσιν
328. F. γ' ὁρμωμένῳ,

Ver. 348. F. μὴ οὐχὶ

Δόξει

Tua patria. nam in laboribus *ea* creſcit:
At quietæ urbes, obſcurè degentes,
Obſcuras etiam *res* ſpectant, dum nimium timent.
Nonne ibis, mortuis, & miſeris mulieribus,
O fili, opem laturus indigentibus?
Nam neque timeo tibi juſtâ de cauſâ proficiſcenti,
Et Cadmi populum videns *jam* fortunatum,
Diverſam aleam ipſum adhuc experturum
Confido: nam Deus omnia ſolet retro vertere.
Cho. O chariſſima mihi, & iſti rectè dixiſti *hoc*,
Et mihi: duplex verò gaudium hoc eſt.
The. Mea quidem verba, mater, modò dicta,
Rectè ſe habent ad iſtum, & oſtendi *meam*
Sententiam, quibus offenderit conſiliis.
Video autem et ipſe hæc quæ me mones,
Quòd meis moribus non ſit conſentaneum
Fugere pericula. nam multis rebus honeſtè geſtis,
Elegi hunc morem inter Græcos,
Ut ſemper eſſem punitor malorum.
Non igitur recuſare poſſibile eſt mihi labores.
Quid enim de me dicent homines malevoli,
Quando tu quæ es mea mater, & times pro me,
Prima jubes me ſuſcipere hunc laborem?
Vado iſta facturus; & cadavera redimam,
Verbis *Creonti* perſuaſurus; ſin minùs, armorum vi *coacturus*.
Statim hoc erit, propitiis Diis.
Hæc autem & à tota civitate decerni cupio;

Δόξει δ', ἐμοῦ θέλοντος· ἀλλὰ τοῦ λόγου
Προδοὺς, ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον.
Καὶ γὰρ κατέστησ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν,
Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν.
Λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων,
Εἰς πλῆθος αὐτῶν εἶμι· ϗ πείσας τάδε,
Λεκτοὺς ἀθροίσας δεῦρ' Ἀθηναίων κόρους
Ἥξω· παρ' ὅπλοις θ' ἥμενος, πέμψω λόγους
Κρέοντι, νεκρῶν σώματ' ἐξαιτούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιαὶ, σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη
Μητρὸς, πρὸς οἴκους ὥς νιν Αἰγέως ἄγω,
Φίλην προσάψας χεῖρα. τοῖς τεκοῦσι γὰρ,
Δύστηνος, ὅστις μὴ 'ντιδουλεύει, τέκνων·
Κάλλιστον ἔρανον δοὺς γὰρ, ἀντιλάζυται
Παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ', ἃ 'ν τοκεῦσι δῷ.

Homer. Virgil.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Ἱππόβοτον Ἄργος, ὦ πάτριον ἐμὸν πέδον,
2 Ἐκλύετε τάδε γ', ἐκλύετ' ἄνακτος
3 Ὅσια περὶ θεοὺς, καὶ μεγάλα
4 Πελασγία, καὶ κατ' Ἄργος.

Πελασγια, — Magni æstimanda in Pelasgia, et ad Argos. M.

Ἀντιστροφὴ ά.

1 Εἰ γὰρ ἐπὶ τέρμα, καὶ τὸ πλέον, ἐμῶν κακῶν
2 Ἱκόμενος, ἔτι ματέρος ἄγαλμα,
3 Φόνιον ἐξέλοι, γᾶν θ' φίλαν
4 Ἰνάχου θεῖτ' ὀνήσας.

Ταν Ιναχου ob metrum, probante Musgr. legit Markland.

Ver. 364. ἂν

Στροφὴ

Decernet autem, ſi ego *ſolùm* voluero : ſed deliberandi
Facultatem ſi dedero prius, habebo populum magis benevolum.
Ego enim conſtitui ipſum in principatu,
Liberâ factâ hac urbe, habente æquale jus ſuffragii.
Aſſumpto autem Adraſto *ad* fidem meorum verborum,
Ad eos collectos ibo ; & cùm hæc ipſis perſuaſero,
Ubi lectos Athenienſium juvenes collegero, huc
Redibo ; & ſedens ad arma, mittam nuncios
Creonti, petens corpora mortuorum.
Sed, ô anus, auferte ſacros ramos
A matre, ut eam ducam ad domum Ægei,
Adjungens amicam manum. nam parentibus
Filius qui viciſſim non ſervit, infelix eſt :
Pulcherrimo enim dono dato, viciſſim accipit
A ſuis liberis talia quæ dederit parentibus.

ANTISTROPHICA.

Strophe I.

Cho. 1 Argos equis alendis aptum, ô meum patrium ſolum,
2 Audiviſtis hæc, audiviſtis regis
3 Sancta erga Deos, & magna
4 Regio Pelaſgorum, & circa Argos *ſita regio ?*

Antiſtrophe I.

1 Utinam *Theſeus* ad metam meorum malorum, & ultra
2 Veniens, inſuper matris oblectamentum
3 Cruentum auferat *a Thebis*, & terram amicam
4 Inachi faciat beneficiis !

Στροφὴ β'.

1 Καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν, εὐσεβὴς πόνος,
2 Χάριν τ' ἔχει τὰν ἐσαιεὶ
3 Τιμόπτολις. κρανεῖ ποτ' ἆρα; φίλιά μοι
4 Τεμεῖ, ὦ τέκνοισιν ταφὰς ληψόμεθα;

— ποτ' αρα φιλια Μοιρ' Εμοι, και — M.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ἄμυνε ματρὶ, πόλις, ἄμυνε, Παλλάδος,
2 Νόμους βροτῶν μὴ μιαίνειν.
3 Σύ τοι σέβεις δίκαν· τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ
4 Νέμεις αἰεὶ, τὸ δυστυχῆ πάντα ῥύῃ.

Αμυνε δματοις, sc. mortuis. M.

Νεμουσ' — Canter. Rectè M.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Τέχνην μὲν αἰεὶ τήνδ' ἔχων, ὑπηρετεῖς
Πόλει τε κἀμοὶ, διαφέρων κηρύγματα.
Ἐλθὼν δ' ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ,
Σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε,
Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκρούς,
Συγγείτον' οἰκῶν γαῖαν ἀξιῶν τυχεῖν,
Φίλον τε θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών.
Κἂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι, παλίσσυτος
Στεῖχ'· ἢν δ' ἀπιστῶσ', οἵδε δεύτεροι λόγοι,
Κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον.
Στρατὸς δὴ θάσσει, κἀξετάζεται παρὼν,
Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν, εὐπρεπὴς ὅδε.

Ver. 374. εἰσαεὶ
376. Τεμοῖ
380. F. Νέμουσ', αἰεὶ τὸν

Ver. 390. F. ἀσπιδιφόρων.
392. F. εὐτρεπὴς

Καὶ

Strophe II.

1 Præclarum verò monimentum eſt urbibus pius labor,
2 Et perpetuam gratiam habet
3 Cultor civitatis. perficietne hæc unquam *Theſeus?* fœdus mecum
4 Faciet, & noſtris liberis recipiemus ſepulturas ?

Antiſtrophe II.

1 Succurre matri (i. e. *mihi)* ô civitas, ſuccurre, Palladis,
2 Ne polluant *Thebam* leges hominum.
3 Tu colis juſtitiam ; & minus injuſtitiæ
4 Tribuens, ſemper injuſtè afflictum quemlibet liberas.

ACTUS SECUNDUS.

THE. Habens ſemper hanc artem, ſervis
Urbi & mihi, variis in locis nuncians edicta.
Profectus autem trans Aſopum, & Iſmeni aquam,
Venerabili Cadmeorum tyranno hæc dic,
Theſeus à te amicè petit ut ſepelias cadavera,
Utpote habitans vicinam terram petens hoc *conſequi,*
Et ut facias amicum totum populum Athenienſem.
Et ſiquidem *poſtulatis* annuant, retro
Veni : ſi verò recuſent, ſecundo loco dic,
Cœtum meorum militum ut expectent.
Exercitus autem ſedet, & recenſetur præſens,
Callichorum circa ſanctum, paratus ille.

Καὶ μὴν ἑκοῦσά τ' ἀσμήνη τ' ἐδέξατο
Πόλις πόνον τόνδ', ὡς θέλοντά μ' ᾔσθετο.
Ἔα· λόγων τίς ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται;
Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν, οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι,
Κήρυξ. Ἐπίσχες, ἢν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου,
Μολὼν δ' ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν.
Κή. Τίς γῆς τύραννος; πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ
Λόγους Κρέοντος; ὃς κρατεῖ Κάδμου χθονὸς,
Ἐτεοκλέους θανόντος ἀμφ' ἑπταστόμους
Πύλας, ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνείκους ὕπο.
Θη. Πρῶτον μὲν ἤρξω τοῦ λόγου ψευδῶς, ξένε,
Ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἄρχεται
Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις,
Δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει
Ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς
Τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χ' ᾧ πένης ἔχων ἴσον.
Κή. Ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως
Κρεῖσσον. πόλις γὰρ, ἧς ἐγὼ πάρειμ' ἄπο,
Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται·
Οὐδ' ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις,
Πρὸς κέρδος ἴδιον, ἄλλος ἄλλοσε στρέφει·
Ὅδ' αὐτίχ' ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Εἰσαῦτις ἔβλαψ', εἶτα διαβολαῖς νέαις
Κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ', ἐξέδυ δίκης.
Ἄλλως τε, πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους,
Ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;
Ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους

Vid. Jupr. V. 348.

Longin. VI. ἡ γαρ των λογων κρισις πολλης εστι πειρας τελευταιον επιγεννημα.

Ver. 413, 414. F. ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει·
Ὀνδ' αὐτίχ' ἡδὺς, &c.

Κρείσσω

Et quidem volens & libens ſuſcepit
Civitas hunc laborem, poſtquam ſenſit me cupere.
Ehem: quis iſte, *qui noſtris* ſermonibus intervenit?
Thebanus, ut videtur, non *enim* certè ſcio,
Præco. mane, ſi *iſte* te liberet hoc labore,
Et adventu ſuo occurrat meis conſiliis.
Præ. Quis *eſt* tyrannus terræ? ad quem oportet me nunciare
Verba Creontis? qui imperat Thebis,
Eteocle interfecto apud ſeptemplices
Portas, à manu fratris Polynicis.
The. Primùm quidem cœpiſti orationem falsò, hoſpes,
Quærens hîc tyrannum: non enim regitur *hæc urbs*
Ab uno viro, ſed eſt libera civitas,
Populus autem imperat ſucceſſione per vices
Annuâ, non divitiis tribuens
Prælationem, ſed etiam pauper habens jus æquale.
Præ. Unum quidem hoc nobis, ut in calculorum ludo, das
Superius. civitas enim, à qua ego veni,
Regitur ab uno viro, non à *populi* turba;
Neque eſt qui eam verbis inflans,
Ad ſuam utilitatem, aliàs aliò vertit;
Neque qui jam acceptus, & multùm *populo* gratificatus
Poſtea lædit; deinde novis calumniis
Tegens priora crimina, effugit pœnam.
Præterea, quomodo non perſpiciens rationes reip. adminiſtrandæ,
Rectè poterit populus regere civitatem?
Tempus enim doctrinam, quàm celeritas,

Κρείσσω δίδωσι· γηπόνος δ' ἀνὴρ πένης,
Εἰ καὶ πένοιτο, κἀμαθὴς ἔργων ὕπο,
Οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοίν' ἀποβλέπειν.
Ἦ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,
Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ,
Γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον, οὐδὲν ὢν τοπρίν.
Θη. Κόμψός γ' ὁ κήρυξ, καὶ παρεργάτης λόγων.
Ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω,
Ἄκου· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.
Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει·
Ὅπου, τὸ μὲν πρώτιστον, οὐκ εἰσὶν νόμοι
Κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκτημένος
Αὐτὸς παρ' αὑτῷ· καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι.
Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων, ὅ,τ' ἀσθενὴς
Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει·
Ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις
Τὸν εὐτυχοῦντα ταῦθ', ὅταν κλύῃ κακῶς·
Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων;
Τοὐλεύθερον δ' ἐκεῖνο, Τὶς θέλει πόλει
Χρηστόν τι βούλευμ' εἰς μέσον φέρειν, ἔχων;
Καὶ ταῦθ' ὁ χρῄζων, λαμπρὸς ἔσθ'· ὁ μὴ θέλων,
Σιγᾷ. τί τούτων ἐστιν ἰσαίτερον πόλει;
Καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονὸς,
Ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις·
Ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,
Καὶ τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἡγῆται φρονεῖν,

486. Soph. Oed. Tyr. E. Alc. 981 — τι μοι ζην δητα κυδιμον — Κακως κλυοντι, και κακως πεπραγοτι. Infr. V. 880. Πολις κακως κλυουσα δια κυβερνητην κακον.

Ver. 420. γαπόνος
423. F. νοσῶδες, ταυτὸ τοῖς ἀμείνοσιν Ὅταν &c.
432. F. οὐκέτ' ἔστ' ἴσον.
Ver. 438. εἰ τὶς θέλει
441. F. ἔστ' ἰσαίτερον
442. F. εὐθυντὴς
445. F. οὕς τ' ἂν

Κτείνει

Meliorem dat: agricola verò pauper,
(Si etiam pauper ſit) & illiteratus ob opera,
Non poterit ad publica *negotia* reſpicere.
Profectò malè res eunt, eandem cum præſtantioribus
Quando improbus vir conſequitur dignitatem,
Detinens plebem linguâ, qui priùs nihili fuit. [coluit.
The. Feſtivus *eſt* hic præco, &, qui, *præter præconium*, facundiam obiter
Quandoquidem verò tu quoque exercuiſti hanc exercitationem,
Audi: tu enim contentionem prior inſtituiſti ſermonum.
Nihil eſt infeſtius civitati, quàm tyrannus:
Ubi, primùm quidem, non ſunt leges
Communes, unus verò imperat, legem poſſidens
Ipſe apud ſe; & hæc res *(lex)* non amplius æqualis *omnibus* eſt.
Ubi verò ſcriptæ ſunt leges, & pauper
Et dives æquum jus habet:
Et licet pauperibus, quando malè audiunt,
Divitem eodem modo conviciis inceſſere:
Et vincit minor potentem, habens juſtam cauſam.
Liberum autem illud *locum habet*, *Quis velit Reipublicæ*
Bonum aliquod habens conſilium in medium proferre?
Et qui hæc vult, clarus eſt; qui non vult,
Tacet. quid eſt æquabilius civitati quàm hæc?
Et quidem ubi populus rector eſt terræ,
Delectatur ſi ſubſint fortes cives:
At Rex putat hoc ſibi inimicum,
Et præſtantiſſimos, & quos putat ſapere,

Κτείνει, δεδοικὼς τ̃ τυραννίδος πέρι.
Πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις,
Ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ ςάχυν,
Τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολωτίζῃ νέους;
Κτᾶσθαι δὴ πλοῦτον ἐς βίον, τί δεῖ τέκνοις,
Ὡς τῷ τυράννῳ πλείον' ἐκμοχθῇ βίον;
Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,
Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ,
Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι; μὴ ζῴην ἔτι,
Εἰ τἀμὰ τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύεται.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα.
Ἥκεις δὴ δὴ τί τῆςδε γῆς κεχρημένος;
Κλαίων δ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ ἔπεμψεν πόλις,
Περισσὰ φωνῶν· τὴ γὰρ ἄγγελον χρεὼν
Λέξανθ', ὅσ' ἂν τάξῃ τις, ὡς τάχος πόλει
Χωρεῖν. τολοιπὸν δ' εἰς ἐμὴν πόλιν Κρέων
Ἧσσον λάλον σου πεμπέτω τιν' ἄγγελον.
Χο. Φεῦ, φεῦ, κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῷ
Καλῶς, ὑβρίζουσ', ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ.
Κή. Λέγοιμ' ἂν ἤδη· τῶν μὲν ἠγωνισμένων,
Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ', ἐναντία.
Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ, πᾶς τε Καδμεῖος λεὼς,
Ἄδραςον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι·
Εἰ δ' ἔςιν ἐν τῇ, πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας,
Λύσαντα σεμνὰ ςεμμάτων μυςήρια,
Τῆςδ' ἐξελαύνειν, μηδ' ἀναιρεῖσθαι νεκροὺς

Ver. 451. Ὃς
Ibid. F. βίαν;
453. F. τύραννος
456. F. τὰ σ'— i. e. τὰ σὰ

Ver. 460. F. πάλιν
466. ἐμοὶ δὴ, τ'αναντία.
469. F. ἐν γῇ,

Βίᾳ,

Interficit, metuens *ſuæ* tyrannidi, *vel regno.*
Quomodo igitur civitas poſſit eſſe valida,
Quando aliquis, ſicut ex prato verno ſpicam,
Audaciam aufert, & demetit juvenes?
Quid verò prodeſt liberis comparare opes, & victum,
Ut tyranno majorem facultatem violentiæ paret?
Aut filias virgines in ædibus cum cura cuſtodire,
Jucundas tyranno voluptates *futuras*, quum voluerit,
Lacrymas verò parantibus? ne vivam ampliùs,
Si meæ filiæ per vim *alicui* nubant.
Et hæc quidem ad tua reſpondeo.
Quid verò petitum ab hac terra venis?
Plorans autem rediiſſes, niſi te miſiſſet civitas,
Cum tuis ſuperfluis ſermonibus: nam nuncium oportet
Dictis *iis*, quæ quis *dici* juſſerit, quàm celerrimè retrò
Ire. poſthac verò Creon in meam urbem
Nuncium aliquem te minùs loquacem mittat.
Cho. Heu, heu, quàm, quando fortuna dat malis
Res ſecundas, ſunt inſolentes, quaſi ſemper felices ſint futuri!
Præ. Dicam jam: (nam de diſputatis quidem
Tibi videantur hæc, mihi verò illa)
Egóque interdico, & totus populus Thebanus,
Ne admittas Adraſtum in hanc terram:
Si autem eſt in *hac* terra, ut antequam Dei *Phœbi* occidat jubar,
Solutis ſacris ramorum ſupplicum myſteriis,
Hinc *eum* expellas, neque tollere coneris mortuos

Βίᾳ, προσήκοντ' ἐδὲν Ἀργείων πόλει.
Κἂν μὲν πίθῃ μοι, κυμάτων ἄτερ πόλιν
Σὴν ναυσολήσεις· εἰ δ' ὃ μὴ, πολὺς κλύδων
Ἡμῖν τε, κἀ σοὶ, συμμάχοις τ' ἔσαι, δορός.
Σκέψαι δ', ἢ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμὸν
Λόγοισιν, ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων,
Σφειγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον· ἐκ βραχιόνων
Ἐλπὶς γάρ ἐσι κάκιστον, ἢ πολλὰς πόλεις
Σωπῇ', ἄγουσα θυμὸν εἰς ὑπερβολάς.
Ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος εἰς ψῆφον πόλεως,
Οὐδεὶς ἔθ' αὑτῷ θάνατον ἐκλογίζεται,
Τὸ δυσυχὲς δ' τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει.
Εἰ δ' ἰδὼ παρ' ὄμμα θάνατος ὃν ψήφου φορᾷ,
Οὐκ ἄν ποθ' Ἑλλὰς δορυμανὴς ἀπώλλυτο.
Καὶ τοῖν δυοῖνγε πάντες ἄνθρωποι λόγοιν
Τὸν κρείσσον' ἴσμεν, κ τὰ χρηστὰ κ κακὰ,
Ὅσῳ τε πολέμου κρεῖσσον εἰρήνη βροτοῖς·
Ἡ πρῶτα μὲν μέσαισι προσφιλεσάτη,
Ποιναῖσι δ' ἐχθρά· τέρπεταί τ' εὐπαιδίᾳ,
Χαίρει δὲ πλούτῳ. ταῦτ' ἀφέντες οἱ κακοὶ,
Πολέμους ἀναιρούμεθα, κ τ' ἦσσονα
Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, κ πόλις πόλιν.
Σὺ δ' ἄνδρας ἐχθρὺς, κ θανόντας ὠφελεῖς,
Θάπτων, νομίζων θ' ὃς ὕβρεις ἀπώλεσεν.
Οὔτ' ἄν γ' ἔτ' ὀρθῶς Καπανέως κεραύνιον
Δέμας καπνῶται κλιμάκων ὀρθουμένων,

Ver. 478. μῦθον ἐκ βραχιόνων.
Ἐλπὶς γὰ &c.
484. ἢ παρ'
485. ἀπώλετο.
Ver. 486. F. Καί τοι
490. F. Γόοισι
495. F. ὕβρεις ἀπώλεσαν.

Ἃς

Vi, qui nihil attingis civitatem Argivorum.
Et ſi mihi parueris, ſine tempeſtate civitatem
Tuam gubernabis: ſin minùs, magna procella
Belli erit nobis, & tibi, & ſociis.
Conſidera autem, & non iratus meis
Dictis, tanquam ſcilicet habens liberam civitatem,
Superbum reddas reſponſum: ex brachiis
Fiducia enim eſt res nocentiſſima, quæ multas urbes *bello*
Commiſit, efferens iracundiam extra modum.
Quum enim venit bellum ad ſuffragia civitatis,
Nullus ampliùs ſuam mortem reputat,
Sed hoc infortunium in alium avertit.
Si verò eſſet ante oculos mors in ſuffragio ferendo,
Nunquam Græcia furens cupiditate belli periiſſet.
Et tamen duarum omnes homines rationum
Meliorem ſcimus, & bona & mala,
Quantóque pax melior ſit hominibus, quàm bellum;
Quæ primùm quidem eſt gratiſſima Muſis,
Luctibus autem inimica: & delectatur procreatione ſobolis,
Et gaudet divitiis. hæc *bona* dimittentes nos mali,
Bella ſuſcipimus, & inferiorem
Virum viri redigimus in ſervitutem, & urbs urbem.
Tu verò homines hoſtiles etiam mortuos juvas,
Sepeliens, & curans, quos *ſua ipſorum* injuſtitia perdidit.
Non igitur jam rectè, *ſecundùm te*, Capanei fulmine ictum
Corpus fumaret in ſcalis erectis,

Ἃς προσβαλὼν πύλαισιν, ὤμοσεν πόλιν
Πέρσειν, θεῦ θέλοντ', ὢ τε μὴ θέλῃ·
Οὐδ' ἥρπασεν χάρυβδις οἰωνοσκόπον,
Τέθριππον ἅρμα περιβαλοῦσα χάσμαλι·
Ἄλλοι τε κεῖνται πρὸς πύλαις λοχαγέται,
Πέτροις καταξανθέντες ὀσέων ῥαφάς.
Ἦ νων φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διὸς,
Ἢ θεὸς δικαίως τὸς κακὸς ἀπολλύναι.
Φιλεῖν μὲν ἓν χρὴ τὸς σοφὸς πρῶτον τέκνα,
Ἔπειτα τοκέας, παλαίδα θ', ὢ αὔξειν χρεών,
Καὶ μὴ κατάξαι. σφαλερὸν, ἡγεμὼν θρασύς,
Νεώς τε ναύτης· ἥσυχος καιρῷ, σοφός.
Καὶ τοῦτό μοι τἀνδρεῖον, ἡ προμηθία.
Ἀδ. Ἐξαρκέσας ὢ Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος·
Ὑμᾶς δ' ὑβρίζειν οὐκ ἐχρῶ τοιάνδ' ὕβριν,
Ὦ παῖ κάκιστε. Θη. Σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα,
Καὶ μὴ 'πίπροσθε τῶν ἐμῶν τὸς σὸς λόγος
Θῇς· οὐ γὰρ ἥκει πρός σε κηρύσσων ὅδε,
Ἀλλ' ὡς ἔμ'· ἡμᾶς κἀποκείναθαι χρεών.
Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι.
Οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρέοντα δεσπόζοντ' ἐμοῦ,
Οὐδὲ θέσπιν μεῖζον ὥς' ἀναγκάσαι
Δρᾶν τὰς Ἀθηνὰς ταῦτ'· ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι
Τὰ πράγματ' ἔτως, εἰ 'πιταξόμεθα δή.
Πόλεμον ἢ τοῦτον οὐκ ἐγὼ καθίσαμαι,
Ὃς οὐδὲ σωὶ τοῖσδ' ἦλθον εἰς Κάδμου χθόνα.
Νεκροὺς ἢ τὸς θανόντας, οὐ βλάπτων πόλιν,

Ver. 504. Ἦ νωῖ
Ibid. F. σ' ἄμεινον

Ver. 505. F. δικαίως

Οὐδ'

Quas admovens portis, juravit ſe urbem
Deleturum, volente vel nolente Deo:
Neque *rectè* rapuit vorago augurem,
Quadrijugum currum circumplexa hiatu terræ;
Aliíque duces *non rectè* jacent ad portas,
Contriti ſaxis oſſium futuras.
Aut igitur gloriare te plus ſapere quàm Jovem,
Aut Deos perdere malos homines æquum cenſe.
Oportet igitur ſapientes primùm quidem amare liberos,
Deinde parentes, & patriam; quam oportet augere,
Et non frangere. lubrica *res eſt*, dux *nimis* audax,
Gubernatórque navis. quietus in tempore, ſapit.
Et hæc, mea opinione, eſt fortitudo, nempe providentia, *vel*, cautio.
Ad. Sufficere debebat Jupiter vindicans *ſcelera:*
Vos verò non oportebat injuria tali *nos* afficere,
O omnium peſſime. *The.* Tace, Adraſte, comprime os,
Neque ante meos ſermones tuos
Ponas: non enim venit ad te iſte præco,
Sed ad me: *ergo* me etiam oportet reſpondere.
Ac primùm quidem ad prima tibi reſpondebo.
Non agnoſco ego Creontem dominum meum,
Neque plus poſſe adeo ut cogat
Athenas iſta facere. ſurſum enim fluerent
Res ita, ſi juſſi agemus ſcilicet.
Belli autem hujus ego non cauſſa ſum,
Qui neque cum iſtis in Cadmi terram profectus ſum.
Sed mortuorum cadavera, non lædens urbem *Thebanam*,

Οὐδ' ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας,
Θάψαι δικαιῶ, τ̀ Πανελλήνων νόμον
Σώζων. τί τούτων ἐστὶν ὃ καλῶς ἔχον;
Εἰ γάρ τι Ϲ πεπόνθέ γ' Ἀργείων ὕπο,
Τεθνᾶσιν· ἠμυύαθε πολεμίους καλῶς·
Αἰσχρῶς τ' ἐκείνοις χ' ἡ δίκη διοίχεται.
Ἐάσατ' ἤδη γῆ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν· οὔτι γὰρ κεκτήμεθα
Ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον·
Κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ, δεῖ λαβεῖν.
Δοκεῖς κακουργεῖν Ἄργ Ϲ, ὃ θάπτων νεκρούς;
Ἧκα· πάσης Ἑλλάδ Ϲ κοινὸν τόδε,
Εἰ τοὺς θανόντας νοσφίσας ὧν δεῖ λαχεῖν,
Ἀτάφους τις ἕξει· δειλίαν γὰρ εἰσφέρει
Τοῖς ἀλκίμοισιν, ὅτ Ϲ λὴ τεθῇ νόμ Ϲ.
Κἄμοὶ μὲν ἦλθες δεῖν' ἀπειλήσων ἔπη,
Νεκροὺς ὃ ταρβεῖτ', εἰ κρυβήσονται χθονί;
Τί μὴ γένηται; μὴ καλασκάψωσι γῆν
Ταφέντες ὑμῶν; ἢ τέκν' ἐν μυχῷ χθονὸς
Φύζωσιν, ἐξ ὧν εἴσί τις τιμωρία;
Σκαιόν γε τἀνάλωμα τ̂ γλώσσης τόδε,
Φόβους πονηροὺς Ϲ κενοὺς δεδοικέναι.
Ἀλλ', ὦ μάταιοι, γνῶτε τἀνθρώπων κακά·

532 — si quis malit — εἰς τὰ ζῶντ' — ad homines — videat Heler. 919. Markl. loc. infr. citat.
532. — εἰς τὸ ζῆν ἀφικέσθαι, Toup. in Ϛ S. II. P. b. quod Phrondeum dat in Quarta sedecim. II. 6 male
533. — ἀπελθεῖν· Toup. l. c. ἀπελθε quod Markl. Explicat. Valer. Taligrad. p. 250.
535. — ἐνοικῆσαι μόνον· Toup. l. c. Hoc sumpta est opinio ex Phrichar. apud Plutarch. ad Apollon.

Ver. 526. Θάψας
529. πεπόνθατ'
530. F. Αἰσχρῶς δ'—
532. F. ἔκας Ϲ
533. F. ἀπέλθῃ,

Ver. 539, 540. νοσφίσεις, ὧν δεῖ λαχεῖν,
Ἀτάφους τίς ἕξει;
542. ἀπειλήσας
545. F. μυχοῖς
547. F. τῆς γνώμης

Παλαίσμαθ'

Neque afferens certamina, in quibus occumbant viri,
Sepelire juſtum duco, Græcorum legem
Servans. quid iſtorum non rectè ſe habet?
Etenim ſi quid paſſa eſt urbs ab Argivis, *illi jam*
Mortui ſunt; ulti eſtis hoſtes præclarè;
Sed turpiter illis juſtitia quoque perit.
Sinite jam terrâ tegi mortuos:
Unde autem unusquisque *eorum* venit in corpus,
Eò redeat; ſpiritus quidem *ejus* in ætherem,
Corpus verò in terram: haud enim poſſidemus
Ipſum *nobis* proprium, ſed ut vita id incolat:
Deinde oportet *terram* quæ aluit ipſum, recipere.
Putasne te malo afficere Argos *ſolùm*, ſi non ſepelias mortuos?
Nequaquam: ad totam Græciam hoc pertinet,
Si quis, cum fraudaverit mortuos *juſtis*, quæ debent conſequi,
Detinebit inſepultos: infert enim timiditatem
Fortibus, ſi talis ponatur lex.
Et mihi quidem veniſti minitaturus atrocia verba,
Mortuos verò formidatis, ſi tegentur terra?
Quidni fiat? ne evertant urbem
Veſtram poſtquam ſepulti fuerint? vel ne in cavernis terræ liberos
Gignant, à quibus veniat aliqua ultio?
Lævum diſpendium mentis hoc eſt,
Timere miſeros & inanes metus.
Sed, ô inepti, cognoſcite hominum mala:

Παλαίσμαθ' ἡμῶν ὁ βίος· εὐτυχοῦσι δὴ
Οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη, βροτῶν.
Τρυφᾷ δ' ὁ δαίμων· πρός τε γὰρ τοῦ δυςτυχοῦς,
Ὡς ἐυτυχήσῃ, τίμιος γεραίρεται·
Ὁ δ' ὄλβιός νιν, πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν,
Ὑψηλὸν αἴρει. γνόντας οὖν χρεὼν τάδε,
Ἀδικουμένους τε μέτρια, μὴ θυμῷ φέρειν,
Ἀδικεῖν τε τοιαῦθ', οἷα μὴ βλάψαι πόλιν.
Πῶς οὖν ἂν εἴη; τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς
Θάψαι δὸς ἡμῖν, τοῖς θέλουσιν εἰσιδεῖν·
Ἢ δῆλα τἀνθένδ'· εἶμι, καὶ θάψω βίᾳ.
Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἑλλήνας ἐξοισθήσεται,
Ὡς εἰς ἐμ' ἐλθὼν, καὶ πόλιν Πανδίονος
Νόμος παλαιὸς δαιμόνων, διεφθάρη.
Χο. Θάρσει· τὸ γάρ τοι τῆς δίκης σώζων φάος,
Πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγους.
Κή. Βούλει συνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν;
Θη. Λέγ', εἴ τι βούλει· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
Κή. Οὐκ ἄν ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις.
Θη. Κἀμοῦ νῦν ἀντάκουσον, εἰ βούλει, πάλιν.
Κή. Κλύοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἀλλὰ δεῖ δοῦναι μέρος.
Θη. Θάψω νεκροὺς, γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας.
Κή. Ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον.
Θη. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χ' ἁτέρους ἄλλους πόνους.
Κή. Ἦ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ;
Θη. Ὅσοι γ' ὑβρισταί· χρηστὰ δ' οὐ κολάζομεν.

Ver. 550. Πάλαισμά θ' ἡμῶν
551. F. Οἱ μὲν τόθ', οἱ δ'
553. Ὃς εὐτυχήσει,

Ver. 559. F. εὐσεβεῖν·
572. F. καλοὺς πόνους.

Κή.

Noſtra vita *eſt* lucta: ſunt autem fortunati
Alii quidem olim, alii verò poſtea, alii verò jam.
Fortuna autem petulans eſt: nam & ab infortunato *ea*
Honore afficitur, ut *in poſterum ille* ſit in ſecundis rebus:
Beatus verò hanc, aura *ſecunda* ne eum relinquat metuens,
Sublimem *laudibus* tollit. expertos igitur has res oportet,
Et injuriâ affectos mediocri, ſine ira tolerare;
Injurias verò *ſi faciamus*, eas facere, quæ non lædant Rempublicam.
Quomodo igitur hæc res ſe habebit? *dicam:* mortuorum corpora
Sepelire da nobis, qui cupimus piè agere;
Aut manifeſta *ſunt* quæ poſtea *fient: nam* ibo, & ſepeliam *eos* vi.
Nunquam enim efferetur inter Græcos,
Quòd ad me, & urbem Pandionis veniens
Vetus Deorum lex, corrupta fuerit.

Cho. Confide: ſervans enim lumen juſtitiæ,
Effugies multos hominum *malos* ſermones.

Præ. Visne ut ſermonem qui ad te pertinet in breve *ſpatium* conferam?

The. Dic, ſi quid vis: non enim ex taciturnis es.

Præ. Nunquam ex terra *Thebana* filios Argivorum auferes.

The. Nunc me quoque viciſſim audi, ſi vis.

Præ. Audiam: etenim oportet *me tibi* dare vicem.

The. Sepeliam cadavera, poſtquam abſtulerim *ea* ex terra Thebana.

Præ. Eſt tibi priùs periclitandum cum exercitu.

The. Multos & alios pulchros labores ſuſtinui.

Præ. An verò pater *tuus* te genuit *ita*, ut omnibus ſufficias?

The. Quotquot *ſunt* improbi: probas autem res non punimus.

Κή. Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥτε σὴ πόλις.
Θη. Τοὶ γὰρ πονεῦσα πολλὰ, πόλλ' εὐδαιμονεῖ.
Κή. Ἔλθ', ὡς σε λόγχη Σπαρτὸς ἐν πόλει λάβῃ.
Θη. Τίς δ' ἐκ δράκοντος θῆρος ἂν γένοιτ' ἄρης;
Κή. Γνώσῃ σὺ πάσχων· νεῶ δέ τ' εἶ νεανίας.
Θη. Οὗτοι μ' ἐπαίρεις ὥστε θυμῶσαι φρένας,
Τοῖς σοῖσι κόμποις. ἀλλ' ἀποσέλλω χθονὸς,
Λόγους ματαίους, ὥσπερ ἠνέγκω, λαβών·
Περαίνομεν γὰρ ἐδέν. ὁρμᾶσθαι χρεὼν
Πάντ' ἀνδρὶ ὁπλίτῃ, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτῃ,
Μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι, σόμα
Ἀφρῷ καλασάζοντα, Καδμείαν χθόνα.
Χωρήσομαι γὰρ ἐπὶ πρὸς Κάδμου πύλας
Αὐτός γε κήρυξ· σοὶ δ' ὡροσάσσω μένειν,
Αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων,
Ἄδρασε, κἀμοὶ μὴ 'ναμίγνυσθαι τύχας
Τὰς σάς· ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοὐμοῦ μέτα,
Στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.
Ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, ὅσοι
Δίκην σέβονται. ταῦτα γὰρ ξυνόνθ' ὁμοῦ,
Νίκην δίδωσιν. ἡ 'ρετὴ δ' ὑδὲν φέρει
Βροτοῖσιν, εἰ μὴ τ' θεὸν χρήζοντ' ἔχει.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ ά.

Αἴ. 1 Ὦ μέλεαι μελέων ματέρες λοχαγῶν,
2 Ὡς μοι ὑφ' ἥπαλι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει.

Ver. 578. βλάβῃ
579. τί δ'

Ver. 580. F. νεῶ δ' ἴτ' ἐᾶ

Χο.

Præ. Multa ſoletis facere, tu, & tua civitas, *quæ ad vos nihil pertinent.*
The. Quia itaque ſuſtinet multos labores, *ideo* eſt valde beata.
Præ. Veni, ut te haſta Spartorum in urbe excipiat.
The. Quis verò ex dracone bellator ſtrenuus exiſtere poteſt?
Præ. Tu experieris patiendo: nunc verò adhuc es feroculus.
The. Haud me inducis ut iraſcar animo,
Tuis ſuperbis verbis. at ex *hac* terra diſcede,
Referens illa inania verba quæ attuliſti:
Nihil enim efficimus *colloquendo*. cieri oportet
Omnes pedites, & inſcenſores curruum,
Et moveri phaleratos equos, ora
Spumâ irrigantes, *ad* Cadmeam terram.
Proficiſcar enim ad ſeptem portas Cadmi
Ipſe præco: Tibi verò mando ut maneas
Hic, tenens ferrum acutum in manibus,
Adraſte, & ne commiſceas mihi infortunia
Tua: ego enim cum mea fortuna
Exercitum ducam, inclytus cum inclyta haſta.
Una re ſolùm eſt mihi opus, *nempe mecum* habere Deos qui
Juſtitiam colunt. hæc enim ſi adſint,
Dant victoriam: virtus autem nihil prodeſt
Hominibus, niſi Deum faventem habeat.

PERICOMMATA.

Strophe I.

Æth. 1 O miſeræ matres miſerorum ducum,
2 Ut mihi pallidus metus ſub pectore turbas ciet!

Χο. 3 Τίν' αὐδὰν τάνδε προσφέρεις νέαν;

Σύσημα ά.

Αἴ. 1 Στράτευμα μὲν Παλλάδος κεισθῆσθαι.
Χο. 2 Διὰ δορὸς εἶπας, ἢ λόγων ξυμαλλαγαῖς;

Στροφὴ β'.

Αἴ. 1 Γένοιτ' ἂν κέρδος· οἱ δ' ἀρείφαλοι
2 Φόνοι, μάχαι, σερνοτυπεῖς γ' ἀνὰ τόπον
3 Πάλιν κλύποι φανήσονται.

Σύσημα β'.

Χο. 1 Ὦ τάλαινα, τίνα λόγον,
2 Τίν' ἂν τῶνδ' αἰτίαν λάβοιμι;

Ἀντιστροφὴ ά.

Αἴ. 1 Ἀλλὰ τ' εὐτυχῆ, λαμπρὸν ἄν τις αἰρῇ
2 Μοῖρα πάλιν. τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει.
Χο. 3 Δικαίως δαίμονας σύ γ' ἐννέπεις.

Ἀντισύσημα ά.

Αἴ. 1 Τίνες γὰρ ἄλλοι νέμουσι συμφοράς;
Χο. 2 Διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν εἰσορῶ.

Ἀντιστροφὴ β'.

Αἴ. 1 Φόβῳ γὰρ τῷ πάρος διόλλυσαι.
2 Δίκα δίκαν ἐξεκάλεσσε, κ φόνος
3 Φόνον. κακὸν δ' ἀνὰ ψυχὰς

Ver. 600. προσφέρεις
608. F. εὐτυχίᾳ λαμπρὸν—αἴροι

Ver. 614. ἐξεκάλεσε,

Ἀντισύσημα

Cho. 3 Quam novam vocem hanc edis?

Syſtema I.

Æth. 1 Cœtus quidem Palladis decernetur.
Cho. 2 Armísne dicis, an verborum tranſactione?

Strophe II.

Æth. 1 Optimum *hoc* foret: Martiæ verò
2 Cædes, pugnæ, & plangentes-pectora in urbe *(Thebis)*
3 Sonitus iterum fient.

Syſtema II.

Cho. 1 O miſera, quam rationem,
2 Quam cauſam horum accipiam?

Antiſtrophe I.

Æth. 1 Sed fortunâ illuſtrem *ducem Theſeum* aliqua extollet
2 Sors rurſus. hæc fiducia me circumdat.
Cho. 3 Juſtos nimirum tu narras Deos.

Antiſyſtema I.

Æth. 1 Quinam enim alii diſpenſant eventus?
Cho. 2 Multas Deorum hominibus diſpenſationes diverſas video.

Antiſtrophe II.

Æth. 1 Metu enim priſtino peris.
2 Vindicta vindictam evocare ſolet, & cædes
3 Cædem: bonum verò in mentibus

Ἀνῖσύσημα β΄.

1 Θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν,
2 Ἀπάνῖων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἱκοίμεθ' ἄν,
2 Καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ λιπῶσαι —
Αἴ. 3 Πολανὰν εἴ σέ τις θεῶν κλίσαι,
Χο. 4 Διπόταμον ἵνα πόλιν μόλω.
Αἴ. 5 Εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν ψυχάς.
6 Ἔτι πότ' αἶσα. τίς ἄρα πότμος
7 Ἐπιμένει τ' ἄλκιμον
8 Τᾶσδε γᾶς ἄνακλα;

Ἀνῖστροφή.

Χο. 1 Κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς.
2 Ἀλλὰ φόβων πίσις ἅδε πρῶτα.
3 Ἰὼ Ζεῦ, τᾶς παλαιομάταρος
4 Παιδογόνε, πόριος Ἰνάχου,
5 Πόλει μοι ξύμμαχος ἡμῖν τᾷδ' εὐμένης.
6 Τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα
7 Πόλεος ἐκκομίζομαι
8 Πρὸς πυρὰν ὑβριθέν.

Ver. 622. F. ἰδοίης—τύχας,

Ver. 625. Τῆσδε γῆς

ΙΑΜΒΟΙ.

Antiſyſtema II.

1 Dii hominibus diſtribuunt,
2 Ipſi *rerum* omnium fines *in ſuis manibus* habentes.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Cho. 1 Utinam veniamus *in* pulchris-turribus-inſignes campos,
2 Relicto Deæ puteo Callichoro —
Æth. 3 Utinam Deorum aliquis te faciat volatilem! 626
Cho. 4 Ut veniam ad urbem quæ habet duos fluvios.
Æth. 5 Videres amicorum, videres fortunas, *(vel,* infortunia.)
6 Adhuc *hoc fieri eſt* fatale. quod verò fatum
7 Manet fortem
8 Regem hujus terræ? 625

Antiſtrophe.

Cho. 1 Invocamus rurſus Deos antea invocatos:
2 Hæc prima quippe metûs eſt fiducia.
3 O Jupiter, antiquæ matris *noſtræ*
4 Marite, vitulæ Inachi, i. e. *Iûs in vitulam mutatæ,*
5 Eſto mihi auxiliator urbi huic propitius! 630
6 Tuum ſimulachrum, tuam ſtatuam
7 Ex urbe porto
8 Contumeliâ affectam ad rogum, i. *aram.*

IAMBOI.

Ἀγ. Γυναῖκες, ἥκω πολλ' ἔχων λέγειν φίλα,
Αὐτός τε σωθεὶς (ἠρέθιν γὰρ ἐν μάχῃ,
Ἵν' οἱ θανόντες ἐπὶ δεσποτῶν λόχοι
Ἠγωνίσαντο, ῥεῦμα Δικαῖον πάρα)
Νίκιν τε Θησέως ἀγγελῶν. λόγῳ δέ σε
Μακρῷ ποπαύσω· Καπανέως γὰρ ὧν λάτεις,
Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ.
Χο. Ὦ φίλτατ', εὖ μὲν νόσον ἀγγέλλεις σέθεν,
Τὸν τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν. εἰ δ' ἐς πρατὸς
Σῶς ἐς' Ἀθηνῶν, πάντ' ἂν ἀγγέλλοις φίλα.
Ἀγ. Σῶς· ἐς πεπραγμέν', ὡς Ἄδραστος ὤφελε
Πρᾶξαι, ξὺν Ἀργείοισιν ὡς ἀπ' Ἰνάχου
Στείλας, ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν.
Χο. Πῶς γὰρ τρόπαια Ζηνὸς Αἰγέως τόκος
Ἔσησεν, οἵ τε συμμεταστχόντες δορός;
Λέξον· παρὼν γὰρ τὰς παρούσας εὐφρανεῖς.
Ἀγ. Λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς, ἡλίου κανὼν σαφὴς,
Ἔβαλλε γαῖαν. ἀμφὶ δ' Ἡλέκτρας πύλας
Ἔστην θεατὴς πύργον εὐαγῆ λαβών.
Ὁρῶ δ' φῦλα τέα τειῶν πραταιγμάτων,
Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκείνοντ' ἄνω
Ἰσμηνίου πρὸς ὄχθον, ὡς μὲν ἐμῷ λόγῳ,
Αὐτόν τ' ἄνακτα παῖδα κλεινὸν Αἰγέως,
Καὶ τὰς σὺν αὐτῷ, δεξιὸν τεταγμένας

Ver. 636. F. θανόντων | Ver. 649. ἀπόντας

Κέρας,

ACTUS TERTIUS.

Nun. Mulieres, adſum habens multa bona, quæ nunciem,
Et ipſe ſervatus, (captus enim ſum in pugna,
Ubi mortuorum ſeptem cohortes ducum
Pugnaverunt, ad flumen Dircæum)
Nunciaturus etiam victoriam Theſei. te verò a ſermone
Longo liberabo: eram enim ſervus Capanei,
Quem Jupiter fulmine ignito combuſſit.
Cho. O cariſſime, bene quidem nuncias tuum reditum,
Et res Theſei. ſi verò etiam exercitus
Athenienſium eſt ſalvus, omnia nuntiaveris bona.
Nun. Salvus: & res actæ ſunt ſicut Adraſtus debuit
Egiſſe, cum Argivis quando ab Inacho *fluvio*
Ductis copiis bellum intulit Cadmeorum urbi.
Cho. Quomodo verò Jovis tropæa filius Ægei
Statuit, & ejuſdem belli conſortes?
Dic: cùm enim adfueris, exhilarabis nos quæ hîc ſumus.
Nun. Clarus quidem radius, ſolis jubar coruſcum,
Feriebat terram. ad portam verò Electram
Steti ſpectator, turrim undique patentem nactus.
Video autem tres ordines trium exercituum,
Milites quidem gravi armaturâ extendentes ſupernè
Ad ripam Iſmeni, ut quidem ferebatur,
Ipſúmque regem inclytum filium Ægei,
Et eos qui cum eo erant, collocatos in dextro

Κέρας, παλαιᾶς Κεκροπίας οἰκήτορας·
Αὐτὸν ᾗ Πάραλον ἐσολισμένον δορὶ,
Κριὼην παρ' αὐτιὼ Ἄρεος ἱππότιω ὄχον
Πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδω τεταγμένον,
Ἴσοις ἀριθμόν· ἁρμάτων δ' ὀχήμαλα
Ἔνερθε σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος.
Κάδμω ᾗ λαὸς ἦσο πρόσθεν τειχέων,
Νεκρὼς ὄπισθεν θέμενος, ὧν ἔκειτ' ἀγών.
Ἱππῆς a duob. Codd. dat Brunck. in Oed. Tyr. Soph. 18.
Ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,
Τεταόροισί τ' ἀνλί' ἄρμαθ' ἅρμασιν.
Κήρυξ ᾗ Θησέως εἶπεν εἰς πάνλας τάδε·
Σιγᾶτε, λαοί· σῖγα, Καδμείων σίχες,
Ἀκούσαθ'· ἡμεῖς ἥκομεν νεκρὼς μέτα,
Θάψαι θέλονλες, ἢ Πανελλήνων νόμον
Σώζονλες, ὠδὲν δεόμενοι τεῖναι φόνον.
Κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ' ἀνλεκήρυξεν λόγοις,
Ἀλλ' ἦς ἐφ' ὅπλοις σῖγα. ποιμένες δ' ὄχων
Τεταόρων καλῆρχον ἐνλεῦθεν μάχης.
Πέραν ᾗ διελάσανλες ἀλλήλων ὄχως,
Παραιβάτας ἔσησαν εἰς τάξιν δορός.
Χ' οἱ μὲν σιδήρω διεμάχονθ', οἱ δ' ἕσρεφον
Πώλως ἐς ἀλκιὼ αὖτις. ἐς παραιβάτας
Ἰδὼν ᾗ Φόρβας, ὃς μοναμπύκων ἄναξ
Ἦν τοῖς Ἐρεχθείδαισιν, ἁρμάτων ὄχον,
Οἵ τ' αὖ τὸ Κάδμω διεφύλασσον ἱππικὸν,
Σωῆψαν ἀλκιὼ, ⁊ κράτω, ἠσσῶντό τε.

Ver. 658. F. παλαιὼς
659. F. Λαιὸν ᾗ, Πάραλον,
660. F. ἱππότιω δ' ὄχλον

Ver. 663. F. σεμνῶ
679, 680. αὖτις ἐς παραιβάτας.
Ἰδὼν ᾗ Φόρβας, &c.

Λεύσσων

Cornu, antiquos Cecropiæ incolas:
Lævo autem, Paralios, armatos haſtis,
Apud ipſum fontem Martis: equites autem
Ad extremas exercitus partes collocatos,
Æquales numero: curruum verò vehicula
Infra ſacrum ſepulchrum Amphionis *erant*.
Populus verò Thebanus erat ante mœnia,
Cùm poſuiſſet pone ſe cadavera, de quibus erat certamen.
Equites verò equitibus erant in armis oppoſiti,
Quadrijugísque *ſtabant* adverſi currus curribus.
Præco autem Theſei hæc dixit ad omnes:
Tacete, populi; agmina Thebanorum, tacitè
Audite: nos venimus petitum cadavera,
Cupientes ea ſepelire, legem Græciæ
Servantes, non poſtulantes intendere cædem.
Ad hæc verò verba Creon nihil reſpondit,
Sed ſedebat tacitè in armis. at duces curruum
Quadrijugorum inde cœperunt pugnam.
Ulteriùs verò quum egiſſent currus ex utraque parte,
Milites-in curru-pugnantes ſtatuerunt in armorum aciem.
Et hi quidem pugnabant ferro; illi verò vertebant
Equos ad pugnam rurſus. milites autem curules
Cùm vidiſſet Phorbas, qui dux equorum ſingularium
Erat Athenienſibus, curruumque confuſionem,
Et ex altera parte, qui Cadmeum tuebantur equitatum,
Illi quoque commiſerunt pugnam, & vincebant, ac vincebantur.

Vid. V. 585

Λεύσσων δὲ ταῦτα, κοὐ κλύων (ἐκεῖ γὰρ ἦν,
Ἔνθ' ἅρματ' ἠγωνίζεθ', οἵ τ' ἐπεμβάται)
Τἀκεῖ παρόντα πολλὰ πήματ', οὐκ ἔχω
Τί πρῶτον εἴπω· πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν
Κόνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν·
Ἢ τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους
Ἱμᾶσιν· αἵματός τε φοινίου ῥοὰς,
Τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν δὲ, θραυσθέντων δίφρων,
Εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ,
Πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.
Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν
Κρέων γε, τοὐνθένδ' ἰτέαν λαβὼν χερὶ
Χωρεῖ, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν.
[Καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνῳ διεφθάρη·
Ἀλλ' ἵετ' εὐθὺς λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα.]
Καὶ συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν,
Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο· καὶ παρηγγύων
Κελευσμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ,
Θεῖν', ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ.
Λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος,
Δεινὸς παλαιστὴς ἦν· ἔκλινε γὰρ κέρας
Τὸ λαιὸν ἡμῶν, δεξιοῦ δ' ἡσσώμενον
Φεύγει τὸ κείνων· ἦν δ' ἀγὼν ἰσόῤῥοπος.
Κἂν τῷδε τὴν στρατηγὸν αἰνέσαι παρῆν·
Οὐ γὰρ τὸ νικῶν τοῦτ' ἐκέρδαινεν μόνον,

Ver. 689. Ἢ τὰς—φορουμένας
694. F. Νικέντα
695. F. Κρέων, τό γ' ἐνθένδ'
697, 698. F. Hi duo versus ponendi sunt infra, post vers. 706.
Ver. 702. Θεῖν. κἀντέρειδε
705. δεξιὸν δ'

Ἀλλ'

Videns autem hæc, & non audiens (illic enim eram
Ubi pugnabant currus, & curruum milites)
Quæ illic erant tam multa mala, neſcio
Quid primùm dicam: utrùm in cœlum
Elevatum pulverem, quàm eſſet ingens;
An qui ferebantur ſurſum & deorſum implicati
In loris; an ſanguinis purpurei fluxus,
Aliis quidem cadentibus, aliis verò, fractis curribus,
In caput humi per vim præcipitantibus,
Et relinquentibus vitam apud fractiones curruum.
Victum autem equis *Athenienſium* ut vidit exercitum *ſuum*
Creon, inde clypeum arripiens manu
Procedit, priusquam ſui milites langueſcerent animis:
[Neque res Theſei perierunt morâ,
Sed ſtatim proceſſit correptis armis ſplendidis.]
Qui collidentes totum obvium exercitum,
Occidebant, occidebantur: & denunciabant
Mutuam adhortationem cum magno clamore,
Feri, haſtam firmiter oppone Athenienſibus.
Cohors autem virorum ex dentibus ſerpentis natorum,
Acer bellator erat: inclinavit enim cornu
Siniſtrum noſtrum, ſed a dextro *noſtro* victum
Illorum *ſiniſtrum* fugit: erátque certamen æquale.
In hac quoque re erat laudandus dux:
Non enim ſolùm *in* hac *parte* victrici, quæſtum fecit,

Ἀλλ' ᾧχετ' εἰς τὸ κάμνον οἰκείᾳ στρατῷ·
Ἐρρήξε δ' αὐδλὼ, ὥς θ' ὑπηχῆσαι χθόνα·
Ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσετε σερρὸν δόρυ
Σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος.
Θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ Δαναϊδῶν στρατῷ.
Αὐτός θ' ὅπλισμα τερπιδαύλιον λαβὼν
Δεινῆς κορυθῆς, διαφέρων ἐσφενδόνα,
Ὁμῶ τραχήλοις, κἀπικείμενον κάρᾳ
Κωέας θεείζων, κἀποδαυλίζων ξύλῳ·
Μόλις δέ πως ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πόδα.
Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνωρχησάμην,
Κἄκρυσα χεῖρας. οἱ δ' ἔτεινον εἰς πύλας.
Βοὴ δ' ἐς κωκυτὸς ἦν ἀνὰ πτόλιν
Νέων, γερόντων· ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν
Φόβῳ. παρὸν δ' τειχέων εἴσω μολεῖν,
Θησεὺς ἐπέσχεν· ἐ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν
Μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιλήσων νεκρούς.
Τοιόνδε τ' στρατηγὸν αἱρεῖσθαι χρεών,
Ὃς ἔν τε τοῖς δεινοῖσίν ἐστιν ἄλκιμος,
Μισεῖ θ' ὑβριστὴν λαόν· ὃς πράσσων καλῶς,
Εἰς ἄκρα βλῶσαι κλιμάκων ἐπήλατα
Ζητῶν, ἀπώλεσ' ὄλβον, ᾧ χρῆσθαι πάρα.
Χο. Νῦν τῶνδ' ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσ' ἐγὼ,
Θεοὺς νομίζω, κοὐ δοκῶ τὰς συμφορὰς
Ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε τισάντων δίκην.
Ἀδ. Ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
Φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,

Ver. 713. F. Παρτλίων
717. F. κἀποκαυλίζων

Ver. 729. F. Εἰς τ' ἄκρα

Δρῶμέν

Sed *etiam* ivit ad *cornu* laborans ſui exercitûs:
Rupit autem vocem, ut terra reſonaret:
O pueri, niſi inhibueritis rigidam haſtam
Spartorum hanc virorum, perierunt res Palladis.
Indidit autem fiduciam toti cœtui Paraliorum.
Ipſéque, correptâ Epidauriâ armaturâ
Formidabilis clavæ, huc & illuc *eam* jactans vibrabat.
Simul colla, & capita quæ impoſitas habebant
Galeas demetens, & *clavæ* ligno detruncans:
Víxque tandem convertit eos in fugam.
Ego autem lætus exclamavi, & ſaltavi,
Et complosi manibus. illi verò curſu tendebant ad portas.
Clamor autem, & ululatus erat in urbe
Juvenum, & ſenum; & implebant templa
Ex metu. cùm autem poſſet intrare in urbem
Theſeus, repreſſit *ſuos:* non enim expugnatum urbem
Dicebat ſe veniſſe, ſed repetitum cadavera.
Talem oportet eligere copiarum ducem,
Qui & in periculis ſit fortis,
Et oderit populum inſolentem: qui in ſecundis rebus,
In ſummos ſcalarum gradus ſcandere
Quærens, perdidit felicitatem, quâ frui poterat.
Cho. Nunc videns ego hanc inſperatam diem,
Judico eſſe Deos: & puto calamitates *meas*
Minores eſſe, cùm iſti dederint pœnas.
Ad. O Jupiter, quare igitur miſeros homines
Dicunt ſapere? ex te enim pendemus,

Δρῶμέν τε τοιαῦθ' ἃ ἂν σὺ τυγχάνῃς θέλων.
Ἡμῖν γὰρ ὦ τότ' Ἄργος οὐχ ὑποσαλὸν,
Αὐτοί τε πολλοὶ, κὴ νέοι βραχίοσιν·
Ἐτεοκλέους τε σύμβασιν ποιουμένου,
Μέτρια θέλοντος, οὐκ ἐχρήζομεν λαβεῖν·
Κἄπειτ' ἀπωλόμεθ'. ὅδ' αὖ, τότ' εὐτυχὴς,
Λαβὼν, πένης ὡς, ἀργίπλουτα χρήματα,
Ὕβριζ'· ὑβρίζων τ', αὖτις ἀνταπώλετο
Κάδμου κακόφρων λαός. Ὦ κενοὶ βροτῶν,
Οἳ τόξον ἐκτείνοντες ὡς καιρὸν πέρα,
Καὶ πρὸς δίκης γε πολλὰ πάσχοντες κακὰ,
Φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, τοῖς δ' πράγμασιν.
Πόλεις τ', ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακὰ,
Φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα.
Ἀτὰρ τί ταῦτα; κεῖνο βούλομαι μαθεῖν,
Πῶς ἐξεσώθης· εἶτα τἄλλ' ἐρήσομαι.
Ἀγ. Ἐπεὶ ταραγμὸς πόλιν ἐκίνησεν δορὶ,
Πύλας διῆλθον, ἧπερ εἰσήει κρατός.
Ἀδ. Ὧν δ' ἕνεκ' ἀγὼν ὦν, νεκροὺς κομίζετε;
Ἀγ. Ὅσοι γε κλεινοῖς ἕπτ' ἐφέσασαν δόμοις.
Ἀδ. Πῶς φής; ὁ δ' ἄλλος πῦ κεκμηκότων ὄχλος;
Ἀγ. Τάφῳ δέδονται πρὸς Κιθαιρῶνος πλυχαῖς.
Ἀδ. Τὐκεῖθεν ἢ τὐνθένδε; τίς δ' ἔθαψέ νιν;
Ἀγ. Θησεὺς, σκιώδης ἔνθ' Ἐλευθερὶς πέτρα.
Ἀδ. Οὓς δ' οὐκ ἔθαψε, πῆ νεκροὺς ἧκει λιπών;
Ἀγ. Ἐγύς. πέλας γὰρ πᾶν ὅ,τι σπουδάζεται.

Ver. 737. ἄλλος
740. F. Μέτρια δόντος,
745. ἐκτείνοντες

Ver. 749. F. καθαιρεῖτ',
755. Ὡς οἵγε
760. F. ἥκεις

Ἧπτω

Et talia facimus, quæcunque tu vis.
Nobis enim erat tunc Argos tale ut non reſiſti poſſet,
Ipsíque *eramus* multi, & juvenes brachiis:
Et Eteocle agente de compoſitione,
Et offerente conditiones tolerabiles, non voluimus accipere:
Et deinde periimus. Ille verò ex altera parte, tunc fortunatus,
Sicut pauper reçèns dives factus, acceptis opibus,
Erat inſolens; & inſolens poſtea viciſſim periit
Stultus populus Cadmi. O inanes mortalium,
Qui tendentes arcum ultra quàm convenit,
Et juſtè mala multa paſſi,
Amicis quidem non obtemperatis, ſed rebus!
Vósque civitates, cùm poſſitis oratione declinare mala,
Cæde, non verbis, moleſtias amolimini!
Sed quorſum hæc? illud volo ſcire,
Quomodo ſis ſervatus: deinde cætera interrogabo.

Nun. Poſtquam tumultus urbem commovit bello,
Tranſii per portam, quà intrabat exercitus.

Ad. Quorum verò cauſâ certamen erat, cadavera reportatis?

Nun. Immo, afferimus eos quidem qui ſeptem inclytis præfuere domibus.

Ad. Quomodo dicis? ubi verò *eſt* reliqua defunctorum turba?

Nun. Sepulcro mandati ſunt ad Cithæronis valles.

Ad. Illinc, an hinc? quis verò ſepeliit eos?

Nun. Theſeus, ubi eſt umbroſa petra Eleutheris.

Ad. Quos verò non ſepeliit, ubi reliquiſti mortuos?

Nun. Hîc propè. propè enim eſt omne id ob quod tantum laborem cepiſtis.

Ἄδ. Ἦπȣ πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνȣ;
Ἄγ. Οὐδεὶς ἐπέςη τῷδε δȣ̃λος ὢν πόνῳ.
Φαίης ἂν, εἰ παρῆσθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρȣ́ς.
Χο. Ἔνιψεν αὐτῶν τῶν ταλαιπώρων σφαγάς;
Ἄγ. Κᾄςρωσέ γ' εὐνὰς, ȣ̀ κάλυψε σώματα.
Χο. Δεινὸν μὲν ἦν βάςαγμα, κ' αἰσχύνην ἔχον.
Τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τἀλλήλων κακά;
Ἄδ. Οἴ μοι, πόσῳ σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον;
Ἄγ. Ἄκραντ' ὀδύρῃ, ταῖςδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ.
Ἄδ. Δοκῶ μέν· αὐταί γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι.
Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς,
Ἅδȣ τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους,
Φίλους προσαυδῶν· ὧν λελειμένος τάλας,
Ἔρημα κλαίω. τȣ̃το γὰρ μόνον βροτοῖς
Οὐκ ἔςι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν,
Ψυχὴν βροτείαν· χρημάτων δ' εἰσὶν πόροι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Τὰ μὲν εὖ, τὰ δὲ δυςτυχῆ.
2 Πόλει μὲν εὐδοξία,
3 Καὶ ςρατηλάταις δορὸς
4 Διπλάζεται τιμή.
5 Ἐμοὶ δὲ τῶν παίδων μὲν εἰσιδεῖν μέλη,
6 Πικρόν. καλὸν θέαμα δ' εἴπερ ὄψομαι,
7 Τὰν ἄελπτον ἡμέραν,
8 Ἰδȣ̃σα πάντων μέγιςον ἄλγος.

Ver. 765. F. αὐτὸς, deletis Χο. & Ἄγ. in hoc & ſequenti verſu.

Ver. 772. F. Ἀλλ', εἶ', ἀναίρω (vel ἐπαίρω) χεῖρ', ἀπαντήσων

Ἀντιςροφή.

Ad. An ſervi tulerunt eos ægrè ex cæde?
Nun. Nullus ſervus acceſſit ad hunc laborem:
Dixiſſes, ſi affuiſſes, quòd *Theſeus* amâſſet mortuos.
Abluit ipſe miſerorum vulnera,
Et ſtravit toros, & texit corpora.
Cho. Grave quidem erat geſtamen, & turpitudinem habens.
Nun. Quid verò? num turpia ſunt hominibus communia mala?
Ad. Heu, quantò cum eis maluiſſem mori!
Nun. Fruſtra ploras, & iſtis elicis lacrymas.
Ad. Videor quidem; ſed ipſæ me docent plorare.
Sed, eia, tollo manus, occurſurus mortuis,
Effundóque carmen inferorum lugubre,
Compellans amicos; a quibus relictus miſer
Deploro ſolitudinem. hunc enim ſolum mortalibus
Non licet ſumptum factum recipere, nempe
Animam humanam: pecuniæ verò parandæ ſunt rationes.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Cho. 1 Partim quidem læta, partim verò triſtia *contigerunt*.
2 Urbi quidem gloria,
3 Et ducibus belli
4 Duplicatur honor.
5 Mihi verò mortua membra liberorum videre
6 Acerbum: ſed tamen *erit* pulchrum ſpectaculum, ſi videro
7 Inſperatum diem,
8 Conſpicata maximum omnium dolorem.

Ἀντιστροφή.

1 Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ
2 Χρόνος, παλαιὸς πατὴρ,
3 Ὤφελ' ἁμέρᾳ κτίσαι.
4 Τί γάρ με δεῖ παίδων;
6 Τὸ μὲν γὰρ οὐκ ἤλπιζον ἂν πεπονθέναι
6 Πάθος περισσὸν, εἰ γάμων ἀπεζύγην.
7 Νῦν δ' ὁρῶ σαφέστατον
8 Κακὸν, τέκνων φιλτάτων στερεῖσθαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λεύσσω
Τῶν οἰχομένων παίδων. μελέα,
Πῶς ἂν ὀλοίμην σὺν τοῖσδε τέκνοις,
Κοινὸν ἐς Ἅιδου καταβᾶσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Ἄδ. 1 Στεναγμὸν, ὦ ματέρες,
2 Τῶν κατὰ χθονὸς νεκρῶν
3 Ἀΰσατ', ἀπύσατ', αἰτίφων' ἐμῶν
4 Στεναγμάτων κλύουσαι.
Χο. 5 Ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων
6 Προσηγόρημα ματέρων·
7 Προσαυδῶ σε τὸν θανόντα.
Ἄδ. 8 Ἰὼ, ἰὼ τῶν γ' ἐμῶν κακῶν ἐγώ.
Χο. 9 Αἶ, αἴ. ἐπάθομεν, ὦ

Ver. 789. F. μ' ἔδει
793. F. στερεῖσα.

Ver. 797. ἅδην

10 Τὰ

Antiſtrophe.

1 Innuptam me huc uſque
2 Tempus, longævus pater,
3 Utinam *ad hunc uſque* diem ſervâſſet!
4 Quid enim mihi opus erat liberis?
5 Non enim expectâſſem me paſſuram fuiſſe hoc
6 Ingens malum, ſi à nuptiis abſtinuiſſem:
7 Nunc verò video manifeſtiſſimum
8 Malum, cariſſimis liberis orbata.

Sed hæc jam video corpora
Mortuorum filiorum. ô me miſeram,
Utinam periiſſem cum iſtis liberis,
Unà ad Plutonis *domum* deſcendens!

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Ad. 1 Gemitum, ô matres,
2 Mortuorum ſub terra,
3 Edite, reſonate, viciſſim reſponſa meorum
4 Gemituum audientes.
Cho. 5 O filii, ô acerba cararum
6 Matrum appellatio!
7 Alloquor te, mortue.
Ad. 8 Hei mihi, hei mihi propter mea mala!
Cho. 9 Ah, ah, paſſæ ſumus ô

10 Fœdiſſimos

10 Τὰ κωύτατ' ἄλγη κακῶν.
Ἀδ. 11 Ὦ πόλις Ἀργεία, τ' ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε;
Χο. 12 Ὁρῶσι κἀμὲ δῆτα τλὼ τάλαι-
13 ναν, τέκνων ἄπαιδα.

Ἀνῖσροφή.

Ἀδ. 1 Προσάγετ' ὦ δυσπότμῳ
2 Σώμαθ' αἱμαλοσαγῆ,
3 Σφαγῄτα τ' οὐκ ἄξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων,
4 Ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη.
5 Δόθ' ὡς ταειπλυχαῖσι δὴ
6 Χέρας τροσαρμόσας, ἐμοῖς
7 Ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι.
Χο. 8 Ἔχεις, ἔχεις. Ἀδ. Πημάτων γ' ἄλις βάρος.
Χο. 9 Αἰ, αἰ. [τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις.] Ἀδ. Αἴετέ μοι.
Χο. 10 Στενεῖς ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη.
Ἀδ. 11 Εἴθε με Καδμείων ἔναρον σίχες ὐν κονίαισιν.
Χο. 12 Ἐμὸν ᾧ μή ποτ' ἐζύγη δέμας
13 Εἷς τιν' ἀνδρὸς εὐνάν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἀδ. Ἴδε κακῶν τέλαγος, ὦ μαλέρες
Τάλαιναι τέκνων. Χο. Κατὰ μὲν ὄνυξιν
Ἠλοκίσμεθ', ἀμφὶ ᾧ σποδὸν
Κάρα κεχύμεθα.
Ἀδ. Ἰὼ, ἰώ μοι μοι.
Κατά με πέδον γᾶς ἕλοι,
Διὰ ᾧ θύελλα σπάσαι,

Ver. 811. F. Προσάγεῖε τῷ δυσπότμῳ | Ver. 813. F. Σφαγέντ' ἀνάξι', οὐδ'

Πυρός

10 Fœdiſſimos malorum dolores.
Ad. 11 O civitas Argiva, non videtis meum fatum?
Cho. 12 Vident & me profectò miſe-
13 ram orbatam liberis.

Antiſtrophe.

Ad. 1 Afferte miſero
2 Corpora cruenta,
3 Interfecta non dignè, neque à dignis,
4 In quibus finitum eſt certamen.
5 Date ut complexibus utique
6 Manus applicans, meis
In brachiis ponam liberos.
Cho. 8 Habes, habes? *Ad.* Satis *magnum* onus dolorum.
Cho. 9 Heu, heu, [parentibus verò non dicis]. *Ad.* Audite me.
Cho. 10 Graves utrorúmque cauſâ gemitus edis.
Ad. 11 Utinam me copiæ Thebanæ occidiſſent in pulvere.
Cho. 12 Utinam verò meum corpus nunquam junctum fuiſſet
13 In viri alicujus cubile!

MONOSTROPHICA.

Ad. Videte pelagus malorum, ô matres
Miſeræ filiorum. *Cho.* Unguibus quidem
Laceratæ ſumus, cinerem verò circum
Caput fudimus.
Ad. Heu, heu mihi, mihi.
Solum terræ detrahat me,
Et procella dilaceret,

Ignísque

Πυρός τε φλογμὸς
Ὁ Διὸς, ἐν κάρᾳ πέσοι.
Χο. Πικρȣ̀ς ἐσεῖδες γάμους,
Πικρὰν ϑ̓ Φοίβȣ φάτιν
Ἔγημας. ἁ πολύςονος·
Οἰδιπόδα δώματα
Λιπȣ̃σ', ἦλθ' Ἐριννύς.

998

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Μέλλων σ' ἐρωτᾷν, ἥνικ' ἐξήντλεις ςρατῷ
Γόȣς, ἀφήσω, τȣ̀ς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν
Εἰς τὰ σά γε μύθȣς· νῦν δ' Ἄδραςον ἱςορῶ·
Πόθεν πόθ' οἵδε, διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ,
Θνητῶν ἔφυσαν; εἰπέ γ', ὡς σοφώτερος,
Νέοισιν ἀςῶν τῶνδ'· ἐπιςήμων γὰρ εἶ·
Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον', ἢ λέξαι λόγῳ,
Τολμήμαθ', οἷς ἤλπιζον αἱρήσειν πόλιν.
Ἓν δ' ȣ̓κ ἐρήσομαί σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω,
Ὅτῳ ξυνέςη τῶνδ' ἕκαςος ἐν μάχῃ,
Ἢ τραῦμα λόγχης πολεμίων ἐδέξατο.
Κοινοὶ γὰρ ȣ̃τοι τῶν τ' ἀκȣόντων λόγοι,
Καὶ τȣ̃ λέγοντος, ὅςτις ἐν μάχῃ βεβὼς,

Ver. 834, 835. F. Φοίβȣ φάτιν· Ἔρημα δ' ἁ πολύςονος &c.

Ver. 848. τρῶμα
850. F. τȣ̃ λέγοντος. Τίς γὰρ, ἐν—

Λόγχης

Ignísque flamma
Jovis incidat capiti.
Cho. Triſtes vidiſti nuptias,
Et funeſtum oraculum Phœbi:
Vacuâ autem luctuoſa
Oedipi domo
Relictâ, venit Erinnys *in tuam.*

ACTUS QUARTUS.

The. Cum eſſem te interrogaturus, quum apud exercitum profunderes
Luctus, *hoc* omittam, priores quidem relinquens
Quæſtiones de tuis rebus. nunc verò Adraſtum interrogo,
Undenam hi, præſtantes fortitudine,
Mortalium nati ſunt? dicas, tanquam ſapientior,
Juvenibus iſtos inter cives: peritus enim es:
Intelligo enim majora ipſorum, quàm ut dici poſſit verbis,
Facinora, quibus ſperabant ſe expugnaturos urbem *Thebanam.*
Tamen unam rem te non interrogabo, ne deridear; *nempe,*
Cum quo horum quisque ſit congreſſus in pugna,
Aut cujus hoſtium haſtâ acceperit vulnus.
Communes enim ſunt iſtiusmodi ſermones & audientibus
Et dicenti. quis enim in prœlio poſitus,

Λόγχης ἰȣ́σης πρόσθεν ὀμμάτων πυκνῆς,
Σαφῶς ἀπήγγειλ', ὅστις ἐστὶν ὡ 'γαθός.
Οὐκ ἂν δυναίμην ȣ̓̆τ' ἐρωτῆσαι τάδε,
Οὔτ' ἂν πιθέσθαι τοῖσι τολμῶσιν λέγειν.
Μόλις γὰρ ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὁρᾷν
Δύναιτ' ἂν, ἑστὼς πολεμίοις ἐναντίος.
Ἄδ. Ἄκȣε δὴ νῦν· ȣ̓̀ γὰρ ȣ̓κ ἄκοντί μοι
Δίδως ἔπαινον τῶν ἔγωγε βȣ́λομαι
Φίλων ἀληθῆ ȣ̓̀ δίκαι' εἰπεῖν πέρι.
Ὁρᾷς τ̓ ἁβρὸν, ȣ̓̃ βέλος διέπτατο;
ΚΑΠΑΝΕΥΣ ὅδ' ἐστίν· ᾧ βίος μὲν ἦν πολὺς,
Ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν· φρόνημα ȣ̓̀
Οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν, ἢ πένης ἀνήρ·
Φεύγων, τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν
Τ' ἀρκȣ̃ντ' ἀτίζων. ȣ̓ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ
Τὸ χρηστὸν εἶναι, μέτρια δ' ἐξαρκεῖν, ἔφη.
Φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλος παρȣ̃σί τε,
Καὶ μὴ παρȣ̃σιν· ὧν ἀριθμὸς ȣ̓ πολύς.
Ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα·
Ἄκραντον ȣ̓δὲν ȣ̓δ' ἐς οἰκέτας ἔχων,
Οὔτ' εἰς πολίτας. Τὸν ȣ̓̀ δεύτερον λέγω,
ΕΤΕΟΚΛΟΝ, ἄλλον χρηστότητ' ἠσκηκότα.
Νεανίας ἦν, τῷ βίῳ μὲν ἐνδεὴς,
Πλείστας ȣ̓̀ τιμὰς ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονί.
Φίλων ȣ̓̀ χρυσὸν πολλάκις δωρȣμένων,
Οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον, ὥστε τȣ̀ς τρόπȣς
Δȣ́λȣς παρασχεῖν, χρημάτων ζευχθεὶς ὕπο.
Τȣ́ς τ' ἐξαμαρτάνοντας, ȣ̓χὶ τὴν πόλιν

Ver. 852. ἀγαθός. | Ver. 854. F. Οὔτ' αὖ πιθέσθαι Ἤχθαιρ'.

Multis haſtis euntibus ante oculos,
Clarè narrare poſſit, quis fortiter ſe geſſerit?
Non poſſum talia interrogare,
Neque credere illis, qui audent dicere *res hujusmodi.*
Vix enim aliquis ipſa neceſſaria videre
Poteſt, *in acie* ſtans hoſtibus oppoſitus.
Ad. Audi ergo nunc: non enim invito mihi
Concedis laudationem eorum de quibus volo ego
Ut de amicis vera & juſta dicere.
Vidésne illum ſplendidum, per quem volavit *Jovis* telum?
Iſte eſt CAPANEUS; cui amplæ quidem erant fortunæ,
Minimè verò divitiis inſolens erat: animos verò
Nequaquam majores gerebat, quàm vir pauper;
Fugiens *eum*, quicunque *ſplendidis* menſis nimis intumeſceret
Frugalem victum contemnens. non enim in ventris ingluvie
Probitatem *poſitam* eſſe, ſed mediocria ſufficere, dicebat.
Erátque verus amicus, & præſentibus amicus,
Et abſentibus; qualium non *eſt* magnus numerus.
Mores non fucati, & come os;
Nihil dicebat, quòd non expleret, neque erga ſervos,
Neque erga cives. Secundum verò dico,
ETEOCLUM, alium qui exercuit bonitatem:
Juvenis erat, pauper quidem fortunis,
Plurimos verò honores habuit in Argiva terra.
Amicis verò aurum *ipſi* ſæpe dono offerentibus,
Non recepit in ædes, ut mores
Præberet ſerviles, victus à pecunia.
Ipſósque delinquentes, non civitatem *eorum*

Ἤχθαιρ'. ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτία πόλις,
Κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν.
Ὁ δ' αὖ τρίτος τῶνδ' ἸΠΠΟΜΕΔΩΝ, τοιόςδ' ἔφυ·
Παῖς ὢν, ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς
Μουσῶν τραπέσθαι, πρὸς τὸ μαλθακὸν βίου·
Ἀγροὺς δὲ ναίων, σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς
Ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον, εἴς τ' ἄγρας ἰὼν,
Ἵπποις τε χαίρων, τόξα τ' ἐντείνων χεροῖν,
Πόλει παρασχεῖν σῶμα χρήσιμον θέλων.
Ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος, Ἀταλάντης γόνος,
Παῖς ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ, εἶδος ἐξοχώτατος,
Ἀρκὰς μὲν ἦν· ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς,
Παιδεύεται κατ' Ἄργος· ἐκτραφεὶς δ' ἐκεῖ,
Πρῶτον μὲν, ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους,
Λυπηρὸς οὐκ ἦν, οὐδ' ἐπίφθονος πόλει,
Οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς
Μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε, καὶ ξένος.
Λόχοις δ' ἐνεστὼς, ὥςπερ Ἀργεῖος γεγὼς
Ἤμυνε χώρᾳ· χ' ᾡπότ' εὖ πράσσοι πόλις,
Ἔχαιρε, λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυςτυχεῖ.
Πολλοὺς δ' ἐραστὰς, κἀπὸ θηλειῶν ὅσας,
Ἔχων, ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.
ΤΥΔΕΩΣ δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν·
Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς, σοφιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά.
Γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος,
Ἴσον παρέσχεν ὄνομα διὰ τέχνης δορὸς,
Εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι.

Ver. 879. κοὐδὲν | Ver. 903. F. ἐξεὑρὼν

Φιλότιμον

Oderat: nam non *eſt* culpandà civitas,
Malè audiens propter gubernatorem malum.
Tertius verò horum HIPPOMEDON, talis fuit:
Statim à puero auſus eſt non ad voluptatem
Muſarum ſe convertere, ad mollitiem vitæ:
Sed habitans ruri, naturam *ſuam* indurare.
Gaudebat ad fortia *facinora*; & ad venationes vadens,
Et gaudens equis, & tendens arcum manibus,
Reipublicæ corpus utile præbere cupiens.
Alius verò, filius iſte venatricis Atalantæ,
Puer PARTHENOPÆUS, forma præſtantiſſimus,
Arcas quidem erat: profectus verò ad Inachi fluenta,
Educabatur Argis: & illic educatus,
Primùm quidem, ut convenit inquilinos viros *facere*,
Nemini erat moleſtus, neque inviſus urbi,
Neque litigator verbis, unde gravis
Fiat maximè & civis, & hoſpes.
Et collocatus in acie, tanquam eſſet natus Argivus
Defendebat regionem; & quando civitas rem bene gerebat,
Gaudebat, acerbè verò ferebat, ſi quam cladem accipiebat.
Multos autem amatores, multásque fœminas *amaſias*
Habens, ſummè cavebat ne quid peccaret.
TYDEI verò laudem breviter dicam magnam:
Non in verbis erat clarus, ſed in armis
Terribilis, & acer ad invenienda multa ſtratagemata.
Inferior autem prudentiâ Meleagro fratre,
Æquale nomen arte bellica præſtitit,
Inveniens accuratam muſicam in clypeo.

Φιλότιμον ἦθος, πλέσιον· φρόνημα ὃ
Ἐν τοῖσιν ἔργοις, ἐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.
Ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων,
Θησεῦ, πρὸ πύργων τέςδε τολμῆσαι θανεῖν.
Τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει.
Αἰσχύνεσθαι δ' τἀγαθ' ἀσκήσας ἀνὴρ,
Κακὸς γενέσθαι πᾶς τις. ἡ δ' εὐανδρία
Διδακτὸς, εἴπερ & βρέφος διδάσκεται
Λέγειν, ἀκούειν θ', ὧν μάθησιν ἐκ ἔχει.
Ἃ δ' ἂν μάθοι τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ
Πρὸς γῆρας. ὕτω παῖδας εὖ παιδεύετε.

Σύςημα.

Χο. Ἰὼ τέκνον, δυςτυχῆ σ' ἔτρεφον,
Ἔφερον ὑφ' ἥπαλος,
Πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσι·
Καὶ νῦν Ἅδας τ' ἐμὸν
Ἔχει μόχθον ἀθλίας·
Ἐγὼ δ' γηροβοσκὸν ἐκ ἔχω,
Τεκοῦσα τάλαινα παῖδα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀδ. Καὶ μὴν τ' ΟΙΚΛΕΟΥΣ γε γενναῖον ΤΟΚΟΝ,
Θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες εἰς μυχοὺς χθονὸς
Αὐτοῖς τεθείπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς·
Τὸν Οἰδίπου τε παῖδα, ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΝ λέγω,
Ἡμεῖς ἐπαινέσαντες, ἐ ψευδοίμεθ' ἄν.
Ξένος γὰρ ἦν μοι, πρὶν λιπὼν Κάδμου πόλιν

Ver. 925. F. τε γενναῖον

Φυγῇ

Gloriæ cupida natura, dives vigor autem animi
Erat in ipſis factis, non in dicendo par.
Ex his dictis ne mirare,
Theſeu, hos auſos eſſe oppetere mortem anté turres *Thebanas.*
Educatio enim bona pudorem affert.
Erubeſcit autem vir, qui *res* honeſtas exércuit,
Ignavus fieri quilibet. fortitudo verò
Doceri poteſt, ſiquidem & infans docetur *ea*
Dicere & audire, quorum ſcientiam non habet.
Quæ verò didicit aliquis *in pueritiâ*, ea ſervare ſolet
Ad ſenectam. ſic bene inſtituite liberos.

Syſtema.

Cho. O fili, educavi te infelicem,
Geſtavi in utero,
Suſtinens dolores in partu:
Et nunc Pluto meum
Habet laborem miſeræ:
Ego autem *meæ* ſenectutis nutritorem non habeo,
Miſera, quæ peperi filium.

Ad. Atqui & generoſum OICLEI FILIUM, *Amphiaraum,*
Dii vivum abreptum in abditos terræ ſinus
Cum ipſis quadrigis, laudant clarè;
Oedipíque filium, POLYNICEN dico,
Nos laudantes, non mentiemur.
Erat enim mihi hoſpes, priusquam relictâ Cadmi urbe

Φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος.
Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσαι βούλομαι τούτων πέρι;
Θη. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἓν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.
Ἄδ. Τὸν μὲν Διὸς πληγεύτα Καπανέα πυρὶ —
Θη. Ἦ χωρὶς, ἱερὸν ὡς νεκρὸν, θάψαι θέλεις;
Ἄδ. Ναί· τοὺς δέ γ' ἄλλους πάντας ἐν μιᾷ πυρᾷ.
Θη. Ποῦ δῆτα θήσεις μνῆμα τῷδε χωρίσας;
Ἄδ. Αὐτοῦ, παρ' οἰκτροὺς τούσδε συμπήξας τάφον.
Θη. Αὐτὸς μὲν ἤδη δμωσὶν ἂν μέλοι πόνος,
Ἡμῖν δέ γ' οἵδε. στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν.
Ἄδ. Ἴτ', ὦ τάλαιναι μητέρες, τέκνων πέλας.
Θη. Ἥκις', Ἄδραστε, τοῦτο πρόσφορον λέγεις.
Ἄδ. Πῶς; τὰς τεκούσας οὐ χρεὼν ψαῦσαι τέκνων;
Θη. Ὄλλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους·
Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν·
Τί δῆτα λύπην ταῖσδε προσθεῖναι θέλεις;
Ἄδ. Νικᾷς· μένειν χρὴ τλημόνως· λέγει γὰρ εὖ
Θησεύς. ὅταν δὴ τούσδε προσθῶμεν πυρὶ,
Ὀστᾶ προσάξεσθ'. Ὦ ταλαίπωροι βροτοὶ,
Τί κτᾶσθε λόγχας, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνους
Τίθεσθε; παύσασθ'. ἀλλὰ λήξαντες πόνων,
Ἄστη φυλάσσεθ', ἥσυχοι μεθ' ἡσύχων.
Σμικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βίου· τοῦτον δὴ χρὴ
Ὡς ῥᾷστα, καὶ μὴ σὺν πόνοις, διεκπερᾷν.

Ver. 932. F. ὃ δρᾷν σε
933. F. πείσεσθε
946. προθεῖναι

Ver. 949, 950, 951. F. βροτῶν
Οἱ — φόνους
Τίθεσθε, παύσασθ'.

ΕΠΩ-

Exilio ſpontaneus trajiceret ad Argos.
Sed ſcis quid velim *te* facere de iſtis?
The. Non ſcio, niſi unum *hoc*, me tuis obtemperaturum eſſe verbis.
Ad. Percuſſum quidem igne Jovis Capanea —
The. Vis cremare ſeorſum tanquam ſacrum cadaver?
Ad. Imo: omnes verò alios in uno rogo.
The. Ubi verò facies huic monumentum *ab aliis* ſeparatum?
Ad. Hîc, faciens ſepulcrum juxta iſtos miſeros.
The. Hic quidem labor curæ jam erit ſervis,
Nobis verò iſti. procedant verò onera cadaverum.
Ad. Ite, ô miſeræ matres, filios propè.
The. Nequaquam, Adraſte, dicis hoc utile.
Ad. Quomodo? non convenit attingi à matribus liberos?
The. Peribunt, ſi videant iſtos *adeò* deformatos:
Aſpectus enim cadaverum eſt acerbus etiam ſtatim poſt mortem:
Quid igitur dolorem iſtis addere vis?
Ad. Vincis: oportet manere patienter: dicit enim rectè
Theſeus. quum autem iſtos impoſuerimus igni,
Oſſa convehetis. O miſeri mortalium,
Qui comparatis haſtas, & mutuas cædes
Facitis, ceſſate. quin deſinentes à laboribus,
Servate urbes quieti cum quietis.
Res brevis eſt vita; & eam convenit
Tranſigere quàm facillimè, & non accerſitis laboribus.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Οὐκέτ' εὔτεκνος, ȣ̓κέτ' εὔπαις,
2 Οὐδ' εὐτυχίας μέτεςίν μοι
3 Κȣροτόκοις ἐν Ἀργείαις.
4 Οὐδ' Ἄρτεμις λοχία
5 Προσφθέγξαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνους.
6 Δυσαίων δ' ὁ βίος.
7 Πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα,
8 Πνευμάτων ὕπο δυσχείμων ἀΐσσω.

Ἀντιςροφή.

1 Ἑπτὰ ματέρες, ἑπτὰ κȣ́ρους
2 Ἐγεινάμεθ' αἱ ταλαίπωροι,
3 Κλεινοτάτους ἐν Ἀργείοις.
4 Καὶ νῦν ἄπαις, ἄτεκνος
5 Γηράσκω δυςηνότατος,
6 Οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις,
7 Οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμȣμένη,
8 Χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴσχȣσα μοῖραν.

Ἐπῳδός.

1 Ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα
2 Μελέᾳ· παιδὸς ἐν οἴκοις
3 Κεῖται μνήματα πένθιμοι
4 Κȣραὶ, ϗ ςέφανοι κόμας,
5 [Λοιβαὶ νεκύων φθιμένων,]
6 Ἀοιδαὶ, τὰς χρυσοκόμας

Ver. 974. F. κᾀςέφανοι κόμαι, | Ver. 975. F. Αοιδαί θ' ἃς ὁ χρυσοκόμας

7 Ἀπόλλων

EPODICA.

Strophe.

Cho. 1 Non *ſum* ampliùs beata liberis, non ampliùs prole felix,
2 Neque ſum particeps felicitatis
3 Inter matres Argivas.
4 Neque Diana, quæ adeſt parturientibus,
5 Alloquetur eas quæ liberos non habent.
6 Miſera autem eſt vita.
7 Sicut autem errans nubes,
8 A ſævis ventis impellor.

Antiſtrophe.

1 Septem matres, ſeptem liberos
2 Peperimus miſeræ,
3 Qui præſtantiſſimi erant inter Argivos.
4 Et nunc ſine filio, ſine liberis
5 Seneſco miſerrima,
6 Nec inter mortuos,
7 Nec inter vivos numerata,
8 Seorſum ab his ſuſtinens quandam ſortem.

Epodus.

1 Sunt mihi reliquæ lacrymæ
2 Miſeræ: in domo *meâ* filii
3 Sunt monumenta lugubres
4 Tonſuræ, & comæ ſine coronis,
5 [Libationes mortuorum,]
6 Cantusque quos auricomus.

7 Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται.
8 Γόοισι δ' ὀρθρευομένα,
9 Δάκρυσι νοτερὸν ἀεὶ πέπλων
10 Πρὸς στέρνῳ πτύχα τέγξω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Καὶ μὴν θαλάμας τάσδ' ἐσορῶ δὴ
Καπανέως ἤδη, τύμβονθ' ἱερὸν,
Μελάθρων τ' ἐκτὸς
Θησέος ἀναθήματα νεκροῖς·
Κλεινήν τ' ἄλοχον τοῦ καταφθιμένου
Τοῦδε κεραυνῷ πέλας Εὐάδνην,
Ἣν Ἶφις ἄναξ παῖδα φυτεύει.
Τί ποτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν,
Ἢ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει,
Τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Εὐά. 1 Τί φέγγος, τίν' αἴγλαν
2 Ἐδιφρεύετο τάλας;
3 Σελάνα τε κατ' αἰθέρα
4 Λαμπάδ', ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι

Ver. 991. F. Ἐδίφρευεν ὅ θ' ἅλιος,
Σελάνα τε &c.

5 Ἱππεύουσι

7 Apollo non recipit.
8 Et exercitata manè luctibus,
9 Lacrymis ſemper humidam peplorum
10 Laciniam madefaciam ad pectus.

Atqui rogum hunc video utique
Capanei jam, ſacrúmque tumulum,
Extráque atria
Theſei monumenta dicata mortuis;
Et inclytam conjugem mortui
Hujus fulmine Evadnem prope,
Quam rex Iphis filiam genuit.
Quidnam ſtat *ad* ſublimem petram,
Quæ ſuperat hanc domum,
Hanc ingreſſa viam?

ACTUS QUINTUS.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Ev. 1 Qualem lucem, qualem ſplendorem
2 Currum-aurigando-fecit Sol,
3 Lunáque per cœlum *qualem ferebat*
4 Facem, ubi celeres Nymphæ

5 Equitant

5 Ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας,
6 Ἡνίκα γάμων
7 Τῶν ἐμῶν πόλις Ἄργους
8 Ἀοιδὰς εὐδαιμονίας
9 Ἐπύργωσε, ϗ γαμέτα
10 Χαλκοτευχοῦς τε Καπανέως;
11 Προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν
12 Οἴκων ἐκβακχευσαμένα,
13 Πυρὸς φῶς καθέξουσα, τάφον τε
14 Βατεύσουσα τ̂
15 Αὐτὸν, ἐς ἀΐδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον
16 Βίοτον, αἰῶνός τε πόνους.
17 Ἥδιστος γάρ τοι θάνατος,
18 Συνθνήσκειν θνήσκουσι φίλοις,
19 Εἰ δαίμων τάδε δὴ κραίνοι.

Χο. Καὶ μὴν ὁρᾷς τήνδ', ἧς ἐφέστηκας πύλας,
Πυρὰν, Διὸς θησαυρόν· ἔνθεν ἐστὶ σὸς
Πόσις, δαμασθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις.

Ἀντιστροφή.

Εὐά. 1 Ὁρῶ δὴ τελευτὰν
2 Ἣν ἕστακα· τύχα δέ μοι
3 Ξυνάπτει ποδός. ἀλλὰ τ̂
4 Εὐκλείας χάριν
5 Ἔνθεν ὁρμάσω,
6 Τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας
7 Πηδήσασα πυρὸς ἔσω,

Ver. 998. F. Ἐπύργωσεν,
1002. F. Ματεύσουσα

Ver. 1009. F. πέλας,
1015. χάρισιν

8 Σῶμά

5 Equitant per obſcuram *noctem*,
6 Quando nuptiarum
7 Mearum civitas Argiva
8 Cantilenas felicitatis
9 Magnificè cecinit, & mariti *mei*
10 Æreis-armis-inſtructi Capanei?
11 Acceſſi huc currens ex meis
12 Ædibus furens,
13 Ignis flammam occupatura, & *in* ſepulchrum
14 Itura
15 Idem, apud Plutonem finitura laborioſam
16 Vitam, ævíque dolores.
17 Mors enim *eſt* dulciſſima,
18 Commori morientibus amicis,
19 Si modò Deus iſta perficiat.

Cho. Sed vides hunc, prope quem ſtas,
Rogum, Jovis theſaurum; illic eſt tuus
Maritus, domitus facibus fulmineis.

Antiſtrophe.

Ev. 1 Video utique *vitæ* finem *in*
2 Quem acceſſi: fortuna verò mihi
3 Convenit pedis. ſed
4 Gloriæ gratiâ *ſempiternæ*
5 Hinc ruam,
6 Hac à rupe
7 Deſiliens in ignem,

8 Σῶμά τ' αἴθοπι φλόγμῳ
9 Πόσει συμμίξασα φίλον,
10 Χρῶτα χρωῖ πέλας θεμένα,
11 Περσεφονείας ἥξω θαλάμους.
12 Σὲ τ' θανόντ' ἔ ποτ' ἐμᾷ
13 Προδοῦσα ψυχᾷ καλὰ γᾶς.
14 Ἴτω φῶς, γάμοι τε.
15 Εἴθέ τινες εὐναὶ δικαίων ὑμεναίων
16 Ἐν Ἄργει φανῶσι τέκνοισιν.
17 Ὅ σὸς δ' εὐναῖ γαμέτας
18 Σωληχθεὶς αὔραις ἀδόλοις,
19 Γενναίας ψυχᾶς ἀλόχῳ.

1020 1025 1030

IAMBOI.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς σὸς παλὴρ βαίνει πέλας
Γεραιὸς Ἴφις, εἰς νεωτέρους λόγους,
Οὓς ἐ καλειδὼς πρόθεν, ἀλγήσει κλύων.

Ἴφ. Ὦ δυσάλαινα, δυσάλας δ' ἐγὼ γέρων,
Ἥκω, διπλοῦν πένθ γε δαιμόνων ἔχων,
Τὸν μὲν θανόνλα παῖδα Καδμείων δοεὶ
Ἐτέοκλον εἰς τὶν παλείδα ναυθλώσων νεκρὸν,
Ζητῶν τ' ἐμὶν παῖδ', ἢ δόμων ἐξώπι
Βέβηκε πηδήσασα, Καπανέως δάμαρ,
Θανεῖν ἐρῶσα σὶν πόσει. χρόνον μὲν ἔν
Τὸν πρόθ' ἐφρυρεῖτ' ἐν δόμοις· ἐπεὶ δ' ἐγὼ
Φυλακὰς ἀνῆκα τοῖς παρεσῶσιν κακοῖς,
Βέβηκεν. ἀλλὰ τῇδέ νιν δοξάζομεν

1035 1040

Ver. 1030. ἀλόχῳ ψυχᾶς, vel ψυχάς.
1034. F. δυσάλαιναι

Ver. 1035. F. διπλᾶν τὸ πένθιμον δόμων ἔχων,

Μάλις'

8 Corpúsque ardente flammâ
9 Marito commiſcens charum, &
10 Corpus *meum* prope corpus *mariti* ponens, in
11 Proſerpinæ deſcendam thalamos:
12 Te mortuum nunquam meâ
13 Prodens animâ ſub terra.
14 Valeat lux, nuptiæque.
15 Utinam aliqui lecti juſtarum nuptiarum
16 Argis appareant liberis, *Evadne, tuis!*
17 Tuus autem lecti maritus
18 Contabeſcens erat *amore* ſincero
19 Generoſi animi cum conjuge, i. e. *tecum.*

Cho. Atqui ecce ipſe tuus pater accedit propè
Senex Iphis, ad novum ſermonem,
Quem cùm non noverit priùs, jam audiens dolebit.
Iph. O miſeræ, & ego miſer ſenex,
Veni, habens duplicem luctum familiæ,
Filium quidem interfectum Thebanâ lanceâ
Eteoclum in patriam revecturus mortuum,
Et quærens meam filiam, quæ extra domum
Egreſſa eſt ruens, uxor Capanei,
Mori cupiens cum marito. & tempore quidem
Superiore cuſtodiebatur domi: poſtea verò quàm ego
Cuſtodiam remiſi propter præſentia mala,
Exceſſit. ſed hîc ipſam conjicimus

Μάλιϛ' ἂν εἶναι. φράζετ' εἰ κατοίδατε.
Εὐά. Τί τάϛδ' ἐρωτᾷς; ἥδ' ἐγὼ πέτρας ἔπι,
Ὄρνις τις ὡσεὶ, Καπανέως ὑπὲρ πυρᾶς,
Δύϛηνον αἰώρημα κυφίζω, πάτερ.
Ἶφ. Τέκνον, τίς αὔρα; τίς ϛόλος; τίνος χάριν
Δόμων ὑπερβᾶσ' ἦλθες εἰς τήνδε χθόνα;
Εὐά. Ὁρμὴν λάβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Κλύων· ἀκοῦσαι δ' οὔ σε βούλομαι, πάτερ.
Ἶφ. Τί δ'; οὐ δίκαιον πατέρα τὸν σὸν εἰδέναι;
Εὐά. Κριτὴς ἂν εἴης οὐ σοφὸς γνώμης ἐμῆς.
Ἶφ. Σκευῇ δὴ τῇδε τοῦ χάριν κοσμεῖς δέμας;
Εὐά. Θέλει τὶ κλεινὸν οὗτος ὁ ϛόλος, πάτερ.
Ἶφ. Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπει σ' ὁρᾷν.
Εὐά. Εἰς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα.
Ἶφ. Κἄπειτα τύμβῳ ἐν πυρᾷ φαίνῃ πέλας;
Εὐά. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καλλίνικος ἔρχομαι.
Ἶφ. Νικῶσα νίκην τίνα; μαθεῖν χρῄζω σέθεν.
Εὐά. Πάσας γυναῖκας, ἃς δέδορκεν ἥλιος.
Ἶφ. Ἔργοις Ἀθάνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
Εὐά. Ἀρετῇ· πόσει γὰρ συνθανοῦσα κείσομαι.
Ἶφ. Τί φής; τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαθρόν;
Εὐά. Ἄισσω θανόντος Καπανέως τήνδ' εἰς πυράν.
Ἶφ. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς.
Εὐά. Τοῦτ' αὐτὸ χρῄζω πάντας Ἀργείους μαθεῖν.
Ἶφ. Ἀλλ' οὐδέ τοι σοὶ πείσομαι δρώσῃ τάδε.
Εὐά. Ὅμοιον· οὐ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί.

Ver. 1049. Δόμον ὑπερβᾶσ'
1050. F. Ὀργὴν
1056. F. πρέπεις ὁρᾷν
Ver. 1064. F. σημαίνει
1069. οὐ γὰρ ἂν

Καὶ

Maximè fore: dicite an ſciatis.
Eva. Quid iſtas interrogas? ecce ego in ſaxo,
Sicut quædam avis, ſupra rogum Capanei,
Infelix libramentum levo, pater.
Iph. Filia, quænam aura? quis amictus? cujus *rei* gratiâ,
Domo relictâ, veniſti in hanc terram?
Eva. Iraſceris ob mea conſilia,
Si audias: ſed non volo te audire, pater.
Iph. Quid verò? non eſt juſtum patrem tuum ſcire?
Eva. Eſſes judex non ſapiens meæ voluntatis.
Iph. Hoc verò cultu cujus *rei* causâ ornas corpus?
Eva. Iſte ornatus ſignificat aliquid eximium, pater.
Iph. *At* ut ob virum, cujus mors lugetur, non decet *ſic ornatam* te videre.
Eva. Ad quandam enim rem novam ornata ſum.
Iph. Atque ideo prope ſepulchrum, & rogum ſtas?
Eva. Huc enim ſcilicet præclaram victoriam adeptura veni.
Iph. Quam victoriam adeptura? *hoc* ex te audire cupio.
Eva. *Vincens* omnes mulieres, quas vidit ſol.
Iph. Operibus Minervæ, an mentis prudentiâ?
Eva. Virtute: cum marito enim mortua jacebo.
Iph. Quid ais? quid vult hoc ænigma futile?
Eva. Deſiliam in hunc Capanei mortui rogum.
Iph. O filia, nequaquam dicas hunc ſermonem apud vulgus.
Eva. Hoc ipſum volo cunctos Argivos ſcire.
Iph. Sed ego non conſentiam tibi facienti hæc.
Eva. Tantundem *eſt:* ſiquidem non poteris me prehendere rapiens manu.

Καὶ δὴ παρεῖται σῶμα· σοὶ μὲν ȣ̓ φίλον,
Ἡμῖν ᾖ, ⲥ̀ τῷ συμπυρȣμένῳ πόσει.
Χο. Ἰὼ γύναι, δεινὸν ἔργον ἐξειργάσω.
Ἴφ. Ἀπωλόμην δύςηνος, Ἀργείων κόραι.
Χο. Ἒ, ἔ. σχέτλια τάδε παθὼν,
Τὸ πάντολμον ἔργον ὄψει, τάλας.
Ἴφ. Οὐκ ἄν τιν' εὕροιτ' ἄλλον ἀθλιώτερον.
Χο. Ἰὼ τάλας· μετέλαχες
Τύχας Οἰδιπόδα, γέρον,
Μέρος, ⲥ̀ σὺ πόλις ἐμὰ τλάμων.
Ἴφ. Οἴ μοι· τί δὴ βροτοῖσιν ȣ̓κ ἔςιν τόδε,
Νέους δὶς εἶναι, ⲥ̀ γέροντας αὖ πάλιν;
Ἀλλ' ἐν δόμοις μὲν ἦν τι μὴ καλῶς ἔχῃ,
Γνώμαισιν ὑςέραισιν ἐξορθȣ́μεθα·
Αἰῶνα δ' ȣ̓κ ἔξεςιν. εἰ δ' ἦμεν νέοι
Δὶς, ⲥ̀ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανεν,
Διπλȣ̃ βίȣ λαχόντες, ἐξωρθȣ́μεθ' ἄν.
Ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνȣμένους,
Παίδων τ' ἐραςὴς ἦν, πόθῳ τ' ἀπωλλύμην·
Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,
Οἷον ςέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν·
Ὅςτις φυτεύσας, ⲥ̀ νεανίαν τεκὼν
Ἄριςον, εἶτα τȣ̃δε νῦν ςερίσκομαι.
Εἶεν· τί δὴ χρὴ τ̀ ταλαίπωρόν με δρᾷν;
Στείχειν πρὸς οἴκους; κᾆτ' ἐρημίαν ἴδω
Πολλῶν μελάθρων, ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ;

Ver. 1086. ἐξορθȣ́μεθ'
1089. F. τεκὼν,

Ver. 1094. χρῆν
1096. F. Πολλὴν

Ἢ πρὸς

Jámque demittitur corpus: tibi quidem non grata -s,
Mihi verò, & iſti marito qui ſimul comburetur, *grata.*
Cho. O mulier, atrox facinus feciſti.
Iph. Perii miſer, ô Argivæ mulieres.
Cho. Heu, heu, hæc horrenda paſſus,
Audaciſſimam hanc rem *(paſſus)* viſu, miſer.
Iph. Neminem alium invenietis *me* miſeriorem.
Cho. O infelix! cepiſti,
Senex, fortunæ Oedipi
Partem, & tu miſera mea civitas.
Iph. Hei mihi! quare non licet hoc hominibus,
Bis fieri juvenes, & rurſus *bis* ſenes?
Atqui in ædibus quidem ſi quid non rectè ſe habeat, *id*
Poſterioribus ſententiis emendamus;
Vitam verò non licet. ſi autem eſſemus juvenes
Bis, & *bis* ſenes, ſi quæ peccâſſemus,
Duplicis vitæ compotes facti, corrigere poſſemus.
Ego enim videns alios procreare liberos,
Cupiebam quoque liberos, & *eorum* peribam deſiderio:
Si verò eò veniſſem, & fuiſſem expertus pater *factus,*
Quale ſit patrem privari liberis,
Nunquam veniſſem in hoc malum, in quod nunc *veni.*
Qui cùm procreaverim & genuerim juvenem
Fortiſſimum, poſtea nunc eo privor.
Eſto: quid igitur oportet me miſerum facere?
Ite domum? & ita ſolitudinem videbo
Multam ædium, & deſperationem meæ vitæ?

Ἦ πρὸς μέλαθρα τῶδε Καπανέως μόλω;
Ἤδισα, πεῖν γε· δή ποτ' ὦ παῖς ἥδε μοι,
Ἀλλ' ἀκέτ' ἐσίν· ἥ γ' ἐμὼ χρειάδα
Προσήγετ' αἰεὶ σόμαλι, κἀκ χάρα τόδε
Κατεῖχε χειρί. παλεὶ δ' ἐδὲν ἥδιον
Γέρονλι θυγαλρός. ἀρσένων ᾗ μείζονες
Ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἧσσον εἰς θωπεύμαλα.
Οὐχ ὡς τάχισα δῆτά μ' ἄξετ' εἰς δόμους,
Σκότῳ ᾗ δώσετ', ἔνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν
Δέμας γεραιὸν σωλακεὶς ἀποφθερῶ;
Τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὀσέων θιγεῖν;
Ὦ δυσπάλαισον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων.
Μισῶ δ' ὅσοι χρήζουσιν ἐκλείνειν βίον,
Βρωτοῖσι κἀκ ποτοῖσι κἀκ μαγεύμασι
Παρεκλρέπονλες ὀχλὸν, ὥς τε μὴ θανεῖν·
Οὓς χρὴν, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλων πόλιν,
Θανόνλας ἔρρειν, κἀκποδὼν εἶναι νέοις.

μηδεν ἠδιον παλρι
μηδὲν et ἁδεν sapiè confusa. Vid. Bentl. in Menandr.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἡμι. Ἰώ. τάδε δὴ παίδων, κἀ δὴ φθιμένων
Ὅσα φέρελαι. λάβετ', ἀμφίπολοι,
Γραίας ἀμενᾶς (ἀ γὰρ ἔνεσιν
Ῥώμη παίδων ὑπὸ πένθους)
Πολλᾷ ᾗ χρόνῳ ζώσας μέτα δὴ,
Καλαλειβομένας τ' ἄλγεσι πολλοῖς.
Τί γὰρ ἂν μεῖζον τῶδ' ἔτι θνατοῖς
Πάθῳ ἐξεύροις,

Ver. 1101. χειρὶ vel χερσὶ
1110. F. ποτοῖσι μαγγανεύμασι

Ver. 1115. Ὅσα φέρελε, λάβετ',
1118. σώζεις

Ἦ τέκνα

An vadam ad domum hujus Capanei?
Gratiſſimam quidem *mihi* quondam: olim erat hæc mea filia,
Sed jam non eſt ampliùs: quæ meas genas
Admovebat ſemper ori, & hoc caput
Tenebat manu. nihil verò dulcius *eſt* patri
Seni quàm filia: maſculorum ſanè *ſunt* generoſiores
Animi, ſed minùs dulces ad blanditias.
Non quàm celerrimè igitur abducetis me domum,
Tenebrísque tradetis, ubi inediâ meum
Corpus ſenile conſumptus perdam?
Quid me juvabit contingere oſſa filiæ?
O ineluctabilis ſenectus, quàm te odi ſenex!
Odi etiam *eos* quotquot volunt extendere vitam
Eſculentis & poculentis ſcitamentis
Avertentes *vitæ* curſum, ne moriantur:
Quos oportebat, quia nihil juvabant Rempublicam,
Mortuos abire, & è medio ſublatos cedere junioribus.

Semi. Io. hæc filiorum, & quidem combuſtorum
Oſſa feruntur. prehendite, famulæ,
Anum infirmam (nullum enim ineſt
Robur, propter luctum ob filios)
Longóque tempore viventem,
Liqueſcentémque multis doloribus.
Quod enim hominibus majus hoc
Malum invenias,

Ἢ τέκνα θανόντ' ἐσιδέσθαι;

*ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Παῖς. Φέρω, φέρω,
Τάλαινα μᾶτερ, ἐκ πυρὸς πατρὸς μέλη,
Βάρος μὲν οὐκ ἀβριθὲς, ἀλγέων ὕπερ,
Ἐν δ' ὀλίγῳ τἀμὰ πάντα συνθείς.

Στροφὴ β'.

Ἡμι. Ἰὼ, ἰώ.
Πᾷ δάκρυα φέρεις φίλα
Ματρὶ τῶν ὀλωλότων,
Σποδοῦ τε πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων
Εὐδοκίμων δή ποτ' ἐν Μυκήναις;

Ἀντιστροφὴ ά.

Παῖς. Ἐγὼ δ' ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας,
Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβὼν,
Οὐ πατρὸς ἐν χερσὶ, τοῦ τεκόντος.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ημι. Ἰὼ, ἰω.
Ποῦ δὴ πόνος ἐμῶν τέκνων;
Ποῦ νυχευμάτων χάρις;
Τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη,
Καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;

Ver. 1122. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.
1124. F. πυρᾶς

Ver. 1132. F. Ἰὼ, ἰώ·
Ἐγὼ δ' ἔρημος &c.

Παῖς.

Quàm intueri mortuos liberos?

ANTISTROPHICA.

Puer. Fero, fero,
O miſera mater, ex rogo membra patris,
Pondus quidem non leve, propter dolores,
In exiguo verò *loculo* mea omnia componens.

Semi. Hei, hei.
Quò geſtas charas lacrymas
Matri mortuorum,
Exiguámque copiam cineris pro corporibus
Eorum, qui fuerunt olim clari Mycenis?

Puer. Ego verò miſer orbatus miſero patre,
Accipiens deſertam domum vivam orbus,
Non in manibus patris, qui *me* genuit.

Semi. Heu, heu.
Ubi verò eſt labor meorum filiorum?
Ubi nocturnorum gaudiorum gratia?
Et educatio materna, & inſomnia oculorum miniſteria?
Et dulces oris *ad os* applicationes?

Παῖς. Βεβᾶσιν, οὐκ ἔτ' εἰσί σοι, μάτερ, τέκνα·
Βεβᾶσιν· αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη
Πυρὸς τετακότας σποδῷ·
Ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὴν Ἀΐδαν.
Πάτερ, σὺ μὲν τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους,
Ἆρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι πότ' ἀντιτίσομαι
Σὸν φόνον; Ἶφ. Εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον,
Ὅταν, θεοῦ θέλοντος, ἔλθοι μοι δίκα
Πατρῷος. οὔπω κακὸν τόδ' εὕδει.
Παῖς. Αἴ, αἴ. γόων ἅλις τύχας,
Ἅλις ἀλγέων πάρεστί μοι.
Στάσω. ποῦ με δέξεται γάνος
Χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναϊδῶν στρατηλατῶν,
Τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικαστάν;
Ἔτ' εἰσορᾷν σε, πάτερ, ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ,
Φίλον φίλημα παρὰ γένυν τιθέντα σόν.
Λόγων δὲ παρακέλευσμα σῶν,
Ἀέρι φερόμενον οἴχεται.
Δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες,
Σέ τ' οὔ ποτ' ἄλγη πατρῷα λείψῃ.
Ἶφ. Ἔχω τοσόνδε βάρος, ὅσον μ' ἀπώλεσεν.
Φέρ', ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδόν.
Παῖς. Ἔκλαυσα, τόδε κλύων ἔπος
Στυγνότατον· ἔθιγέ μου φρενῶν.
Ἶφ. Ὦ τέκνον, ἔβας· οὐκέτι φίλον,
Φίλον ἄγαλμ' ὄψομαι σῆς ματρός.

Στ. Ασωπου με δεξεται γανος
Γουρ in S. II. 189.

Horatius
Catullus

Ver. 1141. F. πυρᾶς τετακότα σποδῷ·
1143. λόγους,
1144. ἀντιτάσσομαι

Ver. 1152. ἐκδικατάν;
1155. παρακέλευμα
1157. F. Μέ τ' οὔ ποτ' — λείψει.

IAMBOI.

Puer. Abierunt, non ampliùs, mater, tibi ſunt ſuperſtites liberi;
Abierunt: æther habet eos jam
Conſumptos *in* cinere rogi,
Et volantes confecerunt *iter ad* Plutonem.
Pater, (tu enim audis filiorum tuorum lamentatationes)
Num miles aliquando ulciſcar viciſſim
Necem tuam? *Iph.* Utinam verò ſit (ſc. *tempus)* fili,
Quum, volente Deo, mihi fiat vindicta
Ob tuum patrem! nondum hoc malum ſopitum eſt.
Puer. Ah, ah. luctuum ſatis *ſuper* fortunâ,
Satis dolorum adeſt mihi.
Conſiſtam. ubi accipiet me voluptas
Græcorum ducum æneis armis,
Extincti patris vindicem?
Adhuc, ô pater, te coràm aſpicere mihi videor,
Tuum jucundum oſculum ad *meas* genas applicantem.
Verborum verò adhortatio tuorum
In aërem ſublimis fertur.
Reliquiſti autem luctus duobus, matrémque
Méque nunquam dolores ob patrem relinquent.
Iph. Habeo tantum onus, quantum me perdidit.
Agè, circa pectus ſubjiciam cineres.
Puer. Lamentor, audiens hunc ſermonem
Triſtiſſimum: attigit meum cor.
Iph. O fili, abiiſti! non ampliùs charam,
Charam effigiem videbo tuæ matris.

IAMBOI.

Θη. Ἄδρασε, ὦ γυναῖκες Ἀργείαι χθών,
Ὁρᾶτε παῖδας τέσδ', ἔχονλας ἐν χεροῖν
Πατέρων ἀείσων σώμαθ', ὧν ἀνειλόμλν;
Τέτοις ἐγώ σε ὦ πόλις δωρέμεθα.
Ὑμᾶς ἢ τῶνδε χρὴ χάειν μεμνημένους
Σώζειν, ὁρῶντας ὧν ἐκύρσατ' ἐξ ἐμοῦ.
Πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τέσδε τὰς αὐτὰς λόγοις,
Τιμᾶν πόλιν τλώδ', ἐκ τέκνων ἀεὶ τέκνοις
Μνήμλν φυλαγέλλονλας ὧν ἐκύρσαλε.
Ζεὺς ἢ ξυνίσωρ, οἵ τ' ἐν ἀραγνῷ θεοὶ,
Οἵων ὑφ' ἡμῶν σείχετ' ἠξιωμένοι.
Ἀδ. Θησεῦ, ξυνίσμεν πάνθ', ὅσ' Ἀργείων χθόνα
Δέδραχας ἐλθλὰ, δεομένλω εὐεργετῶν,
Χάειν τ' ἀγήρων γ' ἔξομεν· γυναῖα γὰρ
Παθόνλες, ὑμᾶς ἀνλιδρᾶν ὀφείλομεν.
Θη. Τί δή ποθ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπεργῆσαί με χρή;
Ἀδ. Χαῖρ'· ἄξιος γὰρ ὦ σὺ, ὦ πόλις σέθεν.
Θη. Ἔσαι τάδ'· ἀλλὰ ὦ σὺ τῶν αὐτῶν τύχοις.

Ἀθη. Ἄκυε, Θησεῦ, τέσδ' Ἀθηναίας λόγους,
Ἃ χρή σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν τάδε.
Μὴ δῶς τάδ' ὅσα τοῖσδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα
Παισὶν κομίζειν, ῥᾳδίως ἔτω μεθείς·
Ἀλλ' ἀντὶ τῶν σῶν, ὦ πόλεως μοχθημάτων,
Πρῶτον λάβ' ὅρκον. τόνδε δ' ὀμνύναι χρεὼν
Ἄδρασον· ἔτος κύριος, τύραννος ὤν,

Ver. 1171. F. Παισίν—τοῖσδε
1178. ἀγήρω γ'

Ver. 1181. F. χ' ἡ πόλις

Πάσης

The. Adraſte, & mulieres ex Argivo genere,
Videtis iſtos pueros, gerentes in manibus
Corpora fortiſſimorum parentum, quos recepi?
His ego te & civitas donamus.
Vos autem oportet recordantes horum gratiam
Servare, cùm videatis quæ nacti ſitis ex me.
Pueris quoque hisce eadem verba dico,
Ut honore afficiatis hanc urbem, ſemper filiis filiorum
Denunciantes memoriam *eorum* quæ adepti eſtis.
Jupiter autem teſtis *eſt*, & Dii in cœlo,
Quali beneficio à nobis affecti abeatis.
Ad. Theſeu, ſcimus omnia, quibus Argivorum terram
Affeciſti, beneficia, cum egeret benefactoribus,
Habebimusque non ſeneſcentem gratiam: nam præclara
Cùm acceperimus *beneficia*, vobis parem gratiam referre debemus.
The. Quid verò aliud oportet me vobis præſtare?
Ad. Salvus ſis: dignus enim es & tu & tua urbs.
The. Sint iſta! ſed tu quoque eadem conſequaris!

Min. Audi, Theſeu, hæc Minervæ verba, [*prodeſſe.*
Quid oporteat te facere, facientémque juvare hæc, i. *huic Reipubl.*
Ne des hæc oſſa iſtis in Argivam terram
Pueris ferre, ſic facilè dimittens;
Sed pro tuis & urbis laboribus,
Recipe primùm jusjurandum. oportet autem jurare hunc
Adraſtum: hoc auctore, ſummam rerum poteſtatem habente,

Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτῶν,
Ὅδ' ὅρκος ἔσαι· μή ποτ' Ἀργείοις χθόνα
Εἰς τλῶδ' ἐποίσειν πολέμιον παλευχίαν·
Ἄλλων τ' ἰόντων, ἐμποδὼν θήσειν δόρυ.
Ἢν δ' ὅρκον ἐκλιπόλες ἔλθωσιν πόλιν,
Κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα.
Ἐν ᾧ ᾗ τέμνειν χρὴ σφάγιά σ', ἄκυέ μυ.
Ἔσι τείποις σοι χαλκόποις εἴσω δόμων,
Ὃν Ἰλίυ ποτ' ἐξανασήσας βάθρα,
Σπυδλὼ ἐπ' ἄλλιω Ἡρακλῆς ὁρμώμενος,
Στῆσαί γ' ἐφεῖτο Πυθικλῶ πρὸς ἐσχάραν.
Ἐν τῷδε λαιμὸς τρεῖς τειῶν μήλων τεμὼν,
Ἔγραψον ὅρκους τείποδος ἐν κοίλῳ κύτει·
Κἄπειλα σώζειν θεῷ δὸς, ᾧ Δελφῶν μέλει,
Μνημεῖά θ' ὅρκων, μαρτύρημά θ' Ἑλλάδι.
Ἢ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, ϛ τρώσῃς φόνον,
Ὀξύσομον μάχαιραν ἐς γαίας μυχὸς
Κρύψον, παρ' αὐτὰς ἑπλὰ πυρκαϊὰς νεκρῶν.
Φόβον γὰρ αὐτοῖς, ἦν ποτ' ἔλθωσιν πόλιν,
Δειχθεῖσα θήσει, ϛ κακὸν νόσον πάλιν.
Δράσας ᾗ ταῦτα, πέμπε γῆς ἔξω νεκρύς.
Τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἁγνιθῇ πυρὶ,
Μέθες παρ' αὐτιὼ τείοδον Ἰθμίας θεᾶ.
Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· παῖσι δ' Ἀργείων λέγω,
Πορθήσεθ' ἡβήσανλες Ἰσμιωᾶ πόλιν,
Πατέρων θανόνλων ἐκδικάζονλες φόνον,

Ver. 1190. ὁρκωμοτεῖ. Ὁ δ'
1204. μαρτυρήμαθ'
1211. F. ἠγνίωθη
Ver. 1212. F. τείοδον. Ἰθμίᾳ Θεᾷ
Παῖ, σοὶ τάδ' εἶπον·

Σύ

Pro univerſa terra Danaïdum jurante,
Hoc erit jusjurandum : *nunquam Argivos terram*
In hanc adducturos hoſtilem exercitum :
Et aliis venientibus, repugnaturos armis.
Si verò violato jurejurando venerint contra hanc urbem,
Ut Argivorum terra malè pereat, precare.
In qua verò re oporteat te hoſtias cædere, audi *ex* me.
Eſt tibi tripos æneis pedibus intra domum,
Quem quondam, Ilii ſedibus everſis,
Ad aliud negotium Hercules feſtinans,
Mandavit ſtatuere ad aram Pythicam.
In hoc ſecans tria guttura trium ovium,
Inſcribe jusjurandum in cava ſuperficie tripodis ;
Deinde des ſervandum Deo, qui Delphis præſidet,
Ut ſit & monimentum fœderis, & teſtimonium Græciæ.
Quo autem *gladio* hoſtiarum *guttura* aperueris, & *eas* feriens pere-
Acutum gladium in terræ receſſus [geris cædem,
Abde, juxta ipſos ſeptem rogos mortuorum :
Metum enim ipſis, ſi quando venerint *adverſus hanc* urbem,
Oſtenſus incutiet, & infelicem reditum *faciet*.
Peractis autem iſtis, mitte extra terram cadavera.
Lucum etiam, ubi ipſorum corpora purificantur igne,
Concede juxta ipſum trivium. Dei Iſthmii
Fili, tibi hæc dico : ſed Argivorum narro filiis,
Adulti capietis Iſmeni urbem, i. *Thebas*,
Ulciſcentes necem patrum mortuorum,

Σύ τ' ἀντὶ παλρὸς, Αἰγιαλεῦ, σταληλάτης
Νέφ καλασὰς, παῖς τ' ἀπ' Αἰτωλῶν μολὼν
Τυδέως, ὃν ὠνόμαζε Διομήδη πατήρ.
Ἀλλ' ἐ φθάνειν χρὴ συσκιάζονλας ῥώμη
Καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾷν σταλὸν,
Ἐπλάσολον πύργωμα Καδμείων ἔπι.
Πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἧξετ', ἐκλεθραμμένοι,
Σκύμνοι λεόντων, πόλεφ ἐκπορθήτορες.
Κἐκ ἔσιν ἄλλως. Ἐπίγονοι δ' αὖ' Ἑλλάδα
Κληθένλες, ᾠδὰς ὑσέροισι θήσελε·
Τοῖον σράτευμα, σὼ θεῷ, πορεύσελε.
Θη. Δέσποιν' Ἀθάνα, πείσομαι λόγοισι σοῖς,
(Σὺ γάρ μ' ἀνορθοῖς, ὥστε μὴ ξαμαρτάνειν)
Καὶ τόνδ' ὃν ὅρκοις ζεύξομαι· μόνον σύ με
Εἰς ὀρθὸν ἵση. σῷ γὰρ εὐμενεῖ πόλει
Οὔσης, τολοιπὸν ἀσφαλῶς οἰκήσομεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Στείχωμεν Ἄδραδ', ὅρκια δῶμεν
Τῷδ' ἀνδεὶ, πόλει τ'· ἄξια δ' ἡμῖν
Προμεμοχθήκασι, σέβεδαι.

Ver. 1219. φθονεῖν
1221. F. Ἐπλάσομον
Ver. 1224. ἔκγονοι
1228. F. μ' ἀπορθοῖς,

Εὐριπίδε Ἱκέτιδες.

Túque, Ægialeu, pro patre dux
Juvenis conſtitutus, & ab Ætolis veniens filius
Tydei, quem nominavit Diomedem pater.
Sed oportet ut primùm genas pubeſcatis
Continuò armatum Danaïdûm exercitum ducere
Ad ſeptem-portas-habentes turres Cadmeorum.
Venietis enim acerbi ipſis, adulti,
Tanquam catuli leonum, expugnatores urbis.
Neque fiet aliter. *Epigoni* verò per Græciam
Vocati, facietis poſteris cantilenas :
Talem exercitum, Deo favente, ducetis.
The. Domina Minerva, parebo verbis tuis,
(Tu enim me dirigis, ut non errem)
Et iſtum jurejurando devinciam : tantùm tu me
In rectam viam ſiſte. nam te propitiâ urbi
Exiſtente, in poſterum tutò res adminiſtrabimus.

Cho. Eamus, Adraſte, jusjurandum demus
Iſti viro, & urbi : digna verò nobis
Laboraverunt, ut colantur.

FINIS SUPPLICUM MULIERUM.

NOTÆ

IN

EURIPIDIS

(ΙΚΕΤΙΔΑΣ)

SUPPLICES MULIERES.

NOTÆ

IN

EURIPIDIS

(IKETIDAS)

SUPPLICES MULIERES.

NOTÆ

IN

EURIPIDIS

SUPPLICES MULIERES.

IN ACT. I.

VERSIONI ἐπιγραφῆς addidi vocem *mulieres*, quia in Græco est Ἱκέτιδες non Ἱκέται. Latina autem vox SUPPLICES sexum non discriminat sic ut *Bacchæ*, *Cressæ*, *Troades*, *Phœnissæ*, &c. Æschyli Ἱκέτιδες sunt SUPPLICES *fœminæ*, cum discrimine *statûs* solummodo. Euripidis enim sunt *matres*, Æschyli *virgines*.

Ceterum hic in limine profiteri liceat, Neminem in his Notis læsum fore acerbis, contumeliosis, aut contemtum aliquem præ se ferentibus verbis. Æquum erat hoc fieri, si ob nihil aliud, saltem ut Auctoris erroribus paratior esset venia; in his enim rebus omnes erramus.

Ver. 2. πρόσπολοι Θεᾶς,] Quæsitum fuit, Cur *sacerdotes* hic ab Æthra memorantur una *cum Cerere?* Ratio, opinor, est, quia *sacerdotum* erat nunciare Deo seu Deæ cui sacrum fiebat, quid esset quod sacrificaturi peterent, ipsis quoque sacerdotibus, eorum nomine, idem simul petentibus. unde, post appellatam Deam, Æthra hic sacerdotes *monet*, quid pro ea precari deberent. Exemplum est in *Andromach.* ver. 1104. ubi a Neoptolemo, Apollini sacrum facturo, quærit sacerdos, *O adolescens, quid tibi a Deo petemus? cujus rei caussâ venis?* Porro, reticetur Verbum εὔχομαι (ut bene *Brodæus*) vel tale aliquid ante Infinitivum εὐδαιμονεῖν, ver. 3. Et hoc usitatum in *Votis:* vide Aristoph. *Ran.* 914. 920. *Acharn.* 250. ubi male intelligitur: Herodot. V, 105. et *Jac. Gronovium* ibi. Apposite ad Rem et ad Locutionem Noster *Electr.* 805. ubi Ægisthus in privato et domestico Sacrificio ipse suus Sacerdos, pro se ita precatur,

Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βοηθυτεῖν,

scil. *precor*, vel *date*. nullum enim Sacrificium erat sine Precibus.

Aschy. Sept. Th. 259.
Θεοι πολιται, μη με δουλειας τυχειν
Musgr.

Oi

Οἱ ἔχεις verti poteſt *incolentes* (ut in iſto Homeri, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες), quia ſacerdotes nonnunquam *habitabant* in Templis, et ibi pernoctabant, *Iph. Taur.* 66. Joſeph. *Antiq. Jud.* XVIII, 4: 4. Herodot. I, 181. Noſter *Ion.* ver. 55. 314, 315.

In verſu primo diſtinxi poſt Ἐλευσῖνος, cui appoſitivum eſt χθονὸς, quod verti poteſt *urbis* hic, et ver. 4, 9, et centies alibi. nam χθὼν, γῆ, et χώρα, apud poëtas idem ſignificare quod πόλις, docuit Cl. *Kuſterus* ad Ariſtoph. *Theſmophor.* ver. 115. Pro οἱ πρόπολοι θεᾶς, legi poſſet et defendi, αἱ πρόπολοι θεαῖν, ſi ita MSS. In Scholiaſte Ariſtoph. *Equit.* 782. pro ἡ Ἐλευσῖνος πόλεως legitur ἡ Σαλαμῖνος πόλεως.

Ver. 3. Εὐδαιμονεῖν με &c.] Æthra venit huc Sacrum et Preces factura pro *ſemente proſpera:* ſed conſpectus harum mulierum miſerarum, terruit eam, et excuſſit animo preces quas propoſuerat, et diverſum genus precum ſuggeſſit, majoris momenti; nempe, pro *ſalute* ſua, et Theſei, et Patriæ. unde neceſſe erat ut Sacerdotibus narraret quid pro ea jam precari deberent.

Ver. 8. Εἰς τάσδε ΓΑΡ βλέψασ'] "Significant hæc aliqua in ſuperioribus "deeſſe. *Reiſkius.*" Aliter mihi videtur: nempe, hanc particulam γὰρ reddere rationem ſententiæ non expreſſæ, ſed ſubintellectæ, ut fieri ſolet: hoc modo, 'Optimam cauſſam habeo quare ita precer'; *precor* ENIM *hæc, intuens hasce anus* &c. Sic ver. 117. 288. et paſſim: ut et in Sacris Literis, *Act.* XXVII, 25. *Rom.* XIV, 10. et alibi ſæpiſſime. Alioquin γὰρ ſæpe ponitur pro δὲ. ſed in hoc loco non opus eſt.

Ver. 12. τέκνων, Ἄπαιδες εἰσιν,] Tolli poteſt diſtinctio poſt τέκνων, ut conſtructio ſit ἄπαιδες τέκνων, quemadmodum ver. 35. 810. *Androm.* 714. et alibi. *Rhes.* v. 908.

Ver. 17. θάψαι χθονί·] Non ſuperfluum eſt χθονί· multæ enim ſunt ταφαὶ quæ non ſunt in *terra.* Vide ad ver. 935.

Ver. 18. οἱ κρατοῦντες,] *Qui rerum potiuntur*, i. e. Creon, rex Thebarum: non *victores*, prout vertitur. Cicero ad Attic. II, 25. *Nos tenemus præceptum illud*, Τὰς τ' κρατούντων — Præceptum illud extat *Phœniſſ.* 406. edit. *King.* Menander ap. Stobæum Tit. 42. p. 276.

Σέβειν χὴ (l. δὲ) τὸς κρατοῦντας, ἀρχαῖος νόμος.

vid. Sophocl. *Electr.* 342. 398. Æſchyl. Χοηφ. 265. Absque articulo, κρατούντων, *Iphig. Taur.* 1301. quod rarum puto. Ver. 17. pro μητέρες, *Ald.* μητέρων.

Ver. 19. νόμιμ' ἀτίζοντες Θεῶν.] Cod. A. ἀλιμαζοντες ex Gloſſemate. Æſchylus Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 447. *Supplic.* 741. Θεὺς ἀτίζων. ſic *Alceſt.* 1037. pro ἀτίζων Vet. Edit. habet ἀτιμάζων, ut ἀτιμάζων Θεὺς *Heraclid.* 79. Sophocles *Oed. Colon.* 1214. Πρᾶγος δ' ἀτίζειν ἐδὲν ἄνθρωπον χρεών. vulgo ibi, ἐδὲν' ἀνθρώπων. male. ἄνθρωπον eſt, ὄυλα ἄνθρωπον, *hominem natum*, qui homo ſit. In hoc Euripidis ατιμαζοντες loco ſcriptum videtur ἀτίζοντες: inde Explicatio ſupra vocem ſcripta, in Contextum admiſſa. quod centies in hoc Dramate, et in aliis omnibus factum fuit. Pro certo autem habe, huic Fabulæ et ceteris Euripidis, et Antiquorum Scriptis, plura et graviora ab Interpolatoribus et Explicatoribus inflicta eſſe vulnera, quàm a Librariis.

Ver. 22. Κεῖται,] Ex hac voce colligi non debet Adraſtum *humi jacuiſſe*, non magis quam *mortuum* fuiſſe, quod κεῖται

κεῖται ſæpe ſignificat. ſed κεῖται ἔχων ſolùm exprimit *eſt habens*. verba enim *geſtûs*, ſicut *ſtare*, *jacere*, *ſedere*, &c. ſæpe nihil volunt præter *eſſe* vel *exiſtere*: vide ad ver. 665.+ Et verſu 110. quando Adraſtum primo alloquitur Theſeus, non jubet eum *ſurgere* (quod feciſſet ſi Adraſtus *humi jacuiſſet*), ſed *detegere caput* ſolummodo, et *luctum omittere*. vid. *Hecub.* 484, 493, 497. *Heraclid.* 633. 635.

Ibid. τό τ' ἔγχ—Στένων] Non intelligo. Ἔγχ vertunt *bellum*. δόρυ quidem apud Tragicos *bellum* ſæpe ſignificat; δόρυ quoque et ἔγχ ſæpe ſynonyma ſunt: et tamen mihi non ullo exemplo liquet ἔγχος apud eos unquam denotare *bellum*. Invenio ſæpe apud Poëtas πόλιν vel πάτραν στένειν et ἀναστένειν: et Ἴλιον στένειν, *Oreſt.* 1387. Ad quam formam foret, τό τ' Ἀργ στένων, *gemens* patriam ſuam *Argos*. Scripturæ propius eſt, τό τ' ἔχθ στένων, ſenſui bene conveniret, τὸ κήδ, *affinitatem*, nempe, quam contraxerat cum *Tydeo* et *Polynice*.

Ver. 25. Pro Νεκρῶν *Ald.* Νεκρὸν.

Ver. 26. τάφῳ, *ſepulcri*, i. e. ταφῆς, *ſepulturæ*, ut Homer. *Odyſſ.* Ω', 87. Μέλαίτιον, ut Herodot. VII, 156. μέλαίτιον τῇ πολέμῳ.

Ver. 27. Μόνον τόδ' ἔργον] Ad evitandam Ambiguitatem forte, Μόνῳ τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ· *Soli meo filio*, non, *Solum hoc opus*. Sic μόνη σὴ πόλις, ver. 189. non μόνον. vide locum. Et ita *Reiſkius*. Conjecturam hanc in ima pagina notavi, et ſæpe alibi, ut Lectori gratiam facerem moleſtiæ conſulendi Notas, cum forte res per ſe ſatis evidens eſſet. Sæpe quoque Verſionem accommodavi Conjecturis, non mutato Contextu; conſilium Cl. *Grævii* ſemper ante oculos habens, Præf. ad Ciceron. *De Officiis*, "Vix latum unguem a Scriptis Libris recedendum eſſe, niſi aut Librarii, aut Scioli peccatum ſit tam teſtatum, ut ab omnibus, qui non ſunt ἄμυσοι, quíque non caligant in Sole, videri poſſit." In hoc loco, multo probabilius mihi videtur Μόνῳ: ſed cum defendi poſſit Μόνον, et parum in Senſu diſcriminis ſit, temerarii et petulantis eſſet Contextum mutare. Quod, ſemel dictum, de multis aliis locis intelligatur.

Ver. 29. πρόθύσ'] *Reiſkius* πρόθύσσ'.

Ver. 30. πρῶτον φαίνεται] Codd. Pariſ. A. B. C. πρῶτα. quod admiſi. φαίνεται vero pro ἐφαίνετο (*oſtendit ſe, apparuit*: non, *apparere ſolet*) ut ſæpe in hoc Dramate, et ubique. alioquin legi poſſet, cum *Valckenærio* ad *Phœniſſ.* 674. πρῶτ' ἐφαίνετο. *Fruges* autem primum apparuerunt in *Rario*, campo Eleuſinis.

Ver. 31. φρίξας—σάχυς.] Adumbratum forte ex Homero *Iliad* Ψ, 598.

ὡσεί τε περὶ σαχύεσσιν ἔέρση
Λητὼ ἀλοησκονίῃ, ὅτε φρίσσησιν ἄρουραι.

Ver. 32. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδ,] Vox ἔχουσα eſt valde ambigua (et in Ambiguis, quis audet affirmare quænam vera ſit Interpretatio?): ſignificare enim poteſt vel, *tenens*, in manibus nempe; vel *habens*, in genibus; vel *habens*, ante pedes; vel *habens*, in ara juxta poſitum hunc δεσμὸν. vide *Deſ. Heraldum* ad Arnob. lib. V. p. 212. ed. *Lugd. Bat.* 1651. 4to. Spectatoribus Fabulæ mens Æthræ liquebat ἐξ αὐτοψίας· nobis ex iſto defectu nunc eadem incerta eſt, et in hoc et in mille aliis locis; interdum ob diverſas Diſtinctiones, quæ ſenſum varium reddunt; interdum ob diverſas Significationes vocum: velut in hoc ipſo loco, ubi, præter ἔχουσα, ambiguitas viſa eſt in voce δεσμὸν quoque, quam Cl. *Heathius* ſumit, non pro *faſciculo*

Heathio adsentitur Musgr. et circulum matronarum religionis vinculo Æthram cingentium intelligit.

ciculo vel *manipulo*, ſed metaphoricè, pro *vinculo*, *obligatione*, *neceſſitate:* adeo ut " δεσμὸν ἄδεσμον φυλλάδος, ſit, circu- " lus ille Argivarum Matronarum, " quæ Æthram, frondes manibus geſ- " tantes, circumcingebant." Eandem metaphoram infra ver. 39. Poëta, inquit, vocat ἀνάγκας ἱκεσίας, quas Theſeus λῦσαι debebat: et remittit ad ver. 102, 103. *Canterus* et *Barneſius* vertunt, *Tenens autem hunc manipulum frondis non vinctum:* quæ *peſſimè verſa* eſſe dicit *Heathius*. Ego nihil mali in hac Verſione videns, eam fere ſecutus ſum. Utcumque ſumas (nam de *Ambiguis* ſine fine vel fructu litigari poteſt), pro ἄδεσμον forte non male legeretur ἀδέσμου. Iſtud vero, *Circulus ille Argivarum Matronarum*, &c. eſt Explicatio, non Verſio.

Μενῶ recte. Musgr.

Ver. 33. Μενῶ πρὸς ἀγναῖς ἐχάραις] Vel Μένω, ut τυγχάνω προθύσασα ver. 28. Nam in Prologis cauſſa redditur *præſentium* actionum et προεισάσεων: quid *faciunt*, non quid *facturi ſunt*.

Ver. 35. ματέρας] Admiſi ex conjectura μητέρας, quia *decies* alibi in hac Fabula vox hæc ita ſcribitur, neque unquam aliter in Iambis. Vid. doctiſſ. *Valckenærium* ad *Phœniſſ.* ver. 11. qui ex compendio μρᾶς, μρῖ, μρ̃, hanc formam Doricam *Aldi* officinæ imputat.

Ver. 37. Θησέα καλῶν,] Ultima in Θησέα longa eſt, ut ver. 3. et alibi. Et ita in Πηλέα, Ὀρφέα, Μενοικέα, βασιλέα. Brevis tamen eſt Noſtro in φονέα ter, *Electr.* 599. Λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τῖσαι- μι τῶν πατρός; et ver. 763 ejuſdem Dramatis, et *Hecub.* 882. *Clarkius* ad Homer. *Iliad.* Α', 265. ſcribit, ά in Accuſativis Atticis *ſemper* produci. Quod verum eſſe non poteſt, niſi φονέα in iſtis locis non ſit Accuſativus Atticus, vel niſi verſus ſit depravatus. Vide eum et ad *Iliad.* Ο', 463. et Suidam V. Ἀτρέα, et Etymolog. Magn. V. Βασιλέα.

χθονος α λυπρὰ gitur – Verb. ut nulli horum terra agri am. Musgr.

Ver. 38. τὸ τάτων λυπρὸν] *Quod has dolet:* nempe, cadavera inſepulta filiorum ſuorum. Χθονὸς, *ex terra*, ſcil. Thebana, in qua nunc jacent: abſolutè χθονὸς, pro *Thebis*; ut πόλις ver. 120. et alibi. Sed et χθονὸς eodem more pro *terra Attica* ſeu *Athenis*, ver. 265. et alibi. *Reiſkius* legit φρενὸς pro χθονὸς.

Ver. 39. Ἥ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίας λύσῃ,] Dilemma hoc intelliges ex iis quæ dicuntur ad ver. 359. Per δράσας Θεὰς ὅσιόν τι, opinor innui *Sacrificium*. Chariton Aphrodiſ. lib. I, 10. p. 14. πρὸς ἀνθρώπους δίκαια, καὶ πρὸς Θεὰς ὅσια. ubi vide doctiſſimum commentatorem, p. 112.

Ver. 40. πάντα γὰρ δι' ἀρσένων &c.] Notandus Veterum Tragicorum mos, finiendi *Scenas* et *Actus* plerosque, Morali aliquâ, vel ad Vitam utili Sententiâ. Unde in Theatra noſtra derivatus idem mos videtur.

Σοφαι leg. ſubaud. ad Euripp. Med. V. 281, Σοφη in feminino ſic Hiey apud Euripp. Hippol. V. 644. Εν τοι φασιν ——

Ver. 41. γυναιξὶν—αἵτινες σοφόι.] Atticè pro σοφαὶ: ut ξένους γυναῖκας ver. 94. et νοσερὸν πτύχα, 978. Codices A. B. habent σοφαι, et Stobæus, Serm. 83. Parum refert. Sed probabilius σοφοὶ: et ita *Aldina*. Thomas Magiſter: Ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνὴ, κρεῖττον ἢ ἀργή.

Ver. 42. Ἱκετεύω σε γεραιὰ γεραρῶν ἐκ σωμάτων,] Codex C. hoc loco ſingularis eſt. dividit enim omnes hos Anapæſticos uſque ad ver. 70. in duas Strophas et duas Antiſtrophas. In prima Antiſtrophe, ſecundùm diviſionem hujus Codicis, *ſeptem* ſunt verſus: unde patet totidem fuiſſe in prima Strophe; et proinde hunc verſum, quem citavi, diviſum fuiſſe in duos. Sequitur ver. 3, 4, Πρὸς γόνυ πίπλασα τὸ σὸν, Ἀνά μοι τέκνα &c. in quavis diviſione horum verſuum, tribrachys, σᾰ τὸ σὸν, non poteſt ſtare in Anapæſto quum ſequatur

Ανα.

Ανα. Deſcribam Strophen primam et Antiſtrophen, quemadmodum legi poteſt, ſecundùm hunc Codicem :

ΣΤΡΟΦῊ Α.

Χο. 1. Ἱκετεύω σε, γεραιὰ,
2. Γεραιῶν ἐκ σωμάτων,
3. Πρὸς γόνυ πρεσβεύσασα σὸν,
4. Ἀνά μοι τέκνα λύσαι, φθιμένων
5. Νεκύων οἳ καταλείπουσι μέλη,
6. Θανάτῳ λυσιμελεῖ,
7. Θηρσὶν ὀρείοισι βοράν·

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦῊ Α.

1. Ἐσιδοῦσ' οἰκτρὰ μὲν ὄσσων
2. Δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις,
3. Ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν
4. Καταδρύμαλα χειρῶν. τί γάρ; ἆ
5. Φθιμένους παῖδας ἐμοὺς ἔτε δόμοις
6. Πρόθεμαν, ἔτε τάφων
7. Χώμαλα γαίας εἰσορῶ.

Deinde ſequitur in eodem Codice

ΣΤΡΟΦῊ Β.

Ἔτεκες κἀ σύ ποτ', ὦ πότνια, κἄρρν, &c.

in qua *octo* ſunt Anapæſtici, et *octo* pariter in Antiſtrophe, quæ incipit, Ὁσίως· ἀχ ὑπ' &c. Si hæc vera ſint, vox Ἀντιστροφικὰ poſt verſum 70, forte poni debuit verſu 42, ante Στροφὴ ά: et quæ nunc eſt Στροφὴ ſimpliciter ver. 71, debuit ſignari Στροφὴ γ́, et ita Ἀντιστροφὴ γ́. Exſpectandi ſunt alii Codices ad firmandam hanc novitatem. Pauca addam, quæ ferè notaveram antequam Collationem iſtius Codicis accepiſſem.

Ver. 42. γεραιὰ poteſt eſſe vel Nominativi vel Vocativi caſûs, ἐγὼ γεραιὰ, quod verum puto, vel ὦ σὺ γεραιὰ, ad Æthram. Et pro Γεραρῶν bene legi poteſt Γεραιῶν, quæ vox ſæpe Anapæſtum facit, quaſi pronunciata fuiſſet γĕ-ρᾰ-γῶν: de qua pronunciatione literæ ι dixi alibi pleniùs. vide *Hecub.* 63. *Med.* 133. *Hippol.* 171. *Herc. Fur.* 447. nam γεραρῶν, (*honorabili, venerando* ore) videri poteſt non adeo bene convenire miſerabili huic Choro, de ſe prædicanti. *Reiſkius* quoque conjicit γεραιῶν. Scio tamen in *Anapæſtis* ſyllabam αι ante vocalem corripi poſſe.

Ver. 44. πρεσβεύσασα πρὸς, ut *Herc. Fur.* 79. Ariſtoph. Ἱππ. 31. D. Marc. VII, 25. Sine duplicata præpoſitione ſupra ver. 10. πρεσβευτεῦσ' ἐμὸν γόνυ. Metrum quoque Antiſtrophes hoc poſtulat.

Ver. 45. Hæc nobis incerta ſunt, quia ea pronunciata non audivimus: unde neſcimus veram diſtinctionem. Vulgo ita,

Ἀνά μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων
Νεκύων, οἳ &c.

et vertitur, *Ut redimas mihi filiorum extinctorum Cadavera, quæ* &c. Atqui τέκνα φθιμένων νεκύων, non poteſt ſignificare *filiorum extinctorum cadavera.* Si quis hanc retineat diſtinctionem, intellexerit forte, cum *Brodæo* et *Heathio*, ἐκ ante νεκύων, ut ſit, *Ut eximas meos liberos* ex *cadaveribus defunctorum*, &c. *Abreſchius* (teſte *Reiſkio*) Lect. Æſchyl. p. 416. dicit, componendum eſſe Ἀνάλυσαί μοι (non Ἀναλῦσαι), et vertendum, *reſtitue mihi.* Conjeceram cum *Brodæo*, Ἄνα μοι, τέκνα λύσαι, φθιμένων &c. *Surge mihi, redime filios meos*, &c. *Surge*, quia Æthra ad aram *ſedebat*, ver. 93. Quin et νεκύων φθιμένων abſolutè ſumi poteſt, *cadaveribus tabeſcentibus :* vel μέλη νεκύων; ut σώματα νεκύων ver. 62. et ita diſtinguit *Reiſkius.* In tanta opinionum diverſitate, et diſtinctionum poſſibilitate, quis tam temerarius eſt ut in ſe recipiat manum et mentem Euripidis præſtare?

τέκνα οἳ, ut ver. 13. quaſi ſcriptum fuiſſet τέκνων οἳ: quod ſchema Ἀγνοίας frequentiſſimum eſt. II Epiſt. Joan. ver.

ver. 1. τοῖς τέκνοις ἓς, et ver. 4. ἐκ τῶν τέκνων σε ἐκπατήντας.

Ver. 48. βοράν·] Ultimam longam habet, ut apud Æschyl. *Agam.* 1606. et Nostrum *Cyclop.* 99. Unde in Antistrophe, ultima in ἐσορῶ longa esse debuit. Sed sequitur Vocalis, ἔτεκες. itaque ob metrum ibi scribendum videtur ἐισορῶ, brevi ω, ut *Hecub.* 125. in anapæsto, Τὼ Θησείδα δ' ὄζω Ἀθηνῶν· *Duo autem filii Thesei, germina Athenarum.* Nunquam ita in Iambo Tragico.

Hic prima litera τῶν Ἀθηνῶν eliditur post finalem ω.

Ver. 49. Suspecta haberi possunt ὅσσων δάκρυα ἀμφὶ βλεφάροις, *oculorum lacrymas in oculis*, seu *palpebris*. Quærendum forte de diversa lectione, vel distinctione post δάκρυ', ut reliqua continuentur, et exprimatur istud 12 Tabularum, *mulieres genas ne radunto.* Δακρῦσαι βλέφαρα in *Helen.* 954. vertitur, *lacrymis rigare palpebras:* quæ vulgatæ patrocinari videri potest. Si abesset ὅσσων, nulla foret difficultas. et nunc forte nulla est. nos enim jam ignoramus quantum licentiæ Veteres Tragici in locutionibus, sine reprehensione, sibi sumere potuerint.

Ver. 50. Ῥυσὰ δὲ] Legendum ῥυσὰ, cum *Heathio*, ob metrum. vide Illustriss. *Spanhemium* ad Aristoph. *Plut.* ver. 266. Pro χειρῶν *Reiskius* legit χηρᾶν, et remittit ad *Androm.* 348.

Ver. 54. ἔτε τάφων Χώμαλα γαίας ἐσορῶ.] Nihil variant exemplaria; et omnia defendi possunt præter ἐσορῶ, pro quo εἰσορῶ necessarium videtur.

Ver. 53. σὰς Δμωίας.] Mallem σᾶς: *communica mecum de tua sententia:* nempe, eam *partem* ejus quæ ad hanc rem pertinet. hoc est, Dic nobis quid sentias de hac nostra calamitate. sic μετάδος λόγε, *Orest.* 153. μετάδος σῆς εὐπραξίας ibid. ver. 450. τῶν τυρῶν ἥδιον, *Cyclop.* 232. potiùs quàm ἢ τυρὸν, ut nunc legitur. Herodotus III, 11. ἐμπιόντες τῶ αἵματος· ubi exspectasses τῶ κράματος: vide locum, et lib. IV, 70. Margo quoque *Barnesii* habet σᾶς. Sequitur: Μετάδος δ', ὅσον ἐπαλγῶ &c. id est, κατὰ τόσον, καθ' ὅσον ἐπαλγῶ· *communica vero proportione habitâ ad meum dolorem.* ut *Helen.* 73. Θεοί σ', ὅσον μίμημ' ἔχεις Ἑλένης, ἀποπλύσαιεν· i. e. κατὰ τόσον καθ' ὅσον ἔχεις μίμημα &c. (*Teucer* loquitur) *quatenus similis es Helenæ.*

Ver. 59. Τῶν φθιμένων ἓς ἔτεκον.] Id est, Τῶν φθιμένων τέκνων, ut φθιμένους παῖδας ἐμοὺς, ver. 52.

Ver. 60. λιασόμεθ'] Ut ἔχομεν ver. 65. Codices A. B. λιασομ'. hoc esset λίασομαι: quod (λιασομ') non stabit in versu. Παράπεισον, ut Homer. *Iliad.* H, 120. ubi vide *Clarkium.* †*Reiskius* delet ὄν. sed mensura versûs hoc non patitur, nisi δὲ quoque deleatur.†

†† Hæc posuit noster.

Ver. 62. λαΐνου εἰς τάφου] *Barnesius* et *Heathius* post *Brodæum* supplent istud εἰς, quod in prioribus deerat. *Reiskius* putat aliquid plus abesse. εἰς (vel ἐς) hoc loco est quod dicimus *in ordine ad:* ut ἐς Αὐλιν, *Iph. Taur.* 818. εἰς ἴασιν, et εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, in Evangelio.

† Et sic Musgr. το εις omittit ac

Pro Θαλερῶν Codd. A. B. Θαλερα, metro abnuente, nisi legatur πλώμαλα pro σώμαλα, ut *Phœniss.* 1491. ubi vide *Valckenærium.*

(2) qui notat ta dicuntur fiuy quàm πα νεκρων in Tr

Ver. 63. πρηπίπλεσα,] Iidem Codices πρηπιπλεσα. et ita *Scaliger.* Codex C. πρηπιπεσα. Sed si hæc sint Antistrophica, metrum poscit πρηπίπλεσα.

Ibid. Ὁσίως· ἐχ ὑπ' ἀνάγκας] Iterum Ambiguitas, aliis post Ὁσίως plenius, aliis post ὐχ, minus distinguentibus. *Brodæus*, et ex eo *Barnesius*, explicat, "Non ut te cogere aut possim, aut velim", priore modo distinguentes. *Reiskius*, Ὁσίως ἐχ, ὑπ' &c. *non quidem reverenter, coacta tamen* &c. et post eum *Heathius*, Ὁσίως ἐχ, "quia sordi-

Canteri in punctionem quitur Mus secundum g dicunt se Ὁσιως ad a accessisse.

"do

" do et funebri veſtitu indutæ, aras " Deorum accedebant; quem veſti- " tum Theſeus infra ver. 97. adver- " tens, appellat πεπλώματ' ȣ̓ θεωρικὰ." Volunt, opinor, non mera *Neceſſitate* compulſæ, ſed cauſſæ quoque *Juſtitia* fretæ, huc venimus. Vox Θεῶν (ver. 64.) eſt monoſyllabon. Sequitur, κ̀ σοὶ Τὶ πάρεστι σθένος, ὥστ' &c. aliud Argumentum quare Æthræ ſe applicarent, quia illa *potuit* iis opitulari. peritè quoque ἐυτεκνίας Æthræ mentionem injiciunt, ἀτεκνίαν ſuam innuentes. Hæc ſunt artificioſiſſima. Si verſus admiſiſſet ἔχȣσα vel ἔχȣσαι pro ἔχομεν, nulla obſcuritas in ſenſu hujus loci fuiſſet: neque nunc eſt, ut mihi videtur.

Ver. 64. δεξιπύρȣς *Brodæus* interpretatur, *liba ac placentas ſuſcipientes*. malè, opinor: quia prima in πυρὸς, *triticum*, longa eſt. In vocum quantitatibus vir ſummus, *Brodæus*, ſæpe labitur.

Ver. 69. ἐν χερὶ θεῖναι
Νέκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός γ' ἐμȣ̃.]
Mallem,
Τὸν ἐμὸν παῖδα τάλαιν' ἐν χερὶ θεῖναι
Νέκυν, ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός γ' ἐμέ.
Νέκυν alii quoque conjecerunt. ἀμφιβαλεῖν eſt ὥστε ἐμὲ ἀμφιβαλεῖν, *ut amplectar*. *Reiſkius* legit τ' pro γ', et diſtinguit, Νέκυν ἀμφιβαλεῖν, λυγρὰ &c. *Heathius*, qui non viderat diſpoſitionem hujus Codicis C, has duas Strophas et Antiſtrophas reducit in regulare ſyſtema Anapæſtorum triginta, hoc modo:

1. Ἱκετεύω σε γεραιὰ γεραρῶν
2. Ἐκ στομάτων, πρὸς γόνυ πίπτȣσα σὸν,
3. Ἀνά μοι τέκν' ἐμὰ λῦσαι φθιμένων
4. Νεκύων, οἳ καταλείπȣσι μέλη,
5. Θανάτῳ λυσιμε-
6. λεῖ, θηρσὶν ὀρείοισι βορὰν,
7. Ἐσιδȣ̃σ &c.

Verſu 2°, mecum delet τὸ. ver. 3°, interpolat ἐμὰ poſt τέκν'. ver. 8°, legit ῥυσὰ pro ῥυσὰ. ver. 14°, delet σῷ. verſu ultimo, interponit δὴ poſt παιδὸς, et delet γ': quod et ego deleveram; ſed non niſi ſero vidi rationem iſtius particulæ, et legendum eſſe δός γ' ἐμε (non ἐμȣ̃), cui præit in Strophe Dactylus, εἰς τάφον. *Dele* igitur ad imum paginæ 8ᵃᵉ verba, F. παιδὸς ἐμȣ̃, et pone, F. παιδός γ' ἐμέ. Patet unde venerit ἐμȣ̃: nempe, ex præcedente παιδὸς.

Ceterum, poſt hunc verſum recitatum, audiuntur verbera miniſtrarum, (quas ſecum adduxerant Matronæ Argivæ) corpora ſua pulſantium. unde Æthra, ut opinor, non *Chorus*, ſtatim dicit, Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων Διάδοχος. ubi pro ultimo γόων *Valckenærius* legendum cenſet γόοις, (ad *Phœniſſ.* 374.) ut *Androm.* 743. et 802. κακὸν κακῷ διάδοχον, ut legitur in Cod. Florent. et in edit. Vet. pro κακῶς. Frequentius ita in Euripide. cum ſecundo caſu Sophocles *Philoct.* 888. φέγγος ὕπνȣ διάδοχον. In ſenſu nulla eſt differentia.

optimè hæc Æthræ tribuuntur. Musgr. qui legit: — ἔρχεται· γοον γοων Διάδοχον αχȣσι προπολων χ· προπολῶν ex Heathio.

Ver. 72. προπόλων χέρες.] Ex Antiſtropha videtur hic ſcribendum eſſe προπόλων. et ita *Heathius*. Hunc, et antecedentem verſum, Æthræ, non Choro, aſſignavi in Verſione. Chorus loquitur ea quæ ſtatim ſequuntur, Ἴτ', ὦ &c.

Ver. 73. Ἴτ', ὦ ξύνῳδοι κακοὶ,] Imo κακοῖς, *concentrices* meis *malis*. et ita Codd. A. B. quemadmodum conjeceram. Sic *Oreſt.* 132. *Helen.* 173. vide *Med.* 1008. *Phœniſſ.* 1542. Herodot. V, 92. p. 320. προσῳδὸς eodem ſenſu *Ion.* 359.

κακοις edidit Musgr.

Ξυναλγηδόνες (ver. 74) pro ξυναλγȣ̃σαι, *res* pro *perſona*: et ἴτε χορὸν pro εἰς χορὸν· quorum utrumque frequentiſſimè occurrit. † Per ἴτε εἰς χορὸν, vult, opinor, *concinite*: quod eſt Ἅιδȣ μολπὰς ἐκχεῖν ver. 773. vide ad ver. 975. et *Iphig. Tauric.* 182.+

++ Hæc omittit M. in seqq. Edd.

Ver. 76. Διὰ παρηΐδος] Scribendum παρῇδος ob metrum.

Ver. 78. pro ὁρῶσιν metrum vult ὁρῶσι: et sic edidit *Barnesius*.

Ver. 79. μ' ἐξάγει χάρις γόων] Ut *Alcest*. 1080. ἔρως τις μ' ἐξάγει. Hesychius: Ἐξάγειν· παροξύνειν. *Ion*. 361. vide *Dorvill*. ad Chariton. p. 481. Apud Herodot. V, 49. ἐνάγει προθυμίη, eodem sensu; et ita passim. sic forte scribendum lib. VII, 160. ἐπενάγειν τὴν θυμὸν, non ἐπανάγειν. Sed quid est χάρις γόων, ἄπαυστος γόων? Num voluit χάρις γόνων, *amor liberorum* meorum? an ἄπαυστος λόγων? nam hæ voces alibi commutantur. Videri posset alludere ad *Nioben* in istis, ὡς ἐκ — πέτρας Ὑγρὰ ῥέουσα σταγὼν. Andromacha tenerrimè, ver. 116. Fabulæ cognominis, in suavissimis istis Elegiacis,

Τάκομαι, ὡς πετρινὰ πιδακόεσσα λιβάς.

Vox γόων vel γόους *quater* occurrit intra paucos versus.

Ver. 82. ἀεὶ] Restitui αἰεὶ, mensurâ versûs ita postulante. prima enim Strophes dipodia est Diiambus. et ita *Heathius*. Ante Ἄπαυστος *Brodæus* subintelligit εἰμὶ.

Ver. 84. Ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας] Sententia præcedens, et ἄπαυστος ἈΙΕΙ, et rationale γὰρ, videntur suggerere Ἐπίμονόν τι, *constanter manens quidam affectus*, perdurans. *Andromach*. 93.

ἐμπέφυκε γὰρ
Γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν,
Ἀνὰ στόμ' ἈΙΕΙ, καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.

hæc sunt simillima. *Brodæus* explicat τὸ γὰρ θανόντων τέκνων, per, οἱ γὰρ θανόντες υἱοὶ: male. Nam τὸ istud pertinet ad πάθος quod sequitur, et θανόντων τέκνων absolutè sumi potest.

non malè M.ᵈ επιμονον. Legi potest επιτονον. Musgr.

Ver. 86. τῶν ἄλγεων] Codices A. B. τωνδ', *horum*. rectius.

Ver. 87. καὶ στέρνων κτύπον,] Sic *Troas*. 789. Πλήγματα κρατὸς, στέρνων τε κτύπους. ubi tamen legendum puto τε τυπὰς, propter anapæstum, ne ε brevis fiat ante κτ. Hesychius: Τυπῇσι, πληγαῖς: ex *Iliad*. E, 887.

Ver. 88. τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο] Pro τοῦδ' ἀνακτόρου: proprie. nam ἀνάκτορον est templum *Cereris Eleusiniæ*: Herodot. IX, 64. De voce ἠχὼ vide ad Mœrin Atticist. in Ἠχὴ, et *Hecub*. 1118. ed. King. ubi in *Barnesiana* editur Ἀχὼ, quod Dorum est. ita tamen *Aldina*. Sed in eadem editione quam habeo correctam ad MS, manu *L. Holstenii*, invenio Ἠχὼ. Notat Brodæus, ἠχοῦς, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦ. voluit, opinor, ἀντὶ τοῦ ἤχου.

Ver. 89. φόβος μ' ἀναπτεροῖ,] Hesychius: Ἀναπτερώσω, μετέωρον ποιήσω. vide Xenophon. *Hist. Græc*. III, p. 482. D. et 496. A. ἀνακουφίζομαι eodem sensu, *Hist. Græc*. lib. V. p. 557. A. μετεωρίζομαι D. Luc. XII, 19. αἴρειν τὴν ψυχὴν Joan. X, 24. nisi ibi scribendum sit τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἰωρεῖς; i. e. *suspendis*, suspensam tenes. nam ἄιρειν τὴν ψυχὴν est *auferre* animam, ver. 18. Max. Tyrius VII, 1. πτέρωμά τι κουφὸν καὶ μετάρσιον, ἐπαῖρόν τε καὶ ἀνακουφίζον τὴν ψυχὴν.

Ver. 90. ἣν μεταστείχω ποδὶ] *Quam peto profectus, quam accitum veni*. ποδὶ, quod vertunt *pedibus*, nullam habet, opinor, relationem ad *modum* quo venit Theseus, sive *equo*, sive *carpento*, seu *pedibus*; sed ad simplicem *adventum* vel *profectionem* ejus. *Hippolyt*. 666. ed. *Oxon*. Θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολὼν ποδί, *cum patris pede*, i. e. *cum patre reverso*, quando pater meus revertitur. ibi quoque vertitur *pedibus*. *Hercule Furente* ver. 336. Ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδί· *O filii, sequimini miseram matrem proficiscentem*. *Orest*. 1217. παρθένου δέχου πόδα, *exspecta virginis pedem*, i. e. reditum.

Et

Et ita intelligi poteſt *Act. Apoſt.* v, 9. ἰδὺ, οἱ πόδες τῶν θαψάντων τ' ἄνδρα σε, ἐπὶ τῇ θύρᾳ· quod explicari poteſt, *ecce reverſi ſunt, et ad oſtium, illi qui ad ſepulturam extulerunt maritum tuum.* Vide Eſai. LII, 7. collat. cum Rom. x, 15. Non poteſt ſupponi, Theſeum Athenis Eleuſina profectum eſſe *pedibus* (quod eſt ſpatium *duodecim* milliarium Anglicorum) et inde rurſus Athenas eodem more, et Eleuſina iterum, eodem die, quemadmodum fecit.

Pro μελαγείχω Cod. A. καλαγειχω.

Ver. 91. Pro ἔχῃ *Reiſkius* ἔχει. Dixi ad *Iphig. Aul.* ver. 1536.(a)

Ver. 92. εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων,] Sic *Ion.* 676. Ὁρῶ — ξεναγμῶν εἰσβολὰς. Ariſtophanes *Ran.* 1135. εἰσβολαὶ σοφισμάτων, i. e. ἀφορμαὶ, ἀρχαὶ, Scholiaſtes. Νέον (ver. 91.) ſenſu eſt κακὸν, ut ſæpe in Tragicis. Ver. 93. βωμίαν ἐφημένην, non eſt *in ara* ſedentem, prout vertunt, ſed *ad aram, juxta aram:* quod eſt Δηοῦς ἐσχάραις παρημένη ver. 290. *Cereris aſſidens focis.*

Ver. 94. ὀυ ῥυθμόν γ' ἔνα] Codex A. ου ρυθμον ενα. Sed B. clare habet ουχ ενα ρυθμον. quod verum puto.(b) neſciebat Interpolator ſyllabam brevem centies produci ante ῥ, et primam in ῥυθμὸν brevem eſſe. ita *Cyclop.* 397. Ἔσφαξ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν ῥυθμῷ τινι· ubi Cod. A. recte habet τινι ρυθμω. apud Sophoclem *Antig.* 324. ubi nunc legitur, Τὶ δαὶ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπλω ὅπα, Poëta potuit ſcripſiſſe, Τί δὲ ῥυθμίζεις. Noſter *Electra* 772. Ποίῳ τρόπῳ δὲ, κῇ τίνι ῥυθμῷ φόνα. Idem mendum videtur Ariſtoph. *Nub.* 647. μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν. nunc legitur, σὺ περὶ ῥυθμῶν. ex ſupplemento, opinor, σὺ.

Ver. 97. Κραὶ ΔΕ'] Mallem, Κραί ΤΕ: præceſſit enim, ἔκ ΤΕ γὰρ γερασμίων &c. De θεώροις(a) vide *Valckenærium* ad Ammonium p. 92. ſeqq. et *Salmaſium* ad Achill. Tatium lib. VIII, p. 715.

Ver. 99. προξδοκῶ τι γὰρ νέον.] Naturalis ordo verborum eſt προξδοκῶ γάρ τι νέον. Sed Poëta a Quantitate coactus eſt eum pervertere. unde patet τι non eſſe *communem*, ſed *brevem*. Ne mutes, ſine Codicibus, Ἡμῶν in Ἐμὸν: non enim hîc opus eſt, licet ita ſcribat *Ione* 1020. σὸν λέγειν, τολμᾷν δ' ἐμὸν. vide ad ver. 516.

Ver. 106. Οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες, ἢ τάτε τέκνα;] Cod. B. τῶνδε. quod ſi verum ſit (et verum mihi videtur) mutanda eſt Diſtinctio, Οἱ δ' ἀμφὶ, τῶνδε (ſc. γυναικῶν) παῖδες, ἢ τάτε τέκνα; *Qui vero circumſtant, filiine ſunt harum, an hujus?* Ἀμφὶ (ut *circa* Virgil. VI, 865.) ſine Subſtantivo vel Caſu, ut *Ion.* 236. Mutavit *Barneſius*, opinor, ἦ, lectionem Editionum, in ἦ, *num.* Notandum vero eſt, *mares*, Adraſtum et pueros, ſeorſum hic collocatos eſſe, non *fœminis* Supplicibus miſtos: opinor, quia Supplicatio fit ad *fœminam*, Æthram. Contra, apud Sophoclem (init. *Oedip. Tyran.*) ubi *Oedipo* ſupplicatur, nulla *fœminarum* mentio inter Supplices. *Pueri* ſolummodo et *Viri* apparent. Num hoc perpetuum erat, ob τὸ Πρέπον? certe hujus rei obſervantiſſimi erant Veteres.

Ver. 107. νεκρῶν τῶν ὁλωλότων κόροι.] Sic ver. 16. νεκρὸς τὸς ὁλωλότας, et ver. 558. et φθιμένων νεκύων ver. 45. νέκυας καταθνειῶτας Homer. *Odyſſ.* X, 447. et νεκύων καταθνειώτων *Iliad.* H, 409. ubi vide *Clarkium.* Nihilominus non accuratè dictum videtur hoc Euripidis loco, filii *mortuorum* qui perierunt, pro, filii *ducum* qui perierunt. nam *multi* erant *mortui* in ea expeditione præter Septem *Duces:* ſed de Ducum filiis *ſolis* Æthra

(a) Θεωροι, *Legati, Delphos, aut alio versum, miſsi, ob rem, sive publicam, sive privatam.* Valck. l. c.

thra hic loquitur. νεκρῶν itaque, licet verum ſit quod narrat, tamen non ſatis videtur. diſtinctius fuiſſet, τέκνων, ut ver. 100. 169. et alibi. tunc diceret, οὐκ εἰσὶ τούτου τέκνα, ἀλλὰ κόροι τέκνων (non νεκρῶν) τῶν ὀλωλότων: de quibus τέκνοις ὀλωλόσι paullo ante meminerat Æthra: *non ſunt Argivarum filii, neque Adraſti; ſed ſunt filii filiorum Argivarum,* (i. e. filii *ducum) qui in bello perierunt.*

Ver. 108. ἱκεσίᾳ χερὶ;] Id eſt, manu protenſa, et tenente ramum ſupplicatorium.

Ver. 109. ὁ ἐντεῦθεν] Edidi οὐντεῦθεν, quod et malebat *Barneſius*, et quod oblitus erat ſe edidiſſe prius, *Hippol.* 336. Neque aliter hic legi poteſt (vid. ver. 695. 758.). nam Tragici in Iambis ſuis hunc hiatum, ὁ ἐντεῦθεν, non admittunt. unde apud Clem. Alexandrinum *Strom.* I. p. 340. ed. *Oxon.* pro ἓυ λεγόμενοι οἱ λόγοι ad finem Iambi, ſcribendum eſt ἓυ λελεγμένοι λόγοι, non, cum *Grotio*, καὶ λεγόμενοι ἓυ λόγοι. inde redarguendus eſt *Kingius*, qui *Hecub.* 565. edidit, Τέμνει σιδήρῳ αἵματος λαῤῥοάς· pro πνεύματος. De loco *Oreſt.* 597. Ἐι μὴ ὑγκελεύσας (i. e. ὁ ἐγκελεύσας, craſi οὐγκελεύσας, eliſione μὴ ὑγκελεύσας) qui ſpreto Tragicorum more, nunc legitur, Ἐι μὴ ὁ κελεύσας, dicam pleniùs ad *Iphig. Taur.* ver. 1010. Immo et in Comici Βατράχ. 964. legitur ἐν pro ὃ ἐν, hoc eſt ὃὐν, et ita legendum *Veſp.* ver. 22. ubi nunc eſt ἔν τε γῇ, pro ὃ ὔν τε γῇ: ut alibi pleniùs dicam. Nam *Troas.* 59. Ἦπου δὴ ἔχθραν τὴν πρὶν &c. Euripides, niſi fallor, ſcripſit Ἦπου γὰρ ἔχθραν. et *Andromach.* 169. Ὀυ Πρίαμος οὐδὲ Χρύση, ἀλλ' Ἑλλὰς πόλις, vox Χρύση, quam edidit *Barneſius* pro χρυσὸς, lectione omnium MSS, certiſſimè depravata eſt. Tentabam, Ὀυ Πρίαμος ὁ ζάχρυσος, ἀλλ' &c. *Non auri dives iſte Priamus, ſed* &c. Utcumque vero hoc ſit, in *Bacch.* 814. quamquam erat in Editt. *Porti, Stephani, Barneſii*, Σάφ' ἴσθι, σιγῇ ὑπ' ἐλάταις καθήμενος, non dubitavi quin Euripides ſcripſerit, σιγῇ γ' ὑπ' ἐλάταις: et ita poſtea inveni in *Aldina.* In univerſum, et, ut ſemel dicam, hoc verum eſſe ſemper deprehendes, in Tragicorum Iambis Vocalem longam aut Diphthongum *non corripi* ex eo quod ſequatur altera vox incipiens a Vocali vel Diphthongo; ſed *ſemper*, niſi fiat Eliſio, interponi aliquid inter Vocales vel Diphthongos, frequenter obſtaculum γ', ut hic inter σιγῇ et ὑπ': nonnunquam bis in eodem Iambo. Τί οὖν, Τί ἐςι, Ὅι ἐγὼ, Τί εἶπας, Ἓυ ἴσθι, Ἰὼ, ἰὼ, et ſimilia, quæ raptim efferuntur ab *iratis, mirantibus, feſtinantibus, dolentibus,* &c. qui regulas loquendi non curant; alîus ſunt rationis. Vide errorem ſimilem iis de quibus queſtus ſum, in Comment. ad *Ion.* ver. 286. ed. *Barn.* Quod miror in Viro ſummo,[1] et ferè acutiſſimo, quem video ita emendantem Euripidis *Philocteten*, ed. Barn. p. 501.

Καί τοι πολὺ ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησέ μοι
Νόσος.

vulg. πολλ' ἤδη, pro πολύ γε δὴ, ſi ſit Euripidis: quod negat Cl. *Heathius* in Fragm. Eurip. p. 181.

Ver. 110. Σὲ, τὴ κατήρη] De vi Articuli quum Pronomini ſubjungitur, ſæpius inſervientis Irriſioni quam exprimit *Indignatio*, vide Editorem *Phœniſſarum* ad ver. 1637. p. 552. Scienter dixit *ſæpius:* non enim *ſemper*, novit in Tragicis apprimè verſatus, ex hoc loco, et ver. 804. 1023. *Helen.* 1113. *Ion.* 219. 442. Hic Articulus (ut hoc obiter moneam) valde deſiderari videtur in Sophoclis *Philoctete* 1088.

(1) Dorvillio in Char. 355.

1088. ubi Ulisses, insultans Philocteti, dicit, χαῖρε, τὴν λῆμνον πατῶν. Si legas, χαῖρ', ὁ τὴν λῆμνον πατῶν, non mediocrem emphasin et elegantiam addideris,(1) ut Joan. XIX, 3. Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων: idem quod ὦ βασιλεῦ. Sæpe conspicitur hic defectus Articuli in N. T. et in nonnullis locis ubi Græcæ Linguæ ratio, nisi fallor, eum postulat, ut Lucæ x, 29. 36. ubi ὁ desiderari videtur ante πλησίον. nam πλησίον est *prope*. sed *propinquus* vel *proximus* est ὁ πλησίον: neque unquam aliter, opinor.

Ibid. ✝ κατήρη χλανιδίοις] *Veste virili instructum*. Ita intelligo κατήρη, sive sit a κατὰ et ἄρω, *apto*, sive a κατὰ et ἐρέσσω, *remigo*. *Heathius* ad Eurip. *Electr*. 498. a sola præpositione κατὰ deducit κατήρης, et ἀμφήρης ab ἀμφὶ, εὐήρης ab εὖ, ἀντήρης ab ἀντὶ, διήρης a διὰ. Ceterum necesse erat ut Theseus mentionem faceret χλανιδίων (quæ erat vestis *virorum*, Pollux VII, 46. 48. ex qua significatione pendet tota loci mens); alioqui enim Adrastus non intellexisset se appellatum fuisse: nam Thesea videre non potuit, utpote faciem veste, seu his χλανιδίοις, obtectam habens; quod a *viris* in luctu fieri solebat, ut *Orest*. 42. et Homer. *Odyss*. Θ, 85. *Fœminæ* πέπλοις suis in hanc rem utebantur, *Hecub*. 405. *Orest*. 280. quin et *viri*, quandoquidem vestes eorum nonnunquam πέπλοι abusivè appellabantur. Vocem κατήρης habet Herodotus VIII, 21. ᾗ εἶχε πλοῖον κατῆρες ἑτοῖμον· quod vertitur, *et habebat expeditum et remis instructum navigium*. propriè quidem *remis*, si sit ab ἐρέσσω, *remigo*. Noster *Iphig. Tauric*. 1346. ὁρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος Ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπ[ε]ρωμένον· forte, Ταρσῷ κατῆρες, πίτυλον &c. *videmus Græcam navim Remis instructam, ad navigationem velut alis-paratam*. νεὼς πίτυλος εὐήρης habetur versu 1050. istius Dramatis. Ταρσῷ κατῆρες, erit, ut hic, χλανιδίοις κατήρη. et ita *Electra* 497. Πολιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε, Ὀσμῇ κατῆρες. Vertunt, *Odore gratum*. intelligo, *Odore instructum:* id est, vinum *odorum*, εὐώδη Theocrito *Idyll*. XIV, 16.

Ver. 112. Πέρας γὰρ ᾐδὲν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν.] Melius forte legi posset Περᾶς, et ἰὼν: ut περᾶν ὅρκον Æschyl. *Eumenid*. 492. Ὅρκον περῶντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν· (Vulgo, φρεσὶν: *Stanleius*, φράσαι) et περᾶν λιτὰ ibid. ver. 640. διεκπερᾶν βίον, hac Fab. 954. Nam διὰ γλώσσης ἰέναι est *loqui*, et de *persona* dicitur, ut διὰ λόγων ἰέναι *Troad*. 916. διὰ λόγων ἀφικνεῖσθαί τινι, *Medea* 872. διὰ λόγων ἰὼν τῷ Ὁμήρῳ ὁ Χῖος, *collocutus cum Homero*, Auctor *Vit. Homeri*, qui appellatur Herodotus, cap. 24. Dubito an πέρας rectè dici possit ἰέναι διὰ γλώσσης. Περᾶν ᾐδὲν idem exprimere videtur quod Περαίνειν ᾐδὲν, ver. 584. *Phœniss*. 603. et Xenophon Hist. Græc. IV. p. 536 B. *Nihil enim efficis* (agis), *nisi loquaris*. Et *Brodæus* explicat, "Nil consequi potes, nisi, quid ex me "velis, sermone expresseris." quamquam scio πέρας ᾐδὲν recte dici de re vel conatu *inutili* et *inani*.

Ver. 115. Τί χρῆμα θηρῶν,] *Helen*. 1254. Τί χρῆμα θηρῶσ', &c. ἰχνεύειν eodem sensu Alciphron II, 3. eâdem metaphorâ.

Ver. 116. Οἷσθ' ἣν στρατείαν &c. Efferri potest sine Interrogatione; ut Horat. I Epist. 11, 23. Luc. XVIII, 20. Versu proximè sequenti, intelligitur Οἶδα· Οὐ γάρ &c. ut notavi ad ver. 8. Hunc versum Οὐ γάρ τι σιγῇ &c. in animo forte habuit Miltonus *Paradis. Amiss*. lib. II, ver. 994. loco nobili.

Ver. 119. Τοιαῦθ' ὁ τλήμων &c.] Citatur ab Auctore Epistolar. ad *Quintum Fratrem* lib. II. epist. 14. Ὁ τλήμων πόλεμος.

il, meo judicio, desideratur." Br. Philoct. Soph. locum.

id. Χλανις. ἱματιον στρατιωτικον. Musgr.

in Char

adsentior M.do legenti περας et ιων. Musgr.

(1) *Sirenum voces, et Circe pocula nosti.*

πόλεμος, *miserum bellum:* cujus etiam Nomen adeo detestabile erat, ut Chorus apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* 199. nomine *Martis*, vel *belli sine clypeis*, vocet *pestilentiam*, rem hominibus maxime abominandam.

Ver. 122. οἱ κτανόντες οὐκ ἐῶσί με.] Ferri potest. sed prætulerim οἱ κρατοῦντες, *rex*, Creon: ut ver. 18. Ἔιργουσι δ' οἱ κρατοῦντες, eâdem sententiâ. *Creon* enim erat qui a sepultura mortuos prohibuit; quod ex toto Dramate liquet, et ex Statio *Thebaid.* XII, 558. *Quos vetat igne Creon.* et hic ipse Creon vocatur οἱ τότε κύριοι Θηβαίων ὄντες, Isocrat. *Panath.* p. 530, 531. i. e. οἱ κρατοῦντες, seu *Rex.*

Ver. 124. ita distinguendum opinor, Τί δ'; εὐτυχοῦντες οὐκ ἐπίστανται φέρειν. *Quid vero* dicant, quæris? *bonam fortunam nesciunt ferre.* ita etiam disting. *Reiskius.* vide *Ion.* 958, 959. infra ver. 158.

Ver. 127. Τὸ δ' Ἄργος ἡμῖν πῦ 'στιν; ἢ κόμπει μάτην;] Hic, ut mihi videtur, Sui paullum oblitus est Theseus, vel Poëta; et dolet legere hunc versum, Superbiæ et Insolentiæ potiùs quàm Humanitatis indicem. nam excusatio ejus ad Matrem (ver. 334. seqq.) non excusat, et parum valet adversus hunc acerbum Iambum. Ceterum pro 'κόμπει (i. e. ἐκόμπει) Codd. Paris. A. B. C. habent κομποι. bene. *num* (ἦ, non ἢ) *gloriationes* vestræ *falsò* (i. e. *falsæ*) *erant?* nam μάτην est *falsò*, non *frustra*, hoc loco. sæpe ita in Euripide, et aliis, in quibus fere vertitur *frustra*, non recte. κόμποι μάτην, ut μάτην λόγος *Ion.* 275. Appositè Herodotus VII, 103. ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος ὁ εἰρημένος εἴη. Sic κομπάζειν μάτην *Hippol.* 978. ἐκβαλὼν κόμπους κενοὺς, *Herc. Fur.* 148. Sotion apud Athenæum VIII, 3. p. 336. F.

Vulg. κομπει præplacet Musgravio.

Ἀρεταὶ δὲ, πρεσβεῖαί τε, καὶ στρατηγίαι
Κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειάτων.

ut pro ὀνειράτων legit *Valckenærius* ad *Phœniss.* 397. p. 144. cujus Notam vide. Pro ἡμῖν Cod. C. ὑμιν: et ita *Brodæus*, ἡμῖν *vel* ὑμῖν. Pro κόμπει *Miltonus* κομπεῖ. Sequor Codices. ἡμῖν vero, ut Soph. *Electr.* 274. et Virgilius *Æn.* V, 391. *ubi nunc* NOBIS *Deus ille*, &c. De Articulo interdum præposito Propriis Nominibus apud Tragicos, ut hic τὸ Ἄργος, dicam ad ver. 702. τοῖς Ἐρεχθείδαις.

ὑμιν edidit M

Ver. 129. ἰδίᾳ δοκοῦσάν σοι τόδ',] Ex *Aldina* recte dedit *Barnesius* δοκῆσάν, quod firmatur duobus Codd. Paris. A. B. Δοκῆσαν idem est quod δοκοῦν. et τόδε δοκῆσάν σοι ponitur absolutè, pro Genitivo, τοῦδε δοκῆσαντός σοι. *Heraclid.* 187. ψήφῳ δοκῆσαν, pro ψήφῳ τοῦδε δοκήσαντος, *quandoquidem decreto ratum hoc fuerit.* Xenophon *Cyrop.* IV. p. 110. E. ὡς καὶ ἐμοὶ τοῦτο συνδοκοῦν· ubi in Marg. scribitur τούτου συνδοκοῦντος, ab explicatore.

Ver. 131. Ἐκ τοῦ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας ὄχους;] Opinor, λόχους, *cohortes.* Statius, *agmina septem.* Sic ver. 636. ἑπτὰ δεσποτῶν λόχοι. vide Sophoclem *Antig.* 145. Noster *Phœniss.* 1110.

Optime Pierson et Markl. λοχ Musgr.

Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ &c.

et Æschyl. *Sept. Theb.* 42. 56. Ἐλαύνεις vero pro Ἤλαυνες. et ἐκ τοῦ pro ἐκ τίνος, sc. πράγματος, *quare?* ut *Helen.* 92. *Electr.* 246. ubi male vertitur, *Ex quo tempore. Phœniss.* 946. Aristoph. *Ran.* 773.

Postquam hæc scripseram, comperi in eandem Conjecturam venisse Virum Doctissimum *Joan. Piersonum*, Verisimil. I, 6. p. 76.

Ver. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας &c.] Sensus videtur poscere, Τίσι δ'—Ἀργείων, propter παῖδας. vide ver. 135. Certe absurdum est Τῷ· nemo enim pater *duas* filias collocat *uni* marito.

Τοῖς

Τοῖς pro Τῷ optimè conveniret, ſi quemadmodum τῷ pro τίνι, ita τοῖς pro τίσι ponerent Tragici. quod non factum puto.

Ver. 136. τῷ Θηβαιγμεῖ.] Correxeram Θηβαγμεῖ ex Heſiodi *Theogon.* 530. ed. *Robinſon.* et ex Varrone apud Nonium reſtituto a Cl. *Bentleio* Epiſt. ad *Joan. Millium* p. 69. *Iſmenias* (i. e. *Iſmenus*) *Thebogenes fluit ſcaturex.* Lege, inquit, *Thebagenes*, Θηβαγμὴς. Et ita *Valckenærius* (quod ad Θηβαγμεῖ hoc loco Euripidis) ad Ammon. lib. II. cap. 4. p. 98. qui iſtum locum Heſiodi, et, pro eruditione ſua, plures alios advocat. Emenda obiter Dionyſium Afrum Περιηγ. 623. ubi legitur Θηβαιγμέω Διονύσε. Sic νοθαγμεῖ Androm. 912. et νοθαγμεῖς 942. Θηβαιγμὴς non magis Græca vox eſt, opinor, quàm δύναιμ' ἄν, pro δύναι' ἄν (i. e. δύναιο ἄν) *Phœniſſ.* 410. ed. *Barn.* Δύναιμ' ἄν, quod in omnibus quas vidi editionibus legitur, accipitur, opinor, pro δυναίμεω ἄν, ut *Bacch.* 943. Ἆρ' ἄν δυναίμεω τὰς Κιθαιρῶνος &c. cui reſpondetur, Δύναι' ἄν, εἰ βέλοιο. Sed ubi inveniemus δύναιμ' (i. e. δύναιμι) ἄν, a verbo δύναμαι? Potes δύνωμ' ἄν, ſi minus placet δύναι' ἄν.

Initio verſûs Codd. A. B. omittunt τε.

Ver. 140. παῖδ' ἐμώ.] Pro ἐμὰ, cum de *puellis* loquatur. Sed Tragici et Attici ita ſolent. ſic τὼ παῖδε τώδε Sophocl. *Antig.* 567. de Antigone et Iſmene. Et tamen παῖδ' ἐμὼ *Phœniſſ.* 1224, eſt, *filii mei duo.* ſed in ſenſu loci utriusque nemo falli potuit. Sic Iſocrates in *Panath.* p. 523. cum dixiſſet τὰ πόλεε ταύτα, de *Athenis* et *Lacedæmone*, mox de iiſdem ponit τὼ πόλεε τάτω. vide *Clarkium* ad *Iliad.* E, 778. Ceterum δῦναι pro δῶσειν. + Dicam ad *Iphig. Aul.* ver. 91. +

++ *Hæc in Edd. ſeqq. omittuntur. Recte. ad Iph. Aul. V. 91, ne verbum quidem ſcripſit noſter.*

Ver. 145. Ἢ τοῖς ἔδωκας,] Vel τοῖσδ', *his.* et ita *Valckenærius* ad *Phœniſſ.* 423. Forte olim invenietur ὁμῶ pro ἅμα in alterutro verſuum præcedentium. vide Ammonium V. Ἅμα, et *Phœniſſ.* 1119. ed. King. licet alibi reperiantur duo verſus continui in eandem vocem deſinentes.

Valck. loc. citat conj. Emendatio vera videtur Musgravio.

Vid. ad V. 245.

Pro διασοῖν (ver. 146.) Cod. A. διασων. non male. neque male legeretur σφε (i. e. αὐτὼς) pro γε.

Pro Μάχλω *Reiſkius* legit Μάχῃ. quod eodem recidit, ſi recte capio.

Ver. 147. πῶς eſt *quare*, ut ver. 185. et ſæpe alibi. ſic et τίνι τρόπῳ (ver. 149.) *quo modo*, eſt *quare*, *quamobrem:* ut Sophocl. *Oed. Tyran.* ver. 10. *Helen.* 1244. πῶς ἔν τόνδ' ἔτ' οἰκήσεις τάφον; *quare igitur* &c. Ariſtophan. *Plut.* 575.

Ver. 148. Τυδεὺς μὲν, ἅιμα συγγενὲς φεύγων] Sic in *Oeneo* Noſter: ἅιμα συγγὼς φυγὼν Τυδεὺς — Ὤικησεν Ἄργος.

Fragm. extat apud Ariſtot. Rhet. III. 16.

Ver. 151. Σοφὴν ἔλεξας τήν γ'] Codd. A. B. Σοφην γ'. Opinor,

Σοφήν γ' ἔλεξας τήνδ' ἐκούσιον φυγήν.
Prudens ſaltem dixiſti hoc voluntarium exilium.

vide ad ver. 766.

Ver. 153. Ἧπε σφ' ἀδελφὸς] Cod. B. αρα ita, ηπε. C. αρα σφ' αδελφος. Accentus omiſi, quia per totam Collationem omittebantur.

Ver. 154. Ταυτὶ διδάξων ἦλθον,] Conjeceram δικάζων: et ita edidi quia ita inveni in Codd. A. B. In *Electr.* 1095. Φόνον δικάζων φόνῳ vertitur, *Cædes ulciſcens cædem.* In *Oreſte* 579. φόνον δικάζων explicatur *cauſſam dicens de cæde:* forte, *ulciſcens cædem*, ſc. patris. at ver. 164. ejuſd. Dramatis, ἐδίκαζε φόνον, vertitur, *pronunciavit, ſtatuit cædem:* adde verſioni *ulciſcendam eſſe.* Infra ver. 1215. πατέρων ἐκδικάζοντες φόνον, *patrum cædem ulciſcentes:* quo ſenſu ἐκδικῶντες, uſitatius

διδάζων, quod verti poteſt, ulciſcens vel accuſans, in textum admiſit Musgr.

tius est. Ἦλθον δικάζων, pro δικάσων, ut ἦλθον ἐξαιτῶν pro ἐξαιτήσων ver. 120. vid. D. Luc. XIII, 6. Legi possit Ταῦτ' ἐκδικήσων — *Hæc ulturus*. Sed tutius erat sequi MSS. Suidas: δικάζω, αἰτιατικῇ, τὸ ἐγκαλῶ. ita legitur in Edit. *Mediolan.* monente doctissimo *Toupio* p. 102. *Emendat. in Suidam.* Vide tamen ad ver. 1215.

Ver. 156. scrib. ἐγὼ 'σφάλην, i. e. ἐσφάλην.

Ver. 158. post Ἀμφιάρεω Codd. B. C. inserunt γε.

Præcedentem versûs partem, Τί δέ; πλέον, ἦλθον &c. si recte habet, ita intelligo: *Quid vero* dicis *me non ivisse* εὐνοίᾳ Θεῶν? Imo, quod *majus* est, *ivi* Deorum Interprete *Amphiarão invito et repugnante.* Distinxi post πλέον. Lapsum *Brodæi* in explicatione vocum Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν, notavit *Barnesius.* quod in hallucinationibus Magnorum Virorum fieri æquum est, hoc solùm intuitu, ne in errorem minores abripiamur eorum auctoritate.+ *Reiskius* legit, Ἔτι δὲ πλέον ἦλθον, *et præterea quoque ivi:* cum Anapæsto in secunda sede: de qua re dicam in Præfat. ad *Iphig. Aulidensem.*+

Ver. 159. ῥᾳδίως σ' ἀπεστράφη.] Multo animosius videtur, literâ transpositâ,

Οὕτω τὸ Θεῖον ῥᾳδίως ἀπεστράφης;

Tamne negligenter Deos aversabaris?

Et huc spectat Adrasti responsum, non ad Vulgatam. *Helen.* 77. Τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὢν, μ' ἀπεστράφης; *Quare vero, o miser, quisquis es, me aversaris?* οὕτω ῥᾳδίως, ut Aristoph. *Vesp.* 632. et hac Fab. ver. 1186. quasi de re *nullius momenti:* ut *Androm.* 744. τοὺς σοὺς μύθους ῥᾳδίως φέρω. vide locum. Et ita *Reiskius*, de ἀπεστράφης.(a) Οὕτω cum Interrog. ut Matt. XXVI, 40.

Ver. 161. Εὐψυχίαν ἔσπευσας] Cl. *Valckenærius* ad *Phœniss.* 753. inserit γ' post Εὐψυχίαν. peritè: utcumque sileant Codices. solet enim ita fieri post ν longam ante ε, ut ver. 151. Σοφήν γ' ἔλεξας, et passim. saltem ante ε sæpe hoc factum observare licet: unde ver. 766. Κᾄστρωσέ γ' εὐνὰς maluit dicere quàm Κᾄστρωσεν εὐνὰς. Ratio ejus rei nobis nunc, opinor, ignota est. Idem Vir Doctus versum proximè sequentem Theseo continuat, et *Heathius.*

Ver. 165. γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ,] Hoc est, ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, *Phœniss.* 1616. περιπτύξαι γόνυ *Iph. Aul.* 992. περίσχετο γούνατα χερσὶ, Apollonius Rhodius III, 706.

Ver. 166. εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος·] Pro his Codices A. B. C. dant, τυραννος ευδαιμων παρος. quæ admisi. Offendebat forte vox τύραννος. sed ea est *rex*, et sensu bono, ut sæpe. Sic qui τύραννος vocatur ver. 429. appellatur βασιλεὺς mox, ver. 444.

Ver. 170. Ἅις γῆρας ἥκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν.] Quod maximè miserabile erat, eas in *cana senectute* liberos amisisse, quum eorum auxilio maximè indigebant: ut illa in *Ione* 699. Νῦν δ' ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς — Πολιὸν εἰσπεσοῦσα γῆρας. Ἥκει εἰς ἀπαιδίαν, i. e. ἄπαις ἐστὶ, cum tacita significatione prioris εὐπαιδίας. Sic ἐλθεῖν εἰς ἡδονὰς φρενῶν, *venire ad jucunditatem animi* (de potantibus), utpote prius *serii* nimis, *Ion.* 1180. vide locum. ἐς πτωχηΐην ἀπῖκται, *ad mendicitatem venit*; nempe, ex magnis opibus, Herodotus III, 14. Quam locutionem, cum eâdem tacitâ notione, nos in sermone nostro retinemus, *to come to poverty:* Xenophonti, εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἔρχεσθαι, lib. V. Ἀπομν. p. 826. A.

Ver. 173. Πρεσβεύματ'] *Res* seu *Actio*, pro *Persona.* quasi diceres αἱ πρέσβεις, *legatæ.* Centies occurrit. vide *Casaubon.* ad Athen. I, 9. p. 30.

Ver.

Supra ad V. 124. — Το δε πλεον, Quod amplius est, proposuit Musgr. et emendationem e Nonni tribus locis stabilivit.

+ + Hæc omittuntur in Editt. seqq. In Præfat. ad Iph. Aul. ne verbum quidem de anapæstis.

(a) et ita Tyrwhittus. Musgr.

161. Leg. ni fallor, ευψυχιαν ησκηκας. Musgr.

Ver. 174. ὡς αὐτὰς ἐχρῆν] *Canterus* vertit, *quas ipsas:* quasi legisset ἃς αὐτὰς. Si quid mutandum, prætulerim, ὧν αὐτὰς ἐχρῆν &c. scil. ὧν ὡραίων· ut ver. 266. ubi eadem omnia, Γραῦς ἀ τυχέσας ἐδρᾶν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν. et *Hecub.* 414. ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν. et ita ver. 592. ejusdem Dramatis.

Ver. 176. Σοφὸν δὲ] Eodem sensu quo Σοφᾷ. sic *Oresl.* 775. δειλὸν τόδε· ubi æquè benè scripsisse potuit δειλᾷ.

Ver. 179. Τά τ' οἰκτρὰ — δεδοικέναι.] Sensus non potest reprehendi. Sed cum infra (ver. 190.) habeat, Τά τ' οἰκτρὰ δέδορκε, et paullo ante in hac sententia utatur vocibus εἰσορᾶν et ἀποβλέπειν, fieri potest ut hic scripserit δεδορκέναι. Plus vero erit δέρκειν quam simpliciter *videre:* nempe, videre *cum attentione.* unde τὰ οἰκτρὰ δέδορκε (ver. 190) verto, *respicere solet miserias:* ut Agamemnon de seipso dicit τὰ οἰκτρὰ σωτός εἰμι, *Iph. Aul.* 1245. Omnes *vident* miseranda, sed omnes non δεδόρκασι, secundùm significationem vocis δέδορκε versu 190.

Ver. 180. ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίλῃ μέλη,] *Scaliger,* Τὸν δ' ὑμνοποιὸν αὐτὸν, ἃ ἂν τίλῃ μέλη, χαίρουλα τίλειν. Ceterum τίλειν μέλη, ut τίλειν ῥήματα, Aristoph. *Ran.* 1091. et *versus male ter* NATOS, Horatio. Hunc, et tres sequentes Iambos, quos ex alia aliqua Fabula pedem huc intulisse putat, exigit *Reiskius.* Certe ad rem Adrasti parum faciunt, utcumque verum dicant.

Ver. 183. pro Τέρπειν Cod. A. Τρεπειν. B. Τερπειν γρ. Τρεπειν. Paullo ante οἴκοθεν, *ipse,* a *seipso:* ut Aristoph. Εἰρήν. 521. ἃ γὰρ ἔχον οἴκοθεν· *non enim habeo a meipso.* οἴκοις, *apud seipsum,* idem quod οἴκοθεν hic, ᾧ μηδὲν ἐς' οἴκοις βαρὺ, Sophocl. *Trachin.* 743. ἡ οἴκοθεν κρίσις, *internum animi judicium,* Plutarchus *De Adul. et Amic. discrim.* p. 55. F. οἴκοθεν, ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ· Schol. Sophocl. *Ajac.* 1071. Sic τὰς οἴκοθεν φαύλας, Josephus *Bell. Jud.* II, 20 : 7. quod malè vertitur, *qui domi se improbè gerunt.* sensus est, *qui sibi conscii sunt se esse improbos.*

Ver. 187. Σπάρτη μὲν ἡ 'μὴ, κἀ πεποίκιλται τρόπους.

Sparta quidem mea, præter alia, *variis etiam est prædita moribus.*] Sic vertunt. Falsò autem ab Adrasto dicitur *Sparta mea,* cum ille *Argivorum* rex esset, non *Spartæ,* in quam ne minimum quidem juris habuit. Lego, Σπάρτη μὲν ὠμὴ, κἀ &c. *Sparta quidem sæva est, et moribus varia: Ceteræ vero* Peloponnesi *civitates, parvæ sunt, et infirmæ.* Rationem reddit Adrastus quare *Athenienses* potissimùm se applicuerit. Notum autem est ex multis horum Dramatum locis, quàm libenter Euripides captet occasiones omnes perstringendi Lacedæmonios, Athenienses æmulos. Sic et Isocrates *Panath.* p. 496. ὥσπερ ἀπορίας ἔσης, τί ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν περὶ τὴν ὠμότητα, κἀ χαλεπότης τῶν Λακεδαιμονίων. Talis ingenii erat Clearchus, et ipse Lacedæmonius, qui ἀεὶ χαλεπὸς κἀ ὠμὸς ἦν, Xenophon K. A. lib. II. p. 291. B. Adrastus dicit: Ex Peloponnesi civitatibus, Sparta, quæ sola auxilium nobis ferre potest, *non vult;* ceteræ, *non possunt.* Cogitavit *Reiskius* de Σπάρτη μὲν ἀκμὴς, *vegeta:* vel ἡδᾷ, vel ἀβέβαιος. *Heathius* mecum emendat ὠμὴ, et ob eandem rationem.

Versu antecedenti, Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε, pro, Δίκαιόν ἐστιν ἐμὲ ἀφηγεῖσθαι τάδε, notissimum est. vide *Heraclid.* 776. Sic, Οὐκ ἀγνός εἰμι τῷ κλανόντι κατθανών· ibid. ver. 1011. *Si occidar, polluam eum qui me occiderit.* et ver. 143. ejusd. Fab. Xen. *H. Græc.* I. p. 448. C. Demosth. contr. *Aphob.* I.

versus finem, δίκαιοι δ' ἐς' ἐλεεῖν &c. *debetis misereri.* et virum doctissimum *Joan. Toupium*, Emendat. in Suidam, p. 103.

Ibid. καὶ ποικίλαι τρόπας'] Et *variis* vel *diversis* vel *vafris* moribus utitur; ut ποικίλως αὐδωμένα, Soph. *Philoct.* 130. *Phœniss.* 473. ed. Barn. Demosthenes in *Leptin.* p. 42. ed. *Taylor.* Οὐ γὰρ ἀγνοῶ τοῦθ', ὅτι Θηβαῖοι, καὶ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἡμεῖς, ἅτε νόμοις, ἅτε ἔθεσι χρώμεθα τοῖς αὐτοῖς, ἅτε πολιτείᾳ. Hoc est fortè, κεχώρισαι τὰς τρόπας Herodoto IV, 28. ubi, ut hic, intelligitur κατὰ. Nota est Lacedæmoniorum ξενηλασία, cui hic forsan adluditur. *Moribus est inconstans*, vertit *Heathius*. Incerta videri potest significatio utriusque vocis, ποικίλαι et τρόπους.

Ver. 188. καθενῆ, ut ἀθενεῖς πόλεις Plutarch. *Arat.* p. 1038. C. Herodot. V, 36. Max. Tyrius Diss. XXXI, 1. ἐν Χηναῖς, σμικρῷ καὶ ἀθενεῖ πολίσματι. Xenophon. Hist. Græc. III. p. 481. A.

Ver. 189. τόνδ' ὑποστῆναι πόνον'] Sic ver. 345. Πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον· *stare sub hoc labore*, i. e. sustinere, susscipere, subferre. ὑποστῆναι βέλος *Herc. Fur.* 1350. in Stobæo ὑποστᾶναι. ubi monendi sunt futuri Editores Euripidis, versum deesse in impressis Exemplaribus, qui restituendus est, et emendandus Contextus, ex Stobæi isto loco, Serm. CVI. p. 568 ed. *Aurel. Allobrog.* 1629. Utar occasione restituendi alium versum, *Helen.* 568. ubi visâ in Ægypto Helenâ Menelaus obstupescens, quærit ab eâ, Ἑλληνὶς εἴ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή; Cui illa respondet, Ἑλληνίς· ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν. In Vulgatis deest prior versus, adeo ut Helena respondeat sine quæstione. eum restitui ex Aristophanis *Thesmophoriaz.* ver. 914.

Ver 190. καὶ νεανίαν] Vel, καὶ νεανιῶν Ἔχει σε ποιμέν' ἐθλόν. quod multo plus exprimere videtur. ἀγοὶ νεανίαι hi vocantur ver. 443. et νέοι, 843. Ποιμένα νεανιῶν ut ποιμένα λαῶν Homero.

Ver. 195. Ἄλλοισι δὴ 'πόνησ'] Sic scribendum, pro ἐπόνησα. Et intelligi quidem hæc possunt: sed mendum verbo 'πόνησ' subesse non dubito. Facile defendi posset, si MSS. haberent, Ἄλλοισι δήποτ' ἦν ἀμιλληθεὶς λόγῳ Τοιῷδ'. *Cum aliis olim disputavi, tali usus argumento*, scil. quod sequitur. ἦν ἀμιλληθεὶς foret ἠμιλλήθην, ut ἐξαρκέσας ἦν pro ἐξήρκεσε ver. 511. Pulcra autem est hæc Thesei disputatio, licet paullo abruptiùs intrusa nonnullis videri possit. Eadem erat summa orationis Themistoclis ante pugnam navalem apud Salamina; Herodot. VIII, 83.

Ver. 200. ἐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.] *Non fuissemus in vita.* Ipla *vitæ* nostræ continuatio Argumentum est *Bona* esse plura *Malis*. *Lux* pro *vita* notissimi est usûs, tam Græcis quàm Latinis.

Ver. 201. ἐκ πεφυρμένα Καὶ θηριώδης] Codd. A. B. ἐκπεφυρμένον, una voce: et θηριωδη A. Janus dicitur hoc fecisse Italis antiquis, ἐκ τῆ θηριώδης καὶ ἀγρίᾳ μεταβαλεῖν τὴν δίαιταν· Plutarch. in *Numa* p. 72. F. ubi addidisse potuit βίᾳ, ut in his omnibus exemplis, vel scripsisse βίᾳ pro τοῦ. Idem libello Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο &c. p. 75. μεταβαλὼν εἰς θεῖον ἐκ θηριώδης βίον. Noster in *Sisypho*, ἄτακτος βίος καὶ θηριώδης.

Ver. 203. in nonnullis Editt. legitur Πρῶτα μὲν ἐνθεὶς. *Barnesius* edidit, nescio an primus, Πρῶτον, prout metrum postulabat. et ita exhibent Codd. A. B. Deinde, ἄγγελον γλῶσαν λύγων δὲς: ante quem, Homines erant MUTUM *et turpe pecus.*

Ver. 205. Τροφήν τε καρπῷ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' ἀρανῆ Σταγόνας ὑδρηλὰς,] Lectori accurato hæc

Αλλ' ἦ σὺ δὴ 'πονη μιλητεὶς λογῳ Τοι an ergo tu erra tali oratione deduc Musgr.

Hoc nec clarè dic Herodoti verba, n modo verisimile ef

(c) apud Sextum Pyrr. adv. math. IX. 54

hæc vix ſatisfacient, utcumque ſpecioſa videantur. Scripſiſſe potuit,

Τροφήν τε καρπῶ γητεαρῇ, κἀπ' ἀρανῦ
Σταγόνας ὑδρηλὰς, &c.

ut duos magnos divinæ benignitatis fontes innueret, *Terram*, et *Cælum*, ſeu *Aërem*: fructus e *terra*, pluviam a *cælo*. Δὲς σαγόνας ὑδρηλὰς ἀπ' ἀρανῦ, eſt D. Pauli ἀρανόθεν ὑετὸς διδὺς, Actor. XIV, 17. ὕδωρ ἐξ ἀρανῦ, Plutarch. in *Sylla* ad fin. et Xenophon Ἀναβ. IV. p. 319. D. *aqua cæleſtis*, Horatio. Τά Τ' ſcribo pro τά γ', propter Ἄρδῃ ΤΕ.

Ver. 207. Ἄρδῃ τε νηδύν.] *Et ut riget ventrem.* Ventrem *cujus*, vel *quorum?* non *hominum*, neque ceterorum *animalium:* ii enim non ex *aqua pluviali*, ſed ex *fontibus* et *fluminibus* (non *ventrem rigant*, ſed) *ſitim ſedant*; unde *pocula Acheloïa*, et iſtud Lucani, *Satis eſt populis* fluviusque, *Ceresque.* Opinor, Ἄρδῃ τ' ἄνυδρον, ſc. γαῖαν, petendam ex præcedenti verſu: *et ut riget ſiccam.* hi enim duo ſunt præcipui uſus *pluviæ*, quos ſcimus, nempe, ut *plantas alat*, et ut *riget* (non *ventrem*, ſed) *terram ſiccam* et humore carentem. ἡ ἄνυδρος, ſc. γῆ vel χώρα, ſæpe occurrit: vid. Herodot. III, 4. 9. Noſter ex *Incert. Tragæd.* p. 505. ed. *Barn.* eâdem omiſſione Articuli,

Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον,
Ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ.

vide quæ ſequuntur ibi. Codex A. ἀρδει. Τοῖσι pro Τοῖσδε vel τέτοις, ver. 207.

Ver. 208. Προβλήματ', ἄιθον ἐξαμύναθῃ Θεᾶ·] Exemplaria retinent ἄιθον. Forte, χείμαλος Πρόβλημα, τ' ἄιθόν τ' ἐξαμύναθῃ Θεᾶ. Conſtructio erit χείμαλος πρόβλημα, πρόβλημά τε ἐξαμύναθῃ τὸ ἄιθον (*ardens*, i. e. *ardorem*) Θεᾶ. per quæ intelligo *domos* quoque, non *veſtes* ſolùm. Plato in *Timæo* (p. m. 170. ed. Ald. Fol.) citatus a Dion. Longino περὶ Ὕψ. ſect. 32. vocat *carnem*, πρόβολὴν μὲν κρεμάτων, πρόβλημα δὲ χειμώνων. De Θεὸς pro *Sole* vide hic *Barneſium*, et *Lud. Carrionem* Emendat. II, 1. Herodotus appellat *Solem* ὁ Θεὸν, lib. II, 24. *Valckenærius* ad *Phœniſſ.* 786. "χείμαλος Προβλήματ', "ἄιθός τ' ἐξαμύναθῃ Θεᾶ· literam τ' omiſ- "ſam adjeci; nec ſpreverim: Πρόβλη- "μά τ', ἄιθός τ' ἐξαμύναθῃ Θεᾶ." ἄιθόν τ' i. e. ἄιθόν τε, *Heathius.* Τὸ ἄιθος habent Lexica, ex Apollonio Rhodio III, 1302. et ita *Miltonus* quoque ex conjectura, ἀιθός τ' Hæc duo, τροφὴν et πρόβλημα χείμαλος &c. duabus vocibus exprimit D. Paulus 1 Tim. VI, 8. Διατροφὰς καὶ σκεπάσματα. Cl. *Reiſkius* legit, Πρόβλημα κ' ἄιθον' — Θεὸν. "ὁ ἄιθων Θεὸς, "inquit, eſt *Sol.* Vet. Ed. recte habet "ἄιθον' cum apoſtropho." Addo, et ita habere *Aldinam.* ὁ ἄιθος, Auctor *Rheſi* 990. ναυσὶν ἄιθον ἐμβαλεῖν Πέποιθα.

Ver. 210. Ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν, ὧν] Diſtinctio forte ponenda eſt poſt Ἔχοιμεν: et ἀλλήλοισιν ſumendum ſenſu ἀλλήλων: Διαλλαγὰς τέτων ὧν γῆ ἀλλήλων πένοιτο· *permutationes earum rerum, quibus terra utriusque indigeret.* ſic ver. 676. ἀλλήλων ὄχης. ubi vide.

Ver. 211. κοὐ σαφῆ, γινώσκομεν Εἰς πῦρ &c.] Codices A. B. C. σαφως. præclare. Lege et diſtingue:

Ἃ δ' ἐς' ἄσημα, κοὐ σαφῶς γινώσκομεν,
Εἰς πῦρ βλέποντες, καὶ τὰ παλαίγχρων πτύχας
Μάντεις προσημαίνουσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο.

Hæc enim omnia, *Ignispicium*, *Extispicium*, et *Avispicium* ſeu *Auspicium*, ad *vates* pertinent. non igitur recte dici potuit γινώσκομεν (ἡμεῖς) εἰς πῦρ βλέποντες, ſed μάντεις εἰς πῦρ βλέποντες &c. προσημαίνουσιν. *Reiſkius* ſine MSS. rectè hunc locum diſtinxit, κοὐ σαφῆ γινώσκομεν, et rectè conſtruxit, καὶ ἃ μὲ σαφῆ γινώσκομεν, οἱ μάντεις, βλέποντες εἰς πῦρ — — προσημαίνουσιν.

Ver. 217. τὸ γαῦρον δ' ἐν χεροῖν κεκλημένοι,] Χεροῖν eſt conjectura *Canteri*, a *Barneſio*

Barnesio tacente in Contextum admissa. Editiones priores habent χερσὶ, unde feceram φρεσὶν. et ita inveni in Codd. A. B. C. et ex conjectura *Reiskius*. Sic τοῖς φρονήμασι γαῦροι, Plutarchus *Mario* p. 416. C. Aliud est κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων apud Æschylum *Sept. ad Theb.* 479. i. e. βραχίοσιν: de quo vide infra ad ver. 478.

Ver. 218. Δοκοῦμεν εἶναι Δαιμόνων σοφώτεροι.] Descriptionem hic habes Morbi, quo nullus nunc frequentior aut magis fatalis est inter Homines qui alioquin Intellectu et Animi Dotibus præcellere existimantur. Sic *Dei sapientia* olim videbatur Ἕλλησι μωρία. Rationem hujus rei videbis in versu præcedenti, nempe *Fastum* sive *Superbiam*.

Ver. 219. Ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δεκάδος,] *Ex qua decuria tu quoque es:* i. e. ex quo numero. sumtum a *Militia*. Hesychius: Δεκάδες· οἱ ἐκ τῆς τάξεως τῶν δέκα στρατιωτῶν συνεστῶτες. Homer. *Iliad.* B. 126. Oppian. *Halieut.* I, 443. πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας, in Epigrammate: id est, *ad magnum numerum annorum*, et Antholog. VII. p. 463. ed. *Steph.* ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη. Ejusdem est Metaphoræ *cohors amicorum*, Sueton. *Ner.* c. 8. Legi quoque et distingui hic posset, Ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δεκάδος οὐ σοφῆς γεγώς· Ὅστις &c. *Ex quo numero non-sapiente tu quoque videris esse; Qui* &c.

Ver. 220. θεσφάτοις Φοίβου ζυγεὶς] Sic ὁρκίοισι ζυγεὶς, *jurejurando devinctus*, *Med.* 735. κλοπῇ τε κἀνάκλῃ ζυγεὶς, *coactus*, *adactus*, Sophocles *Philoct.* 1053. Quæ noto, ne quis, sine MSS, necesse putet θέσφατ' εἰς Φοίβου ζυγεὶς, quia ea constructio habetur infra ver. 822. δέμας ἐζύγη εἰς εὐνὰν ἀνδρὸς.

Ver. 221. ὡς ζώντων Θεῶν·] *Ut viventibus Diis.* Non intelligo quid velit. *Scaliger* legit, ὡς λώντων Θεῶν, *ut volentibus Diis:* et ei assentitur *Barnesius*. Non abnuerim, si indubitatè verbum λῶ pro θέλω alibi in Euripidis Iambis, vel in ullo alio Attico scriptore invenissem. Sed Doriensibus proprium opinor. vide Aristoph. *Lysistrat.* 95. et *Acharn.* 749. Epicharmum apud Athen. VI, 8. Anacreont. Od. X. Alii hic legunt δόντων Θεῶν· quod probabilius puto: *Hippolyt.* 1434. Athenæus XIII. p. 576. B. ὡς κατὰ Θεὸν γενομένης τῆς δόσεως, in re nuptiali. Oraculorum vero fidem hic leviter stringit Euripides sub persona Thesei: quod et alibi facit: Tu putabas *oraculi* Apollinis jussum, idem esse quod Deorum jussum: οὐ σοφὸς γεγὼς. Apertiùs hoc facit Sophocles *Oedip. Tyran.* 730. sub persona Jocastæ. Ζώντων rectè habere putat *Reiskius:* "*Ita dedisti filias* "*tuas in matrimonium suasu oraculi ut* "*constet te, deos esse et vivere et curare* "*humanas res, existimasse.* Apodosis ad "ΜΈΝ (ver. 220) habetur ver. 229. "εἰς ΔΈ στρατείαν. saltim tenendum δὲ "ver. 222. (pro quo conjicit τε) non "esse apodosin præcedentis μὲν." Et sic post eum *Heathius*, hoc sensu: Oraculi monitu, dedisti filias tuas hospitibus, quasi Dii fuissent: sed contra, Argivos in expeditionem eduxisti, contemto oraculo, quasi nulli Dii fuissent.

Ver. 222. δῶμα συμμίξας τὸ σὸν,] Codd. A. B. σωμα pro δῶμα, frequenti commutatione literarum σ et δ. sumta forte hæc vox ex versu sequenti. λαμπρὸν et θολερὸν metaphorica sunt a *fluviis* vel *aquâ*. Polemon apud Macrobium *Saturnal.* V, 19. τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ θολερὸν αὐτῶν. Neque spernerem θολερῷ ποταμῷ apud Herodot. VIII, 35. quamquam scio quomodo δολερῶ ibi explicari possit. λαμπρῶν ὑδάτων Xenophon *Hist. Græc.* lib. V. p. 564. B. Æschyl. *Eumen.* 702. et *Apocalyps.* XXI, 1. In Max.

Max. Tyrio *Dissert.* XVI, 9. καθαρὸς et διαυγὴς opponuntur θολερῷ et τεταραγμένῳ.

Per σώματα ἄδικα (ver. 223.) *personas sontes*, intelligit *Tydea* et *Polynicem*. per δικαίοις σώμασι, *insontibus personis*, filias Adrasti, *Argian* et *Deïpylen*, istorum uxores. Δίκαιος, *insons*, ut Sophocl. *Oed. Col.* 1047. D. Lucas XXIII, 47. ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. Ἤλκωσας ὄικους, ut φρένας ἤλκωσεν *Alcest.* 878. Hanc mixturam Metaphorarum in Poëta hodierno vix ferremus, λαμπρὸν, θολερὸν, et ἤλκωσας.

Ver. 225. Εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κλαυτὰς φίλους.] Codices omnes *Paris.* pro φόβους habent δόμους: ut εὐτυχοῦντας δόμους *Electr.* 398. et εὐτυχησάντων δόμων, in *Erectheo*, apud Stobæum Tit. 42. Mallem quoque, Εὐδαιμονοῦντάς τ', propter οὔτε præcedens, ut ver. 326, 327. (1) Ver. 226. ἡγέμενος,] *Existimans*. Hoc dictum videtur ex vulgari opinione. non enim piè neque verè supponi potest Deum ita *reverà* existimare, (nam sic tolleretur Providentia, præter mentem Thesei et Euripidis) sed loquitur Theseus ex *eventu rerum* non infrequenti. Sic in isto ad Λὼτ, *Genes.* XIX, 25. Ἔξελθε, ἵνα μὴ συναπόλῃ ταῖς ἀνομίαις τῆς πόλεως. Si *Lot*, vir bonus, non exiisset, futurum erat (culpâ quidem suâ post istud monitum, sed tamen futurum erat) ut vir bonus cum ceteris Sodomitis periisset. *Existimans* igitur hoc loco videtur velle, qui *putari potest existimare*, qui res agi sæpe permittit, *quasi* existimaret. Ita ver. 344. Theseus de Matre sua Æthra dicit, ὑπερρόδεσ' ἐμοῦ, *metuens pro me*. Atqui Æthra ipsa testata fuerat supra ver. 327. se *non metuere* pro Theseo in hac caussa. sed quia Matres metuere *solent* pro filiis suis, ὑπερρόδεσ' ἐμοῦ significabit, quæ *existimari potes*, more Matrum, *metuere pro me*, Mater pro Filio. Sic ἤθελε παρελθεῖν αὐτούς, *voluit eos præterire*, Marc. VI, 48. scil. ut ipsi putabant: non enim *reverà* voluit eos præterire.

Pro πήμασιν διώλεσεν (ver. 227.) exspectasses πήμασι ξυνώλεσεν, vel πήμασιν συνώλεσε. Sed Libri non variant.

Ver. 228. Τὸν σωνοσοῦντα,] Lego, Τὸν οὐ νοσοῦντα! ex sensu, et proclivi literarum ο et σ mutatione. Τὸν οὐ νοσοῦντα est *insontem*. Pulcerrimè Æschylus Ἑπτ. ἐπ. Θηβ. 608.

Ἦ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ &c.
Ὤλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπλύτῳ γένει.

vide cetera. Scriptor qui vocatur Phocylides, Νεθέλικ. ver. 128.

Πολλάκι σωθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.

Horatius: *Sæpe Diespiter Neglectus incesto addidit integrum.* Διώλεσεν (ver. 227) est *perdere solet*. Hanc conjecturam in Contextum admittere ante statueram. confirmavit me Cl. *Pierson* Verisimil. I, 6. producto etiam Horatii loco, qui est Carm. III, 2: 29. Pro Τὸν σωνοσοῦντα *Reiskius* Οὐ σωνοσοῦντα, eodem sensu. Tale ferè mendum emaculabis ex Clem. Alexandr. *Pædag.* II, 4. p. 194. si scribas, σωφρονικὸς δέ ἐστιν οὗτος, pro absurdo συμπολικὸς δέ ἐστι νῦν. *interdum autem concentibus est appositus*: sc. ὁ λόγος.

Ver. 230. Μάντεων λεγόντων,] Hoc esse potest vel προλεγόντων, *vatibus prædicentibus* eventum; vel ἀντιλεγόντων, *vetantibus*: ut *Electr.* 65. ἐμοῦ λέγοντος, *me vetante*, i. e. *dicente* ne faceres. τῶν μάντεων ἀπαγορευόντων, Herodot. III. 124. τῶν μάντεων ἐκ ἐώντων, Plutarch. *Pelopid.* p. 295. Sequitur: Θέσφατ' εἶτ' ἀτιμάσας, Βίᾳ παρελθὼν Θεὰς — Distingui potest, ἀτιμάσας Βίᾳ, παρελθὼν Θεὰς &c. *deinde responsis* eorum *per vim contemtis*: ut adludatur ad ver. 158. ἦλθον Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν. Παρελθὼν Θεὰς, ut παρέρχεσθε—τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, D. Lucas XI, 42. παρελθὼν τὸν νόμον,

μον, Lysias contr. *Andocid.* p. 129. ed. Tayl. Θεὸς ὑπεκδραμόμενοι, *Phœniss.* 890. " Rectè Vet. ed. sic distinguit, Μανίων " λεγόντων θέσφατ', εἶτ' ἀτιμάσας, *quamvis* " *vates oracula creparent, nihilominus* " *pensi non habens.*" *Reiskius.* Et ita *Heathius*, de Distinctione.

Ver. 237. πάχον] Cod. B. παχων, schemate Ἀγνοίας,(1) quasi ἡ δῆμον, non τὸ πλῆθος, præcessisset. Et ver. 238. pro μὲν B. C. γαρ. De ὑποσκοπῶν vid. Cl. *Sallier.* ad Tho. Magistrum V. Ἀποσκοπέμαι, p. 101.

(1) Vid. ad Vers. 13.

Ver. 238. Τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες·] Pulcra et vera sunt hæc. utrum ad rem præsentem sint, dubitari potest. Hujusmodi emblemata, seu *Locos Communes*, paratos verosimile est Poëtas domi habuisse, cuilibet Dramati vel Operi inserendos, pro argumento vel libitu suo. Sed ad Illationem istam Thesei (ver. 246), Κἄπειτ' ἐγώ σοι σύμμαχος γενήσομαι; *(Et deinde ego tibi auxiliator ero?)* Adrastus jure videtur respondere potuisse, Quidni? *licet* enim tria sint genera Civium, et *licet* omnia quæ supra dixisti vera sint; hæc tamen non obstant, Theseu, quò minus nobis auxilio esse possis, et Argivorum occisorum cadavera a Thebanis repetas.

Ver. 239. Ἀνωφελεῖς] *Inutiles:* nempe si comparentur cum civibus *mediæ* conditionis. Loquitur Theseus ut Atheniensis. et hanc rem disputat Xenophon *De Rep. Athen.* initio. ubi dicit, οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ, καὶ οἱ πεντηκοντάρχοι, καὶ οἱ πρωρᾶται, καὶ οἱ ναυπηγοὶ, ἔτοί εἰσιν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει, μᾶλλον ἢ οἱ πολῖται (f. πλούσιοι), καὶ οἱ γυναῖοι, καὶ οἱ χρησοί. Plura ibi vide. T' post πλειόνων delendum censet *Reiskius.*

Ver. 243. πρῳρατῶν φηλέμενοι.] Nonnullæ Editt. φελέμενοι. perperam. Codex A. φηλεμενοι. et ita *Miltonus.* vid. Lycophron. *Cassandr.* 785. Æschyl. *Agamemn* 501. Scholiast. Apollon. Rhod. III, 982. Flor. Christian. ad Aristoph. *Pacem* ver. 1165. Codd. B. C. *Ald.* et *Brubach. edit.* φιλέμενοι. vide Græv. *Lection. Hesiod.* c. xix. hoc maluit *Brodæus.* φυσέμενοι *Reiskius.* Per πρωσαλῶν hic intelligi possunt ii homines populares qui a Demosthene et Vett. Oratoribus appellantur Ῥήτορες et Δημαγωγοὶ.

Ver. 245. τάξῃ πόλεις] Non objici debet vocem πόλεις in versu antecedenti occurrere. nam Euripides et ceteri Tragici sæpe ita faciunt. quamquam non dubito quin in multis locis meliora exemplaria hanc ταυτολογίαν sublatura sint. Hîc bene scripsisse potuit τάξῃ νόμος!(1) vid. ver. 312, 313. Stobæus vero Tit. XLI. p. 240. hos duos Iambos ita citat:

(1) νομος φησιν Musgr.

Τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ μέση σώζει πόλεις,
Κόσμον φυλάττεσ' ὅντιν' ἂν δόξῃ πόλει.

Nonnullæ Editt. habent τάξῃ πόλεις. Exemplum vero repetitionis ejusdem vocabuli hoc habe, ex *Alcest.* 702.

Τοῖς μὲν θέλουσι δρᾶν τάδ', αὐτὸς ὢν ΚΑΚΟΣ;
Σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν σαυτῆ φιλεῖς
Ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς ΚΑΚΩΣ
Ἐρεῖς, ἀκέστῃ πολλὰ, κ'ου ψευδῆ ΚΑΚΑ'.
Χο. Πλείω λέλεκται νῦντε, κἀτὰ πρὶν, ΚΑΚΑ'.
Παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν ΚΑΚΟῤῥοθῶν.

Ver. 248. Χαίρων ἴθι, μὴ ἐ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς &c.] Deest syllaba versui; nam μὴ ἐ in Tragicis semper est monosyllabon, non obstante Diogene Laërtio (qui hoc videtur nesciisse) ad finem vitæ *Cleanthis.* Codices A. B. C. habent χαιρων ιθι δη μη γαρ &c. Conjici posset Χαίρων ἴθ' ἐ δὴ γὰρ—*Phœniss.* 998. Vel cum *Heathio*, Χαίρων ἴθ' ἐ μὴ γὰρ— Vel Χαίρων ἄπιθι, quod frequenter occurrit

currit in Ariſtophane et aliis. Nulla eſt difficultas in Senſu; et tutiſſimum erat edere Manuſcriptorum Lectionem, utcumque mendoſam, cum tot Conjecturis locus ſit. Βεβέλευσαι καλῶς, ut Soph. *Oedip. Tyran.* 1380. Iſocrat. *Æginet.* initio. Ἐυ βεβελεύσθω, Herodot. I, 116.

Verſu antecedenti pro καλὸν omnes Codd. καλων. male. Demoſthenes *contr. Ariſtocrat.* p. 301. ed. *Taylor.* ἢ τί δῆτα φήσομεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλὸν, εἰ τῶν Ἑλλήνων &c. Noſter *Oreſt.* 1098. τί γὰρ ἐρῶ καλόν πόσε &c. *Herc. Fur.* 578. ἢ τί φήσομεν καλὸν &c. Καλὸν, *ſpecioſum.*

Senſus duorum Chori Iamborum qui ſequuntur, Ἥμαρτεν· ἐν νέοισι &c. ambiguus eſſe poteſt. De νέοισι, *juvenibus*, vide quid dicat ver. 160. 232. In hos Chorus videtur culpam conferre: *Sit quidem ut peccaverit Adraſtus: attamen non tam in eo culpa hujus peccati reſidet, quàm in Juvenibus, qui eum ad hoc bellum impulerunt: huic autem veniam dari æquum eſt.* Τῷδε, *huic*, Adraſto, opponitur νέοισι. Præceptum Horatii exequitur Chorus, *Ille bonis faveatque, et conſilietur amicè:* et, *Ille tegat commiſſa.* Ad τόδε ſumo ἁμάρτημα, petendum ex Verbo ἥμαρτεν. νέοισιν ἀνθρώπων, ut νέοισιν ἀςῶν, ver. 843.

νέοισι] "Quam abſurdum hoc de "ſene Adraſto, qui ipſe (ver. 165) "ſe πολιὸν appellavit? Sed oblivioſus "et contradictionum plenus eſt Eu"ripides, et decorum non curat." *Reiſkius.*

Alii forſan aliter concluſiſſent; nempe, νέοισι *non poſſe* intelligi de *Adraſto*, quia ipſe (ver. 165.) ſe πολιὸν appellaverat. Sane, ſi tam enormiter peccat Euripides, quàm eum accuſat Vir Clariſſimus, non jam *Sapientiſſimi* (prout ſemper habitus eſt), ſed *Stupidiſſimi* Poëtarum apud Veteres et Recentiores appellationem jure meritus fuiſſet. Si probari quidem potuit, Euripidem, ſic ut Virgilium in *Æneïde*, morte, vel caſu aliquo præventum, has Tragœdias *imperfectas* et *inemendatas* reliquiſſe, et nunquam publicaſſe; de illius *erroribus* quidlibet concedi poſſet. Sed hoc nunquam, quantum ſcimus, illi objectum fuit. Hoc autem loco, νέοισι *non poteſt* intelligi de *Adraſto*. nam τῷδε clarè opponitur τῷ νέοισι: τῷδε verò *non poteſt* alium denotare quàm *Adraſtum*. Hac igitur parte Euripides certiſſimè culpâ vacat. Qui hos Magnos Veteres errorum incuſamus, ſæpe circumſpicere ac nosmet ipſos intueri oportet, ne damnare videamur quæ male intelligimus. Hæc non ſtudio Virum Doctiſſimum culpandi, ſed Euripidem defendendi, invitus dico. *Sam. Petitus* Miſcell. III, 17. pro νέοισι legit νόοισι. ſatis commodè, ut opinatur *Heathius*. Ἥμαρτεν, *ſit ut peccaverit*, ut Τέθνηκα, *ſim mortua*, *ſim interfecta*, *Androm.* 334. Cum Potentiali et ἄν, *Helen.* 1047. Πείσαιμ' ἄν: *ſit ut perſuadeam.* Cum Futuro Indicativi, eodem ſenſu, *Iphig. Aul.* 1185. Εἶεν· θύσεις δὲ τὴν παῖδ'· *Eſto: ſit ut mactaveris filiam.* Cum Præterito rurſus *Helen.* 1065. Καὶ δὴ παρεῖκεν, vel παρῆκεν· *Fac eum conceſſiſſe*, ut vertitur. accuratiùs, *Et ſane ſit ut conceſſerit.*

Ver. 252. Οὗτοι δικαςὴν εἱλόμην &c.] Hoc reſponſum Adraſti ad faſtoſam (uti videbatur) Theſei Orationem, animoſum eſt et pulcrum, et Principe, in infortuniis poſito, dignum. *Barneſius*, opinor, ſupplevit σ' ante εἱλόμην· quod quidem ſatis neceſſarium videtur, ſed incertum eſt an ibi collocari debeat; poni enim poteſt ante ἀφίγμεθα. Hi duo Iambi, hic et proximè ſequens, inverſo ordine olim legebantur. eos rectè reſtituit *Barneſius*, auctoribus *Scaligero*, *Heinſio*, *Duporto*. Pro Ἀλλ' ὡς

ὡς ἰατρὸν *Reiskius* legit, Οὐδ' ὡς. Sed, Ἀλλ' ὡς ὀναίμην ver. 256, probat Euripidem hic scripsisse, Ἀλλ' ὡς ἰατρὸν. Versù 254. πράξας μὴ καλῶς ambigua est locutio. nam de *passione* æquè bene intelligi potest ac de *actione*.+

Vix credo Legend. videtur— δρασας μη καλως. sic in S. Trach 93.

Ver. 257. τοῖσι σοῖς'] Vix possum credere *Scaligerum* conjecisse τοῖς ἴσοις: quia hæc lascivia judicio *Scaligeri* indigna est. τοῖσι σοῖς, *tuis rebus* vel *verbis*, est, tuis conditionibus, tuâ sententiâ, eo quodcùmque tu statueris. *Iphig. Aulid.* 1167. ἢ με χρὴ λέγειν τὰ σά; *aut oportet me dicere tua?* i. e. pro te loqui. τ'ἀπό σε, *Electr.* 280. *tua verba.* In singulari Sophocles *Ajac.* 1283. εἶμ', ἐπαινέσας τὸ σόν· *abeo, tuam comprobans sententiam*, vel *quod tu dicis:* ut τὰ σὰ ibid. ver. 1284. De locutione τί γὰρ πάθω, vide *Gatakerum* ad M. Antonin. XII, 16.(1) Pessimè accepta fuit in Versione apud Herodot. IV, 118. nam ubi verti debuit, *Quid enim facere possimus*, τί γὰρ πάθωμεν; &c. nunc vertitur, *Quid enim cladem subeamus* &c.

(1) V.

(1) Haec verba citat Musgr.

Ver. 258. Ἄγ', ὦ γεραιαὶ,] Interpretes videntur legisse, Ἀλλ', ὦ γεραιαὶ· vertentes, *Sed, o anus:* ut ver. 359.

Ver. 259. καλασεφῆ,] Vertitur, *in reditu.* Brodæus, *ultimæ parti, postremo actui.* quod non intelligo. Conjeceram καλασεφῆ. sed prius idem fecerant *Scaliger* et *Duportus*, probante *Heathio.* γλαυκὴν χλόῃ φυλλάδ᾽ καλασεφῆ est descriptio ἱκετηρίας seu *rami supplicis.* per γλαυκὴν χλόῃ φυλλάδ᾽ intelligit *frondem virentem olivæ:* per καλασεφῆ lanâ *redimitam* seu *cinctam.* vide *Barnes.* ad ver. 10. Æschylum *Eumen.* 43. *Supplic.* 22. Quidnam vero sit *viridem herbam frondium*, in *Canteri* et *Barnesii*; vel *viridem herbam ramis obductam*, in Versione *Heathii*, non intelligo. *Reiskius* legit φυλλάδας καρασεφεῖς, *folia quibus caput cingitur et tegitur.* Sed Supplices hæ *tonsæ* erant (ver. 97.) non *coronatæ.* Athenæus lib. XV. c. 5. p. 675. A. de iis qui in *luctu* sunt: ὁμοιοπαθεῖς τ' κεκμηκότ᾽, κολοβῶμεν ἡμᾶς αὐτὸς τῇ τε κερᾷ τῶν τειχῶν, καὶ τῇ τῶν στεφάνων ἀφαιρέσει. Quin et στέμματα quæ gerebant *Supplices*, et quibus dicuntur ἐξεστεμμένοι apud Soph. *Oed. Tyr.* 3. et alibi, non in *capitibus*, sed in *manibus* gestabantur. Notum Homeri istud, Στέμματ' ἔχων 'ΕΝ ΧΕΡΣΙΝ. Ἐξεστεμμένοι ibi verti debuit *instructi*, non obstante *Triclinio*: vel totus versus, *Ramos supplicatorios gestantes.* Sic et *Heraclid.* 227. Ἀλλ' ἄντομαί σε, καὶ κάλας στεφῶν χεροῖν, *Sed supplico tibi, et per coronas in manibus meis:* malè legitur Καλαστέφω.

Ver. 260. Rectè explicat *Barnesius* πυρφόρον Θεὰν, *flammiferam Deam*, Cererem: ob lampada, quam manu gestans, filiam Proserpinam quæsivit. Non igitur opus πυροφόρον, licet ita alibi Ceres, et καρποφόρ᾽ (Aristoph. *Ran.* 385.) appelletur. Antonius Imp. VI, 43. Μήτι ὁ Ἥλι᾽ τὰ τ' Τετίδ' ἀξιοῖ ποιεῖν, μήτι ὁ Ἀσκληπιὸς τὰ τ' Καρποφόρ'; ita forte legendum. vulgo, ὑετῷ: et καρποφόρ' vertitur *telluris.* De Jove Τετίῳ sive *Pluvio*, vide *Bergler.* ad Alciphron. III, 35.

Ver. 261. μάρτυρας, ἡλίου τε φῶς,] Lego μάρτυρ', ad evitandum anapæstum in 4° loco. Consentiunt omnes Codd. Gallici: et ita conjecerat *Scaliger.*

Ver. 263. Ὃς Πέλοπ᾽ ἦν παῖς·] Ante hunc versum deesse aliquid quivis videt. *Brodæus* notat, " Hic luxatus est " meus Codex." *Canterus* supplevit, *Tua tamen mater, Theseu, erat filia Pittheï:* quod *Barnesius* vertit, Ἡ σὴ δὲ μήτηρ Πιτθέως ἔφυ τέκνον, Ὃς Πέλοπ᾽ ἦν παῖς· &c. Mihi videntur deesse plura.*

+ Postquam hæc scripseram, ab Amico mittebatur mihi Supplementum hujus loci in tribus Iambis, sumtum ex

+ In Edit. sequ dit noster," Vi raclid. V. 208. tres istos Iam quos pro Supp in Edit. prior eram, jam d ea Cl. Musg Lection. Eum esse Philipp Sanctionis. quoque notav quam, usqu pronunciave

* Sic quoque Musgr. qui putat, quæ hunc hiatum sequuntur, ad Chori vel Semichori sensum referre, et quoniam prolixior in hujusmodi precibus Euripides esse solet, perorationem solum superesse.

ex Editione Veteri in 12° duobus Tomis, cujus neque *Locus* neque *Tempus* Impressionis nominabatur. initio Secundi Tomi inerat hoc signum, $\frac{P}{B}$, quod putatur esse *Petri Brubachii*, Typographi Francofurtensis, cujus Editionem Sophoclis in 4° *Francofurt.* 1544. memorat Cl. Fabricius *Biblioth. Græc.* T. I. p. 633. et Aristophanis eod. anno. 8°. In ceteris congruere mihi narrabatur (sed non ita est) hæc Editio cum *Aldina* 1503. excepto hoc Supplemento, quod *Aldinæ* deest,

Τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυά σε χρεὼν,
Τοῖς ὐ παθοῦσιν ἄξι' ἀμύνειν εὐσεβές.
Ἡ γὰρ τεκοῦσά σ' ἐστὶ θυγάτηρ Πιτθέως,
Ὃς Πέλοπος ἦν παῖς· &c.

Duo priores versus in metro mendosi sunt. Primus ita legendus videtur, Τῶν συγγενῶν δὲ δάκρυά σ' αἰδεῖσθαι χρεὼν. Secundus reformari potest, vel ita, Τοῖς τ' οὐ παθοῦσιν ἄξι' ἀμυνεῖν εὐσεβές· vel, Τοῖς τ' οὐ παθοῦσ' ἄξι' ἐπαμύνειν εὐσεβές. quia secunda in ἀμύνειν vel ἐπαμύνειν longa est, in ἀμυνεῖν (in Futuro) brevis. hoc pendebit ex Codicibus, (si qui forte hos versus olim exhibituri sint) ut et istud, utrum secundus Iambus primo præponi debeat: quo casu, invenietur forte scriptum, Τοῖς δ' οὐ — et, Τῶν συγγενῶν τε δάκρυά σ' αἰδεῖσθαι. Ratio hujus Transpositionis erit, quia γὰρ istud sequi debet Τῶν συγγενῶν, utpote ab eo pendens. Ceterum, genuini mihi videntur hi versus, et eos, sicut erant, cum Versione edidi: precariò tamen, prout oportuit, donec ab aliis Exemplaribus stabiliantur. quamobrem nihil mutavi in Numeratione Versuum. De Stemmate quod hic memoratur, vide *Heraclid.* 208.

Nactus jam *Animadversiones* doctissimi *Reiskii* in Euripidem, in versu primo, ex citatione ejus, deesse video Pronomen σε: recténe, an casu, et errore Typothetæ, nescio. si recte, mallem Τῶν συγγενῶν δὲ δᾱκρῠ̄ ᾱιδεῖσθαι χρεὼν, quàm Τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθᾰι δᾱκρυα χρεὼν, correptâ, ut Ille, ultimâ syllabâ in αἰδεῖσθαι ante Consonam: quod in Iambo Tragico factum nunquam vidi ne ante Vocalem quidem. Fortibus certe Argumentis opus erit, ut probetur, contra omnem Antiquitatem, "rem vanam et imaginariam (ut Ille ait, ad "*Iphig. Taur.* 727.) esse Metrum"; in quo, *si paullum modò offensum est, ut aut Contractione brevius fiat, aut Productione longius, theatra tota reclamant*, ait Cicero *De Orator.* III, 50. Nostris forte auribus perinde sonat, sive Spondeus, seu Dactylus, vel etiam Trochæus, sit quartus pes versûs Iambici. Sed aliis auribus has res audiebant Veteres: neque Græci, quantum licet ex eorum Scriptis colligere, magis tulissent πολύθρῆνοι Διαπτυχαὶ in clausula Iambi (*Iph. Taur.* 727.), quàm cultiores Latini in eâdem, *O lucis alma rectrīx, ĕt cœli decus*, pro *alme rectŏr*; aut in Heroö, *Regia Solis erat sublimibus altăm cŏlumnis*, pro *alta* vel *apta*. "Diphthongum αι ante consonam non "posse corripi, nemo paulo humanior est, qui hodie dubitet:" *Pierson.* ad Mœrin. Atticist. V. Σμώμενος, p. 355. Post hoc Ciceronis effatum de *Metro* (et multo plura adjici possent ex aliis Antiquis qui hanc rem optimè intellexerunt) nemo, opinor, sua præjudicia tali Testimonio opponet. Idem et de *Choricis* Tragicorum, æque ac de *Senariis* et *Trochaïcis*, verum esse comperietur: vide locum Dionys. Halicarnassensis citatum infra ad ver. 367. Facilè fieri potest, et sine aliqua culpa nostra, ut nos Metrum Tragicorum non intelligamus: sed fieri vix potest, ut res sit imaginaria istud de

De αι ante Conson. corrept. scripsere multi.

quo tot magni Viri aliter pronunciaverint. +

Ver. 264. Ταυτὸν πατρῷον αἷμα, &c.] Id est, *eandem patriam* (non *paternam*, quod falsum esset) *originem*, idem genus, eundem ortum, quod ad *patriam* attinet. Sic πόλει πατρῴᾳ, *patriæ*, Noster *Autolyco*, ed. Barn. p. 459. quod est πάτριον πέδον hac Fab. 365. *Hemsterhusius* ad Lucian. (T. I. p. 384. col. i.) notat, "castigatissimi Veterum scriptores aliquando πάτρια et πατρῷα promiscuè deprehenduntur usurpasse." Vide *Bergler*. ad Alciphron. II, 4. p. 264. Euripidem *Heraclid*. 877. *Helen*. 87. 89. Pro κεκτήμεθα *Reiskius* κεκτημένοι. Sensus æque bonus videtur in vulgata, et consentiunt exemplaria.

Ver. 265. Τί δρᾷς; προδώσεις ταῦτα;] Forte ex Æschyli Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 105. Τί ῥέξεις, προδώσεις παλαίχθων Ἄρης τὰν σὰν γᾶν;

Ver. 268. Δοῦλοι δὲ βωμοὺς Θεῶν·] Codices A. B. C. δουλος, ut θὴρ et πόλις. quod admisi. Plutarchus *De Superstit*. p. 166. E. ἔστι δούλῳ φεύξιμος βωμὸς. Stobæus tamen Tit. CIII. retinet Δοῦλοι. Θεῶν est monosyllabon.

Ver. 271. Βάθι, τάλαιν', ἱερῶν &c.] Una aliqua ex Choro ceteras alloquitur, hîc, ut *unam* personam; alibi, ut *plures*: quod fieri solet.

Ver. 272. Totus locus sic legi et distingui potest:

Βᾶθι, καὶ ἀντίασον, γονάτων ἔπι χεῖρα βαλοῦσα,
Τέκνων τεθνεώτων κομίσαι δέμας, (ὦ μελέα ἐγὼ)
Οὓς ὑπὸ τείχεσι &c.

Vulgo plene distinguitur post βαλοῦσα, et legitur τε θνατῶν κόμισαι δέμας. ὦ μελέα &c. Τεθνεώτων (τεθνώτων pro τεθναότων legit *Heathius*) est trisyllabum, ut apud Homerum et Apollonium Rhodium III, 747. Μητέρα τεθνεώτων &c. ubi vide *Hen. Stephanum*. ἀντίασον κομίσαι (non κόμισαι) *supplica illi ut referat, reportet*, (vel *ad sepulturam efferat*) *filiorum mortuorum corpora*, ut ver. 126. Κομίσαι σε, Θησεῦ, παῖδας Ἀργείων θέλων. Interjectio vocum, ὦ μελέα ἐγὼ, similis est in Soph. *Oed. Col*. 785. 1402. Nostro *Phœniss*. 1627. ed. King. Aristoph. *Thesmophor*. 1047. Οὓς, quasi præcessisset ᾑῶν, pro τέκνων: vide ad ver. 44. Pro δέμας Cod. B. παιδας. Legi quoque posset— — δέμας, ἁ μελέα 'γὼ Οὓς ὑπὸ &c. sine parenthesi, ut *Hecub*. 232. *Reiskius* pariter legit τεθνεώτων, et remittit ad ver. 126.

Ver. 275. 276. Ita horum versuum metra constituenda,

Ἰώ μοι.
Λάβετε, φέρετε, πέμπετε, κρίνετε
Dimeter Trochaïcus.
Ταλαίνας χέρας γεραιὰς
Glyconius. *Heathius*.

Sed quid sit κρίνετε (vel *Reiskii* κλίνετε) χέρας, nescio. λάβετε, φέρετε, πέμπετε, eodem ordine occurrunt *Hecub*. 62. adeo ut Formula esse videri possit. vide ibi Paraphrasten Græcum, qui videtur ea intellixisse non magis quàm ego intelligo.

Ver. 277. Πρὸς γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι
Ἄντομαι, &c.] Forte, quia hi plerique hexametri sunt,

Πρὸς σὲ γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλά-
δ' ἄντομαι, ἀμφιπιτνοῦσα &c.

Primus est integer Hexameter; ultimâ syllabâ in Ἑλλάδι projectâ in sequentem versum, ut *Phœniss*. 808.

Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότατον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα, Κιθαιρὼν.

Vide Hephæstionem p. 14. In Iambis, † ut probabo ad *Iph. Aul*. 929, † hoc interdum

interdùm fit; in Anapæstis, sæpissime. Πρὸς σὲ γενειάδος, ut *Hippol.* 605. πρὸς σὲ δεξιᾶς, et 607. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων &c. Plura vide apud *Valckenærium* ad *Phœniss.* 1659. Ναὶ, πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς. *Heathius* legit, Πρός γε γενειάδος, &c.

Ver. 279. *Scaliger* distinguit, Γόνυ καὶ χέρα δειλαίαν &c. præcedentia distingui possent,

Ἄντομαι ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν γόνυ.
Καὶ χέρα, δειλαιὰν
Οἴκτισαι &c.

et ita *Heathius*. Sed non opus est mutare positionem vocis Γόνυ.

Ver. 280. ἱκέταν,] Lego ἱκέτιν (1) *fœmina* enim loquitur, et Titulus Dramatis est Ἱκέτιδες non Ἱκέται. Hanc vocem pariter depravatam Plutarcho restituit Gronovius *Observat* IV, 5.

Ver. 281. Ἤ τιν' ἀλάταν, οἰκτρὸν ἰηλιμὸν οἰκτρὸν ἱεῖσαν.] Ἀλάταν, *erronem* se appellat Chorus, quia ab Argis *huc*, ad Eleusina, *vagatus* est: si sanus sit versus. mendum vero subesse puto: saltem in Distinctione.

Ver. 282. τέκνον,] Chorus appellat Thesea τέκνον, quemadmodum Nutrix Hippolytum, *Hippol.* 616. 620. quod fere blandientium est. interdum *mitis animi* indicium, ut in isto Abraami ad *Divitem* in inferno, Luc. XVI, 25.

Ver. 283. ἐν ἡλικίᾳ τᾷ σᾷ] *In tuo tempore:* utpote indignum seculo Thesei. De locutione vide *Horat. Vitringæ* Animadv. ad *Vorstium* p. 215. in calce *Observationum Lamberti Bos.*

Ver. 284. ἐπιδάκρυον,] Forte disjunctim ἐπὶ δάκρυον. et disjungunt *Portus*, *Reiskius*, et *Heathius*. hic tamen ita, ut ἐμῶν βλεφάρων regatur a præpositione ἐπι, post positâ. Aliter D. Lucas IX, 38. ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου: quod et hic verum puto, nempe, βλέψον ἐπὶ δάκρυον ἐμῶν βλεφάρων (1), non, βλέψον δάκρυον ἐπὶ ἐμῶν βλεφάρων.

Ibid. περὶ σοῖσιν Γούνασιν ὧδε πιτνῶ] Quod est περιπτύξαι γόνυ *Iph. Aul.* 992. ἀμπίσχειν γόνυ χερὶ, supra hac Fab. 165. et ἀμφιπιτνεῖν γόνυ, 278.

Ver. 286. Μῆτερ, τί κλαίεις;] Eadem sententia *Iph. Aul.* 1122. Τέκνον, τί κλαίεις; confer cætera: et vide ad ver. 110, de peplo oculis obtento, in luctu.

Ver. 287. δυστήνους γόους Κλύουσα τῶνδε;] Vel δυστήνων — τῶνδε, *harum infelicium.*

Ver. 288. κἀμὲ γὰρ διῆλθέ τι.] Hoc est, verbis Herodoti III, 14. ἐσῆλθε οἶκτός τις. Usus particulæ τι, cum quis se *affectu* aliquo commotum sentit. Plutarchus *Nicia* p. 541. C. τοιαῦτα τοῦ Νικίου λέγοντος, ἔπαθε μέν ΤΙ καὶ πρὸς τὴν ὄψιν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τοὺς λόγους, ὁ Γύλιππος. Sic et *Lysandro* p. 434. A. Xenophon *Conviv.* p. 873 D. οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ ΤΙ τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου Athenæus VIII, 7. p. 346. προσπεπονθέναι ΤΙ δεῖ, *tangi aliquo affectu.*

Istud γὰρ similiter poni videtur *Phœniss.* 978. ed. King. Κρέον, τί σιγᾷς; — — κἀμοὶ ΓΑΡ οὐδὲν ἧττον ἔκπληξις πάρα. Hic vero tota sententia subintelligitur, *Non tamen miror:* NAM *et me aliquid pervasit*, commovit; (vid. ad ver. 8.) id est, commotum me sentio. et ita forte in loco *Phœnissarum.*

Ver. 290. ἐσχάραις] *Ald.* et Cod. A. ἐσχατιαις. quod sequitur *Brodæus*. B. αισχατιαις. male omnes. Vetat autem Theseus matrem *flere dum assideret aris* (ἐσχάραις) *Cereris*, quia nihil triste conveniebat *sacrificantibus*. unde Chorus ad Clytæmnestram (*Iph. Aul.* 1487.) dicit, *non lacrymari decet in sacris.* vide Plutarchum in *Fabio* p. 184. E. Sed præcipue in *Cereris* sacris hoc cavebatur: Livius XXXIV, 6. *quia Cereris sacrificium, lugentibus omnibus matronis, intermissum erat, Senatus finiri luctum triginta diebus jussit.* et XXII, 56. *adeoque totam urbem opplevit luctus, ut sacrum*

ἐκ-

anniversarium Cereris intermissum sit; quia nec lugentibus id facere est fas, nec ulla in illa tempestate matrona expers luctûs fuerat.

Ver. 292. οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς;] Ἔφυς, *es*, ut *Bacch.* 665. Aristoph. *Acharn.* 978. πέφυκας idem, *Phœniss.* 86. Ἔφυ, ib. ver. 205. 472. et passim. Interrogationem recte omisit *Barnesius.* Theseus dicit Matri, *Tu ex illarum numero non es*; i. e. non es *misera.* nam illa modò dixerat, *O miseræ mulieres!* sic ὧν ἐφευρεθεὶς, *ex quorum numero tu inventus, Electr.* 952. Plena locutio est, Ὀυ σὺ ἔφυς (i. e. εἶ, *es*) ἐκ τῶν ἀριθμοῦ τῶνδε. *Heathius* vertit, *non tu harum gnata es. Barnesius, non tu illorum* (i. e. *mortuorum*) *mater es.* Mirum videtur quemquam, qui Poëtas legit, ambigere potuisse de sensu hujus loci. Herodot. V, 92. p. 319. Ἀμφίονι δὲ, ἐόντι τουτέων τῶν ἀνδρῶν, γίνεται θυγάτηρ χωλὴ· i. e. ὄντι ἐκ τῶν ἀριθμοῦ τούτων τῶν ἀνδρῶν. Sic τρίτος τῶνδ' Ἱππομέδων, i. e. ἐκ τῶνδε, vel ἐκ τῶν ἀριθμοῦ τῶνδε, hac Fab. 881. et τούτων γένου μοι, Aristoph. Νεφ. 107.

Ver. 293. Εἴπω τὶ, τέκνον,] Vir Cl. *Sam. Clarkius* ad Homer. *Iliad.* A, 51. dicit (si recte intelligo) vocem τέκνον in Iambis Tragicorum et Comicorum primam syllabam semper *corripere.* Hoc loco certe τέκνον primam *producit*, et 455. *Phœniss.* 541. 1280. ed. *King. Iph. Aul.* 1465. *Bacch.* 1364. *Med.* 894. Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας. *Heraclid.* 48. Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο, λαμβάνεσθ' ἐμῶν Πέπλων.

Ver. 295. εἰς ὄκνον — μῦθος — φέρει.] Neque εἰς vacat, ut putabat *Brodæus*; neque εἰς ὄκνον φέρει est εἰσφέρει ὄκνον, ut voluit *Barnesius:* sed φέρει εἰς ὄκνον significat, *tendit, spectat, fert ad cunctationem*, id est, *cunctari me facit.* Locutio Ionibus cum Atticis communis (lingua enim *Ionica* erat *vetus Attica*) sicut multæ aliæ quas falsò docemur esse merè Atticas. Herodotus VIII, 142. φέρει εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· *pertinet ad totam Græciam.* Idem I, 10. ἐς αἰσχύνην φέρει· *tendit ad probrum.* ubi vide doctiss. *Jac. Gronovium*, qui notat hoc esse *Herodoteum.* Imo et *Euripideum*, ut Herodoti pleraque. nam ita rursus scribit *Iphig. Aulid.* 562. et *Helen.* 1070. — κελεύει, 'ς οὐδὲν ἡ σκῆψις φέρει· sic legendum puto, φέρει ἐς οὐδέν. vulgo, κελεύει σ', οὐδὲν &c. Quin et ob eandem rationem *Sophocleum:* vide *Oedip. Tyran.* 525. 527. 1010. Plura videas apud Herodotum, III, 133. IV, 90. VI, 19. et alibi. Sed et Plutarchus ita scribit in *Lucullo* p. 506. E. οὐκ εἶχε συμβαλεῖν εἰς ὅ,τι φέροι. ut jam non *Ionum*, vel *Atticorum*, sed *Græcorum* sit. et ita aliæ locutiones, quæ non sunt merè Atticæ, vel Ionicæ, sed Græcæ.

Ver. 296. χρὴς' ἐπικρύπτειν φίλοις.] Usitatius φίλους, quod et maluit *Barnesius*, et remittit ad Schol. *Hecub.* 570. qui, post citatum Sophoclis locum, pergit, καὶ ἄλλος· Μή τοι με κρύψῃς τοῦτο, ὅπερ μέλλω παθεῖν. ubi recte corrigit τοῦθ', ὅπερ. Addo, pro ἄλλος scribi debere Αἰσχύλος: est enim versus 626. *Promethei Vincti.* Sic *Hippol.* 914. κρύπτειν φίλους δυσπραξίας, *celare amicos calamitates.* Si aliter sumas, constructio erit χρηστὰ φίλοις.

Ver. 299. εὖ λέγειν *peritè dicere*, ut Aristoph. Nub. 1141. Noster *Bacch.* 267. Dicit Æthra, Neque metuens vulgarem opinionem, quæ est, Perniciosam rem fore, si Fœminæ permittantur ῥητορεύειν, amittam &c. ἀχρεῖον, *inutile*, per μείωσιν (1) vult *damnosum, perniciosum.* Ver. 300. τουμὸν καλὸν, *quod mei est officii.* Brodæus.

Ver. 301. Cod. C. εγωγε pro Ἐγὼ δὲ. et 303, σφαλῃς A. C. pro Σφαλῇ: quasi legissent, Σφάλῃς γὰρ ἂν (non ἐν) τούτῳ μόνῳ, *Offendere enim poteris hac una re, quamquam in aliis recte sentiens.*

Ver.

Ver. 304. δικαμένοις] Vertitur hæc vox a *Brodæo* et Interpretibus, quasi ad *personas* spectaret. Sed si argumentum propiùs intuearis, videri potest significare, *ob res injustè factas*: nempe a Creonte et Thebanis, ut τοῖσιν ἡμαρτημένοις *Oreſt.* 461. τῷ σαυρῷ, *ob crucem*, Galat. VI, 12. Infra ver. 1042. *Androm.* 919. et pro δ' melius opinor legi posset σ', i. e. Πρὸς τοῖσδε, σ' εἰ μὲν μὴ δικαμένοις &c. Τολμηρὸν εἶναι, est *Confidere*, bene sperare, μεῖζον ἐλπίδων ἀγαθῶν, Xenophon Ἑλλην. III. p. 500. A. Vera hæc puto.

Ver. 305. εἶχον ἡσύχως·] Vel εἶχον ἥσυχος, *tacuissem*. vide ad *Iph. Aul.* 1133. Herodot. VIII, 65. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. *Medea* 550. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. Sic ἄφοβος ἔχε, *Oreſt.* 1278.

Ver. 306. τὴν τιμὴν φέρει,] Non placeret ΤΗΝ τιμὴν, nisi scirem a Veteribus notatum, Atticos in Accusativo *solo*, nonnunquam ponere Articulum πλεονάζοντα. *Reiskius* conjicit aut πρὸς τιμὴν, aut aliquid quod sensu πολλὴν reddat.

Ver. 310. καλασῆναι] "Καλασῆσαι," ob "sequens παῖσαι. nam si καλασῆναι pro- "bum esset, deberet quoque παύσασθ' "legi. quod metrum non finit. *Reis-* "*kius*." Minore adhuc mutatione rem confeceram, ut putavi; nempe, repetendo σ post συγχέωλας versu 311. συγχέοντας σ' Ἑλλάδος Παῦσαι. Et tunc Constructio foret, ἄνδρας βιαίως καλασῆναι εἰς τήνδ' ἀνάγκλω σῇ χερὶ, σέ τε παῦσαι [τὰς] συγχέοντας [τὰ] νόμιμα πάσης Ἑλλάδος· *ut viri violenti compellantur ad hanc necessitatem tuâ manu, et ut tu compescas eos qui confundunt instituta totius Græciæ*. Herodotus V, 23. Σὺ τοίνυν τοῦτον τὸν ἄνδρα παῦσον ταῦτα ποιεῦντα.

Ver. 312. pro τὸ γάρ τοι Stobæus Tit. 41. τὸ μέν τοι. et pro νόμως (ver. 313.) αὐτὰς in Contextu. quæ mira est variatio.

Ver. 314. Ἐρεῖ δὲ δή τις] Idem hemistichium *Phæniss.* 583.

Ver. 319. Χρὴν ἐκπονῆσαι] Opinor, χρῆν σ' ἐκπονῆσαι. Versu præcedenti, εἰς κράνος βλέψαντα, κἀ λόγχης ἀκμὴν, ut *Electr.* 378. τίς δὲ πρὸς λόγχαν βλέπων &c. Sed sensu diverso, licet eâdem locutione.

Ver. 321. Ὁρᾷς ἄβυλος &c.] Constructio est, ut puto: Ὁρᾷς, σὴ πατρὶς κεκερδομημένη (ἦν) ὡς ἄβυλος, τοῖς κερτομοῦσιν, ὡς ἀναβλέπει Γοργόνα· *Vides, patria tua irrisa* (fuit) *quasi consilii expers, ab iis qui subsannantes dicunt, eam* ASPICERE GORGONEM. Γοργόνα βλέπειν, vel ἀναβλέπειν, *Gorgonem aspicere*, videtur significare idem quod stupidus fieri, lapis fieri, *metu* et *stupore* amittere omnem sensum, et potestatem agendi: unde Orestes servo dicit (*Oreſt.* 1520.) ed. Barn. Μὴ πέτρος γένῃ δείσασα, ὥστε Γόργου' εἰσιδών; *Num metuis ne lapis fias, sicut qui aspexit Gorgonem?* vide et *Alcest.* 1118. *Electra* 856. Κάρα 'πιδείξων, ἐχὶ Γοργόνος φέρων, Ἀλλ' ὃν συγεῖς, Αἰγισθον. Sic legendum, non, Κάρα γ' ὑπιδείξων. Æquè perspicuum fuisset, Ὁρᾷς, ἄβυλον ὡς, κεκερδομημένην— Σὴν πατρίδ'. De Γοργὼ et Γοργῶν erudita vide apud Editorem *Phœnissarum* nuperum, ad ver. 458, 459. Pro re aliqua *terribili* ponit Heliodorus *Æthiopic.* IV, 7. ἡ δὲ, ὥσπερ τὴν Γοργῆς θεασαμένη κεφαλὴν—ἀνέκραγεν. Politicum vero aliquid huic sententiæ subesse opinor, et Euripidem hic respicere ad sui temporis πολιτείας et occasiones. quod et alibi sæpe facit.

Ibid. Γόργου' ὡς ἀναβλέπει] *Brodæus* legit Γοργὼν ὡς, cum Spondeo in 4° loco: sed voluit Γοργὼ *Reiskio* judice. quod non multo melius est. *Barnesius*, ἀναβλέπει τοῖς κερδομένοις, ὡς Γοργόνι τινὶ, *derisores suos, tanquam Gorgonem, aspiciat.* Dubito an Græcè dicatur ἀναβλέπειν τινὶ, *aspicere aliquem*, sic ut ἐμβλέπειν τινὶ.

V. 321. *In loco hujus notæ, sic loquitur in Edit. segg. Markland.* "*Ex omni parte difficillimum puto hunc locum. De eo vide Hemsterh. in addend. p. 210.*" *Markl.*

"*Structura loci, ni fallor, instituenda: ὁρᾷς, σὴ πατρὶς κερδομένη ὡς ἄβυλος, ὡς γοργον ἀναβλέπει τοις κερδομένοις, — quam torvos oculos tollat adversum irrisores.*" *Hemsterhus. ap. Musgr. in Eurip. p. 84.*

V. 322. *Temeritatis Athenienses* Certe *arguebant, qui gloriæ eorum minus favebant, quod plerumque infirmiori parti se adjungerent. Vid. Isocrat. in Panegyr. infr. V. 579. Heracl. V. 177. — Huc facit* ἄβυλος ὡς, κεκερδομημένη. — *Deinde leg. γοργος* ὡς ἀναβλ. *Sed* πατρις. — *quam terribilem adspectum habeat tua patria. M.*

Certe exemplum locutionis desideratur. Invenio quidem *Bacch.* 1307. Ὦι δῶμ' ἀνέβλεπεν: quod tamen sensu longe diverso ibi vertitur, *In quem respiciebat domus.* qui sensus huic loco prorsus alienus est. Melius etiam forte ibi verti potuit, Ὦι δῶμ' ἀνέβλεπεν, *Per quem familia mea revixit*, vel, *lumen rursus aspexit:* nam ex familia Cadmi nulla præter Penthea Soboles restabat mascula. et hoc verum esse evinci videtur loco *Ionis* ver. 1465. in re simili:

Ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεὺς, ὅτε γηθήσεται
Δόμος ἐκέτι νύκτα δέρκεσθαι,
Ἁλίᾳ δ' ἀναβλέπει λαμπάσι.

rursus autem tuetur (vel *reviviscit*) *Solis facibus* illustrata. non, *rursus autem tuetur Solis faces:* quod foret, ἀναβλέπει λαμπάδας, ut φῶς ἀναβλέψεθε, *Herc. Fur.* 562. Ceterum non dubito quin his verbis, Γοργόνα ἀναβλέπει, alluserit Euripides ad dicterium aliquod alicujus factum in Athenienses torporem et ἀπραξίαν, auditoribus isto tempore bene notum. *Reiskius* dicit Euripidem scripsisse, "Γοργὸν ὡς πόνον βλέπει, *respi-*
"*cit ad objectum laborem vultu confiden-*
"*ti, securo, alacri, intrepido, rectis ocu-*
"*lis.*" Accipit ὡς πόνον pro εἰς πόνον. Sed ὡς pro εἰς rarissimè invenitur nisi cum ἐμψύχοις. vide *Valckenær.* ad *Phœniss.* 1409. et inde emendandus Sophocles *Trachin.* 369. ᾗ νῦν (f. νιν, *eam*) ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους Ὡς (f. Ἐς) τόσδε πέμπων. *Heathius*, Γοργὼ ὡς, de quo hiatu vide ad ver. 109.

Ver. 323. τοῖς πόνοισιν αὔξεσθαι.] Scil. πατρὶς. Tacitus Annal. I, 31. *suis victoriis augeri rempublicam.* sic αὔξειν πατρίδα ver. 507. αὔξειν πόλιν Soph. *Antig.* 197. μείζω πόλιν αὔξει, Noster *Iph. Aul.* 672.

Ver. 324. σκολεινὰ πράσσουσιν] Codices A. B. C. πρασσουσιν, quod eorum auctoritate admisi. Σκολεινὰ πράττειν non est *obscura* facinora *facere*, quemadmodum vertunt; sed *obscurè degere*, humili et *obscura sorte uti.* nam, ut observat Cl. *Kusterus* ad Aristoph. *Plut.* 341. "πράττειν apud *Atticos* (*Græcos* dixisse "potuit) interdum significat *fortunam* "*aliquam experiri*, vel, *sorte aliqua uti.* "sic Aristoph. *Eccles.* ver. 104. "πράττει τὰ μέγιστα significat, *ad sum-*"*mum fortunæ pervenit:* non, ut ibi "Interpres, *res maximas gerit.*" Vide ibi plura et certiora. πράσσει εὐδαίμονα ad fin. *Electræ* Euripidis, *feliciter vivit.* Aristoteles *Rhetoric.* II, 8. οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐδαιμονοῦντες, φθονεροί εἰσι. ubi itidem male vertitur *magna agentes.* Noster *Helen.* 725. πράξας τ' ἀγαθά, *in optima conditione.* vide Demosthenem *De Coron.* p. 54. ed. *Oxon.* in *Decreto Chersonesitarum:* Aristoph. Ὄρν. 801. ἐξ ἀδενὸς Μεγάλα πράττει· *ex nullius momenti homine Magnus evasit et fortunatus:* uti vertit Interpres Græcæ Linguæ peritissimus. Plutarchus in *Cat. Maj.* p. 352. A. de Carthagine: εὑρὼν δὲ τὴν πόλιν — ἀ ταπεινὰ πράττουσαν, ἀλλὰ πολλῇ μὲν εὐανδροῦσαν ἡλικίᾳ &c. et *Lysandro* p. 436. B. πόλεις μοχθηρὰ πρατούσας, *civitates afflictas.* vide *Agid.* et *Cleom.* p. 796. D. et sæpissime ita scribit Plutarchus. Recte vero *Kusterus* posuit, *interdum.* non enim *semper* ita est. nam apud Xenophontem Ἀναβ. II. p. 91. D. μεγάλα πράττειν significat *gerere res magnas.* et ita sumi potest in loco Aristoph. *Eccleisiaz.* ver. 104. supra citato. *Hecub.* 1259. πράσσειν τὰ μὴ καλὰ est *facere inhonesta* vel *mala*, ut πράσσειν κακὰ *Med.* 1243. πράσσων πρᾶγμα μέγα, *rem magnam moliens*, Sophocl. *Electr.* 322. πρήγματα μεγάλα κἀεργάζεσθ, Herodot. V, 24. *Andromach.* 387. μεγάλα πράσσων *magna* facinora *faciens.* ἔπραξε δεινὰ, *mala patravit*, Eurip. *Electr.* 957.

957. Nimius ſum. ſed Junioribus hæc dicta ſint, quibus notandæ ſunt hæ argutiæ et differentiæ, ſine quarum intellectu Scriptores Græci intelligi non poſſunt. Initio verſûs *Reiſkius* ſcribit Aἳ, *Quæ*.

Ver. 327. Ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὀρμώμενον] Ταρβῶ σε ὀρμώμενον eſt *metuo te proficiſcentem*, ut ver. 543. *Iphig. Aul.* 517. 1012. Senſus autem videtur poſcere, *metuo tibi juſta de cauſſa proficiſcenti*. hoc foret, ταρβῶ σοι δίκῃ γ' ὀρμωμένῳ, vel tale quidpiam. δίκῃ absque σὺν, ut Soph. *Philoct.* 1263. et alibi. Neſcio an ſcribi poſſit ταρβῶ σὺν δίκῃ σοι ὁρμωμένῳ, ut μοι ἐστὶν pro μοι ἐστὶν. nam σ' pro σοι, et μ' pro μοι poni, nondum mihi liquet.

Ver. 330. ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν] De re *militari* notiſſima metaphora. Æſchyl. Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 420. ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. Auctor *Rheſi* ver. 183. Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι Δαίμονος· et ver. 446. κυβεύων ἢ πρὸς Ἀργείας Ἄρει. Hinc ἀναρρίψαι τὴν μάχην Plutarch. *Cæſ.* p. 727. D. vide et *Brut.* p. 1002. D. et *Arat.* p. 1040. F. Notum iſtud Cæſaris, *jacta eſto alea*.

Ver. 332. Ὦ φιλτάτη μοι, τῷδέ τ' εἰρηκας καλῶς, Κἀμοί· διπλᾶν &c.] Nihil mutant Exemplaria. mendum tamen ſubeſſe puto, quia Tragici non ſolent dicere ὦ φιλτάτη μοι, ſed ὦ φιλτάτη ſolùm; niſi aliam vocem addant, ut Ὦ φιλτάτη μοι σύγγον', *Iphig. Tauric.* 795. vid. et *Ion.* 1436. Potuit forte eſſe,

Ὦ φιλτάτη, σοὶ, τῷδέ τ' εἰρηκας καλῶς·
Κἀμοὶ διπλᾶν δὲ χάρμα γίγνεται τόδε.

Εἰρηκας καλῶς σοι, ut εἶπω καλόν σοι, 293. Pro μοι forte quis malit τοι, vel ωαῖ, (ut *Ion.* 1018.) cum vulgata diſtinctione. Si TRES perſonas retineas, σοὶ, τῷδε, et κἀμοὶ, debuiſſet potius eſſe τριπλᾶν quàm διπλᾶν χάρμα, ſecundùm vulgatam Diſtinctionem.

Verſu antecedenti Cod. B. ſic, ταυτ' ωαντ'. Non male ταῦτ', *hæc*, vel *res hujusmodi*.

Ver. 335. καὐπεφηνάμην γνώμην,] Vel, καὐπέφην' ἐμὴν γνώμην, &c. quia ἀποφαίνομαι, Voce Media, nunquam, ſi recte obſervavi, utitur Euripides; ἀποφαίνω aliquoties, ſed ſæpius ἐκφαίνω. Nihil tamen muto in Contextu: nam ἀποφαίνομαι ab aliis Atticis ſcriptoribus in voce Media ſæpe uſurpatur, et ἀποφήναιμ γνώμην, in Epiſtola Iſocratis ad Philipp. p. 827. et Ionico Herodoto VII, 152. IX, 5. et ſæpiſſime: qui et ἐκφήνας γνώμην habet V, 36. Vide Plutarch. in *Timoleon.* ad fin. Pro ἐσφάλη, Cod. A. et *Aldina* εσφαλην.

Ver. 340. Ἔθ' τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξάμην,] Hoc Verbum, ſi recte habeat (et Exemplaria non diſcrepant) prægnans eſt, ut loquuntur, et ſignificat, *ex aliis eligens induxi* hunc morem in Græcos. ſic ἐξηκόντισα, *ex* me *ejaculata ſum*, *Iph. Taur.* 362. ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, *ex* Africa *Iberiam profectus*, Lucian. *Dial. Mort.* p. 286. Alii forte proponent εἰσελεξάμην, vel εἰσιδεξάμην. Cl. *Reiſkius* dicit, εἰς Ἕλληνας conſtruendum eſſe cum δράσας καλὰ, verſu antecedenti: et Euripidem non formidare trajectiones quantumvis duras et contortas. Sed probandum erat exemplo, δρᾶν εἴς σε καλὰ æquè Græcè dici poſſe, ac δρᾶν σε καλὰ. aliter, nihil agitur, et fruſtra Euripides incuſatur. Si quid mutandum, præpoſuerim εἰσεδεξάμην, ut Herodot. I, 44. 206. Xenophon Ἑλλην. I. p. 430. C. Demoſth. *Adv. Bœot.* p. m. 187.

Ver. 342. ἀπαυδᾶν πόνους] Quod eſt ἀπειπεῖν πόνους, *Alceſt.* 487.

Ver. 347. Λόγοισι πείσων'] Et ita factum fuiſſe plerique tradunt, ſcil. *induciis*, non *prælio*: et Philochorus ap. Plutarch. *Vit. Theſ.* p. 14. A. narrat,

σπονδὰς de tollendis cæsis eas *primas* fuisse. vid. ad ver. 652. Sequitur: εἰ δὲ μὴ, βίᾳ δορὸς, scil. ἀναγκάσων: quod Oppositum petendum est ex πείσων, ut Heb. II, 17. ἵνα ἐλεήμων γένηται [τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους], καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεὸν. Plura dixi ad *Iphig. Aulid.* ver. 23. Aliter Cl. *Reiskius:* "punctum "post δορὸς delendum. Constructio "est, εἰ δὲ μὴ (πείσω λόγοις), τότε ἤδη ἔσται "τοῦτο (id est τότε πείσω) βίᾳ δορὸς." Dubitari potest, an aliquis seriò dici possit *persuaderi* hastæ Vi. Comicorum videtur ista licentia et πειθανάγκη.

348. Musgr. εσται γ', ουχι —

Ver. 348. κοὐχὶ σὺν φθόνῳ] Forte, Ἤδη τόδ' ἔσται, μὴ 'υχὶ (i. e. οὐχὶ) σὺν φθόνῳ Θεῶν· *Statim hoc fiet, modò absit invidia* (vel *ira*) *Deorum.* Vertitur, *et quidem propitiis Diis:* quod dici non potuit in *re incerta:* vid. ver. 594. Pro μὴ οὐχὶ scriptum videtur μ'οὐχὶ, ut ostenderent vocalem η elidi debere (ut putabant) in pronunciatione: cujus moris scribendi exempla multa in promtu sunt. ex non intellecto μ'οὐχὶ factum videtur κ'οὐχὶ. Eadem res videtur exprimi *Alcest.* 1135. per φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις Θεῶν! in Aristophane, Τύχη μόνον προσείη, *Avib.* 1315. Θεῶν ἵλεων ὄντων, Aristides *Panath.* p. 182. ed. *Jebb.* Eodem sensu καλοῦμεν δὲ Ἀδράστειαν, Idem Προσφων. Σμυρν. p. 272. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν, Alciphron lib. I. epist. 33. ubi vide *Berglerum.* σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, Auctor *Rhesi* 468. Vera elisio est μὴ 'υχὶ, ut alibi dicam, duarum syllabarum, μὴ 'υχὶ.

(1) Malè. M.

Ver. 350, 351. τῶν λόγου Προδοὺς,] *Scaliger, Canterus, Duportus,* Προσδοὺς.(1) Vulgatam recte non mutant *Barnesius,* et *Reiskius.* Vide *Boyleum* Dissert. in Epistt. Phalaridis p. 62. qui probat ex Xenophonte, Demosthene, et Aristotelis (et ita *Beza* ad Rom. XI, 35.) *Oeconomic.* II. προδιδόναι pro *ante dare* esse bene Græcum. Intellige τὶ ante τῶν λόγου. Quod hic appellatur προδιδόναι τῶν λόγου, Xenophon vocat διδόναι λόγον, *Hist. Græc.* lib. V. p. 555. E. Sequitur: ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον. expressum forte ex Æschyli *Supplic.* 497. in re simili: Ὑμῖν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος.

Ver. 354. Λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων,] Nempe, in demonstrationem veritatis eorum quæ populo dicturus sum, de inhumanitate Thebanorum, et de necessitate succurrendi miseris supplicibus.

Ver. 355. Εἰς πλῆθος αὐτῶν εἶμι·] Αὐτῶν, scil. πολιτῶν, Ἀθηναίων. vide doctiss. *Hemsterhusium* ad Lucian. *Nigrin.* p. 37. et Homer. Odyss. IX, 40. Æschylus dixit ἀστῶν in Argumento simili, *Supplic.* ver. 373.

Ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν πάρος,
Ἀστῶν δὲ πᾶσι τοῖσδε (τῆσδε *Canter.*) κοινώσας πέρι.

et *Eumenid.* 490.

Κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα
Ἥξω.

Noster *Heraclid.* 336.

Κἀγὼ μὲν ἀστῶν σύλλογον ποιήσομαι.

Sed non idcirco legerem ἀστῶν hoc loco nisi ita MSS: neque *Orest.* 904.

Πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς περιβαλεῖν κακῶ τινι.

ubi bene scribi posset ἀστοὺς: vide locum. et *Spanhem.* ad Aristoph. *Nub.* 219. Pro πέμψω λόγους (ver. 357.) Cod. A. λεξω λογους.

Ver. 357. παρ' ὅπλοις θ' ἥμενος] Tangit hunc locum, et morem explicat ex ver. 664. 674. et aliis auctoribus, Cl. *Wesselingius,* Dissert. Herodot. cap. ix. p. 126.

Ver. 359. Ἀλλ', ὦ γεραιαὶ, σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη Μητρὸς,] Hinc apparet quare supra ver. 39. Æthra dixerit, Ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίους λύσῃ, *Aut ut* Theseus *has necessitates supplicatorias solvat* vel *finiat:*

at: et ver. 33. Μένω πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις. Illa enim religionis necessitate tenebatur ne posset ab ara discedere antequam Supplices eam *liberassent*, auferendo τὰς ἱκετηρίας, quod fieri solebat concesso isto quod petebatur: Sophocles *Oedip. Tyran.* 142, 143. Quamobrem Theseus eas orat, ut ramos supplices auferant, ut ita Ipse Matrem domum reducat. Si Theseus *negasset* quod petebatur, necesse videtur ut *Sacrificio* averteret iram Διὸς Ἱκεσίου, vel Θεῶν Ἱκεσίων (supra ver. 40.) et Supplicantes abiissent, relictis post se ramis Supplicibus, ver. 259. in testimonium contra Thesea, ver. 260. Στέφη male explicat *Brodæus*, "quibus supplicum more coronata "erat" scil. Æthra. neque enim Supplices, neque Æthra, coronatæ erant.(1)

dit in seqq. Editt. thra coronabatur, sacrum factura.

Ver. 364. αὐτοῦ τοιάδ', ἂν τοκεῦσι δῶ.] Pro αὐτοῦ scribo ἁυτοῦ. Deinde, *Aldina*, *Scaliger*, *Canterus*, *Portus*, et *Heathius*, legunt ἃ ἂν, i. e. ἃ ἂν, *Barnesio* ἂν tuente: cujus rationem vide. Ego hic sequor *Aldinam*, quia his similia alibi invenio: ut ver. 736. ἃ ἂν σὺ τυγχάνῃς &c. sic edidit *Barnesius*, cum in Editt. esset ἂν σὺ, et monere omisit ἃ ἂν fuisse conjecturam *Canteri*, quem vide ad hunc locum. Sic ἂν λέγῃς nunc legitur pro ἃ ἂν λέγῃς, in Sophoclis *Philoct.* 579. Παρ' ἡμῶν ἂν λάβῃ, pro ἃ ἂν, Aristoph. *Lysistrat.* 1056. Ἂν μὴ θέλωσιν pro Ἃ ἂν, Sophocl. *Oed. Tyr.* 289. κἂν δέῃ pro χ' ἃ ἂν δέῃ, i. e. καὶ ἃ ἂν δέῃ, Aristoph. *Thesmophor.* 96.

Sententiam eandem habet Dicæogenes apud Stobæum Tit. LXXVII. Vide et duos Iambos Antiphanis Tit. LXXXI. p. 474. Ceterum sumta videtur hæc γνώμη ex dicto Thaletis quod memorat Laërtius in ejus Vita, c. 37. Οὓς ἂν ἐράνους εἰσενέγκῃς τοῖς γονεῦσι, τοὺς αὐτοὺς προσδέχου καὶ παρὰ τῶν τέκνων. Præclarè Aristoteles in *Oeconom.* I, 3. ἃ γὰρ ἂν δυνάμενοι εἰς ἀδυνάτους ποιήσωσι, πάλιν κομίζονται παρὰ δυναμένων ἀδυνατοῦντες ἐν τῷ γήρᾳ.

Ver. 367. καὶ μεγάλα Πελασγία, καὶ κατ' Ἄργος.] Quid sit καὶ κατ' Ἄργος, nescio. scio tamen non posse significare, *et circa Argos sita regio*, quemadmodum vertitur: nam hoc foret χ' ἁ κατ' Ἄργος, sc. χώρα. Bene legi potest, καὶ μεγάλα Πελασγία γᾶ κατ' Ἄργος, *et magna Pelasgia terra juxta Argos*: i. e. ea pars Peloponnesi quæ vicina erat Argis, et cui Adrastus imperabat. nam Peloponnesum olim Πελασγίαν dictam fuisse tradit Ephorus apud Strabonem lib. V. p. 338. C. Πελασγία γᾶ, ut Μολοσσίαν γῆν *Androm.* 1244. Μεγάλα Πελασγία γᾶ est ἁ μεγάλα Δωρὶς νᾶσος Sophocli *Oedip. Colon.* 728. Ἑλλὰς ᾗ μεγίστη, Nostro *Iph. Aul.* 1378. ut ibi probabiliter legendum esse notabo, pro ἡ. De κατὰ, *juxta*, vide *Bezam* ad Act. Apostol. XXVII, 5. *Reiskius* legit, "καὶ "μέγαρα Πελάσγια, καὶ τὰ κατ' Ἄργος." Sed Metrum adversatur. nam, ut ait Dionysius Halicarnass. περὶ Συνθέσ. sect. 19. p. 152. ed. *Upton*. τὸ μὲν τῶν στροφῶν τε καὶ ἀντιστρόφων οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι μέλος· ἀλλ'—ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς τε καὶ ἀντιστρόφοις τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν. Si vero inseratur τὰ, hæc regula perdetur, ut et legendo μέγαρα pro μεγάλα.

Sequentem Antistrophen obscurissimam reddidit Versio. Duas res ibi optat Chorus, nempe, *Ut* Theseus *referat a Thebis filios earum occisos*; et, *Ut fœdus amicitiæ ineat cum Argivis*. Ματέρος ἄγαλμα φόνιον ἐξέλοι vertunt, *matris statuam funestam tollat*. quod quis potest intelligere? Ad Verbum est, *matris oblectamentum cruentum efferat*, id est, *meos filios occisos efferat*, scil. ex terra Thebana. nam ματέρος (Chorus Argivarum matronarum loquitur) est

Hæc in Notis ex Nostro dedit Musor.

Μάτρι, explicant de Argivis matribus. Sic Ovid. Trist. V. II. 26. Quot teneram pennis aëra pulsat avis. Malit tamen, Ἀμυνε δραλοῖς, sc. mortuis. Sic Rhes. V. 890. Ἴον νεοδμῆτον νέκυον. — M.

Locus Ovidii nihil ad rem.

est ἐμῷ ματέρι, mei, *quæ sum* eorum *mater*, ut mox ver. 377. Ἄμυνε ματρὶ, πόλις, *succurre matri* (i. e. *mihi*) *o civitas*, Athenæ. et ἄγαλμα, *oblectamentum*, frequenter dicitur *de liberis*. Sic *Iphig. Taur.* 273. Νηρέως ἀγάλματα, de Nerei quinquaginta *filiabus*: et δόμων ἄγαλμα *filiam* suam Iphigeniam appellat Agamemnon apud Æschylum *Agam.* 216. et Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς γόνον, *Bacchus*, apud Sophoclem *Antig.* 1127. Vide locum in Schol. Aristophan. Σφηκ. ver. 312. et Viros summæ eruditionis, *Dorvillium* ad μακαρίτλω, ad *Chariton.* p. 12. et *Rhunkenium* ad Timæi Lexicon Platonicum p. 3, 4. Porro, ἐξέλοι, *efferat*, ut infra 571. γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας, sc. νεκρούς. Herodotus I, 36. ὡς ἄν μιν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρας· *ut eam* (belluam) *e regione tollamus*. Pro ἔτι ματέρι ἄγαλμα, *Reiskius* conjicit, σιδαραῖς; χερσὶν ἄγαλμα. mecum interpretatur (ut et *Heathius*) φόνιον ἄγαλμα, *cruentum meum oblectamentum*, id est, *filios occisos*. nam conjecturam ejus metrum Strophes non patitur: cujus rei summam ego semper rationem habendam opinor. Pro Ἰνάχῳ mox, scribo Τὰν Ἰνάχῳ.(1) vox Τὰν periit, opinor, in præcedentibus γὰν φίλαν. Τὴν Ἰνάχῳ, *Heathius*.

(1) meminit Musgr.

374. Ita rectè Markl. — M.

Ver. 374. τὰν ἐισαεὶ] Scribendum τὰν ἐσαιεὶ. cui in Antistrophe respondet, μὴ μιαίνειν. *Barnesii* editio, τὰν ἐοταιεὶ.

Ver. 376. Τιμόπολις] Scil. πόνον, *honorem adferens* civitati, Grotius. sic Σωτίπολις λεὼς, *salutem adferens civitati populus*, Aristoph. *Acharn.* 162. ubi pro ἂν ὁ metrum postulat ἂν γ' ὁ.

Ibid. χρανεῖ ποτ' ἄρα; φίλιά μοι Τεμοῖ, καὶ τέκνοισι ταφὰς λαψόμεθα.] Pro Τεμοῖ Codd. A. C. τεμει. post quam lectionem, nullus mihi de sensu hujus loci restat scrupulus, legenti et distinguenti,

χρανεῖ ποτ' ἄρα; φί ιά' μοι — ποτ' ara φίλια M.
Τεμεῖ, καὶ τέκνοισι ταφὰς λαψόμεθα; Εμοι, και — M.

Duas res in præcedenti Antistrophe, ut prius notaveram, Chorus optaverat, nempe, ut Theseus repeteret filiorum cadavera ex terra Thebana; et, ut fœdus cum Argivis faceret. Hæc tam magni momenti et præter spem videbantur Choro, ut de iis *dubitans*, et vix credens, quærat, *Perficietne hæc unquam* Theseus? *fœdus mecum Faciet, et filiis meis sepulturam obtinebo?* χρανεῖ ποτ' ἄρα, ut ἆρ' εἰς τοσόνδ' ἀφίξομαι; *Cyclop.* 619. *unquamne ad tantam felicitatem perveniam?* vel, Ἀράγε τῦτ' ἄρ' ἐγὼ Πότ' ὄψομαι; Aristoph. Νεφ 465. Τέμνειν φίλια, *secare amica*, est, *secando* partes victimarum *facere amicitiam* seu fœdus. ἀρθμὸν καὶ φιλίαν τέμνειν, Callimacho *Fragm. Bentl.* 199. sic ὅρκια τέμνειν, et σπονδὰς τέμνειν, quæ ex Homero et Euripide adduxit *Barnesius*, quem hic vide. τέμνειν ὅρκιον Herodotus VII, 132. et passim. et ταμόντες, absolutè, absque ὅρκια, Idem IV, 201. Φίλια τέμνειν adumbratum opinor ex Homero *Iliad.* Γ. 73. φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες. ubi Scholiastes: φιλίαν καὶ ὅρκους πιστοὺς δι' ἐντόμων ποιήσαντες. De *Brodæi* Τεμένη pro Τεμοῖ non jam opus est ut dicam. Video nunc *Aldinam* ponere Not. Interrog. post λαψόμεθα. Aliter de his Cl. *Reiskius*, φιλίας μοί τ' ἐμοῖς τε τέκνοισι ταφὰς — *amicas et mihi, et filiis meis, exsequias nanciscemur.*

μη μιαινειν — Viola. Imper. Imper. Civitas Exempla occurrunt apud Hesiod. M.

Inter Hesiodum Euripid. nihil commune.

Ver. 378. Νόμας βροτῶν μὴ μιαίνειν.] Id est, ὥστε μὴ μιαίνειν, *ut Thebani ne polluant jura hominum.* Unde Aristides *Panath.* p. 117. dicit hanc Thesei expeditionem susceptam fuisse ὑπὲρ τῆς φύσεως ἁπάσης τῆς ἀνθρωπείας. et mox, ὑπὲρ τῶν κοινῶν νόμων. Apud Statium Theb. XII, 642. Theseus milites suos, ad hanc expeditionem profecturos, ita alloquitur:

Terrarum leges, et mundi fœdera mecum
Defen-

Defenſura manus, dignas inſumite mentes Cæptibus.

Verſu antecedenti, pro ματρὶ *Reiſkius* conjicit μακαρία. quæ vox non ſtabit in hoc Iambo.

Ver. 380. Νέμεις ἀιεὶ, ♯ &c.] Lego et diſtinguo,

Σύ τοι σέβεις δίκαν· τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ
Νέμουσ', ἀιεὶ ♯ δυσυχῆ πάνλα ῥύῃ.

Quando quis *propendet* ad aliquid, vel contra, eleganter dicitur πλέον vel ἧσσον νέμειν ſeu διδόναι iſti rei. ſic τὸ πλεῖσον διδὰς τῷ πλάτῳ ver. 407. intellige μέρος, quod exprimitur ver. 241. νέμουσες τῷ φθόνῳ πλεῖον μέρος· ubi mirè *Brodæus*, vir tantus, explicat, *divitum bona invicem partientes*; pro, *tribuentes plus* (i. e. plus æquo) *invidiæ*. vide *Helen.* 923. *Hecub.* 867. Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, in Epigrammate Theocriti. πλεῖσον διδοῦσες μέρος τῷ &c. Philo περὶ ἀρετ. p. 556. Auctor Orat. in *Phœnipp.* inter Demoſthenicas, p. m. 218. *Heathius* dicit ἧσσον νέμειν ſignificare *deprimere, inhibere, pœnam infligere.*

Codd. A. B. legunt ἀεὶ pro ἀιεὶ. ceperunt forte Librarii hunc verſum quoque pro Iambo. vide Strophen. *Canterus*, ut jam video, conjecerat Νέμεσ' ἀιεὶ, tacente *Barneſio* de hac conjectura.

NOTÆ IN ACTUM II.

Ver. 381. ΤΕΧΝΗΝ μὲν ἀιεὶ &c.] Præconem alloquitur Theſeus. *Phegea* hunc appellat Statius *Theb.* XII, 596. Voces μὲν ἀιεὶ ſenſui parum proſunt. (*l*)

Ver. 383. ἐλθὼν δ' ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, &c.] Vertunt *trans Aſopum, et Iſmeni aquam*. Ab Eleuſine petentibus arcem Cadmeam, πύργον διδύμων πολαμῶν, *Phœniſſ.* 842. *regiam* Creontis, neſcio quidem an neceſſe eſſet (forte erat) ut *transirent* Aſopum et Iſmenum fluvios: vide Strabon. lib. IX. p. 627. A. De locutione, Joſephum *Bell. Jud.* I, 16 : 3. II, 3 : 1. Æquè ſatisfaceret, ſi in MSS eſſet, Ἐλθὼν δὲ παρά τ' Ἀσωπὸν, vel, δ' ἐπὶ ♯ Ἀσωπὸν, ut ver. 890. ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχε ροὰς. Sed non ideo mutandus eſt Contextus ſine illis: præſertim in præpoſitionibus.

Voces Σεμνῷ τυράννῳ (ver. 384.) ambiguæ ſunt. Vertunt, *Superbo tyranno*. Ironicè dictas capit *Brodæus*. Bono ſenſu mihi videntur ſumendæ, propter πρὸς χάριν, ut Sophocl. *Oedip. Tyran.* 1172. Σὺ πρὸς χάριν μὲν ὠχ ἑρεῖς, κλαίων δ' ἑρεῖς. Vocem σεμνὸς amavit Euripides, ut de voce σοφὸς in eo notant Veteres. Verterem, *Venerabili Regi.*

Ver. 385. Θάψαι νεκρὸς,] Non vult Theſeus, ut Creon eos *ſepeliret*; ſed ut aliis ſepelire eos *permitteret*. eandem rem eodem modo petit Adraſtus a Theſeo ver. 130. Athenienſes volebant eos θάψαι, i. e. *cremare*, ver. 559: ſed Matres eorum plus appetebant, et cupiebant θάψαι eos χθονὶ, ver. 17. i. e. *inhumare* eos, ſeu cineres eorum terrâ condere. Si conſtruas, Θησεὺς ἀπαιτεῖ σε νεκρὸς [εἰς τὸ, vel ὥστε] θάψαι, difficultas erit in connexione ſequentium.

Ver. 386. Συλγείτον' οἰκων γαῖαν] Quo argumento utitur Chremes iſte humanus *Heautontimor.* init. *Vicinitas, Quod ego in propinqua parte amicitiæ puto.* Conſtructio, opinor, eſt, Θεσεὺς ἀπαιτεῖ σε θάψαι νεκρὸς, θέλγῃ τε πάνλα &c. hoc verſu, Συλγείτον' οἰκῶν &c. quaſi in parentheſi poſito.

Ver. 388. θέλωσ' ἀινέσαι,] Metrum vult θέλωσιν. *Reiſkius* legit θέλωσι συναινέσαι: "aliàs ſignificabit, inquit, hic "loci

" loci ſimplex Verbum idem atque " compoſitum." Immo, et ita ſignificat, *Iphig. Taur.* 1073. et ſæpiſſime in aliis Verbis. θέλωσιν eſt *Creon* et *Thebani*, mutato numero. Ver. 387. pro Ἐρεχθειδῶν λεὼν ſonus ſuaderet Ἐρεχθείδην λεὼν: ſed MSS ſtant contra. Ἐρεχθείδης λεὼς forte dici poſſet, ut ἀνὴρ Περσείδης, Herodoto VII, 220. Ἀρτείδης Μενέλαος, Homer. Odyſſ. Γ, 257. et ſæpe. Id quod Noſter φίλον θέσθαι appellat hoc verſu, Herodotus φίλον προσθέσθαι, Lib. I, 69.

Ver. 389. ἢν δ' ἀπιστῶσ',] *Joan. Leunclavius* Not. ad Xenophon. *Cyropæd.* lib. I. p. 6. et alibi, hoc verbum ſemper ſcribendum eſſe contendit ἀπειστεῖν, quando ſignificat, ut hic, *non obedire, immorigerum eſſe.* Huic aſſentitur *Æmil. Portus*, et exinde multa Tragicorum loca mutat, in Not. p. 1160. *Reiſkius* quoque in *Iph. Taur.* 1476. pro ἄπιστος legit ἄπειστος. Nihil hic notat.

Ver. 390. Κῶμον δέχεσθαι τὴν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον.] Magis Poëticum ἀσπιδηφόρων, ut infra ver. 921. τὴν ἐμὸν μόχθον ἀθλίας· et Horatius, *mea ſcripta timentis*, i. e. ſcripta *mei* timentis. Notum hoc omnibus. ſed non ita notum hoc Sophoclis mendum *Oedip. Tyran.* 257.+ οἴκοισιν — ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ συνειδότος· *in meis ædibus non conſcii*, id eſt, in domo *mei* neſcientis. vulgo legitur, γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος· contra ſenſum loci, ut mihi videtur.

+ Correct. hanc admisit Branck. et in not. laudavit.

Pro δέχεσθαι, Cod. A. δεχεσθε, non male: ut directus ſit ſermo, non obliquus. de qua ἀντιμεταστάσει vide Longinum περὶ Ὕψ. ſect. 27.

Κῶμος pro *quavis* multitudine, ut κῶμος πελειῶν, *Ion.* 1197. unde firmatur ἀσπιδηφόρων. Paullo aliter de hoc loco Illuſtriſſ. *Spanhemius* ad Ariſtoph. *Plut.* 1041.

Verſu 392. mallem εὐτρεπὴς ὅδε, *paratus ille* (vulgo εὐπρεπὴς) ut *Hecub.* 565. πάρεστι λαιμὸς, εὐτρεπὴς ὅδε. Æſchylus Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. ver. 89. ὄρνυται λαὸς εὐπρεπὴς· ubi *Stephanus* notat ſcribi εὐτρεπὴς. *Valckenærius* quoque ad *Phœniſſ.* 801. præfert εὐτρεπὴς hoc loco Euripidis. Dubitat *Hemſterhuſius* (ad Lucian. *Dial. Marin.*) utra vox ſit præferenda. Ὅδε eſt pleonaſticum, ut *Med.* 354. λέλεκται μῦθος, οὐ ψευδὴς ὅδε: et ſupra hac Fab. ver. 21.

De *Callichoro*, puteo Atticæ, vide *Barneſium*, et Alciphron. lib. III. epiſt. 69. ob morem, notatu dignum. Uxor enim, ſtupri accuſata, ducit Maritum ſuum ad Callichorum puteum, et ibi jurat ſe eſſe inſontem. vide Herodot. VI, 74. de aqua Stygis, (in re aliquatenus ſimili) *Dii cujus jurare timent, et fallere numen.* Veteres enim, Θεοὺς πηγὰς καὶ ποταμοὺς ἐνόμιζον, μεγίστους τε καὶ πρώτους, καὶ ἔτι γε νάματα, ut de iis refert Ariſtides *Iſthmic.* T. I. p. 18. ed. *Jebb.* unde in *Rheſo* Chorus jurat *per fontes Simoentis*, ver. 826.

Ver. 398. Μολὼν δ' ὑπαντᾷ] Omittunt δ' Codd. A. B. Quod ſi fiat, ſcribendum videretur ἀπαλλάξων ver. 397. Simplicius eſt Μολών θ' ὑπαντᾷ, ſi quid mutandum. *Scaliger* (probante *Reiſkio*) hunc verſum ponit inter Ἔα et Καδμεῖος, quæ vox melius jungi poteſt cum Κήρυξ, hac diſtinctione,

Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν, οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι,
Κήρυξ. ἐπίσχες, ἦν &c.

ex Caduceo enim novit eum eſſe *præconem*, ſed non certè novit utrùm eſſet *Thebanus* præco, necne. et ita diſtinguit *Heathius*, et *Hervagiana*, poſt Κήρυξ. Ἐπίσχες, ſine Vocativo expreſſo, ut *Phœniſſ.* 92. *Electr.* 758. 962. et alibi. *Aldina* quoque tollit omnem diſtinctionem poſt ὅτι, et ponit minimam poſt Κήρυξ, quam vocem hic ſcribit Κῆρυξ, et ita alibi, ſecundùm iſtud Priſciani lib.

lib. VII. p. 753. *Oportet tamen scire, quòd Græci* υ *ante* κ, *brevem esse voluerunt, etiamsi in obliquis producatur*, ut φοῖνιξ φοίνικος, βόμβυξ βόμβυκος· Scribe, ι et υ ante ξ: et *breves*, et *producantur*. Sensus et Prisciani duo exempla hanc scripturam postulant.

Pro ὅτι *Reiskius* ἔτι.

Ver. 399. Τίς γῆς τύραννος;] *Præconum* genus non amavit Euripides. unde eos ut *ineptos*, nonnunquam ut *malos* homines inducit. vide *Heraclid.* 48. seqq. Hunc, *absurdum*, et *abruptè* ingredientem facit, Τίς γῆς τύραννος; quod in Actione Fabulæ proculdubio Spectatoribus apparuit. Cassandra in *Troas* 424. dicit, Præcones unum habere *Nomen generale*, nempe, ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς, *odium commune hominibus*. neque de eorum virtute et constantia meliùs judicavit Noster *Orest.* 892.

Τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τ' εὐτυχῆ
Πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες.

Et Scholiast. ad ver. 893. citat gnomen Euripidis ex alia aliqua Tragœdia, σπέρμα κηρύκων λαλόν. In *Heraclid.* 115. Copreus, Eurysthei præco, (de quo Apollodorus *Biblioth.* II, 4.) similiter quærit, Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ; sed non tam abrupte quàm hic præco. Facetum est istud Archestrati in *Gastronomia* apud Athenæ. lib. III. cap. 13.

τοὺς κήρυκας δ' ἐπιτρίψαι
Ὁ Ζεὺς, τούς τε θαλασσογενεῖς, καὶ τοὺς ἀγοραίους,
Πλὴν ἑνὸς ἀνθρώπου.

Κήρυξ enim est nomen *piscis*, *vilis* tamen secundùm Archestratum.

Ver. 411. οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται·] MSS omnes οχλων· opinor quia præcessit Genitivus ἀνδρὸς. non recte tamen ὄχλων. licet enim ceteri scriptores ponant οἱ ὄχλοι pro *populus* vel *plebs*, (vide Plutarch. *Sylla* p. 453. B. *Agid.* et *Cleom.* 795. C. et alibi sæpe: etiam Attici, Xenophon. *Memorabil.* III. p. 775. D. Isocrates Orat. ad Nicoclem, versus finem. Æschines *contr. Timarch.* p. 56. ed. *Taylor.*) Tragici tamen in Singulari efferunt semper, nisi fallor. Recte igitur ὄχλῳ.

Ver. 412. ἐκχαυνῶν λόγοις] Id est, qui facit cives εἶναι χαυνοπολίτας, ut loquitur Aristophanes *Acharn.* 635.

Ver. 413. ἄλλος ἄλλοσε στρέφει.

Ὁ δ' αὐτίχ' ἡδὺς, &c.] Hi quatuor versus ita forte legendi et distinguendi sunt:

Οὐδ' ἔστιν, αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις
Πρὸς κέρδος ἴδιον, ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει·
Οὐδ' αὐτίχ' ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Εἰσαῦτις ἔβλαψ', εἶτα διαβολαῖς νέαις
Κλέψας &c.

Οὐδ' αὐτίχ' ἡδὺς, est, Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτίχ' ἡδὺς, εἰσαῦτις ἔβλαψεν, εἶτα &c. Vulgo plenè distinguitur post ἔβλαψ', pendente sententiâ, ut mihi videtur. Εἰσαῦτις est *postea*, non *rursus*. ἄλλοτ' ἄλλοσε, ut *Troad.* 1204. *Medea* 1191. Ceterum his quinque versibus describit Euripides, sub personna Præconis Thebani, mores Rhetorum et δημαγωγῶν Sui Temporis; quibus similia occurrunt in Aristoph. *Equitibus*, et alibi. Sæpe ita facit Noster, et sensum suum sub larva effert.

Ver. 417. μὴ διορθεύων λόγους,] Hæc non intelligo. vel Ambigua sunt, vel mendum latet in διορθεύων, aut in λόγους: forte in utroque. *Casaubonus* ad Aristoph. *Equit.* ver. 382. hæc habet: λόγων ἐν πόλει] "λόγους vocat *rationes administrandæ reipub.* vel se gerendi in "administratione reipublicæ." Hoc secutus sum in Versione, ut sensum aliquem exhiberem, ignarus quid sit διορθεύειν λόγους (ὀρθεύειν δέμας, *erigere corpus*, idem quod ὀρθοῦν, occurit *Orest.* 405.), suspicans

ſuſpicans aliquid de διοπτεύων, *perſpiciens:* certus tamen Vulgarem Interpretationem, "*Non rectè proferens verba*, nec "eloquens," non eſſe veram, propter obſervationem Velleii Paterculi, citati ad ver. 426. *Heathius* vertit, *non bene diſcernens rationes.* quod quid ſit neſcio, propter ambiguitatem verborum. νόμοι et λόγοι commutantur, *Bacch.* 484.

Ver. 419. ἀνὴ τ' τάχυς Κρείσσω] Abundare videri poteſt ἀνὴ, ut ſæpe. Sophocles *Trachin.* 586. ἀντί σε πλέον, *magis quàm te. Antig.* 188. Ariſtoph. *Eccleſ.* 920. Plato in *Timæo*, p. m. 146. Sed, ſi verè dicendum eſt, hæc ratio eſt Grammatica omnium hujuſmodi Genitivorum. Exempli causâ, cum dicimus, ἐγώ εἰμι κρείσσων σοῦ, plena, opinor, locutio, et ratio Genitivi eſt Præpoſitio ἀντί· ἐγώ εἰμι κρείσσων [ἀντί] σου. et ita in cæteris: ut *præ* Latinis, *ego melior ſum* [*præ*] *te.*

Ver. 420. γαπόνος δ' ἀνὴρ] Ita edidit *Barneſius*, ex emendatione *Scaligeri* et *Canteri*, cum prius eſſet, δίδωσι γᾶ· πόνος δ' ἀνὴρ. ſed γαπόνος eſt Doricum: neque iſtud forte male, (nam in loquelam Atticam ex Dorica frequenter ſumebatur) ut γαπότας τιμὰς in Iambo Æſchyli *Perſ.* 623. et alibi. γαμόρων Idem *Supplic.* 621. ποδαγὸς Sophocl. *Antig.* 1210. χωλαγὸς paſſim in Euripide. Sed cum Codd. A. B. C. conſentiant in Attico γηπόνος, illud admiſi.

Ibid. πένης Εἰ κὴ πένοιτο] Specioſum eſt quod Idem Vir Doctus edidit ex conjectura *Scaligeri*, *Canteri*, et ſuâ,

γαπόνος δ' ἀνὴρ, πένης
Εἰ κὴ γένοιτο, &c.

Et tamen forte retineri poteſt vel debet, aliâ diſtinctione,

γήπονος δ' ἀνὴρ, πένης
(Εἰ κὴ πένοιτο), κἀμαθὴς ἔργων ὕπο &c.

agricola vero, pauper (Si ita accidat ut *etiam pauper ſit), et illiteratus ob opera ruſtica* &c. hanc autem exceptionem inferre potuit, quia *omnes* γηπόνοι non ſunt *pauperes.* Plerisque tamen placebit conjectura; aliis mecum quærentibus, Unde vox notiſſima γένοιτο mutaretur in πένοιτο, quam etiam conſtanter retinent Exemplaria? nam πένοιτο facilè abit in γένοιτο, et hoc ſæpe accidit; ſed non contra. Argumentum vero Præconis, quod nunc incertum redditur a vocibus διορθεύων λόγως, videtur olim hujusmodi fuiſſe: "Præter-"ea, quomodo poteſt plebeius, μὴ "διορθεύων λόγως, (quodcumque iſtud "ſit) recte adminiſtrare publicas res? "non enim citò hæc ars diſcitur, ſed "Tempore et Experientiâ opus ha-"bet. operarius vero, pauper, et illi-"teratus ob occupationes, non habet "Tempus hanc artem diſcendi, neque "poteſt commodis vel negotiis pub-"licis animum intendere, utpote re-"rum ſuarum privatarum ſatagens, "et victui quotidiano proſpiciens." Ἔργων (ver. 421.) *opera ruſtica*, propriè, ut in Titulo Poëmatis Heſiodei, Ἔργα κὴ Ἡμέραι. *Reiſkius* legit, Εἴ τις γένοιτο. *Cauſſam* denotat ὑπὸ, ut ver. 1117. ὑπὸ πένθους. vide ad ver. 1125.

Ver. 423. Ἡ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν, Ὅταν &c.

Porro mala res eſt hæc *præſtantioribus, Quando* &c.]

Voluit Euripides, opinor,

Ἡ δὴ νοσῶδες, ταυτὸ τοῖς ἀμείνοσιν
Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ, &c.

Vide Verſionem, et *Hecub.* 305, 6, 7. Hoc eſt aliud Argumentum. Noſter in *Pliſthene:* Πόλει γὰρ εὐτυχοῦσιν οἱ κακοὶ, νόσος.

Ver. 426. κὴ παρεργάτης λόγων.] Id eſt, qui præter ἔργον (*miniſterium* ſuum, ſeu officium *Præconis*) etiam *Oratoriam* et *Facundiam* ἐν παρέργῳ, *obiter*, et poſt res magis ſerias, coluit et exercuit. Irri-

Irriſoriè. apud Thebanos enim nullus honor *eloquentiæ:* nam *nemo Argivus*, THEBANUS, *Lacedæmonius Orator, aut, dum vixit, auctoritate, aut poſt mortem, memoriâ dignus exiſtimatus fuit*; ut obſervat Velleius Paterculus I, 18. Non recte vertitur *prodigus verborum:* neque opus eſt *Barneſii* περιεργάτης, quod etiam anapæſtum facit in quarto loco. ſed hunc pedem ille admitti ibi, et ſecundo loco, poſſe cenſebat. Vox elegantiſſima παρεργάτης non potuit verti ſine circumlocutione. Aliter hanc vocem interpretatur *Reiſkius:* " παρεργάτης λόγων eſt, qui de rebus " differere neque doctus, neque aptus " natus, tamen id audet invitâ Miner- " vâ &c. παρὰ in compoſitis *pravum* " notat." et ita fere poſt eum *Heathius*.

Ver. 428. ἄμιλλαν γὰρ σὺ πρὸθηκας λόγων.] *Medea* 546. Ἔλεξ· ἄμιλλαν γὰρ σὺ πρόθηκας λόγων.

Ver. 429. τυράννῳ] *Regem* intelligit. nam hic ipſe appellatur βασιλεὺς ver. 444. et diſputatio eſt de *Monarchicâ* ſive *unius* poteſtate, collatâ cum *Statu populari:* quamquam nonnullis in locis videri poteſt confundere *Regnum* cum *Tyrannide*; invidiæ cauſsâ, opinor.

Ver. 432. κὴ τόδ' ἐκέτ' ἔξι σοι.

Et hoc facere *non etiam tibi licet.*] Opinor, κὴ τόδ' ἐκέτ' ἔς' ἴσον· *et hæc res* (ſc. *Lex*) *non amplius* eſt *æqualis* omnibus: quemadmodum omnes Leges eſſe debent. Vide ſequentia, quæ hanc ſcripturam confirmant, et ver. 408. Demoſthenes in *Ariſtocrat.* p. 288. ed. *Tayl.* ὥσπερ γὰρ τ' ἄλλης πολιτείας ἴσον μέτεσιν ἑκάστῳ, ἅτως ᾤετο δεῖν κὴ τῶν νόμων ἴσον μετέχειν πάντων ὁ θεὶς αὐτόν. Iſta autem, κειμένῳ Αὐτὸς παρ' αὐτῷ, forte ſumuntur ex Æſchyli *Prometh.* 186. ubi Jupiter dicitur παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων. vide ibi Scholiaſten. Neutrum vero τόδε, *hæc res*, cum præcederet νόμῳ, Euripidi ſolitum eſt. ſic infra ver. 595. ταῦτα, cum antecederet Θεὸς: et centies alibi reperies, ut et in Herodoto: vide VII, 123. Καναραίῳ ἄκρῳ, τὸ δὴ &c. Præcedentia, κρατεῖ δ' εἷς τ' νόμον κειμένῳ &c. diverſis modis diſtingui poſſunt, quia ambiguum eſt κρατεῖ: unde non male (melius, ut mihi videtur) legi poſſet κρατεῖ — τῷ νόμου, vel τῶν νόμων, *ſuperior eſt Legibus*, ut *Iph. Aul.* 1095. *Reiſkius* putat " verſum " deeſſe, in quo declaratum fuerit " quid ſit illud τόδε. vel, ſi iſtud diſpli- " ceat, minimo motu ſententiam ſic " poſſe integrari, κὴ νόμῳ ἐ μέτεσί σοι, " *legis partem habes nullam.*" De hiatu iſto, νόμῳ ἐ, dixi ad ver. 109. *Heathius* vertit, " *Et hoc tibi non adhuc exiſtit.* " hoc, *Leges ſcilicet*, &c."

Ver. 433. Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων &c.] Longe aliter hæc citantur Stobæo Serm. XLII. p. 276. Γεγραμμένων τῶν νόμων, eſt, *cum extant leges, ſcripto commiſſæ.*

Ver. 435. τοῖσιν ἀδυνατέρῳσι] Neutrius generis, a recto τὰ ἀδυνάτερα (idem quod οἱ ἀδυνάτεροι) propter κλύῃ, quod alioqui fuiſſet κλύωσι. Sic τὰ ἔχθισα pro τὰς ἐχθίσας, *Iphig. Aul.* 1170. Sequor diſtinctionem *Barneſii:* ſcriberem ſolummodo ταύθ', i. e. ταυτὰ, pro ταῦθ', quod eſt ταῦτα. Ἀδυνατέρῳσι eſt *pauperioribus*, ut paullo ante ubi ἀδυνὴς et πλέσι opponuntur. et ita Electr. 267. in Herodoto paſſim, et aliis. οἱ ἀδυνᾶτοι ſic videtur intelligendum Actor. xx, 35.

Verſu 436. ſcribit *Reiſkius*, Τὸν εὐτυχῆνθ' ἐνταῦθ', ὅταν &c. *Heathius* pro ταῦθ' malit τοῦθ', i. e. τᾶτο; et vertit, *Et potenti, cum male audit, licet imbecillioribus hoc exprobrare.* Senſus contrarium videtur poſtulare, *et licet pauperioribus, quando a divitibus inceſſuntur convitiis, eadem divitibus ingerere.* Ἔξιν eſt ἔξεσιν, *licet.* ἐνιαπᾶν κακὰ τ' εὐτυχῆντα, cum du-

plici Accuſativo, ut *Medea* 61. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε· non δεσπότας, ut vulgo legitur, ab Interpolatore, qui neſcivit ultimam Accuſativi Pluralis in prima declinatione Simplicium, longam eſſe. Sophocles *Electra* 990. Τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν.

Ver. 438. Τ' ἐλεύθερον δ' ἐκεῖνο, Τίς θέλει &c.] Ex *Aldina* ita edidit *Barneſius*, præcedentibus *Scaligero* et *Duporto:* et confirmavit loco *Oreſt.* 886. et Demoſth. *De Coron.* ἠρώτα μὲν ὁ κήρυξ, Τίς ἀγορεύειν βούλεται; Ante erat, — ἐκεῖνο, εἴ τις θέλει. Adde Ariſtoph. *Acharn.* 45. *Theſmophor.* 386. et Kuſterum ad *Eccleſiaz.* 130. Ariſtid. *Serm. Sacr.* I. p. 277.

Ver. 440. ὁ μὴ θέλων,] Ὁ δὲ μὴ θέλων, *Reiſkius.*

Ver. 441. τί τέτων ἐσὶν ἰσαίτερον πόλει] *Duportus*, ἐς' ἰσαίτερον, ne ſit anapæſtus in quarta ſede Iambi. Recte, ut mihi videtur, conſentiente *Heathio.* Poteſt etiam legi ἐσὶν ἰσότερον.

Ver. 442. αὐθένλης χθονὸς,] Αὐθέντης pro δεσπότης Suidas ait eſſe ἀκυρολεξίαν. et Euſtathius ad *Iliad.* Ω. citatus a *Valeſio* ad Harpocrat. p. m. 27. dicit αὐθένλης non eſſe δεσπότης, prout refert Ælius Dionyſius. Ipſe Harpocration, ὁ αὐθένλης αὐτόχειρα δηλοῖ, *qui manu ſua cædit.* et Verbum αὐθενλεῖν improbat Thomas Magiſter, pro eo Atticis commendans αὐτοδικεῖν. vide Notas ibi. Semper alibi pro *interfectore* hac voce utitur Euripides, *Androm.* 172. *Iph. Aul.* 1190. et paſſim. Unde hic forte ſcribendum εὐθύνλης χθονὸς, *rector terræ:* ut εὐθύνων λαὸν, *regens populum*, init. *Hecubæ.* εὐθύνων πόλιν Sophocl. *Antig.* 184. et Noſter ſupra ver. 418. ἀπευθύνων πόλιν, *Oedip. Tyran.* 104. unde σκῆπτρον εὐθυντήριον Æſchyl. *Perſ.* 766. ναυκληρεῖν πόλιν, Idem *Sept. Theb.* 658. eodem ſenſu, et ναυκλήρα χερὸς de rectore *currus*, *Hippol.* 1239: eadem metaphora: ut et κυβερνήτης hac Fab. ver. 880. Operæ pretium duxi exſcribere ex Budæi *Commentar. Ling. Græcæ* p. 813. notam *Theod. Gazæ*, qui "in Libro περὶ μηνῶν "ait hoc vocabulum olim tantùm "ſignificaſſe τ αὐτόχειρα: poſtea verò, "et ſupra mille annos, αὐθένλω Græcè "hoc ſignificare cœpiſſe quod apud "Latinos *auctor* ſignificat. Id quod "ideo dicit factum, ut Græci unam "dictionem haberent, quæ planè re"ſponderet Dictioni Latinæ, hoc eſt, "huic nomini, *auctor:* vel, ut apud "eum legitur, ἄυτορ. Inde Αυθενλία, *auc*"*toritas.* quod verbum in Pandectis "ſæpe legitur. &c. vide ibi cetera. *Heathius* remittit ad *Abreſch.* in Miſcell. Obſerv. T. V. p. 109.

Ver. 445. ὃς ἂν ἡγῆται] Οὕς τ' ἂν ἡγῆται, opinor. ἀνὴρ βασιλεὺς (ver. 444.) ut apud Herodot. I, 90. ἄνθρωπος βασιλεὺς, Matt. XVIII, 23. ἀνὴρ ἀδελφὸς, et γυνὴ ἀδελφὴ in N. T. alibi. φρονεῖν *ſpiritus generoſos gerere* vertit *Heathius.*

Ver. 449. Τόλμας ἀφαιρῇ] Vel τόλμης, quod foret τι τόλμης, ut *Iph. Aul.* 1609. Λύπης δ' ἀφαίρει. Sed non opus. Pro ἠρινοῦ potuit et ἠρινὸν ςάχυν. "Conſtructio eſt ἀφαιρεῖ τὰς νέας τὰς τόλμας, "*adimit juvenibus audaciam, eosque de*"*florat.*" *Reiſkius.*

Ver. 451. Ὅς τῷ τυράννῳ πλείον' ἐκμοχθῇ βίου;] Mallem βίαν πλείονα, *majorem violentiam*, i. e. facultatem violentiæ. *Reiſkius*, "λεῖον βίον, *mollem*, proprie "*lævem*, glabram, trajectu facilem, "expeditam, tranquillam. Ludit, "inquit, in gemino ſignificatu vocis "βίος *vita* et *divitiæ.*" Exemplum locutionis, λεῖος βίος, deſideratur. Pro Ος MSS A. B. C. ὡς, quod admiſi. Τί δεῖ (ver. 450.) eſt *quid prodeſt*, ut *Androm.* 765. *Iphig. Aulid.* 1035.

Ver. 452. καλῶς,] *Cum cura*, ut *Iph. Aul.*

Aul. 738. *Alceſt.* 313. Soph. *Trachin.* 588. "καλὰς, *Reiſkius.*"

Ver. 453. Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ,] Grammatica ſuggerit, τύραννος ἡδονὰς ὅταν θέλῃ· et in tota ῥήσει de *tyranno* loquitur in Singulari numero. Conſtructio eſt ἡδονὰς [τυράννῳ] ὅταν τύραννος θέλῃ· et ἡδονὰς appoſitivum eſt ad παῖδας, ut et Δάκρυα, ver. 454. *Reiſkius* quoque mavult τύραννος.

Ver. 454. Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι.] Ἑτοιμάζουσι, ſcil. ἡδονὰς, *illis qui voluptates iſtas parant Tyranno*, i. e. parentibus. idem ac ſi ſcripſiſſet Δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦσι, vel τοῖς τεκοῦσι. ſic ἑτοιμάζειν βουλὴν *Heraclid.* 473. Ἡδονὰς et Δάκρυα opponuntur.

Ibid. μὴ ζῴην ἔτι,] Formula. μὴ νῦν ζῴην, Ariſtoph. *Lyſiſtrat.* 530.

Σίγ' ὦ κατάρατε. ΠΡ. Σιωπῶ 'γὼ, καὶ ταῦτα, κάλυμμα φορούσῃ
Περὶ τὴν κεφαλήν; μὴ νῦν ζῴην. ΛΥ. Ἀλλ' εἰ τοῦτ' &c.

Sic Perſonis diſtinguendus eſt iſte locus. Contextum reſtituit *Daweſius* Miſcell. Crit. p. 76. Μὴ νῦν ζῴην eſt *Mallem mori* quàm hoc pati. Noſter *Oreſt.* 1152. μὴ γὰρ οὖν ζῴην ἔτι Ἐι μὴ 'πὶ 'κείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν. Homer. *Odyſſ.* Ω, 439. Ariſtoph. Νεφ. 1257.

Ver. 456. πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα.] Opinor, πρὸς τὰ σ' ἐξηκόντισα, vel, τὰ σὰ 'ξηκόντισα, et eodem modo in ſimilibus exemplis mox citatis. *Et hæc quidem ad tua* VERBA *reſpondeo.* Sic *Troas.* 918. τὰ σ' αἰτιάματα, i. e. τὰ σὰ. vide et Sophocl. *Oed. Tyr.* 413. Noſter *Cyclop.* 229. ὅτι τάδ' οὐκ εἴων φέρειν· ubi Cod. Par. N°. 2887. legit τα σ ουκ ειων — hoc eſt τὰ σὰ. et eodem dramate ver. 266. μὴ τάδ' ἐξοδᾶν ἐγὼ, idem Codex, et item alter N°. 2817. exhibent τα σ εξοδαν, i. e. τὰ σὰ, *tuas* RES: ut in D. Lucæ cap. VI, 30. Παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε, δίδου· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντος ΤΑ ΣΑ, μὴ ἀπαίτει. Ubi Παντὶ eſt *ulli, cuilibet*, ſcil. ex qualibet *gente* vel *ſectâ*, ſit licet *Ethnicus* vel *Samaritanus:* quæ eſt frequens ſignificatio vocis πᾶς in *Novo Fœdere. Beza* rectè vertit *cuivis.* Judæi vero dare non ſolebant niſi *Judæis.* extenſiorem benignitatem Jeſus præcipit in eo quod tibi non deeſt, alteri deeſt. Ἀπὸ τοῦ αἴροντος, non eſt *ab eo qui aufert* vel tollit *per vim* (ſic enim *latronibus* et *furibus* conſultum foret); ſed, ab eo qui *ſumit, accipit* id quod tu ſponte tuâ dediſti. vide Marc. VI, 8. XV, 24. Actor. XXI, 11. Τὰ σὰ, *tuas res*, tuam eleemoſynam, iſtud quod *tuum* erat antequam ei donaſti. Μὴ ἀπαίτει, *ne repetito:* quia eo pacto non *donum* ſive *eleemoſyna* erit, ſed *mutuum.* In noſtro Idiomate ſic intelligo: *Give to any man* (i. e. to a man of any *nation*, or *ſect*) *who aſketh of thee: and of him who receiveth thy gift, demand it not again.*

Ver. 460, 461. ὡς τάχος πόλει Χωρεῖν] Vertunt, *quàm celerrimè ex urbe excedere.* Sed hoc Græcè eſſet ἐκ πόλεως χωρεῖν, vel ἐκχωρεῖν πόλεως, non πόλει. Lego, ὡς τάχος πάλιν Χωρεῖν. *Heraclid.* 835. *Bacch.* 764. *Phœniſſ.* 1422. Ariſtoph. *Lyſiſtrat.* 739. Herodot. V, 72. Non fugit hoc *Valckenærium* ad *Phœniſſ.* 1409, 1410. p. 476. neque *Reiſkium*, probante *Heathio*, qui citat ὡς ἂν τάξῃ τις, pro ὅσ' ἂν, verbis præcedentibus.

Mox ver. 464. pro Καλῶς Cod. A. C. κακως. et A. omittit φευ ſecundo loco, ver. 463.

Ver. 466. Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀναντία.] Lego,

Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία.
Tibi quidem videantur hæc, mihi vero, illa.

Proverbialiter. Euenus ap. Stobæum Serm. LXXX. et Athenæum IX, 1.

Καὶ πρὸς μὲν τέτρις (τέτοις Athen.) ἀρκεῖ,
λόγῳ δ' ὡς (εἰς Athen.) ὁ παλαιὸς,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκεῖν' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Noſter *Alceſt.* 529. Σὺ τῇδε κρίνεις, κεἰνῃ δ' ἐγὼ. Sophocl. *Ajac.* 1063. Κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε. ubi Scholiaſt. notat proverbiale eſſe. Quod vero Cl. *Barneſius* dicit, " Bacchium (δὲ τᾶνᾶῖ) " in quinto loco non inuſitatum," ego nullum ejus rei exemplum novi. *Heathius*, δ' ἐναντία. et idem mecum obſervat de *Bacchio*.

Ver. 467. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ, πᾶς τε Καδμείῳ λεὼς,] Hoc eſt iſtud, *Ego et Rex meus*. Peritè quoque ab Euripide ridicula hujus Præconis inſolentia exponitur verſu antecedenti, ΣΟΙ μὲν δοκείτω ταῦτ', ΕΜΟΙ δ' ἐναντία' quaſi Theſei et Præconis æquali ſententiâ, et pari jure: et ver. 474. Pro δ' non male ſcriberetur τ', et verſus 465, 466. τῶν γὰρ, (non μὲν) ἡγωνισμένων &c. in parentheſi includi poſſent. nam iſta, Λέγοιμ' ἂν ἤδη, reſpondent ad Theſei quæſtionem ver. 457. *qua de cauſſa veniret?* quod jam tandem dicturus eſt Præco, poſt tot verba nihil ad rem ſpectantia. Ita:

Λέγοιμ' ἂν ἤδη· (τῶν γὰρ ἡγωνισμένων
Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ', ἐναντία)
Ἐγώ τ' ἀπαυδῶ, πᾶς τε &c.

Ver. 469. Ἐι δ' ἐσιν ἐν τῇ] Ἐν γῇ Auct. Libelli cui Titulus, *De Græcorum Quintâ Declinatione imparisyllabicâ* &c. p. 45. ſeqq. Vide *Dorvill.* ad Chariton. p. 160. Et ita legit *Reiſkius*, qui tamen dicit, " non neſcio ἐν τῇ, pro ἐν αὐλῇ, bene di- " ci." Πρὶν Θεῖ δῦναι σέλας, eſt, πρὸ δύντος ἡλίου Herodot. V, 50. Vide *Herald.* ad Arnob. lib. I. p. 31.

Ver. 470. Λύσαντα ζεμνὰ &c.] Id eſt, *Poſthabitâ et omiſsâ Supplicum religione*. De voce μυσήρια vide hic *Reiſkium*.

Ver. 472. προσήκον' ἦδεν] " Προσῆκόν " γ' ἦδεν, *quum non oporteat, competat.* " *Reiſkius.*" Immo σὲ, ἦδεν προσήκοντα, ut Herodot. I, 91. τὴν ἐκείνε τιμὴν ἦδεν οἱ (i. e. αὐτῷ) προσήκεσαν. et III, 14. τὸ δὲ πλωχὸν, ἦδέν σοι προσήκοντα. Æſchyl. *Agam.* 1089.

Ver. 474. πολὺς κλίδων — ἔσαι, δορός.] *Heraclid.* 160. in argumento ſimili, εἰς πάλιν καθίσαι Δορὸς τὸ πρᾶγμα.

Ver. 477. ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων] Irriſoriè alludit ad iſtud Theſei ver. 405. ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις. patet hoc ex particula δὴ, *ſcilicet*.

Ver. 478. Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων.
Ἐλπὶς γάρ ἐστι κάκιστον, ἢ &c.] Vertitur, *Superbum reddas reſponſum pauciori-bus* prolatum. Sed voces βραχίονος, βραχιόνων, et ceteri caſus, ſunt a recto βραχίων, *brachium*, non a Comparativo Adjectivi βραχὺς, *brevis*: quæ vox βραχίων, *brevior*, neſcio an in uſu ſit, vel extet. Diſtinguendum opinor,

Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον· ἐκ βραχιόνων
Ἐλπὶς γάρ ἐστι κάκιστον, ἢ πολλὰς &c.

vide Verſionem. Βραχίονες Græcis, ut *brachia* et *lacerti* Latinis, *robur* et *vires* denotat: *Fidens juventus horrida brachiis*, Horat. III. Carm. IV, 50. et νέῳ βραχίονι, Noſter *Hecub.* 15. Hac Fab. 738. νέοι βραχίοσιν. Notum eſt βραχίων Κυρίᾳ, et βραχίων ὑψηλὸς. Pro γάρ ἐστι κάκιστον Stobæus Tit. CIX. citat βροτοῖς κάκιστον. *Duportus* legit, γὰρ ἄν κάκιστον: quare, neſcio; niſi metuebat anapæſtum in 3° loco. Accuratam notionem vocis σφριγῶντα pete ex doctiſſimo Commentario *Dav. Rhunkenii* in *Timæi* Lexicon Platonicum. Σφριγῶντα θυμὸν, Æſchyl. *Prometh.* 380. ubi Scholiaſt. νεάζοντα καὶ αὐξάνοντα. Pro ἐκ βραχιόνων ſcribi potuit ἢ 'κ, i. e. ἢ ἐκ, ut ἢ 'ν pro ἢ ἐν ver. 244. et *Iph. Taur.* 770. niſi quod ἢ iſtis locis Linguæ neceſſaria eſt: non ita hic. ἀμείψῃ *Reiſkius* interpretatur, " *efficias tibi reſponderi.* id eſt,

" *vide*

"*vide ne efficias verbis contumelioſis, ut* "*urbs noſtra tibi reſpondeat ſermonem ro-* "*buſtum e brachiis toroſis.*" *Heathius:* "ne laſciviens mihi reddas reſponſum "ex lacertis, id eſt, ad lacertos, vel ad "vim, rem deducens."

Ver. 479. ἢ πολλὰς πόλεις Σωπῆψε,] Abſolutè σωπῆψε, ut Herodot. IV, 80. μελλάντων δὲ αὐλέων σωπάψειν, &c. ſcil. μάχῃ. Hic intelligitur πολέμῳ vel μάχῃ. Sic *Phœniſſ.* ver. 1403. ed. *King*. Latinis *committere*.

Ver. 481. εἰς ψῆφον πόλεως,] Πόλει margo *Barneſii*. εἰς ψῆφον λεὼ Stobæus Serm. LIII. p. 368. Ceterum ex his quæ citavi et citaturus ſum ex Stobæo, obſervare licet, quantum diſcrepuerint Exemplaria Euripidis, etiam Stobæi ævo, ab iis quæ nunc in manibus verſantur. Πόλεως pro Iambo eſt; de cujus vocis pronunciatione dicam alibi. Ita invenitur ad finem verſûs Iambici Sophocl. *Antig.* 295. et πόλεος Noſtro *Ion.* 932. πόλεως Æſchylo Ἐπτ. ἐπ' Θήβ. ver. 2. 57. et alibi. Sophocles *Oedip. Colon.* 771. Τὰ τῇδε πενθεῖν πήμαθ' ὡλεῖσιν πόλεως Sic ſcribendum puto pro πήμαθ', ἢ πολεῖσιν. mutatum ab aliquo qui metro fruſtra metuebat, ſenſum non curabat.

Ver. 484. Εἰ δ' ἦν παρ' ὅμμα] Priores Editt. ἦ. mutavit *Barneſius*: et firmat Cod. B. Ἦ eſſet primæ perſonæ, Atticè: Ariſtoph. Ἐκκλ. 1363. et *Kuſter.* ad *Plut.* 77.

Ver. 485. δορίμαινὴς ἀπώλεσε] Stobæus, δορυμανὴς ἀπόλλυσε. Codex Par. A. δορυμανης απωλλυσε. C. απωλλυσε. et ſic edidi. δορομανὴς πόλεμος, Anthol. *Reiſkii*, p. 146.

Ver. 486. Καὶ τοῖν δυοῖν γε] Forte, Καί τοι δυοῖν γε· *Atqui* vel *Et tamen*. Alterum non bene connecti videtur. Et ita inveni in Stobæo, Καί τοι δυοῖν γὰρ. Codex B. δυειν λογων. et C. λογαι. Per δυοῖν vero λόγοιν innuit ἄμφω τὼ λόγω, Τὸν κρείττον' ὅστις ἐστὶ, κἢ † ἥττονα, Ariſtoph. *Nub.* 112. et 882. et Iſocrates accuſabatur ab Lyſimacho, quod τὰς ἥττους λόγους poſſet facere κρείττους, Orat. *De Permutat.* p. 618. Ver. 487. Pro καλὰ *Reiſkius* καλὰ.

Ver. 490. Ποιναῖσι δ' ἐχθρὰ,] Dubitantibus quo bono ſenſu *Pax* dicatur *Pœnis* vel *Furiis* inimica, ſatisfaciet Stobæi Γόοισι δ' ἐχθρὰ, *Luctibus vero inimica*. de quo dubitari vix poteſt. Pro τ' hoc verſu, Idem, et Cod. A. δ': *Reiſkius* conjicit, Ποίμναισι δὲ θαλεραῖς τέρπεσθαι τ' εὐπαιδίᾳ. ubi, opinor, ι iſtud in Ποίμναισι eſt a Typotheta. Τέρπεσθαί τ' εὐπαιδίᾳ, ſc. εἰρήνῃ· unde καρποτρόφος Θεὰ appellatur *Pax*, *Bacch.* 420. Deinde, Χαίρει δὲ πλούτῳ· ob quod Εἰρήνη βαθύπλουτος vocatur Noſtro in *Creſphonte*.

Ver. 492. πολέμους ἂν αἱρούμεθα, Stobæus male. Xenophon Ἀναβ. V. p. 366. ἀνελέσθαι πόλεμον ᾧ ἂν βούλησθε. Iſocrates περὶ Εἰρήνης p. 320. Herodot. V, 36. ubique occurrit.

Ver. 494. ἐχθρὸς ΚΑΙ θανόντας] *Quibus* ἐχθρὸς? Senſus, non Lingua, dicit hoſtes *nobis*, *Thebanis*: Linguæ, Argumento, et ſequentibus multo meliùs conveniſſet,

Σὺ δ' ἄνδρας ἐχθρὸς ΘΕΟΙΣ, θανόντας
ὠφελεῖς·

monoſyllabicè poſito Θεοῖς, ut ſæpe. Libri non adjuvant. Sonus Iambi non objici debet, non magis quàm infra ver. 1201.

Ἐν τῷδε λαμπὰς τρεῖς τριῶν μηνῶν τελῶν.

Et alii æquè abſoni inveniri poſſunt. Καὶ videtur additum fuiſſe vocabulo θανόντας, *etiam mortuos*, ut magis emphaticum videretur: non conſiderantibus *ambiguitatem* vocis ἐχθρὸς ita nudè poſitæ. Vid. Ariſtoph. Νεφ. 581. Βατραχ. 967.

Ver.

Ver. 495. ὃς ὕβρις ἀπώλεσεν] Metrum ſuggereret, ὃς ὕβρεις ἀπώλεσαν. Atticum eſt ὕβρεις, ut *Herc. Fur.* 741. *Bacch.* 247. Demoſth. πρὸς Παυλαίνετ. ad finem. Transponendo ſanat *Barneſius*, ὕβρις ὃς ἀπώλεσεν. monere omiſit. Cum tribus modis hæc refingi poſſint, (legi enim poteſt ὃς ὕβρις γ' ἀπώλεστεν) vulgatam, licet mendoſam, reliqui. De ſenſu Verbi κομίζειν vide doctiſſimum *Joan. Taylorum* ad Lyſiæ *Epitaph.* &c. p. 30. ed. Lond. 4°. 1739. Θάπλων eſt *ſepelire volens:* et ita κομίζων.

Ver. 496. Οὔτ' ἂν γ' ἔτ' ὀρθῶς] Cod. A. φυτ' αν ετ — Forte, Οὔτ' ἄρ' ἔτ' ὀρθῶς, *Neque igitur jam rectè* &c. nam ἂν parum hic agere videtur, et prima in ἄρα interdum longa eſt. Utcumque ſit, hæc loquitur Præco ex perſona Theſei, et quaſi Theſeus ita judicaret. Pro Καπανέως *Ald.* Καππανέως. *Reiſkius*, Οὐκοῦν ἔτ' ὀρθῶς. eſt interrogatio, inquit, ironica.

Verſu proxime ſequenti, Δέμας καπνεῖται κλιμάκων, *Brodæus* intellexit ἐκ ante κλιμάκων, ſine mentione ullius mutationis in Contextu. Scio ἐκ et ἀπὸ et διὰ ſæpe reticeri. hoc loco forte fuerit, καπνεῖται 'κ κλιμάκων· quod uſitatiùs ſcribitur καπνεῖτ' ἐκ κλιμάκων. Facile omitti potuit κ ante eandem literam: vide *Phœniſſ.* 1199. ed. *King*. De Verbo καπνόω, quod *Sylburgius* vertit *fumo macero* vel *infecto*, vide eum in Notis ad *Clenard.* et *Anteſignanum* p. 480. ed. 4to. Non occurrit in Lexicis vulgaribus. Reliqui Verſionem *Canteri* et *Barneſii*, qui eodem fere modo vertunt καπνεῖται *Troad.* ver. 8. 585. Ceterum ex hoc facto Capanei, quivis qui expeditè *ſcalas aſcendebat*, quaſi ex Formula *Capaneus* vocabatur: Ariſtophon apud Athenæum VI, 9.

Ver. 498. Cod. C. αι πυλησιν.

Ver. 499. Θεῦ θέλοντ', &c. ex Æſchyl. *Sept. Theb.* 433. Θεῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν, Καὶ μὴ θέλοντ', φησὶν.

Ver. 502. Ἄλλοι τε κεῖνται &c. repete ἐκ ὀρθῶς, ex ver. 496. Et adhuc præco loquitur quaſi ex Theſei opinione, quam ipſe finxerat. ſatis inſolenter. Alioquin legi forte poſſet Ἄλλως, *fruſtra*. De τεθρίππῳ ἅρματι Amphiaraï hic, et ver. 927. quod hoc tempore nondum in uſu fuiſſe ſcribit Philoſtratus, vide *Valckenærium* ad *Phœniſſ.* 44, 5.

Ver. 503. Πέτροις καταξανθέντες] Sophocles *Ajac.* 744. πέτροισι καταξανθεὶς. Noſter *Troas.* 509. Ἀκρύοις καταξανθεῖσα. *Phœniſſ.* 1162. πρὶν καταξάνθαι βολαῖς.

Ver. 504. Ἦ νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διὸς,] Videtur deeſſe Pronomen, Ἦ νιν φρονεῖν σ' ἄμεινον &c. nam hoc loco νιν eſt encliticum, *igitur*, ut ſæpe in Tragicis et Herodoto: vide III, 122. ubi, ut hic, male ſcribitur σὺ νῦν, pro σύ νιν. Sequitur: Ἢ Θεοὺς δικαίως τοὺς κακοὺς ἀπολλύναι. Vertunt: *Aut Deos juſtè perdere malos* fatearis. Suppleverunt *fatearis*, quia ἐξαύχει non potuit repeti commodè ante Θεοὺς ἀπολλύναι. Non damno: et fieri ſolet; vide ver. 347. Sed forte propius erat remedium, Ἢ Θεοὺς δικαίως &c. *Aut æquum cenſeto* (concede) *Deos perdere malos homines.* ſic ver. 526. Θάψαι δικαιῶ, *juſtum cenſeo ſepelire.* Herodot. I, 89. Favet hic verſus conjecturæ ſuperiori ad ver. 494. ἐχθροὺς Θεοῖς pro ἐχθροὺς καὶ: quod ad ſenſum attinet. ut et ver. 511. Ζεὺς ὃ τιμωρέμενος.

Ver. 507. πατρίδα θ', ἣν] Scribi poteſt, πατρίδα θ' ἣν, *et patriam ſuam*, ab ὃς, *ſuus*. De Verbo ἄυξειν vide magnum Animadverſorem in Athenæum, lib. IV, 15.

Ver. 509. Νεώς τε ναύτης ἥσυχος καιρῷ σοφός.] Diſtinguenda hæc videntur,

σφαλερὸν

σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασὺς,
Νεώς τε ναύτης. ἥσυχ☉ καιρῷ, σοφός.

In verſu qui hunc ſequitur, putidum iſtud MOI notabis, ut ver. 466. Νεώς τε ναύτης, ſc. θρασὺς, eſt σφαλερὸν χρῆμα. Sententia hæc ita effertur in Eurip. *Antiope:*

ἐγὼ γὰρ ἅτε ναυλίλεν φιλῶ
Τολμῶνλα λίαν, ἅτε πρεσάτλω χθονός.

Verſu 510. τ'ανδρεῖον eſt τὸ ἀνδρεῖον, ut 886, et alibi. Quando ο et α concurrunt, ſæpe coaleſcunt in ω: hoc foret τ'ωνδρεῖον.

Verſu 511. ante Ἐξαρκέσας Cod. C. præfigit Αδρ. et omittit eum ver. 513. Recte. et ita *Heathius*, ex conjectura. Ver. 512. pro τοιάνδ' A. τοιαύλην.

Ver. 516. ἡμᾶς] Id eſt, ἐμὲ, ut paſſim. hic non aliter eſſe poteſt, neque ver. 1071. neque *Iphig. Taur.* 605. Vide ſupra ver. 99.

Ver. 518. Οὐκ ὄιδ' ἐγὼ Κρέονλα δεσπόζων' ἐμὲ,] *Non agnoſco.* Confer cum hac locutione iſtam D. Pauli de Anania, Actor. XXIII, 5. Οὐκ ᾔδειν, ἀδελφοὶ, ὅτι ἐςὶν ἀρχιερεύς. *Cyclop.* 320. Οὐδ' ὄιδ' ὅ,τι Ζεὺς ἐς' ἐμοῦ κρείσσων Θεός. i. e. καθ' ὅ,τι, *in qua re.* vulgo. ὅτι, *quòd.*

Ver. 520. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι] Alluſum ad Proverbium, ἄνω ποταμῶν χωρεῖσι πηγαί, cum rerum et naturæ ordo invertitur: vide Scholiaſt. *Med.* 410. et *Barneſium* ibi, et quos advocat *Berglerus* ad Alciphron. lib. III. epiſt. 33. Ceterum totâ ſubſequenti Theſei oratione Splendidius aliquid aut Humanius fruſtra quæſiveris. Ingenium Euripidis et bonitatem Naturæ eximiè illuſtrat.

Ver. 521. εἰ 'πιλαξόμεθα δή.] Cod. A. επιλευξομεθα: male. Notabis vero particulam δὴ, cum ſignificatione, uti videtur, *ironicâ* vel *irriſoriâ*, ut *nimirum* et *ſcilicet* Latinis: *id populus curat* ſcilicet, Terentius. Sic *Iph. Taur.* 1338. ὡς φόνον νίζουσα δή· *quaſi cædem abluens ſcilicet. Electra* 653. Πότερα πάλαι τεχεῖσαν, ἢ νεωστὶ δή; *an nuper ſcilicet?* ſic et Æſchylus *Prometh.* 954. Sophocles *Antig.* 731. ubi Creon indignabundus dicit, Οἱ τηλικοίδε κἀδιδαξόμεθα δὴ φρονεῖν; *docebimurne ſcilicet ſapere?* fere quemadmodum δῆθεν Noſtro paſſim, Herodoto I, 59. et alibi ſæpe, et aliis. Idem uſus particulæ δὴ in Plutarch. Vit. *Æmil.* p. 271. A. ὡς ἐπ' αὐλὸ δὴ τοῦτο &c. et paſſim. Ferè negligitur in Verſionibus, ut in ea Herodoti II, 121. p. 134. τὸ δὲ πειθῆναί τε δὴ, κἀλαμεῖναι. vide locum. et hac Fab. 477. Ἐπιλαξόμεθα pro ἁπλαχθησόμεθα, Fut. Med. pro Paſſivo. vide *Pierſonum* V. Cl. ad Mœridem Atticiſt. V. Ἀπαλλάξουλαι.

Ver. 523. ἦλθον εἰς Κάδμε χθόνα] Scil. *ut hoſtis*, vel *in armis:* hoc enim ſæpe eſt ἔρχεσθ πόλιν infra ver. 1195. 1207. quod plenè in *Ion.* ver. 1292. eſt, ξὺν ὅπλοις ἔρχεσθ εἰς χθόνα. Sic πόλιν ἥξεις *Heraclid.* 374. et ἥκεις ἐπὶ τήνδε γαῖαν, eodem ſenſu *hoſtili*, ver. 805. et Iſocrates *De Bigis* p. 693. τὸς βαρβάρες τὸς ἐπὶ πᾶσαν ἐλθόνλας τὴν Ἑλλάδα. Herodotus IX, 81. ὃς τοιήνδε δίαιλαν ἔχων, ἦλθε ἐς ἡμέας ἕτω ὀϊζυρὴν ἔχονλας ἀπαιρησόμεν☉. quod eſt ἔρχεσθ ἐπ' αὐλὸν D. Luc. XIV, 31. Vide *Valckenærium* ad ver. 46. admirabilis iſtius editionis *Phœniſſarum.* Et tamen ἥκει εἰς γῆν *Oreſt.* 53. et Æſchylo citato ſupra ad ver. 469. nihil tale innuit; neque ἔλθοι πόλιν Sophocl. *Oed. Col.* 439. nec ἦλθες εἰς τήνδε χθόνα, infra hac Fab. ver. 1049. Adeo a ſemet ipſis variant Tragici in uſu locutionum earundem, ſecundùm ſenſum locorum. Καθίσαμαι πόλεμον, voce Media, verſu præcedenti, rariorem puto locutionem. mens videtur eſſe, *inſtituo*, vel *committo bellum.* vide *Budæum* Comm. Ling. Græc. p. 484, 485.

Ver.

Ver. 525. ἀνδροκμῆτας] Æschylo frequentata vox. vide Χοηφ. 889. *Eumenid.* 961. *Supplic.* 686. In *Agamemn.* 823. ἀνδροθνῆτας Ἰλίȣ φθορὰς.

Ver. 526. Θάψαι δικαιῶ,] Ante erat Θάψας. mutavit *Barnesius* ex auctoritate *Scaligeri*, *Canteri*, et ipsius Poëtæ ver. 671. Addo nunc Codices Gallicos A. B. Sequitur, τ̃ Πανελλήνων νόμον, pro quo *Reiskius*, τ̃ δὲ Πανελλήνων. De voce Πανέλληνες vide *Grævium* Lect. Hesiod. c. 19.

Ver. 527. τί τȣ́των ἐςὶν ȣ̓ καλῶς ἔχον;] Ita *Erectheo* Fragm. p. 468. τί τȣ́των ȣ̓χὶ δέξασθ᾽ καλόν;

Ver. 528. Pro πεπόνθατ᾽, A. B. C. habent πεπονθε γ᾽, ad πόλιν vel Κρέοντα respicientes, non ad omnes Thebanos. quod admisi ex eorum auctoritate, licet vulgatam prætulerim.

Versu 530. mallem, Ἀισχρῶς δ᾽ ἐκείνοις quàm τ᾽. " Ante χ᾽ ἡ δίκη locandum " comma. *ulti eos estis, ita ut laudem* " *atque decus inde tuleritis, illi tulerint* " *infamiam. et ita pervasit*, diremit vos " et vestra jurgia, *justitia*." *Reiskius*. Atqui verba, χ᾽ ἡ δίκη διοίχεται, non possunt exprimere, *et ita pervasit*, diremit vos et vestra jurgia, *justitia*. Dicit Theseus, *Turpiter vero justitia quoque illis perit, seu denegabitur*. Vocat *justitiam*, jus sepulturæ. Ad rem Lysias *Orat. Funebr. in Soc. Corinth.* p. 32. ed. *Taylor*. νομίζοντες (Ἀθηναῖοι) ἀνδρῶν μὲν ἀγαθῶν εἶναι ζῶντας τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς τιμωρήσασθ᾽, ἀπιςȣ́ντων δέ σφισιν ἀυτοῖς, ἐν τοῖς τῶν τεθνεώτων σώμασι τὴν ἐυψυχίαν ἐπιδείκνυσθ᾽. ubi plura vide de hac re. *Heathius* quoque legit δ᾽ pro τ᾽.

Ver. 532. Ὅθεν δ᾽ ἕκαςον εἰς τὸ σῶμ᾽ ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ᾽ ἀπῆλθε, πνεῦμα &c.] Ἕκαςος, scil. ἀυτῶν vel νεκρῶν, et ἀπέλθῃ, *abeat*, *redeat*. Auctor libelli supra citati ad ver. 469. pag. 44.

Ver. 535. πλὴν ἐνοικῆσαι βίον·] Id est, πλὴν εἰς τὸ, vel ὥςτε, βίον ἐνοικῆσαι· sed in hunc finem, *ut vita in eo habitet*, tanquam in *aliena* domo pro qua ἐνοίκιον penditur. eruditè, si Poëta istud voluit: quomodo Theophrastus dicebat, πολὺ τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν· apud Plutarch. *De Sanitat. tuend.* p. 135. E. Noster *Telepho*: Σμικρὸν θέλοιμ᾽ ἂν κ᾽ καθ᾽ ἡμέραν ἔχων Τροφὴν, ἐνοικεῖν μᾶλλον, ἢ πλȣτῶν νοσεῖν.

Versui præcedenti, ȣ̓τι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον ἀυτὸ, paria habet de *Divitiis*, *Phœniss.* 558. Seneca ad Marc. c. x. *mutuò accepimus: ususfructus noster est*. Pro ȣ̓τι bene legi posset ȣ̓τε, propter sequens κ᾽ in Κάπειτα· ut Latinis *neque*——*et*. sic ver. 327, 328. *Iph. Taur.* 591, 592. Herodot. V, 49. 51. *Orest.* 292, 293. ubi pro Ἐγὼ δ᾽ scrib. Ἐγώ θ᾽. *Reiskius* mavult, ȣ̓χὶ γὰρ. aut, inquit, " ȣ̓τι " pro simplici ȣ̓ positum est; aut pro " ȣ̓τοι." Pro βίον (ver. 535.) legi posset μικρὸν, et pro τὴν θρέψασαν, γῆν θρέψασαν. neutrum tamen eorum necessarium puto: neque variant Exemplaria, quantum scio.

Ver. 538. νοσφίσεις, ὧν δεῖ λαχεῖν,
Ἀτάφȣς τίς ἕξει;] Mutatione unius literæ et distinctionum, hic locus ex non intelligibili in integrum restituitur:

πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε,
Ἐι τȣ̀ς θανόντας νοσφίσας ὧν δεῖ λαχεῖν,
Ἀτάφȣς τις ἕξει· δειλίαν γὰρ εἰσφέρει &c.

Vide Versionem. Hoc adeo evidens est, ut in Contextum receperim, omissis quæ *Scaliger* et alii de hoc loco dixerunt. *Heathius* tamen ita videtur legisse, qui scribit Ἀτάφȣς τις ἕξει, *insepultos quis patietur*. Eleganter quoque εἰσφέρει, utpote de νόμῳ: quasi dixisset, Si quis hanc Legem εἰσφέρει, non tam νόμον quàm δειλίαν εἰσφέρει. vide *Androm.* 176, 177. Κοινὸν πάσης Ἑλλάδος, *spectat ad universam*

universam Græciam, non ad *Argos* solum. sic ver. 849. λόγοι κοινοὶ τῶν ἀκουόντων καὶ τοῦ λέγοντος *sermones qui spectant* vel *pertinent ad auditores æque ac ad narratorem.* Cum Dativo *Troas.* 54.

Pro δεῖ Cod. C. χρὴν. Bene.

Ver. 542. δείν' ἀπειλήσας ἔπη] MSS A. B. C. απειλησων, *minitaturus.* Recte. eo enim proposito venit Præco, ut ex tota ejus negotiatione liquet. Sophocles *Ajac.* 314. δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη. Æschylus *Sept. Theb.* 432. ἀπειλεῖ δείν', sine ἔπη.

Ver. 544. μὴ καθασκάψωσι γῆν Ταφένθες ὑμῶν;] Hoc non est, *ne effodiant terram vestram*; sed, *ne evertant civitatem vestram.* et absurdum augetur voce Ταφένθες, *postquam sepulti fuerint.* Vide *Iphig. Aul.* 64. 92. 635.

Τί μὴ γένηται; *Quid ne fiat?* Typi malè expresserunt, *Quidni fiat?* Sophocles *Ajac.* 77. iisdem verbis; quæ malè vertuntur, *Quare hoc non fiat?* pro, *Quid né accidat?*

Ver. 545. ἐν μυχῷ χθονὸς] Lego, μυχοῖς. Dicuntur esse ἐν μυχοῖς χθονὸς vel qui vivi *sub terra* sunt, ut Hercules; vel qui mortui et *humati.* sic ver. 926. ἀναρπάσαντες εἰς ΜΥΧΟΥΣ ΧΘΟΝΟΣ. *Troad.* 952. Θανὼν ΓΗΣ ἦλθ' Ἀλέξανδρος ΜΥΧΟΥΣ. vide *Herc. Fur.* 37. et Sophocl. *Ajac.* 575. Nisi addatur Adjectivum vel Substantivum locale, ut *Cyclop.* 290. γῆς ἐν Ἑλλάδος μυχοῖς· et 296. tunc enim significat *recessus Græciæ.* Aliud est ἐν μυχῷ χθονὸς, nempe, *in angulo* aliquo *terræ:* non *sub terris*, quod est ἐν μυχοῖς χθονὸς, ut et *in terris*, Propertio, id est, *apud inferos*, quibus opponuntur *superi*, seu *viventes*, et in terra adhuc versantes, apud eundem. τὸ *tellure repostos* Virgilii est τὰς ἐν μυχαῖς χθονὸς, ut et Homeri ὑπὸ κεύθεσι γαίης, *Odyss.* Ω, 203. Φήμη τ' ἐσθλὸν καὶ ΜΥΧΟΙΣ δέκνυσι ΓΗΣ. ita legitur ap. Suidam V. Φήμη. *etiam post mortem.* Idem vult ἄδε μυχοὶ, *Heraclid.* 219. et γῆς σκότῳ κρύπτεσθαι *Helen.* 61. *Ion.* 1239.

Ver. 546. εἰσί τις τιμωρία] "Τισὶ, *quibusdam*, pro consueto Atticorum "ἀστεϊσμῷ καὶ αἰνιγμῷ. quando nimirum "*mihi* aut *tibi* aut *nobis vobisve* volunt "tectè significare, dicunt *alicui*, aut "*quibusdam.*" *Reiskius.* Non opus. Τις τιμωρία, ut τινα μωρίαν, *Heraclid.* 148. *aliquam stultitiam.* παραφρονία τινὶ, Æsch. *Sept. ad Theb.* ver. 609. παρανοία τινὶ παραπεπθόμενοι Clem. Alexandrinus *Pædag.* II, 7. ubi male legitur παροινία.

Ver. 547. Σκαιόν γε τ' ἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε,] Putarem τῆς γνώμης: quia *timere vanos metus*, quod sequitur, non ad τὴν γλῶσσαν sed ad τὴν γνώμην pertinet. σκαιὸν ἀνάλωμα τῆς γνώμης, *lævum dispendium mentis*, est *stultitia.* Sic γλώτης ἐπίνοια legitur, pro γνώμης, nisi fallor, in Aristoph. *Ecclesiaz.* 570. in cujus *Ranis* ver. 358. nunc legitur ἡ γνώμη μὴ καθαρεύει. Plutarchus vero *De Glor. Athen.* p. 348. D. citat, ἢ γλώσσῃ μὴ καθαρεύει.

Ver. 548. φόβος πονηρὸς καὶ κενὸς] Si vera sit differentia quam notant Grammatici inter πονηρὸς et πόνηρος, hic scribi oporteret πονήρως *miseros*, non πονηρὸς *sceleștos.* nullum enim *scelus* est in hoc *metu.* Hesychius tamen explicat Πονηρὸν, ἐπίπονον, κακοπαθῆ: qui est hujus loci sensus. Sed Ammonius, Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος. Vide eum in V. Μόχθηρος et Πονηρὸν: et *Spanhemium* ad Aristoph. *Plut.* 265. Φόβος δεδοικέναι, ut *Troas* 1165. ἐκ αἰνῶ φόβου, Ὅστις φοβεῖται, μὴ διεξελθὼν λόγῳ. vide 1 Pet. III, 14.

Ver. 550. Πάλαισμά θ' ἡμῶν ὁ βίος·] Istud θ' nihil agit. Scribo, Παλαίσμαθ' ἡμῶν &c. i. e. παλαίσματα, pluralis pro singulari, ut *Hecub.* 264. προσφάγματα. et *Hippol.* ver. 11. παιδεύματα. Nisi

 nalis

malis Πάλαισμά γ' ἡμῶν. ſed alterum verius puto. et ita *Reiſkius.*

Ver. 551. Ὁι μὲν ΤΆΧ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη, βροτῶν·] Probabile eſt hunc verſum mendoſum eſſe. *tria* enim tempora, quæ *totum* complectuntur, ſunt *ante*, *nunc*, et *poſtea:* ut in Laconico iſto citato a Plutarch. *Conſol. ad Apollon.* p. 110. B. ΝΥ̃Ν ἄμμες, ΠΡΌΣΘ' ἄλλοι ἐθάλλεον, 'ΑΤΤΊΚΑ δ' ἄλλοι· et Noſtro *Iph. Aul.* 332. τὰ μὲν ΝΥ̃Ν, τὰ δὲ ΠΆΛΑΙ, τὰ δ' 'ΑΤΤΊΚΑ. Hic autem ſunt *duo* tantùm: nam τάχα et ἐσαῦθις utrumque ſpectat ad futura. Forte,

Ὁι μὲν ΤΌΘ', οἱ δ' ἐσαῦθις, &c.

Τότε pro *olim*, ut Sophocl. *Electr.* ver. 280. 678. Plura notavi ad *Iphig. Aul.* 46. *Reiſkius* legit, Ὁι μὲν πάλαι, οἱ δ' ἐσαῦθις. *Brodæus* explicat τάχ', *mox*, *illico*. Sed quid tunc fiet de ἐσαῦθις? *Reiſkii* πάλαι, οἱ — non admittetur in Iambo Tragico.

Ver. 553. Ὅς ἐὐτυχήσει,] Reſtitutionem hujus loci, nunquam adhuc intellecti, debemus, ut multa alia, Codicibus Gallicis: quorum A. B. legunt ὡς εὐτυχήσῃ, ſenſu claro: C. ὡς, pro ὃς. Fortuna, inquit Theſeus τρυφᾷ, *laſcivit*, et *inſolenter ſe gerit*. neque mirum: ab omnibus enim colitur. ab *infortunato*, honore afficitur, ut ille in poſterum eâ meliore utatur, ὡς εὐτυχήσῃ: *fortunatus* vero eam extollit et celebrat, metuens ne favor ejus et aura ſecunda deficiat, et eum relinquat. Pro Ὅ δ' ὄλβιος ſcriberem Ὅ τ' ὄλβιος, propter τ' δυσυχῆς ΤΕ. Ὑψηλὸν αἴρει, non eſt, *Sublimem tollit afflictum*; ſed, *laudibus extollit*, ſcil. Fortunam. Sic *Heraclid.* 332. Πολλῷ σ' ἐπαίνῳ — ὑψηλὸν αἴρω. Ariſtoph. *Veſp.* 1018. ἀρθεὶς μέγας. et αἴρῃς abſolutè, *Ranar.* 381. Πνεῦμα λιπεῖν, ut Plutarcho *Lucull.* p. 514. C. ὥσπερ πνεύματος ἐκλιπόντος, de bona Fortuna Lucullum deſerente. vide Sophocl. *Oed. Col.* 638. Καὶ πνεῦμα ταυτὸν &c. *ne mutata retrorſum te ferat aura*, Horatius. Pulcherrimam hanc emendationem, ὡς εὐτυχήσῃ, ex conjectura ſagaciter præceperat *Heathius.*

Ver. 556. 'Αδικουμένους τε, μέτρια μὲν θυμῷ φέρειν,] Editt. et MSS pro μὲν habent μὴ. Diſtinguendum, 'Αδικουμένους τε μέτρια, μὴ θυμῷ φέρειν. In hoc non eſt laudandus Cl. *Barneſius*, quod ſæpe Contextum mutat ſine ulla mentione. Video jam *Miltonum* conjeciſſe μὲν pro μὴ. ex eo forte ſumſit *Barneſius:* nam Exemplari ejus utebatur, ex Edit. *P. Stephani.*

Ver. 557. 'Αδικεῖν τε τοιαῦθ', &c.] Scil. χρεών ἐστι vel χρὴ. Non autem putandum eſt Poëtam *permittere*, nedum *jubere*, ut injurias quis faciat: ſed vult, Si quis alteri injuriam faciat, (quod vix evitari poteſt, prout eſt vita hominum) caveat tamen ne ea ſit injuria quæ Rem publicam ſive Patriam ſuam lædat. Sic quando D. Paulus ſcribit Epheſ. IV, 26. Ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε, non præcipit ut *iraſcamur*; ſed mens ejus eſt, *Licet iraſcamini*, *tamen ne peccetis*. Eatenus aliqua differentia eſt, quòd *iraſci* nonnunquam licet (nam et Servator noſter *iraſcebatur* Marc. III, 5.) *injuriam facere* alicui, nunquam licet.

Ibid. ὅτα μὴ βλάψαι πόλιν.] "Pro "πόλιν *Canterus* recte, meo judicio, re- "ponit πάλιν, ut ſententia ſit, *Et tali* "*hoſtem injuria afficere*, *quæ te non vi-* "*ciſſim lædat*. Verbum enim βλάψαι, "forma potentiali, numero ſingulari "poſitum accipio, et a neutro plurali "ὅτα regi." *Heathius.* et ita *Reiſkius*, quod ad πάλιν. Sed, niſi Infinitivum voluiſſet Euripides, ſcripſiſſet potiùs, opinor, βλάπῃ vel βλάψῃ, quàm βλάψαι, quod (βλάψαι) eſt *læderet*, non *lædat*. deeſſe quoque videtur ἑαυτὰς *nosmet* vel *ſeipſos* (non σὲ), quæ vox hic non poteſt

teſt ſubintelligi, ſed exprimi debebat, ſi legatur πάλιν. Sed nihil mutandum opinor. ἐ βλάπλων πόλιν, ver. 554. ἀπώλεσας πόλιν, 231. vid. Ariſtoph. Βατ. 1475.

Ver. 558. τὲς ὀλωλότας νεκρὲς] Si quis cogitet de ὀλωλότων, ut τὲς νεκρὲς ſit *cadavera*, videat ad ver. 107. Sed nihil mutandum cenſeo.

Ver. 559. τοῖς θέλεσιν εἰσιδεῖν.

Ἤ δῆλα ταὐθένδ'. εἶμι, &c.] Hæc diſtinctio nihili eſt. Forte,

Θάψαι δὸς ἡμῖν, τοῖς θέλεσιν εὐσεβεῖν·
Ἤ δῆλα &c.

Nam *mortuos ſepelire* erat νόμος Δαιμόνων ver. 563. et ver. 19. atque hoc vocatur εὐσεβὴς πόνος ver. 373. vide et *Helen.* 1293. 1004. et Sophocl. *Antig.* 936. Sarcaſmus quoque eſt in vocibus ἡμῖν τοῖς θέλεσιν εὐσεβεῖν, et tacita incuſatio Creontis ἀσεβείας. Scio aliter forte diſtingui poſſe, ſine mutatione Contextûs,

Θάψαι δὸς ἡμῖν τοῖς θέλεσιν· εἰσιδεῖν
Ἤ δῆλα ταὐθένδ'· εἶμι, &c.

quod ſi quis præferat, ſequatur. Ταὐθένδε eſt τὰ ἐπὶ τάτοις, *conſequentia*, Ariſtoph. *Plut* 57. τὰ ἐκ τάτων, Xenophon Ἑλλην. lib. II. p. 470. B. ταὐπὶ τῖσδε *Iph. Aul.* 435. ταὐπὶ τῷδε *Ion.* 255. Εὐσεβεῖν abſolutè, ut Sophocl. *Ajac.* 1372. Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν ἐ ῥᾴδιον. et Electr. 310. Oreſt. 898. Vide Cl. *Valckenærium* ad *Phœniſſ.* ver. 1331. p. 448, 449.

Ver. 561. ἐξοιδήσεται,] *Efferetur.* Rarò inveniendam puto hanc vocem. Simplex Verbum οἰδήσεται, *feretur*, occurrit in Demoſth. πρὸς Λεωχάρ. p. m. 269. ἡ ψῆφος οἰδήσεται. et alibi. A Fut. ὄισω formatur novum Verbum ὄισομαι, *feror*, in Fut. οἰδήσομαι.

Ver. 562. Ὡς εἴς ἐμ' ἐλθὼν νόμος] Ut *Hecub.* 801. Ὃς εἴς σ' ἀνελθὼν, ſcil. νόμος. ubi nugatur Scholiaſt. et θαυμαστῶς ibi poni dicit ἀνελθὼν, *aſcendens*, quia Agamemnon in *excelſo* loco erat. æquè enim bene dici potuit καταελθὼν, *deſcendens*, ſcil. a *Diis*, vel a *Majoribus*.

Ver. 564. ἡ δίκης σώζων φάος,] Cui opponi poteſt ἡ δίκης τὴν ἠλύγλω, i. e. *umbram* vel *tenebras juſtitiæ*, apud Ariſtoph. *Acharn.* 684. Stobæus *Eclog. Phyſic.* lib. I. p. 9. Δίκης δ' ἐξέλαμψεν ὄσιον φάος. Vult forte, Juſtitiam *illuſtrem* et *conſpicuam* et omnibus *agnoſcendam* ſervans. Sed et δίκης φάος per periphraſin ſignificare poteſt paullo plus quàm δίκλω: ut δίκης σέβας Oppiano *Halieut.* II, et ſimilia.

Ver. 565. Πολλὲς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγες] Obvium erat ψόγες, *vituperia*, ut *Hecub.* 384. 1249. Sed nihil muto, quia λόγοι, in Plurali, pro *maledicta*, *convicia*, aliquoties uſurpatum, niſi fallor, video. Pindarus *Nem.* VIII. ὄψον δὲ λόγοι φθονερῆς· *obſonium autem invidis ſunt convicia.* quam ſignificationem nos Angli videmur retinere in vernaculo noſtro *words*. nam λόγοι ἐχώρευν *Iphig. Taur.* 1358, eſt, *words paſſed.* nempe, verba *iratorum* vel *convicientium*, ut ibi. vide locum, et *Iph. Aul.* 376. Plutarchus *Arato* p. 1040. E. τὸ μὲν ἓν πολὺ ἡ Δηβολῆς, καὶ ΛΟΓΟΥΣ, καὶ ΣΚΩΜΜΑΤΑ, καὶ ΒΩΜΟΛΟΧΙΑΣ παρείλετο τῶν κολακευόντων τὲς τυράννες, &c. Alia omitto. Vertunt, *malos ſermones:* quemadmodum *Wolfius* vertit λόγες *maledicentiam*, in Iſocratis *Archidamo* p. 269. De commutatione vocum λόγος et ψόγος, vid. *Valckenær.* ad *Phœniſſ.* 207.

Ver. 566. Βάλει σιωπάω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν;] Hoc eſt, *Visne ut uno verbo liberem te a moleſtia dicendi plura?* quod eſt ἀπαύω σε λόγε πολλὲ ver. 686. et, *compendii verba multa jam faciam tibi*, Plauto *Bacchid.* II, 2 : 6. Male vertunt, *Visne tecum colloquar paucis?* Ad verbum eſt, *Visne ut colligem tuum ſermonem*

monem in brevi, vel, *in breve ſpatium? Bacch.* 1302. Τοὶ γὰρ σωῆψε πάνλας εἰς μίαν βλάξλω. Infra ver. 901. Τυδέως δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν.

Ver. 567. Λέγ', ἔι τι βάλει· ϰὴ γὰρ ἀ σιγηλὸς ἔι.] Sophocles *Trachin.* 421. Λέγ', ἔι τι χρήζεις· ϰὴ γὰρ ἀ σιγηλὸς ἔι. Herodotus VIII, 58. ἐϰέλευε — λέγειν ἔι τι θέλει.

Verſ. 569. ἀ γὰρ ἀλλὰ eſt *etenim*. nota locutio vel ex Noſtri *Bacchis*. Ariſtoph. *Nub.* 232. ubi Scholiaſt. notat Atticum eſſe pro ϰὴ γὰρ, et citat Callimachi locum, ad quem vide *Bentleium* Fragm. Callim. XCII. Non opus eſt *Miltoni* ἤ pro ὀυ.

Ver. 572. Πολλὰς ἔτλω δὴ χἀτέρας ἄλλας πόνας.] Χἀτέρας, i. e. ϰὴ ἑτέρας. Sed an Græcè dicitur ἑτέρας ἄλλας? Credam cum exemplum indubitabile videro. Forte, χἀτέρας καλὰς πόνας, ut ver. 339. πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ. et ita de Theſeo ſcribit Plutarchus in Vita ejus p. 14. πολλὰς ϰὴ καλὰς ἆθλας διεργάσαϕ. et *Camill.* p. 129. E. πολλὰς ϰὴ καλὰς ἀγῶνας ἠγωνίσαλο. Lyſias Orat. XXV. p. 175. ed. *Steph.* νίϰας πολλὰς ϰὴ καλὰς — νενιϰήϰασι. ſic ϰαλὸν ἀγῶνα ἠγωνίσω, *Alceſt.* 648. cui ſimile iſtud D. Pauli ad *Timoth.* I Epiſt. IV, 7. τ̀ ἀγῶνα τ̀ ϰαλὸν ἠγώνισμαι. Ἕτερος et ἄλλος ſynonyma ſunt, ut ex innumeris exemplis liquet, et ex Ariſtoph. Schol. ad Εἰρήν. ver. 11. et ad *Nubes* ver. 34.

Ver. 576. Πράσσειν σὺ πόλλ' εἰωθας,] Πράσσειν πολλὰ, ſenſu malo, pro, eſſe πολυπράγμων, in rebus quæ ad facientem non ſpectant: *être impertinent*; qualis eſt Latinis *ardelio*. His opponitur Democriti πρήσσειν ὀλίγα ap. Antonin. Imp. IV, 24. vel, τὰ ἑαυτῦ πράτλειν, Xenophon Ἀπομν. II. p. 758. E. Vide Eurip. *Herc. Fur.* 266. *Hippol.* 785. Herodotus V. 33. τί πολλὰ πρήσσεις; *quare agis quæ ad te nihil attinent?* vide locum: et Ariſtoph. Εἰρήν. 1058. *Ran.* 230. Hoc ſenſu locutionis procul dubio intelligi voluit præco: ſed Theſeus ita intelligere noluit, et hanc contumeliam dextrè avertit reſponſo ſuo, pro πολλὰ πράτλειν ſubſtituens πολλὰ πονεῖν. Senſu bono πολλὰ πράτλειν πράγματα Plutarchus *Themiſtocle* p. 120. F. et alibi: et Chariton Aphrodiſienſis VIII, 1. Καὶ νυϰτὸς ϰαὶ ἡμέρας πολλὰ πράτλων. Aliam ſignificationem locutionis πολλὰ πράτλειν, pro, *gravi calamitate premi*, vide apud *Ez. Spanhemium* ad Ariſtoph. *Plut.* 486.

Ver. 578. λόγχη Σπαρτὸς — βλάβῃ.] *Brodæi* et *Barneſii* λόγχη (non λόγχῃ) Σπαρτὸς, Atticè pro Σπαρτὴ, pleriſque, opinor, placebit. Σπαρτὸι erant poſteri eorum quinque, qui *ſati* ex dentibus ſerpentis, a Cadmo occiſi, ſupererant; quorum hiſtoriam habes init. lib. III. *Metam.* Ovidii. Noſter de iis, λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, infra ver. 703. Σπαρτὸς vertitur hic *Thebanus*: non ſatis præcisè, quia *multi* erant *Thebani* qui non erant Σπαρτοὶ. ſed verſu 713 Σπαρτῶν ἀνδρῶν vertitur *ſatorum virorum*, i. e. Thebanorum: nimis vagè, quia *omnes* homines, non *Thebani* ſolùm, dici poſſunt *ſati*. Ego inuſitatam vocem periclitatus ſum, *Sparti*, quæ ſine circuitu vel ambiguitate rem exprimit. Si quis malit vertere λόγχη Σπαρτὸς, *haſta eorum qui ex anguis dentibus ſati ſunt*, gyro ſuo utatur, et novitati meæ ignoſcat. Pro βλάβῃ conjeceram λάβῃ, ſed poſt *Scaligerum* et *Reiſkium*, ut jam video. Confirmatur a Codd. A. B. et *Aldina*. Iidem Codd. (ver. 579.) pro Τί δ' ἐϰ— habent, Τις δ' ἐϰ δραϰοντος: quos ſequor. *Barneſius* diſtinguit, Τί δ'; ἐϰ &c. et ita *Canterus* in verſione. Θῆρος Ἄρης ex *Iliad.* O. Ἄρης hic, opinor, ſignificat *bellum*, vel *bellatorem*: *Numquis autem acer præliator naſci poteſt ex dentibus*

dentibus draconis? Fabulam de Cadmo et *ſerpentis dentibus* φαυλίζει: qualiter *mœnia Thebana* Capaneus apud Statium *Theb.* X, 876. *Et quidnam (quid tam* Bentl.) *egregium proſternere mœnia molli Structa lyrâ?* Præclaros tamen bellatores hos *Spartos* Theſeus invenit, infra ver. 703.

Ver. 580. νῦν δέ τ' εἶ νεανίας.] Scribo, νῦν δ' ἔτ' εἶ *nunc vero adhuc es ferox*, vel *juvenis:* quemadmodum eum appellat Adraſtus ver. 190. ſed *opprobrii* ſenſu potius ſumendum, ut iſtud Ariſtoph. *Veſp.* 1324. ad *ſenem*, κ'ει σφόδρ' εἶ νεανίας. Et ita *Reiſkius.* pro πάσχων A. παθων.

Ver. 581. ἐπαίρεις ὥστε θυμεῖσθαι] Abundare videtur ὥστε, ut perſæpe ante Infinitivum. *Hippol.* 1327. Κύπρις γὰρ ἦθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε. Verbum ἐπαίρεις illuſtrat *L. Kuſterus* ad Ariſtoph. *Nub.* 42. allato hoc loco. Vide et Herodot. VII, 10. p. 385. Ἐξαίρειν eodem ſenſu *Hippol.* 322.

Ver. 586, 587. ϛόμα Ἀφρῷ καταϛάζοντα] Video virum acutiſſimum et accuratiſſimum ad *Phœniſſ.* 145. 891. offenſum tali hiatu, ϛόμα Ἀφρῷ, inter finem ſenarii præcedentis et initium ſubſequentis. Sed in ſenariis hiatus iſtiuſmodi numeravi prope 140 in hoc Dramate, *Supplicibus:* et pluſquam 200 in *Phœniſſis.*

Ibid. φάλαρα κινεῖσθαι ϛόμα] Hæc aliter diſtinxi,

Μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι, ϛόμα
Ἀφρῷ καταϛάζοντα, Θηβαίαν χθόνα.

nam κινεῖσθαι Θηβαίαν χθόνα, eſt, εἰς χθόνα, omiſsâ præpoſitione, ut ferè poſt verba motûs. Et καταϛάζοντα ϛόμα ἀφρῷ, ut *Hecub.* 491. Φόνια (vel Φόβια) ϛαλαγμοὶ σὴν καλέϛαζον γένυν· *Guttæ ex metu tuam barbam irrigabant*, vel *ſtillare faciebant.* "Κινεῖσθαι ϛόμα, i. e. ἐϛ ϛό-" μα, *admoveri ad os.* pedeſtris et co-" acta dictio: ſed talibus ſcatet ora-" tio Euripidæ. *Reiſkius.*" Num licet Argumentum ducere ex ſua ipſius conjecturâ? Si licet, facile erit quemvis Antiquum Scriptorem loquentem facere, quicquid velis. Μοναμπύκων φάλαρα, ſunt, μονάμπυκας φαλάροις καλεϛκευασμένας *equos inſtructos* φαλάροις, id eſt, *ferreis laminis frontem munientibus:* vid. Tho. Magiſtr. V. Ἡνία, et quos ibi laudat doctiſſ. *Oudendorpius.* et quia poſuerat φάλαρα, neceſſe erat ob Conſtructionem et Metrum, ut diceret καταϛάζοντα. Totum eſſet, χρεών ἐϛι, μονάμπυκας φαλάροις κατεϛκευασμένας, καταϛάζοντας ϛόμα ἀφρῷ, κινεῖσθαι εἰς Θηβαίαν χθόνα.

Ver. 589. Αὐτός γε κήρυξ. σοὶ δὲ προϛάσσω μένειν, Αὐτὸς σίδηρον &c.] Codd. A. B. C. Αὐτος τε κηρυξ, *Ipſe quoque præco*, ſicut tu nunc es. Ita Cyrus αὐτὸς ἄγγελῳ Κροίσῳ ἐληλύθει, Herodot. I, 79. et Menelaus, *Helen.* 1534. Ὃς αὐτὸς αὐτὸν ἦλθεν ἀγγέλλων θανεῖν. Deinde, ordinem hunc verſuum proponit cl. *Reiſkius:*

Αὐτός τε κήρυξ· σοὶ —— —— μένειν,
Ἄδραϛε, —— —— —— τύχας
Τὰς σάς· ἐγὼ —— —— μέτα,
Αὐτὸς σίδηρον —— —— ἔχων,
Στρατηλατήσω, δορί.

Conjeceram μένειν Αὐτοῦ, *manere hic*, ſc. Eleuſine: et, σίδηρόν τ' ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχειν: *et non dimittere ex manibus ferrum acutum.* Sed longe præſtat, ut mihi videtur, ordinatio *Reiſkiana.* nam lectio vulgata vel inepta eſt, vel ſolœca.

Ver. 591. μὴ ναμίγνυσθαι τύχας Τὰς σάς.] Sic in Sophoclis *Philoct.* Uliſſes jubet Neoptolemum non reſpicere Philoctetem, Ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς· *Ne noſtram fortunam corrumpas.* Τύχας ferè eſt *infortunia*, ut hic. ſed non ſemper. Vult: neve miſceas tua infortunia meâ bonâ fortunâ.

Ver.

Ver. 593. κλεινὸς ἐν κλεινῷ] Codd. αι αι A. B. C. ſic, κλειγος εν κλεινω δορι· quod vult, opinor, καινὸς ἐν καινῷ: quaſi animo ſcribarum obverſaretur Iambus Sophoclis *Trachin.* 622. Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. ſed recte habet vulgata: vide *Troad.* v. 747. Deinde, ver. 596. pro φέρει, A. B. λεγει: pro Var. tamen Lect. φερει.

Ver. 594. τὰς Θεὰς ἔχειν ὅσοι Δίκην σέβονται.] Id eſt, οἳ σέβονται: et ad *omnes* Deos pertinet. alioquin dixiſſet τῶν Θεῶν ὅσοι, ſi ὅσοι ſignificaſſet *quotquot*, partitivè. Sic Ὅσ' ἐξισώσει, pro ἃ ἐξισώσει, apud Sophocl. *Oed. Tyr.* 433. ubi nunc legitur Ἃ σ' ἐξισώσει. Quod hic eſt ἔχειν Θεὰς, in *Heraclid.* 344. eſt, χρᾶσθαι Θεοῖς συμμάχοις, et Θεῶν τυχεῖν ver. 352. Plenè *Helen.* 765. τὰς Θεὰς ἔχειν φίλας. ut ἵλεω τὸν Θεὸν ἔχειν Philoni *Legg. Allegor.* lib. III. lin. 39. ubi moneo pro τῇ δεκάτῃ κακῶν legend. τήδε τῇ κακώσει.

Ver. 599. δεῖμα χλοερὸν] χλωρον δειμα, omnes Codices. ſumtum autem ex Homero. et habet Æſchylus Ἱκετ. 576. χλωρὸν idem quod ὠχρὸν, *pallidum*: Grævius *Lection. Heſiod.* cap. VI. χλοερὸν ut *Ion.* 497. ubi ſignificat *viridis*. Pro ταράσσει *Reiſkius* βράσσει. "nam ſi "ταράσσει, inquit, rectum eſſet, debe- "ret με legi, non μοι." Vide ad Antiſtrophen, ver. 611.

Ver. 600. Τίν' αὐδὰν τάνδε προφέρεις νέαν;] Legendum προσφέρεις. vide Antiſtrophen. Codex quoque C. habet προσφέρεις. Herodot. V, 30. τόνδε σφι λόγον προσέφερε. *Iph. Aul.* 97. πάντα προσφέρων λόγον. ſic *Ion.* 1002. *Medea* 298. Herodot. VIII, 100. Et ita *Heathius.*

Ver. 601. Στράτευμα μὲν Παλλάδος] MSS A. B. στρατευμα πα της παλλαδος, ut verſus Iambicus efficiatur, pro aſyn-arteto. Πᾶ Doricum vel Bœoticum eſt: Ariſtoph. *Acharn.* 895. Theocrit. *Idyll.* XVII, 120. Quid hic agat neſcio. Στράτευμα vero hoc loco videtur ſignificare *cœtum*, *a company*, non *exercitum* propriè dictum. nam verſu proximè ſequenti quærit Chorus, utrum *armis*, an *verbis*, res tranſigenda ſit. quod ultimum quærere non potuit ſi στράτευμα *exercitum* hic clarè ſignificaſſet. eodem ſenſu accipi forte poteſt ver. 653. et ſcimus ex aliis Tragicorum locis vocem στρατὸς denotare *cœtum quemlibet* hominum. vide Æſchyl. *Eumen.* 769. Noſtrum *Androm.* 1148. Sophocl. *Trachin.* 808.

Mirum autem videri poteſt, Chorum interrogare Æthram, utrùm *armis* an *verbis* res tranſigenda eſſet, quum Ipſe (Chorus) totum præcedentem ſermonem Theſei audiviſſet æquè ac Æthra. Sed magis adhuc mirum videtur, ipſam Æthram adhuc *Eleuſine* eſſe; cum ad finem Actûs Primi Theſeus oraverat Chorum, ut ramos ſupplices ab Æthra auferrent, ut ille *Athenas* eam reduceret ad domum Ægei. et ipſe quidem ſtatim profectus eſt *Athenas*; cur Æthram non reduxit? illa enim hic, ad finem Actûs Secundi, poſt ejus reverſionem ab Athenis ad Eleuſina iterum, invenitur Eleuſine colloquens cum Choro. Num poëta ſui oblitus eſt? Hic me non extrico. ſcio tamen probabilius eſſe me errare quàm Euripidem. vide ad ver. 250.

Ver. 604. Στερνοτυπεῖς γ' ἀνὰ τόπον] Mallem copulam τ' quàm γ'. Et puto ſcribendum ἀνὰ πόλιν, (ἀνά γε πόλιν, *Heathius,*) *in urbe*, ob metrum: vide ad ver. 617. Πάλιν (ver. 605.) *rurſus*, quemadmodum *prius*, quum οἱ Ἑπτὰ Thebas acceſſerunt. "Στερνοτυπεῖς τ' αν' "Ἀσωπὸν, *apud Æſopum*, et φρύγιοι μάχαι." *Reiſkius.* Metrum vetat.

Verſu

Verſu antecedenti, Γένοιτ' ἂν κέρδος, *lucrum erit*, idem quod Τὰ λῷστ' ἂν εἴη, opinor, *Heraclid.* 1021. hoc eſt, "Optimum quidem foret, ſi λόγων "σωαλλαγαῖς et *abſque armis*, tranſigi "poſſet hoc negotium. ſed non ita "erit: nam φόνοι, μάχαι, σερνοῖυπεῖς τε "κλύποι iterum in urbe Thebis fient." Pro ὁι δ' (ver. 603.) Cod. B. ει δ'.

Ver. 610. Ἀλλὰ τὸν εὐῖυχῆ, λαμπρὸν, ἄν &c.] Ex menſura Strophes hic ſcribendum videtur Αλλὰ τὸν εὐῖυχίᾳ λαμπρὸν. Pro αἰρῇ *Canteri*, vel ἄιρῃ *Barneſii*, legendum forte ἄιροι, ut ἂν ἄιροι ſit Optativus cum ἄν, ſenſu Futuri, *extollet*. *Canterus* legit, λαμπρὸς, et conjungit cum μοῖρα. non opus. Plutarchus *Galba* p. 1055. F. ταῦτα ἀπαγγελλόμενα λαμπρὸν ἦρε τὸν Γάλβαν. ita ille alibi loquitur: *Sylla*, p. 471. B. ἦρθη μέγας, *Eumen.* 587. E. et *Pomp.* 646. A. λαμπρὸς αἰρόμενος in *Demoſth.* 854. F. ubi minus recte legitur λαμπρῶς, et vertitur *mirè*. Πάλιν vero, quia nuper reverſus erat Theſeus a victoria Amazonum: Statius *Theb.* XII, 163. 519. ſeqq. *Heathius* hæc refert ad Creonta, non ad Theſeum, et legendum omnino ait αἰρῇ, *fatum aliquod poteſt iterum evertere*. Μοῖρα *Brodæus* interpretatur *mors*.

Ver. 611. τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει.] Hoc eſt, πρὸς ἐμᾷ ψυχᾷ θράσος ἧσαι, *Alceſt.* 604. id eſt, certam fiduciam habeo ita futurum eſſe: ὕπεσί μοι θράσος, Sophocl. *Electr.* 481. ſic κακόν τι περιβαίνει με, Ariſtoph. *Veſp.* 968. Editio *Hervag.* 1551. legit hic, τόδε μοι τὸ θράσος. et ita *Aldina*. Recte, ſi δεῖμα χλοερὸν in Strophico verum ſit. ſi χλωρον δειμα, cum MSS, cogitandum eſt de θράσει, eodem ſenſu quo ταράσει. vide Æſchyl. *Prometh.* 629. Soph. *Oedip. Tyran.* ver. 491.

Ver. 612. Δικαίως δαίμονας σύ γ' ἐννέπεις.] *Tu loqueris de Diis quaſi juſtis.* Admodum enim ſiniſtrè de *Diis* ſentiebat hic Chorus, ut tunc ſolebant homines in infortuniis poſiti. donec tandem, victo Creonte, νῦν Θεὸς νομίζω exclamat, ver. 732. *Sunt Dii*, ut eſt in veteri Formula.

Ver. 613. Τίνες γὰρ ἄλλοι νέμεσι συμφοράς;] Cod. A. αλλοισιν. B. αλλοι σοι. nempe, ut ſit Iambus: quemadmodum hi Codices fecerunt in hujus versûs Syſtematico ver. 601. Cæterum συμφορὰς eſt *eventus*, et hoc loco *bonos* potiùs quàm *calamitates*, uti vertitur. vide *Iphig. Aul.* 1469. ubi τῇ 'μῇ συμφορᾷ peſſimè vertitur *meæ calamitati*.

Sequitur: Διάφορα πολλὰ Θεῶν βροτοῖσιν εἰσορῶ· hoc eſt, "in multis Deo-"rum erga mortales diſpenſationibus, "magnum diſcrimen video. nam in-"nocentes ſæpe plectuntur, nocentes "honorantur." Reſpondet Æthra: "Hæc opinio tua oritur ex *timore* iſto, "et pejorum ſuſpicione, quæ te diu "poſſederunt. apud Homines quidem "*vindicta vindictam* provocare ſolet, et "*cædes cædem*. ſed non ita eſt apud "Deos. illi enim *bona* mentibus ho-"minum ſolent immittere, non ma-"la." Querula hæc et Suſpicioſa Chori, et Pia Æthræ, explicationem merebantur.

Ver. 614. ἐξεκάλεσε,] *Barneſius* edidit ἐξεκάλεοσε: opinor ut Choriambus ἐξεκάλεσσ— reſponderet Strophico σερνοῖυπεῖς. Sed quomodo reliqua, σε και φονος, reſpondeant iſtis, ἀνὰ τόπον, neſcio, niſi ſcribatur ἀνὰ πτόλιν, ut ver. 721. et *Troad.* 555. vel cum *Heathio*, ἀνά γε πόλιν. Ἐξεκάλεοσε, vel ἐξεκάλεσε, hic eſt *provocare ſolet*: quæ eſt frequens iſtius Aoriſti ſignificatio. Codex C. εκαλεσε.

Ver. 615. κακῶν δ' ἀναψυχὰς] Hæc eſt *Scaligeri* et *Canteri* conjectura, a *Barneſio* in Contextum admiſſa. Ante erat,

erat, κακὸν δ' ἀνὰ ψυχὰς, quod reſtitui. nam ἀναψυχὰς non reſpondet Strophico φανήσονται. Codex B. κακον κακον δ' ανα ψυχας. Mallem, καλὸν, cum explicatione quam dedi ad ver. 613. Egregius eſt in hanc rem locus in Iſocratis Epiſtola ad Philippum p. 220. ed. Genev. δίμαι δέ σε ἐκ ἀγνοεῖν, &c.

Ver. 619. Θεοὶ βροτοῖσι νέμεσσιν.] Codd. A. B. βροτοις. non recte. Θεοὶ hic, ut ſæpe, monoſyllabon eſt. Pro Ἁπάντων τέρμ' (ver. 617.) omnes πανῖων τεμαθ'. non ad metrum. vid. ver. 607.

Ver. 622. Ἐιδείης ἂν φίλων, ἐιδείης ἂν ψυχήν.] Τύχας pro ψυχὰς, et ſenſus (quomodo enim videre potuit ψυχὰς?) et metrum poſcit. nam quod dicit *Barneſius*, primam ſyllabam in ψυχὰς communem eſſe, quia brevis eſt in παραψυχὰς, ſine exemplo vocabuli ſimplicis correpti, paucis perſuaſerit. Τύχας quoque reponit *Heathius*. In antiſtropha, antiſpaſto φίλων ἔιδεῖ reſpondet diiambus, μάχος γένου. quod ego, minus neceſſariò ſaltem, adjutum volui per φίλων ἴδοιης: quam vocem ultimam peto ut deleas ex ima pagina, cum rectè habeat ἐιδείης, dubiè ἰδοίης. quamquam enim Attici nonnunquam mutant Modi Potentialis terminationem οιμι, οις, in οιην, οινς, etiam in Verbis quæ non ſunt primæ Conjugationis Circumflexorum; hoc tamen ſine exemplo vocis concedi non debet: hic certe non neceſſarium eſt.

Ver. 623. Ἔτι πῶ' ἄισα τίς ἄρα πότμος] Verba iſta, Ἔτι πῶ' ἄισα, quid velint ignoro. *Brodæus* explicat, *Id adhuc tibi videre contigit*: quod non intelligo. *Reiſkius* legit, Τίς πῶ' ἄισα. qua lectione admiſsâ, et mutatâ diſtinctione, ſenſum aliquem videor aſſequi poſſe, τίς πῶ' ἄισα, τίς ἄρα πότμος &c. Optaverat Chorus ut Thebas proficiſci poſſet. Æthra benevolè et humaniter huic Chori optato favens, addit, "Utinam Deorum aliquis tibi alas "daret, ut poſſes voti compos fieri! "ibi enim ſcires Filiorum tuorum "fata. in hac re felicior me, quæ ad- "huc neſcio quid futurum ſit de Filio "meo Theſeo. *Quænam ſors, quod "fatum manet fortem principem hujus "terræ?*" Τίς πῶ' ἄισα, τίς ἄρα πότμος ἐπιμένει, &c. Similis locus eſt in Sophoclis *Oed. Colon.* 1793. Τίς ἄρα με πότμος—ἐπιμένει; &c. Eſt vero ἄισα, ἡ ἄϊς καὶ ἄγνως αἰτία τῶν γινομένων, ſecundùm Phurnutum *De Nat. Deor.* p. 19. ed. *Gale*. Homer. *Odyſſ.* E. 206. In his tamen obſcuris nulli interpretationi admodum fidendum puto. Si retineas Ἔτι πῶ' ἄισα, τίς ἄρα &c. ſine Interrogatione efferri poteſt: et tunc ſenſus erit, *Adhuc incertum eſt, quod fatum*, vel, *quæ ſors maneat* &c.

Verſ. 625. Edidi τᾶσδε γᾶς ex Cod. C.

Ver. 626. Αὖ hic ponitur pro *iterum* vel *ſecunda vice*, ut *Iph. Aul.* 1156. et paſſim. Quod negatum vidi: certum autem puto ex voce κεκλημένης: licet non appareat ex ſuperioribus quo loco aut tempore hic Chorus *Deos invocaverit*. Pro ἄυ, *iterum*, male ſcribitur ὦ in *Cyclop.* 660. μέλπε μοι τόνδ' ἄυ Κύκλωψ.

Ver. 627. Ἀλλὰ φόβων πῖσις ἄδε πρώτα.] Incertus eſt hujus loci ſenſus, quia vox πῖσις tam ambigua eſt et πολύσημος. *Heathius* vertit: *Sed fiducia hæc ſuperior eſt timoribus*. Verti poteſt: *Sed hoc eſt primum argumentum timorum*, ſeu *rerum timendarum*; ſc. *invocare Deos:* ſecundùm iſtud, *Primus in orbe Deos fecit timor*. Pravè adhuc *de Diis* opinabatur hic Chorus, ut notavi ad ver. 612.

Ver. 629. πόριος] Codd. A. B. τι πορίος.

Ver.

Ver. 631. Τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα] Cum neſciam ſenſum hujus et duorum ſequentium verſuum, ponam ſolummodo *Barneſii* Notam ad ver. 633. ὑβριδὲν] "Quia Thebani ad preces "*Argivarum* matronarum non remittebant filiorum cadavera, ad ſepeliendum, et *Jovem* Supplicem ideo temſiſſe videbantur, dicit ſe *Chorus* "*Jovis* Statuam ad aram prolaturum; "ut ſic illum Vindictæ memorem "reddat contra Thebanos. Alii legunt ϖύλαν pro ϖυράν." Paria fere *Brodæus*. quæ vera eſſe poſſunt: ſed non intelligo, nec certiora dare poſſum, forte ex ignorantia Moris alicujus ad quem hic reſpici poteſt. Reliqui igitur Verſionem *Canteri* et *Barneſii*.

NOTÆ IN ACTUM III.

Ver. 636. ΘΑΝΟΝΤΕΣ ἑπλὰ δεσποτῶν λόχοι] Potiùs θανόνλων: ut ver. 101. τῶν κατθανόνλων ἑπλὰ ϛραληγῶν. et ver. 12. θανόνλων ἑπλὰ γενναίων τόκων. *Heathius* quoque ita conjicit.

Muretus (Var. Lect. XIV, 16.) miratur, "tam citò redeuntem Thebis "Athenas (*Eleuſina* dixiſſe debuit) "*Nuncium*, ut volaſſe, et ea quæ in"terea facta refert, vix tantulo tem"poris ſpatio ſomniare potuiſſe vi"deatur." Sed *Mureti* errori bene reſpondet *Barneſius*, Hunc Nuncium captum fuiſſe a Thebanis in bello *priore*, et inde *nunc* aufugiſſe, libertatem præſenti victoriâ Theſei conſecutum.

Ver. 638. λόγε δέ σε Μακρᾶ 'ποπαύσω·] Id eſt, liberabo vos a moleſtia quærendi, *Quis es tu?* dicendo vobis, Me fuiſſe ſervum Capanei, priore bello captum.

Ver. 639. Καπανέως γὰρ ἦν λάτρις,] Ridebatur ob hoc Euripides, quod in Tragœdiis ſuos *ſervos* induceret δεινὲς, *magni momenti perſonas*. Notat hoc Scholiaſt. Ariſtoph. ad iſtud *Acharn.* 400.

Ὦ τρισμακάρι' Ἐυριπίδη,
Ὅθ' ὁ δοῦλος ἑτωσὶ σαφῶς (f. σοφῶς) ἀπεκρίνατο.

Ita ſubſequens narratio rei in hoc Dramate omnium graviſſimæ, huic *Servo* aſſignatur. Scomma tamen iſtud neglexit Euripides. nam hæc Fabula ſcripta erat aliquot annis poſt Ariſtophanis *Acharnenſes*. Sic ver. 726. hic ipſe *Servus* opinionem ſuam profert, qualem Ducem in Bello eligere præſtet. Vide et *Ran.* 982. ubi Æſchylus ob hoc eum morte dignum exiſtimat. καλαιθαλοῖ pro καληθάλε.

Ver. 642. Τήν τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν.] Nondum narraverat Theſei τάξιν Nuncius, niſi τάξιν ſignificet id quod paullo ante νίκην appellaverat. Cogitari forte poſſet de βάξιν, *nuncium*, *ſermonem*, vel ϖρᾶξιν, ut Soph. *Ajac.* 806. φίλαν πρᾶξιν vocat Pindarus Olymp. I. *ſucceſſum gratum*. Θησέως hic, et ver. 638. pronunciabatur, opinor, Θησ-γως: vide ad ver. 901. *Reiſkius* βᾶξιν, *famam de Theſeo*. τάξιν δορὸς, *Phœniſſ.* 711.

Pro ἀγγέλλοις (ver. 643.) Cod. A. αγγελη. B. αγγελλης. Pro ἐς' Ἀθηνῶν *Reiſkius* ἐσι φαίνων: aut, ſervatâ vulg. lectione, pro φίλα leg. cenſet λέγων.

Ver. 644. Πρᾶξαι ξὺν Ἀργείοισιν, ὡς] Diſtinguo,

ὡς Ἄδρασ῀ ὤφελε
Πρᾶξαι, ξὺν Ἀργείοισιν ὡς ἀπ' Ἰνάχε
Στείλας, ἐπεσράτευσε &c.

Mirum eſt Codd. A. B. et *Aldin.* hic legere επ Ιναχε. Pro ϖεπραγμέν' *Reiſkius* ϖεπραγμέν῀ ὡς. *Pierſonus*, κὴ ϖέπραγεν ὡς &c. ad Mœrin V. ϖεπραγὼς. Ante ϖεπραγμένα intellexi ϖράγματα, ſcil. εἰσὶ ϖεπραγμένα,

πεπραγμένα, ὡς &c. *res sunt gestæ sic ut Adrastus debuit eas gessisse*, &c. vide *Hecub.* 732. Sophocl. *Oedip. Tyran.* 629.

Vers. 645. " ὡς, *quum, quando*. Co-" gitavi tamen aliquando οἷς vel ὃς." *Reiskius.*

Ver. 646. Στείλας, ἐπεςράτευσε] Secunda syllaba in ἐπεςράτευσε necessariò (ut puto) hic in senario longa est ante duas consonantes στ, quarum neutra est liquida: ut ὁ, ver. 104. τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε; et centies alibi: neque unquam aliter, opinor, in Tragicorum Iambis. Citatum quidem vidi μαςεύων, primâ brevi, et ξενοκτόνυς secunda: sed ex mendosis exemplaribus, pro ματεύων et ξενοφόνυς, quemadmodum exhibent editiones et codices meliores. In *tribus* ex *quatuor*, quorum habeo collationes, ξενοφόνυς legitur in isto loco *Iphig. in Taur.* 776. Poëtæ Tragici in Iambis non eandem sibi sumebant licentiam quam ceteri poëtæ. Quæ res summè et semper observanda est: neque ab Homeri versibus hexametris, ad Euripidis, Æschyli, et Sophoclis senarios, argumentum metricum recte transtuleris.

Ver. 647. τρόπαια—Ἔςησεν,] Loquitur forte Euripides ex more temporis sui. nam in Æschyli *Sept. Theb.* 282. ἐπεύχομαι Θήσειν τρόπαια, Scholiast. notat tropæa nondum nota ævo Eteoclis fuisse, et Poëtam anticipare. Ἵςημι τρόπαιον usitatius: sed τίθημι æquè probum: vide *Helen.* 1396. Aristoph. *Lysistrat.* 318. Æschyl. χοηφ. 773. Grammatici dicunt Atticos scribere τροπαῖον, non τρόπαιον. " Non puto Ζη-" νὸς τρόπαια ἀναςῆσαι recte dici pro Ζηνὶ, " *Jovi trophæum erigere.* Num igitur " τρόπαι' ὁ κλεινὸς, *celeber filius Ægei.* " Conf. ver. 656. *Reiskius.*" Non: nam alibi ita loquitur Noster: *Heraclid.* 936. βρέτας Διὸς Τροπάιυ καλλίνικον ἔςασαν: non Διὶ Τροπαίῳ, et *Phœniss.* 1495. Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵςασαν βρέτας: non Διὶ. et ver. 1266. Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τρόπαιον. Est et alia locutio ejusdem formæ, τρόπαιον πολεμίων ςῆσαι· sed ibi intelligi potest κατὰ ante πολεμίων. Ζηνὶ τροπαίῳ occurrit Sophocl. *Antig.* 147. et Ζεῦ τροπᾶιε *Trachin.* 307. sed ibi est ἀποτρεπτικὲ, ἀλεξίκακε. Eurip. *Electra* 671. Ὦ Ζεῦ πατρῷε, καὶ τροπᾶι' ἐχθρῶν ἐμῶν.

Ver. 649. παρὼν γὰρ τὺς ἀπόντας εὐφρανεῖς.] MSS A. B. C. τυς παροντας. Bene. *præsens enim nos quæ hic sumus delectabis.* Sic *Andromach.* 738. παρὼν δὲ πρὸς παρόντας ἐμφανῶς Γαμβρὺς διδάξω. Alterum acutius videtur: quæ forte caussa fuit Interpolationis. sed scriptorum librorum auctoritas hic debet prævalere. τὺς παρόντας pro τὰς παρύσας: Chorus enim fœminarum loquitur. vide ad ver. 41. vel masculinum poni hic potuit, quia Adrastus inter illas erat. Pejus interpolarunt *Phœniss.* 1559. contra metrum ingerendo μοι: quo pacto, systema Anapæsticum clauditur versu Heroïco in *Aldina*, *Barnesii*, et *Stephani* editionibus:

Ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος τίνι [μοι], τέκνον,
ὤλετο μοίρᾳ;

vidit, opinor, quisquis primùm interpolavit, loco ita in longitudinem scripto, syllabam deesse ad versum Hexametrum conficiendum: unde supplevit μοι, ignarus rectæ divisionis, et moris Poëtarum, qui finiunt Systemata hujusmodi, non Hexametro, sed Basi Anapæsticâ et Parœmiaco. Ita oportuit divisum esse,

Ἁ δὲ τᾰ|λᾱῖν' ἄλŏ-|
χōς, τῐνῐ,|τĕκνŏν, ὠ|λĕτŏ μοῖ|ρᾱ;

In *Kingiana* (ver. 1592.) legitur, omissâ δὲ, et insertâ μοι,

Ἁ τάλαιν' ἄλοχος,
Τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρα;

et

et ita Articulus ἁ, pro ἡ, *brevis* fit, qui, credo, ſemper alibi eſt *longus*. cujus rei circiter *centum et quinquaginta* exempla obſervavi in ſcriptis Doricis: quatuor, præter hunc locum, ex iſto ipſo Dramate. Habeo quoque edit. *Aldinam*, collatam cum MS a *Luca Holſtenio*; in qua nulla mentio eſt omiſſionis particulæ δὲ. neque dubito quin ea vox exemplaribus plurimis inſit, et reſpondeat præcedenti μὲν. *Valckenærius* quidem edidit idem quod *Kingius*, idcirco quia ejus editionem ſequi propoſuit: ſed commentum iſtud *Kingii* de ἁ Dorico *correpto*, adeo illi non placuit, ut ex Veteribus Grammaticis *falſum* id eſſe oſtenderit, Not. 57. p. 808.

Ver. 650. λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς, ἡλίου κανὼν σαφὴς,] Diſtingui poteſt poſt ἡλίου. Sed incertum eſt quo ſenſu voces κανὼν σαφὴς ſumendæ ſint. *Barneſius*: "Poëta *jubar meridianum* Solis, quia "*canonis* inſtar Diem in æquas partes "dividit, figuratè κανόνα dicit." Mihi de *matutino tempore* potiùs, et de *ortu* Solis agi videtur, utcumque diſtinguatur; et *radius Solis* appellari forte poteſt κανὼν σαφὴς, *regula clara*, quia, orto Sole, perſpicuè et clarè dignoſcimus res quæ ante, et in tenebris, confundebantur. Animo Poëtæ eadem ἔννοια obverſabatur, cum hæc ſcripſit, et cum iſta *Bacch.* 676.

Ἀγελαῖα μὲν βοσκήμαθ' ἅρμι πρὸς λέπας
Μόχων ὑπεξήκριζον, ἡνίχ' ἥλιος
Ἀκτῖνας ἐξίησι θερμάινων χθόνα.

Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν, &c. Hæc eſt deſcriptio Matutini temporis; et hæc in *Supplicibus* videntur acta fuiſſe *ſecundo* die. Ceterùm Lectori, etiam attentiſſimo, multum et irritum negotium faceſſet ſubſequens narratio, ut nunc habet Contextus, uſque ad verſum 716.

Ver. 652. Ἔσην θεαλὴς, πύργον ἐναγῆ λαβών.] Editt. nonnullæ Ἔση. male. Ἔσην firmatur a ſenſu, et Codd. Gallicis A. B. Πύργον ἐναγῆ forte eſt ex Æſchylo *Perſ.* 466. Εἶδεν γὰρ εἶχε ναυλόχοις ἐναγῆ στρατῷ· de Xerxe, prœlium navale apud Salamina ſpectante. ubi vide Scholiaſten. Vult, *turrim ex qua proſpectus undequaque patebat*. et ita ferè *Reiſkius*, et *Heathius*; qui Æſchyli quoque locum indicat. adi Suidam et Heſychium. Male vertunt, *turrim ſacram*. Totam vero hanc narrationem de pugna et victoria Theſei, ὡς Εὐριπίδης ἐποίησεν ἐν τραγῳδίᾳ (hanc tragœdiam intelligit, et mox nominat) veram eſſe negat Plutarchus *Theſeo* p. 14. ex auctoritate plurium Hiſtoricorum. non enim *vi*, ſed *ſuaſu* et *induciis*, corpora defunctorum Theſea ait recuperaſſe. Vide ibi plura de hac re. Ab Euripide ſtat Herodotus lib. IX, 27. et Iſocrates *Panegyr.* p. 102. ed. *Genev.* 1621. Sed longe ſecus in *Panathenaïco* p. 530. ubi miram rationem reddit quare ita ſcripſerit in *Panegyrico*: ſilet ibi de loco in ſuâ *Helenæ laudatione* p. 418. ubi dicit, βίᾳ Θηβαίων θάψαι παρέδωκε, ſc. Θησεὺς: idem fere quod in *Panegyrico*; *invitis Thebanis, ſepeliendos tradidit*.

Ver. 653. Ὁρῶ δὲ φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων.] Operæ pretium fuerit, ob ea quæ ſequuntur, diſtinctè intelligere quænam ſint hæc τρία φῦλα: nempe, *Pedites*, *Equites*, et Παραβάται vel Παραιβάται, *ii qui ex curribus pugnabant*.

1. *Pedites*, ſeu *milites*: qui erant duorum generum. Primum *Cecropiæ veteres incolæ*, ſeu Αὐτόχθονες, ut opinor, χθονὸς εὐγενεῖς (vel ἐγγενεῖς) οἰκήτορες, Soph. *Oed. Col.* 760. Hi erant ὁπλῖται et τευχεσφόροι, *gravis armaturæ milites*, conſtituebant dextrum cornu: et his præerat ipſe Theſeus. tendebant ad

ripam Iſmeni fluvii. Secundum genus *peditum* ſeu *militum* erant *Parali* ſeu Paralii, populus Atticæ litoralis, ex antiqua Pandionis diviſione. hi *leviter* armati erant *haſtis*. conſtituebant *lævum cornu*. tendebant juxta *fontem Martis* ſeu Dircen. Quis huic cornu præficeretur, non dicitur, quia *pulſum* erat, ver. 704.

2. *Equites*. Hi ex utroque cornu, æquali numero, collocabantur. *Phorbas* Equitum *Dux* nominatur (ver. 680.) quia *vincebat*, ver. 694.

3. Παραβάται, ſeu Παραβάται, (ἐπεμβάται ver. 585. 685.) pugnatores *ex curribus*. Hi conſtituebantur ad *Sepulcrum Amphionis*. De eorum *Duce* ſiletur, quia nihil præclarum, et quod ad victoriam eximiè conferret, ab his geſtum memoratur. De his vide Doctiſſ. *Oudendorpium* ad Thom. Magiſtrum, V. Ἐπίκωποι, p. 348.

Hæ tres partes exercitûs Theſei recenſentur ſupra in duobus Iambis, ver. 585.

Πάνʼ ἄνδρʼ ὁπλίτην, ἁρμάτων τʼ ἐπεμβάτην,
Μοναμπύκων τε φάλαρα &c.

Locutiones aliquot jam explicandæ. Στρατευμάτων hic forte ſignificare poteſt *cœtuum*, ut ſupra monui ad ver. 601. non enim erant *tres* exercitus, ſed *unus* tantùm, ex diverſis στρατεύμασι, ſeu hominum *cœtibus* et collectionibus. ſic στρατὸς apud Sophocl. *Trachin.* 808. et *Electra* 751. Pindar. *Pyth.* X. Æſchyl. in *Eumen.* 569. 572. Vide Ammonium V. Στρατὸς.

Τεταγμένης δεξιὸν κέρας (ver. 657.) poteſt eſſe, vel, καὶ δεξιὸν κέρας: vel δεξιὸν κέρας poteſt eſſe appoſitivum ad ὀιχήτορας.

Creontis vero, ſeu Thebanorum exercitus, eodem planè modo quo Theſei, erat inſtructus, cum *duobus cornibus*, et *equitibus*, et *curribus* oppoſitis invicem τοῖς Theſei.

Ver. 654. ἐκτείνοντ᾽] Ἐκτεινούσας *Reiſkius*. ἐκτείνουσα eſt, ut puto, ἐκτείνουσα ἑαυτὸν, *extendentem ſeipſum*, i. e. ἐκτεινόμενον, *extenſum*. nam ἐκτείνουσας, opinor, eſt mendum preli, pro ἐκτείνουσα.

Ver. 655. ὡς μὲν ἦν λόγος,] Idem, ὧν τις ἦν λόγος, *eos, qui aliqua eſſent auctoritate præditi*. Sed *Heathius* vertit, *ut ratio* (*bellica* ſcilicet) *requirebat*. Ego verterem, *ut quidem dicebatur*, vel *ferebatur*, cum *Cantero*. ſic *Iphig. Taur.* 532. ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος· et mox 534. ἔστι δ᾽, ὡς λόγος. Vult, *ut dicebant ſpectatores*. nam ipſe, ſervus Capanei *Argivi*, Theſeum et res *Atticas* ignorabat. rectè igitur dicit, ὡς μὲν ἦν λόγος, *ut ſermo erat*, decorum ſervans.

Ver. 657. συν αὐτῳ] Cod. A. συν αὐλῳ. Verſu antecedenti, pro Αὐλὸν τ᾽ ἄνακτα, *Reiſkius* Αὐλὸν δ᾽—

Ver. 659. Αὐλὸν δὲ Πάραλον ἑστολισμένον
δορὶ
Κρήνην παρ᾽ αὐτὴν Ἄρεος ἱππότην ὄχον
Πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον.
Ἴσως ἀριθμὸν. ἁρμάτων &c.] Ita vulgo editur hic locus. Duæ magnæ difficultates in hac Narratione, et de quibus ſilent Interpretes, ſunt, de *lævo cornu* exercitûs Theſei, et, de *Equitibus*. nam *lævum cornu* hujus exercitûs dicitur *inclinatum* fuiſſe v. 705. et tamen nulla hujus cornu mentio eſt in hac deſcriptione et diſpoſitione exercitûs. Neque cum *Equitibus* melius actum, qui hic nulli comparent, niſi quod ver. 660. in Verſione dicatur, " Apud ip-
" ſum fontem Martis *equeſtrem currum*
" Ad extremas exercitûs partes (i. e.
" ad latera) collocatum." Atqui *equeſtris currus* (ἱππότης ὄχος) non ſignificat *equites*, quibus nihil erat cum *curribus*, qui erant diſtincta hujus militiæ pars, et ſeorſum deſcribuntur ver. 662. ἁρμάτων δ᾽ ὀχήματα &c. Euripidis ſcripturam hoc modo, opinor, reſtitueris:

Καὶ

Καὶ τὰς σὺν αὐλῷ, δεξιὸν τέλαγμένας
Κέρας, ϖαλαιὰς Κεκροπίας οἰκήτορας·
Λαιὸν δὲ, Πάραλον, ἐϛολισμένον δορὶ,
Κρήνην ϖαρ' αὐλὴν Ἄρεος· ἱππότην δ' ὄχλον
Πρὸς κρασπέδοισι ϛραλοπέδα τέλαγμένον,
Ἴσας ἀριθμόν· ἁρμάτων δ' &c.

ϖαλαιὰς pro ϖαλαιᾶς ſcribo: quo pacto vitabitur concurſus quatuor vocum in ας exeuntium: vide *Ion.* 737. Λαιὸν pro Αὐλὸν, ex frequenti mutatione literarum Α et Λ ob ſimilitudinem; ſed præcipuè ex ſenſu, qui poſtulabat λαιὸν κέρας cum præceſſerat δεξιὸν κέρας, ut *Iphig. Aul.* 289. Δεξιὸν κέρας Πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε. infra hac Fab. ver. 704. ἔκλινε γὰρ κέρας τὸ λαιὸν ἡμῶν, &c. et ita *Reiſkius*, Λαιὸν pro Αὐλὸν.

Πάραλον pro Παράλας vel Παραλίας, ſingularis pro plurali, ut obſervat Cicero *De Orator.* III, 42. et Quinctilianus IX, 3. ad iſtud Virgilii *Georg.* III, 346. *Haud ſecus ad patriis acer* Romanus *in armis:* pro *Romani.* ἐναυμάχησε τῷ Τυρίῳ, pro τοῖς Τυρίοις, Herodot. II, 161. Apud omnes exempla inveniuntur. De Πάραλοι vel Παράλιοι vide Steph. Byzant. in Voce, et in Ἀκλή. infra habebimus Παραλίων. *Reiſkius* quoque pro populo aliquo Attico Πάραλον accipit. Ἐϛολισμένον δορὶ, *ornatum* (i. e. *armatum*) *haſtâ.* ſic *Hecub.* 1163. Polymeſtor vocat κάμακα, *haſtile*, ϛόλισμα ſuum: et naves *inſtructæ* et *armatæ* dicuntur νῆες ἔϋ ϛολισμέναι *Iph. Aul.* 255. *Ægis*, quam geſtabat Pallas, appellatur ejus ϛολὴ, *Ion.* 996. vide et *Herc. Fur.* 465. *Reiſkius* legit ἐϛιχισμένον, *in ſeries diſpoſitum.* Locutionem κρήνην ϖαρ' αὐλὴν, ſeu αὐλὸς emphaticum, illuſtravit *Pierſonus* Veriſimil. II, 9. p. 245. Eam habet et Herodotus VIII, 39. ϖαρ' αὐλὴν τὴν ὁδὸν: et Noſter ſæpe, ut ver. 1207. 1212.

Ἱππότην δ' ὄχλον, *turmas verò*, ſeu *equites*. *Scaliger* quoque conjecerat ὄχλον: et ita notabatur in Vet. Exemplari cujus meminit Cl. *Barneſius*. Inſerui δ' connexionis gratiâ. *Androm.* 759. ἱππικῇ τ' ὄχλῳ. *Iph. Aul.* 191. Ἵππων τ' ὄχλον ἰδέσθαι· non, Ἵππων ὄχλον τ', ut nunc legitur. in quo dramate ver. 599. pro ὄχων *Ald.* et duo Codd. *Paris.* habent ὄχλων. vide quæ notavi ſupra ad ver. 411. In Rheſo 312. ὄχλῳ γυμνὴς, ut ἱππότης ὄχλῳ· et ϛραλὸν ἱππότην Plutarchus in *Æmil.* p. 259. E. Ceterùm ὄχλον — ἴσας, quia ὄχλον *plures* exprimit, ut in iſto D. Joann. VII, 43. ὁ ὄχλος οὗτος — ἐπικαλάραλόι εἰσι. Sed et κράσπεδα eodem ſenſu utitur Xenophon Ἑλλην. III. p. 489. D. *Reiſkius* mecum diſtinguit poſt Ἄρεος, et legit ἱππότην δ' ὄχλον. *Heathius* vero retinet ἱππότην ὄχον, et vertit *turmam equeſtrem.* Proprie ſignificat, inquit, *vehiculum equeſtre*, metonymice pro *equitibus, qui equis vehuntur*, ut ἁρμάτων ὀχήμαλα in ver. 662. denotat *currus bellicos.* "Ὀχλον ideo etiam minus ſententiæ convenit, inquit, quod ſemper, ut opinor, *confuſionis* rationem quandam conjunctam ſuggerit." Non eſt ita. vide Æſchyl. *Perſ.* 960. Noſtrum *Oreſt.* 882. Act. Apoſt. VI, 7.

Nihil jam accuratius aut planius hac Theſei Diſpoſitione. relegas, ſi opus ſit, quæ ſcripta ſunt ad ver. 653. Quando autem Euripides memorat ἱππότην ὄχλον, iterum forte loquitur ex more ævi ſui. non enim certum eſt homines *ex equis* pugnaſſe tempore Theſei.

Ver. 663. σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος.] Magis Poëticum σεμνοῦ Ἀμφίονος. ita Æſchyl. Ἑπλ. ἐπὶ Θήβ. a *Brodæo* citatus: Τύμβον ϖαρ' αὐλὸν διογενοῦς Ἀμφίονος. ubi notat Euripidem multa ſumſiſſe ex iſta Æſchyli Tragœdia.

Ver. 665. ὅπιθεν θέμενος, ὧν ἔκειτ' ἀγὼν.] Cod.

Cod. A. οπιδε. quod minorem pronunciationi moram injicit. ob quam rationem verſu 664. mallem πρόδε quàm πρόδεν. et ſic video edidiſſe *Barneſium*, non dicentem unde. Ὧν ἔκειτ' ἀγὼν, i. e. αὐλὸς περὶ ὧν ὁ ἀγὼν ἦν. plenè Sophocles *Ajac.* 954, ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι. nam κεῖμαι, ut cetera Verba *geſtûs*, ſignificat *ſum*: ut *Hecub.* 16. γῆς ὄρθ' ἕκειθ' ὁρίσματα, *urbis recta erant mœnia.* ubi nihil mutandum erat. ſic Herodotus VII, 198. ἄλλῳ πολεμὸς, τῷ ὄνομα κεῖται Δύρας· *jacet*, i. e. *eſt.* Athenæus I, 11. init. τοῖς ἐν ἀξιώμασιν ἥρωσι κειμένοις, i. e. ὄσι, *heroïbus in dignitate exiſtentibus*, vel *conſtitutis.* Ariſtoph. *Ran.* 637. De ὄπιδεν ita Mœris Atticiſta: Καλόπιν, Ἀτλικῶς· ὄπιδεν, Ἑλληνικῶς. quàm verè, hic locus et multi alii Atticorum monſtrant.

Ver. 666. Ἱππεῦσί θ' ἱππῆς] Codd. A. C. ἱππης. quod Atticum eſt. ſic βασιλῆς Soph. *Ajac.* 190. 393. Æſchyl. *Perſ.* 23. 44. πορθμῆς Ariſtoph. *Eccleſ.* 1078. vide *Av.* ver. 490. 491. et paſſim.

Ver. 669. Σιγᾶτε, λαοί· σῖγα, Καδμείων σίχες,] Eadem fere Formula *Hecub.* 530. Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔσω λεώς· Σίγα, σιώπα. et ita Servator noſter ad mare, Marc. IV, 39. Σιώπα, πεφίμωσο.

Verſu 670. ἥκομεν μέτα eſt μεθήκομεν, *petitum venimus*, ut *Phœn.* 1339. ed. King. *Alceſt.* 47. Ariſtoph. *Eccleſ.* 530. Ἥπερ μεθῆκέ μ'. ubi cl. *Kuſterus* abſque cauſſa, opinor, maluit μεθῆλθέ. Herodotus ſæpe voces ita dividit. Vide doctiſſ. *Valckenær.* ad *Phœniſſ.* 1327, 28.

Ver. 672. τεῖναι φόνον.] Non puto opus eſſe *Canteri* θεῖναι, neque *Scaligeri* φόβον. *Hecuba* 262. Ἐις τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον; ubi Schol. ἀνὶ τοῦ, ἐπάγει. Vertitur ibi *intendit*. Heſychius: Τείνειν· ἀποδιδόναι. quæ tamen videtur eſſe explicatio τῷ τίνειν potiùs quàm τείνειν. Vertunt hic τεῖναι φόνον *ulciſci necem.* rectius videretur *inferre* vel *intendere.* τείνειν φόνον forte poteſt eſſe φονεύειν, ut τείνειν ὁδὸν paſſim, ὁδεύειν. In *Medea* ver. 201. τείνουσι βοὰν, vel idem quod, vel paullo plus quàm Verbum βοᾶν. vertunt, *intendunt vocem:* Scholiaſtes, ᾄδουσι μετὰ τόνου. *Reiſkius* conjicit, δεόμενοι καινῶν φόνων. *Heathius*, τεῖναι φόνον, *intendere cædem:* et remittit ad locum *Hecubæ* ſupra citatum.

Ver. 674. ποιμένες δ' ὄχων] Ut ποιμένες λόχων *Phœniſſ.* 1147. ubi vid. *Valckenær.*

Ver. 676. Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους,] *Agentes autem currus viciſſim ultra ordines alii aliorum.* Sic vertitur. Quamobrem vero hoc facerent, aut quid ſibi velint hæc verba, ſane non intelligo, ſi Conſtructio ſit πέραν ἀλλήλων, et vera Verſio, *viciſſim ultra ordines alii aliorum.* Sed non eſt ita, opinor; neque Conſtructio eſt πέραν ἀλλήλων, ſed διελάσαντες ὄχους ἀλλήλων, *cum egiſſent currus ſuos invicem:* et πέραν eſt Adverbium (non Præpoſitio) *ultra, ulterius, ex ſtatione priori:* hoc eſt, quum utraque pars (Athenienſes et Thebani) currus ſuos egiſſent et promoviſſent propiùs ſibi invicem, depoſuerunt ex curribus parabatas, qui ſtatim pugnam commiſerunt haſtis et enſibus. poſt quod, aurigæ quoque diſceſſerunt ad ſui generis pugnam, nempe, miſſilibus. Idem eſt ac ſi dixiſſet, ἀμφότεροι δὲ πέραν διελάσαντες ἑαυτῶν ὄχους: qualiter ſcripſiſſet, opinor, ſi metrum permiſiſſet. Heſiodus ita exprimit, *Scut. Herc.* 372. Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους. *Heathius:* " Pro πέραν mallem, cum viro " quodam docto, πέλας."

Ver. 677. Παραιβάτας ἔσησαν] Ultima Accuſativi pluralis in prima Declinatione

clinatione Simplicium, Tragicis longa eſt: ut *Heraclid.* 141. δραπέτας. hoc dramate 870. οἰκέτας. ſic ναύτας *Oreſt.* 368. δεσπότας *Alceſt.* 304. Quæ noto, quia brevis eſt in carmine *Tyrtæi* apud Plutarchum *Lycurg.* p. 43. D. δημότας ἄνδρας, ad finem hexametri. Vide *Dorvill.* ad Chariton. p. 785. Scholiaſtes vero Ariſtoph. ad *Nubes* 28. dicit Theſei inventum fuiſſe, ut ὁπλίτης currum inſcenderet unà cum παραβάτῃ, et ex eo pugnaret.

Ver. 679. Ἥλυε ἐς ἀλκὴν ἅρμα ἐς παραβάτας.] Non puto hæc poſſe intelligi. Diſtinguo, Πῶλυε ἐς ἀλκὴν ἅρμα. ἐς παραβάτας Ἰδὼν δὲ Φόρβας &c. i. e. Φόρβας δὲ, ἐσιδὼν παραβάτας &c. Vide Notam proximè ſequentem, et Verſionem præcedentis versûs. Ἰδὼν ἐς παραβάτας, ut βλέψασα εἰς γραῦς, ver. 8. ἰδέσθω ἐς ὕβριν Æſchyl. Ἱκέτ. ver 109. ἐς τί βλέψασα, Sophocl. *Electr.* 893. πρὸς κατιγνήτην ἰδὼν, *Phœniſſ.* 1464. Homer. Iliad. Δ, 81. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.

Ver. 681. ἁρμάτων ὄχον,] Cod. A. ων ον οχον. C. οχων. Forte, ἁρμάτων τ' ὄχλον, i. e. ὄχλησιν, ut ap. Xenophont. *Hiſt. Græc.* IV. p. 523. C. Senſus eſt: Phorbas vero, Dux equitatûs Attici, et Duces itidem equitatûs Thebani, cum intuiti ſunt confuſionem curruum, et παραβάτας congreſſos jam et prœliantes, Ipſi quoque prœlium commiſerunt. *Reiſkius* interpretatur ὄχον per ὁρμὴν, et mecum diſtinguit poſt Ἐρεχθείδαισιν. cogitavit quoque de ἁρμάτων ὄχμον, *ſeriem curruum. Heathius* quoque eodem modo diſtinguit.

Verſ. 682. pro καὶ ἁρπαλὲν uſitatior ſcriptura eſt κἀφαρπάσαν.

Verſ. 684. λεύσσων δὲ ταῦτα, κ' οὐ κλύων &c. Similia ſunt Æſchyli *Perſ.* 266. Καὶ μὴν παρών γε, κ' οὐ λόγῳ ἄλλων κλύων &c. et Sophoclis *Trachin.* 739. Αὐλὸς— διεθορκὼς, κ' οὐ καλὰ γλῶσσαν κλύων· ubi nunc legitur, καὶ καλὰ γλῶσσαν. quod tamen defendi poteſt; licet κ' οὐ verius exiſtimem: vide quæ præcedunt.

Verſ. 685. pro ἐπεμβάται Cod. A. επιβαλαι, ab explicatione ſupra vocem ſcriptâ.

Ver. 689. Ἢ τὰς ἄνω τε καὶ κάτω φορεμένας
Ἱμᾶσιν αἱμαλόῤῥοις φοινίᾳ ῥοᾷ,
An qui ferebantur ſurſum et deorſum,
Fluxus ſanguinis purpurei in loris,] *Fluxus ſanguinis qui ferebantur ſurſum et deorſum in loris*, Prodigium foret. Neque ad hunc tamen Senſum qualemcumque perveniri potuit, niſi omiſsâ in Verſione copulâ τε in verſu ſecundo. Saniori mente ſcripſit Euripides,

Κόνιν προσαιέλλεσαν, ὡς πολλὴ παρῆν·
Ἢ τὰς ἄνω τε καὶ κάτω φορεμένας
Ἱμᾶσιν· αἱμαλόῤῥοις φοινίᾳ ῥοαῖς,
Τῶν μὲν πιλνόντων, &c.

In unoquoque commate repetendum eſt πότερα εἶπω: Utrum referam *pulverem, quantus eſſet: an* referam *eos qui ſurſum et deorſum jactarentur in loris* implicatos: *an* referam *fluxus ſanguinis* &c. τε in ultimo verſu idem eſt quod ἤ, *aut*, ut ſæpe in noſtro et omnibus, et ut in Latinis *que* pro *aut*, quod non rarò ſine cauſſa mutatur in *ve*. Ceterum hæc *jactatio* et *implicatio* in *loris*, ſæpe accidebat agitatoribus qui curribus exciderant. *Hippol.* 1236. Αὐλὸς δ' ὁ τλήμων ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς &c. et mox, ἐκ δεσμῶν λυθεὶς Τμηλῶν ἱμάντων &c. et Oreſtes in Sophoclis *Elect.* 748. Καὶξ ἀνιύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσετο Τμηλοῖς ἱμᾶσιν. et paullo poſt, Φορέμενος πρὸς ἕδας, ἄλλοτ' ἀρωῦ Σκέλη προφάινων· *Illiſus modò terræ, modò in cœlum Crura protendens.* Hæc eſt illa *jactatio ſurſum et deorſum in loris*; non *ſanguinis*, ſed *agitatorum* curulium. Sed præcipue in confuſione prœlii hoc accidit. cujus rei multa ſunt exempla

exempla in Poëtis. Pro ῥοὰς Codd. Gall. ροαις. perperam, opinor. *Reiſkius* legit, τὰς φορεμένας ἱμάντας. aut aliàs dicendum putat verſum unum deeſſe. *Brodæus*, ἰκμᾶσιν, *fluxu*. *Heathius* mecum legit, et exemplum *Hippolyti* profert.

Ver. 692. Ἐις κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιςώντων,] Quos *Phœniſſ.* 1155, 1156. vocat forte κυβιςητῆρας ἐς ἕδας ἐκνενευκότας. nunc ibi legitur ἐκπεπνευκότας. vide Lycophronem, citatum doctiſſimo *Valckenærio* ad iſtum locum *Phœniſſarum*, et Homerum. Quod hîc eſt ἐκκυβιςᾶν πρὸς γῆν, ibi forte eſt, κυβιςητῆρας ἐκνεύειν ἐς ἕδας.

Ver. 694. Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν,] Ex hac deſcriptione putares Creontis equitatum *victorem* ſuiſſe. ſed erat prorſus contra. Lego, Νικέντα δ' ἵπποις: et mallem ὡς ὑπείδεθ' ὃν στρατὸν Κρέων· (licet hoc ultimum, ὃν, non neceſſarium ſit: *Phœniſſ.* 1204. ed. King. et mox ver. 699.) *Creon autem ut vidit* ſuum *exercitum equis victum*. nam *Creontis* equitatum aliquid mali paſſum fuiſſe certum eſt, quia Ille cæteras ſuas copias adiit *priuſquam animis concíderent*, viſo nempe hoc equitatûs infortunio. vide et ver. 708. ubi τὸ νικῶν τῆτο Theſei, confirmat hanc emendationem. Verſu præcedenti, βίον conſtruendum eſſe cum ἐκκυβιςώντων cenſet Cl. *Reiſkius*. nam "ἐκκυβιςᾶν τὸν "βίον eſt, inquit, *vitam ſaltu præcipiti* "*et rotatorio expellere*." Ambigua ibi eſt ſignificatio præpoſitionis πρὸς. πρὸς ἀγαῖσιν ἁρμάτων denotare poteſt *cauſſam*, ut πρὸς δόλῳ Κλυταιμνήστρας, *Electra*, 9.

Ver. 695. Κρέων γε, τενθένδ' &c.] Inſcitè poſita videtur particula γε. Omnes Codices, Κρεων το ενθενδ'. quod erat, Κρέων, τό γ' ἐνθένδ' &c. multo melius quàm vulgata Ἰτέαν *haſtam* vertit *Barneſius*, opinor ob χερὶ. *ſcutum*, Brodeus: *clypeum*, Canterus et Heathius, qui exempla profert ex *Troad.* 1193. et *Cyclop.* ver. 7. Theocritus Idyll. XVI, 79. Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν.

Verſ. 696. ξυμμάχοις idem exprimit hic quod συμπαλαχθέντες δορὸς ver. 648. *commilitones*.

Ver. 699. Καὶ συμπαλάξαντες &c.] Hæc de Thebanis clarè dicuntur: ſed duobus Iambis præcedentibus, de Theſeo agitur, ſine ulla nota tranſitionis. Euripidis ſolitam perſpicuitatem et connexionem hic deſidero: et ſuſpicor duos iſtos verſus præcedentes, de Theſeo, Καὶ μὴν τὰ Θησέως, et, Ἀλλ' ἴετ' εὐθὺς, poni debuiſſe infra, poſt vocem ἰσόῤῥοπον ver. 706. ubi locum ſuum optimè tuebuntur. Poſtquam enim his et ſequentibus, uſque ad verſum 707, peregerat de Creonte et Thebanis, tranſit ſtatim ad Theſei et Athenienſium res narrandas: diſtinctim, prout oportuit, de utroque: quæ in Contextu jam confunduntur. Admodum probabile hoc mihi videtur: et ita conjungerem,

Χωρεῖ, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν·
Οἱ, συμπαλάξαντες μέσον πάντα στρατὸν,
Ἔκλεινον, ἐκλείνοντο.

Οἱ mutatum videtur fuiſſe in Καὶ ab interpolatore, poſtquam duo iſti verſus de Theſeo iſtuc perperam ingeſti fuiſſent: poſt quod, δὶ nequaquam intelligi potuit; καὶ, male quidem, ſed aliquanto meliùs quàm δὶ. Sententiæ huic non abſimilia habet Xenophon *Hiſt. Græc.* lib. IV. p. 519. D. Καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας, ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκλεινον, ἀπέθνησκον. ubi putaſſem Xenophontem ſcripſiſſe ex ſenſu ἐμάχοντο, ἐώθων, ἐωθοῦντο, &c. niſi vidiſſem Longinum περὶ Ὕψ. ſect. 19. citare ſic ut eſt in Vulgatis. Sed et ſic, ita puto ſcripſiſſe, cum in *Cyropædia* lib. VII. p. 178. D.

D. invenio, καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο· ἐώθουν, ἐωθοῦντο· ἔπαιον, ἐπαίοντο.

Ver. 702. Θεῖν. κἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ.

Ad concurrendum: Erechthidis autem Cadmea *reſiſtebat haſta.*] Ne minima quidem connexionis ſpecies his ſubeſt. Obvium erat, Θεῖν, κἀντερείδειν &c. ante viſos Codices A. B. qui habent ἀντερειδε pro κἀντέρειδε. Lego ſine ulla mutatione,

κἠ παρηγσύων
Κέλευσμον ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ ϛοῇ,
Θεῖν', ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ.

vide Verſionem. Iſta, Θεῖνε, ἀντέρειδε, ſunt verba Thebanorum ſeſe mutuò adhortantium. Sic Auctor *Rheſi* 675. ϛάλλε, ϛάλλε, Θεῖνε, θεῖνε. Παρηγσύων eſt vox militaris. vide Xenophon. Ἑλλην. IV. p. 516. A. et Ἀναβ. VI. p. 385. C. p. 408. A. Plutarch. *Arato* p. 1040. F. De ἐρείδειν vide *Kuſter.* ad Ariſtoph. *Nub.* 1378. et *Caſaubon.* ad *Equit.* 624.

Ibid. τοῖς Ερεχθείδαις] Articulus nonnunquam præfigitur Nominibus propriis apud Tragicos, ut hic, et ver. 27. τὸ Ἄργ☉, et ver. 185. ταῖς Ἀθήναις, ver 526. τὰς Ἀθήνας. Suffecerit pro omnibus Sophoclis *Oedipus Tyrannus.* ὁ Ζεὺς ibi, et ὁ Ἀπόλλων ver. 506. ὁ Λαΐ☉, ver. 566. 748. τῆς Κορίνθ, 955. 974. τὸν Ὄλυμπον, 1107 τὸν Λαΐον, 759. Et ita apud ceteros, per omnes Numeros et Caſus, excepto Dativo Singulari, in quo rariſſimè invenio Articulum apud Tragicos, ante Nomen proprium: caſúne, an conſulto, neſcio. Unum eſt exemplum *Phœniſſ.* 799 τῇ Ἐυλαβείᾳ: ubi pro *Dea* ſeu *perſona* ſumenda eſt ἡ Ἐυλάβεια. Multo tamen ſæpius et libentius Articulum omittunt ante Nomina hujuſmodi. unde leviter reſtitui poteſt *Iphig. Taur.* 1439. τόν τ' Ἐριννύων χόλον Φεύγων &c. pro τῶν τ'. nam in iſto Dramate Ἐριννύες pluries nominantur, et ſemper ſine Articulo. Hæc notavi, quia a Viris Doctiſſimis obſervatum vidi, Nominibus propriis Articulum non præfigi a *Tragicis.* Si addidiſſent, *ſæpius*, conſenſiſſem: eundem conſenſum præbiturus, ſi dixiſſent *Comicos* nonnunquam *omittere* Articulum ante Nomina Appellativa: quod illi negant; ego verum eſſe ſcio. Ratio hujus omiſſionis eſt, opinor, quia Tragici Veterem Atticam loquelam ſequebantur, in qua Articuli ſæpiſſime non exprimuntur, ut ex Herodoto videre licet.

Ver. 705. δεξιὸν δ' ἠσσώμενον Φεύγει τὸ κείνων·] Hoc nimis abſurdum eſt. nam *dextrum* cornu Thebanorum opponebatur, ſicut neceſſe erat, *ſiniſtro* Athenienſium; et hoc *dextrum* cornu eorum *inclinavit* ſiniſtrum Athenienſium. quomodo igitur *vincebatur* et *fugiebat* idem *dextrum* cornu, prout hic narratur? Lego, mutatâ unâ literâ, δεξιοῦ δ' ἠσσώμενον Φεύγει τὸ κείνων· ſcilicet a *dextro noſtro* cornu *ſiniſtrum* eorum pellebatur: unde ἀγὼν erat ἰσόῤῥοπ☉, (ver. 706.) nempe, utriuſque exercitûs *ſiniſtro* cornu profligato. non tamen ſtrictè ἰσόῤῥοπ☉, ſed eatenus tantùm quod ad *pedites.* nam *equitatus* Creontis jam ante (ver. 694.) victus fuerat. Δεξιοῦ ἠσσώμενον ut γυναικὸς ἡσσώμεν☉, *Alceſt.* 697. et *Hecub.* 1259. Aliter hæc explicat *Heathius*, retenta lectione vulgari.

Ver. 707. Κἀν τῷδε &c.] Ante hunc verſum inſererem duos iſtos Iambos de Theſeo, qui nunc inopportunè collocantur in medio narrationis de rebus Creontis, verſ. 697, 698.

ἦν δ' ἀγὼν ἰσόῤῥοπ☉.
Καὶ μὴν τὰ Θησέως ἐκ ὄκνῳ διεφθάρη·
Ἀλλ' ἴετ' εὐθὺς λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα.

Κἀν τῷδε τὸν ϛρατηγὸν αἰνέσαι παρῆν·
Οὐ γὰρ &c.

In hac quoque re imperatorem erat laudare: Non enim ſolùm &c. Quanto magis cogito, minus dubito de hac reſtitutione. Nihil tamen in Contextu mutare debui. Τὸ νικῶν τῆϛ' (ver. 708.) eſt κατὰ τὸ νικῶν τῆϛο, *in hac parte victrici.*

Ver. 710. Ἔῤῥηξε δ' αὐδὴν] Frequens locutio, vel ἔῤῥηξε φωνὴν, Clem. Alex. *Pædag.* II, 1. p. 172. ut *rumpere vocem* Latinis.

Ver. 712. ὄιχεται τὰ Παλλάδ@.] Peritè τὰ Παλλάδ@, potiùs quàm τὰ Κεκροπιδῶν, quod verſus admiſiſſet. nam fortius argumentum et incitamentum illo ævo videri poterat res *religionis* quàm res *civilis*, τὰ Ἀθηνᾶς quàm τὰ Ἀθηναίων.

Ver. 713. Θάρσ@ δ' ἐνῶρσε ϖαντὶ Δαναϊδῶν ϛρατῷ.

Fiduciam vero indidit toti exercitui Danaïdum.] Quiſquis cum cura legerit, neceſſe erit ut hic quoque hæreat in voce Δαναϊδῶν, quâ ſignificantur *Argivi*, propriè: vide *Oreſt.* 874. 930. Fragm. *Archelai* p. 456. ed. Barn. et *ter*, neque unquam aliter, in hac Fab. ver. 130. 1190. 1220. Jam vero *nulli* erant Δαναΐδαι ſeu *Argivi* in hoc Theſei exercitu. Reſtat ut Δαναϊδῶν idem ſit quod Ἑλλήνων, *Græcorum*, ut ap. Eurip. *Iph. Aul.* 337. 352. *Troad.* 447. et alibi paſſim. Sed neque hoc recte procedet, et *nimium* dicet. nam *Thebani*, hoc ſenſu vocis, erant Δαναΐδαι ſeu Ἕλληνες, æque ac *Athenienſes*, vel *Argivi*: adeo ut hæc Theſei Oratio *indidiſſet fiduciam* hoſtibus ſuis, *Thebanis*, æquè atque militibus ſuis *Athenienſibus*. Hæc præfanda erant, ut ſolenne facinus Interpolatorum hic perſpiceres, qui contra Hiſtoriam, et Senſum, ſubſtituerunt Δαναϊδῶν pro voce minus ſibi notâ, Παραλίων. Hi enim *Paralii*, ut ſupra notavi ad ver. 653, 659, conſtituerunt *lævum cornu* in exercitu Theſei; et hoc cornu a Thebanis *inclinatum* erat ver. 705, 709. et *hic* a Theſeo reſtitutum. neque alia eſt vox præter Παραλίων quæ huic loco et veritati convenire poteſt. De hujuſmodi mutationibus in Nominibus propriis vide doctiſſimum *Dorvillium* ad Chariton. p. 606. 607. ubi pro Ὀθρυάδα nunc legitur Μιθριδάτα.

Ver. 715. Ὁμᾶ τραχήλας, κἀπιχείμενον κάρα
Κωέας θερίζων,] Vertunt, *Simul colla, et inſertum caput Galeæ demetens.* Scholion *Brodæi* eſt: κωΐας] *e galea demetens.* Intellexit ἐκ ante κωέας, quam vocem et Ille et Interpretes acceperunt pro ſecundo caſu numeri ſingularis, qui fuiſſet κωΐης, non κωέας, quod Doricum eſt. neque bene vertunt ἐπικείμενον κωέας, *inſertum galeæ.* κωέας eſt Accuſativus pluralis, a recto κωέη: et κάρα ἐπικείμενον (Singularis pro Plurali) κωέας, eſt, *capita quæ galeas impoſitas habebant*, locutione elegantiſſimâ. ſic τραγῳδοὶ ἐπικείμενοι κράνη, *tragœdi qui impoſitas habent* (geſtant) *larvas*, apud Lucian. *De Gymnaſ.* p. 285. ed. *Græv.* Idem *Navigant.* p. 493. ἡ πρύμνα χρυσῆν χηνίσκον ἐπικειμένη, *puppis quæ anſerculum aureum impoſitum habebat.* et ita *Adv. Indoct.* p. 384. κιθάραν ἔχων ξυλίνας κόλλοπας ἐπικειμένην· *citharam habens cui imponebantur verticilla lignea:* i. e. cujus verticilla erant lignea. Herodianus lib. V. cap. XI. de Heliogabalo: εἰς εἶδ@ τιάρας ϛεφάνη ἐπικειμέν@· *impoſitam habens* (i. e. geſtans) *coronam in ſpeciem tiaræ formatam.* In Edit. Oxon. 1704. quæ ſola eſt ad manus, ſic legitur, non ϛεφάνην, quemadmodum oportuit, opinor. Homerum forte in animo habuit Noſter,

Iliad.

Iliad. Ξ. 497. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε Αὐτῇ σὺν πήλικι κάρη. Ejuſdem rationis eſt iſtud Virgilii, *flores inſcripti nomina regum:* et multa talia apud Latinos poëtas.

Ver. 717. κἀποδαυλίζων] Placet conjectura Eruditorum, pro ignorabili hac voce reponentium κἀποκαυλίζων, a καυλὸς, *caulis:* ut ſenſus ſit, *et truncos demetens.* Ariſtoph. Ἱππ. 822. τὰς καυλὰς Τῶν ἐυθυνῶν ἐκκαυλίζων. ubi Scholiaſt. notat metaphoram eſſe ab iis qui *caules olerum defringunt.* Thycydides citatur in Lexicis: qui locus eſt II, 76. ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. De θερίζων hoc loco vide Cl. *Sallier.* ad Moerin Atticiſt. V. Ἀμᾶν, et Noſtrum *Oreſt.* 128.

Ver. 720. Κἄκρυσα χεῖρας.] Ut ille apud Ariſtoph. *Plut.* 739. Ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς. Ἔτεινον, ſc. ὁδὸν, *tendebant* iter. ſic *Iph. Aul.* 420. Ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, intellige ὁδὸν. Ariſtoph. *Theſmophor.* 1217. φεύξει γὰ τενεῖς Ὡς τὴν γυναῖκα.

Verſu 723. deerat δὲ in Editt. multis poſt παρὸν. eam habet *Barneſius*, et Codd. A. B. quin et *Ald.* et *Hervag.* quæ ambæ pro παρὸν non recte παρὼν.

Brunck in A. Ver. 728. ὃς πράσσων καλῶς,] Pro ὃς Cod. A. ὁν, male. Idem pro θ' eodem verſu, habet δ'. Docemur autem (ut hoc obiter moneam) primam Syllabam Adjectivi καλὸς, (et conſequenter Adverbii καλῶς) *ſemper brevem* eſſe, ut hoc loco, Atticis. Sed quid fiet de hoc verſu *Philoctetis* Sophoclei, ver. 1420. Ἃ σοί τε κἀμοὶ κᾶλ' ὁρῶ τελέμενα. *Quæ tibique et mihi video honeſta futura, ſi fiant.* hic certe longa eſt. unde patet in Fragment. Euripid. ex *Incert. Tragoed.* ver. 105. p. 507. Σὺν μυρίοις τὰ κᾶλὰ γίγνεται πόνοις, non neceſſe eſſe ut legatur Σὺν μυρίοισι. et *Iphig. Aulid.* ver. 21. Τᾶτο δέ γ' ἐσὶ τὸ κᾶλὸν σφαλερὸν, nihil variant exemplaria, tametſi καλὸν in verſu præcedenti primam habet brevem, ut in noto iſto Theocriti, τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται. Quod ſi probari poteſt primam hujus vocis apud Atticos *neceſſariò* eſſe *brevem*, neceſſe quoque erit ut hæc omnia, et multo plura, mutentur. ſed caveamus ab *Hypotheſibus*; quæ cum in *Sacris*, tum in *Humanioribus Literis* peſſimi ſunt effectûs. *Clarkius* quidem ad *Iliad.* B. 43. ſcribit: "In "ſermone Attico vox καλὸς Sopho- "cli, Euripidi, et Ariſtophani *innu-* "*meris* in locis (neſcio an non in Om- "nibus) *corripitur.*" Hæc auctoritas ſufficit Hypotheſin ſectantibus, ut prima in καλὸς Atticis *ſemper* brevis edicatur, utque hæc omnia ſtatim emendentur. Multa hypothetica poſſem commemorare in quibus eodem modo proceditur, et Auctoritas alicujus *affirmantis*, ſubſtituitur loco Argumentorum et Exemplorum. unius ſolummodo mentionem faciam; iſtius nempe, quod a pleriſque traditur, *Atticos nunquam omittere verborum Augmentum*, id eſt, nunquam ſcribere τύπλον pro ἔτυπλον. quod falſiſſimum eſſe multis exemplis probari poteſt. vide *Bacch.* 766. Νίψαντο δ' ἅιμα: 1082. Σίγησε δ' αἰθὴρ, (pro Ἐνίψαντο et Ἐσίγησε) et *Jungerman.* ad Polluc. III, 13. p. 313. Et tamen hæc hypotheſis obtinuit, et forte adhuc obtinebit, non obſtantibus exemplis.

καλ. 70

Ver. 729. Εἰς ἄκρα βῆναι] Videtur deeſſe copula, Εἰς τ' ἄκρα.

Ver. 732. Θεὸς νομίζω,] Sic Laërtes apud Homer. *Odyſſ.* Ω, 355.

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἐσὲ Θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
Εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν.

Ibid. Καὶ δοκῶ τὰς συμφορὰς Ἔχειν ἔλασσον,] Scaliger, τοι συμφορᾶς—ἔλασσον. Nihil mutarem ſine Exemplaribus, ſive conſtructio ſit, δοκῶ τὰς συμφορὰς (ἐμὰς)

(ἐμὰς) ἔχειν ἔλασσον (μέρος:) seu vera Lectio, δοκῶ (ἐμὲ) ἐλάσσους ἔχειν τὰς συμφορὰς (ἃς ἔχω): quasi scriptum fuisset Ἔχειν μ' ἐλάσσους. nam ἔχειν συμφορὰς recte dicitur. Alioquin τῆς συμφορᾶς legi posset. et ita *Heathius*, et *Reiskius*, qui putat *Scaligerum* sic scripsisse, licet editio *Barnesii* aliter exhibeat.

Ver. 734. Ὦ Ζεῦ, τί δῆτα &c.] Hi tres Iambi paullo aliter leguntur *in Fragment. ex Incert. Tragœd* p. 510 ed. *Barnes*. Oblitus erat Cl. Vir eos hic extare. Vide Diog. Laërt. IX, 71. in *Pyrrhone*: et ibi *Casaub*. et *Menagium*.

Pro ἐξηρτήμεθα A. ἐξηρτυμεθα. male. vide Plutarch. *De Stoïc. Repugnant.* p. 1056. B. ubi pro λέγεσι habetur λέγοιμ' ἄν: et pro θέλων, φρονῶν.

Ver. 737. τότ' ἄλγος ἐχ ὑποστατὸν,] *Brodæus*, probante *Barnesio* et *Heathio*, ἔγχος. Sed præclarè Libri omnes Gallici, Αργος. *Phoenis.* 734. Ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα. ubi Schol. *Barocc.* explicat ὄγκον per μέγεθος ἰσχύος. vide supra ver 127. et *Heraclid.* 190. Sic νῆσον, et πόλιν, pro Νάξον, et Πόλλιν, Aristid. *Panath.* p. 170. ed. Jebb. Τότ' est τότε, *tunc*, ut mox 741. non, τό τε.

Ver. 740. Μέτρια θέλοντος,] Vox λαβεῖν, quæ sequitur, videtur indicare, Μέτριά τε δόντος, ἃ ἐχρήζομεν λαβεῖν· *Et æquas* (seu *tolerabiles*) *conditiones offerente, noluimus accipere*. nam si recte habet θέλοντος, sequi potius debuisset δοῦναι quam λαβεῖν, notissimi est usûs δόντος pro *dare volente* vel *offerente*. Plutarchus in *Aristide* p. 334. C. πολλάκις αὐτῷ πολλὰ καὶ διδόντος, καὶ δεομένῳ λαβεῖν, οὐκ ἠθέλησεν. et μέτρια, ut Aristoph. *Nub.* 1135. Ἐμοῖ μέτριά τε καὶ δίκαι' αἰτουμένῳ. Error natus ex similitudine literarum Λ et Δ, si error sit. pro τότ' (ver. 741.) Cod. B. *Ald.* et *Brodæus* τόδ'.

Vers. 742. ἀρτίπλουτα χρήματα, per Hypallagen, ὡς πένης ἀρτίπλουτος, λαοῖσι χρήματα: *ut pauper modò dives factus, acceptis opibus*.

Ver. 745. Οἱ τόξον ἐκτείνοντες ὡς] Ἐκτείνειν τόξου esset *extendere arcum*. hic vult *intendere*, quod est ἐντείνοντες, ut infra 886. τόξα τ' ἐντείνων χεροῖν. *Iphig. Aul.* 549. Τόξ' ἐντείνει, τᾶν Χαρίτων—ut ibi legendum puto, pro Τόξ' ἐντείνεται χαρίτων. Vide Herodot. II, 173. Et ita jam invenio (εντεινοντες) in MSS A. B. qui etiam pro ὡς malè habent τα. *Brodæus* notat, ὡς *superfluit*. Vide Aristoph. Νεφ. 1209. Metaphora seu Comparatio *actionum humanarum* cum arte *sagittandi*, notissima est, vel ex isto Horatii, *Quid brevi fortes* JACULAMUR *ævo Multa?* vide et *Troad.* 638.

Ver. 747. Φίλοις μὲν ὃ πείθεσθε, τοῖς δὲ πράγμασιν.] Nescio an intelligam. Forte aliquis putet scribendum Θεοῖς pro Φίλοις: mavultis obtemperare *rebus*, (rerum apparentiis, et præsenti circumstantiarum conditioni) quàm *Diis*: ut hoc dicat Adrastus respiciens seipsum, et suam in Thebas Expeditionem, quam suscepit Θεὸς παρελθών. Hoc sensu vox πράγματα sæpe invenitur; unde ἐκ τῶν πραγμάτων, Aristides *Panath.* p. 148. ed. *Jebb.* quod *Canterus* bene vertit *e re nata*. Sic et Alexis ap. Stob. Serm. XXVII. p. 195. Demosthenes Philipp. I. δεῖ τὸς ὀρθῶς πολέμῳ χρωμένους, ἐκ ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' ἔμπροσθεν εἶναι (vel ἰέναι) τῶν πραγμάτων. Non autem jure reprehendi potest qui *rebus* potiùs quàm *amicis*, sed qui *rebus* potiùs quàm *Diis* obtemperat: quod Adrastus fecit. nam, ut ait Hermogenes apud Xenophont. in *Conviv.* p. 888. A. Θεοῖς ἐγὼ ὅταν μὲν πείθωμαι, ἀδέποτέ μοι μεταμέλει· ἤδη δέ ποτε καὶ ἀπίσησας (ἀπειςήσας

Leunclav.

Leunclav.) ἐκολάθην. Legi forte poſſet, Φίλοις μὲν ἐκπείθεσθε, τοῖς τε πράγμασιν, i. e. non *Diis*, prout oportuit, ſed *amicis*, et *rebus* obtemperatis. Si vulgata retinenda eſt, per Φίλοις intelligendus eſt Amphiaräus, qui Adraſtum ab hac expeditione dehortatus eſt, et cui ille non obtemperavit, ver. 158.

Verſ. 748. κάμψαι κακὰ, *declinare mala*, metaphoricum eſt vel a *navigantibus*, κάμψαι τὴν ἄκρην, Herodot. VII, 193: vel a *ſtadio*, κάμψαι τὴν νύσσαν· Horatio, *metaque ſervidis Evitata rotis*. In *Rheſo* 235. κάμψαι πάλιν θυμέλας eſt *redire ad aras*. *Helen.* 1174, hoc, de quo hic agitur, dicitur, διορθῶσαι ἔριν λόγοις. Διὰ λόγε ver. 748, et λόγῳ ver. 749, eſt quod alibi vocat λόγων ξυναλλαγαῖς, *verborum tranſactione*, ver. 602.

Ver. 749. καθαιρεῖθ'—τὰ πράγμαΐα.] Uſitatiùs καθαιρεῖτ', voce Activa: ut δυσυχίαν καθελεῖν, ver. 67. Et omnino vere, ſi verum dicit *Budæus*, Comm. Gr. L. p. 669. "Καθαιρῶ voce tan-"tùm Activa dicitur *everto* et *ſubver-*"*to*." id eſt, καθαιρεῦμαι non invenitur in Voce *Media*, pro *everto* et *ſubverto*. In paſſiva καθαιρεῖσθαι *deſtrui* habes Actor. XIX, 27. Sed innumera ſunt Verba apud Græcos quæ non inveniuntur in Voce Media, neque nobis nunc licet eam fingere. unde recte forte reſtitui locum Sophoclis *Oedip. Tyran.* ver. 1040. ubi Oedipus a Nuncio quærit, quare Polybus vocaret ſe (Oedipum) *ſuum filium*, ſi non ita revera eſſet?

Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

Quod vertitur,

Quare igitur me filium nominabat?

Sed ὠνομάζετο eſt *nominabatur*, ut mox ver. 1061. Lego:

Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνόμαζεν ὅν;

Quare igitur filium me nominabat ſuum?

non ὠνόμαζ' ἐὸν, quia ἐὸν pro ὅν *ſuum*, non inveniri puto in Senariis Tragicorum.

Ver. 754. Ὧν δ' ἕνεκ' ἀγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζετε;] Κομίζεΐε pro priori κομίζετο ex *Ald.* repoſuit *Barneſius*: quod confirmatur Codd. A. B. Hunc verſum, et ſequentes aliquot, *Choro* olim adſcriptos, *Adraſto* reſtituit *Joan. Miltonus*, quem, poſt *Barneſium*, ſequor. et ita diſtingui in Edit. *Brubachiana* teſtatur *Reiſkius*. aliter fit in *Aldina*. *Reiſkius* mavult κομίζεται, nempe Theſeus, ex Edit. *Brubach.* quæ habet κομίζετο. Pro ἀγὼν *Barneſius* et *Heathius* ὦ 'γὼν, (i. e. ὁ ἀγὼν) ob metrum. et ἕνεχ'. Alii dicunt primam in ἀγὼν communem eſſe, ut Soph. Electr. 1522. Δορὶ ver. 752. non admodum placet. ſignificat, opinor, *bello*.

Ver. 755. Ὡς ἄιγε κλεινοῖς ἔπ' ἐφέσασαν δόμοις] MSS omnes Ϲσοι γε. quod verum puto, ob ſequentem Iambum. et ita ex conjectura *Reiſkius*. Vertit *Heathius*: *Immo, afferimus eos quidem qui ſeptem inclytis præfuere domibus.* Rectè, ut opinor. Reſtat ſcrupulus de ipſo poëta. cum enim Amphiaräus, unus ex ſeptem, hiatu terræ abſorptus eſſet, quomodo conciliari poteſt cum hoc ejus obitu, narratio hæc poëtæ, de *ſeptem reportatis?* non enim effodi potuit cadaver ejus ex Tartaro. Et dicendum eſt, opinor, vel ſcribendum eſſe, ἓξ ἐφέσασαν δόμοις, pro ἔπ': vel, quod potius, numerum *integrum* poni pro *imperfecto*, ut Apoſtoli vocantur *duodecim* I Cor. XV, 5. cum eo tempore non niſi *undecim* eſſent. et plura ejus generis extant exempla. Pro δόμοις *Reiſkius* λόχοις: vel, ἔφυσαν ἐν δόμοις. *Brodæus* neſcio quid velit, qui ita explicat: "Scito eos ſeptem tu-"mulis conditos, his quidem mœni-"um partibus, quibus oppugnandis "præfuerant."

Ver.

Ver. 758. Τἀκεῖθεν, ἢ τἀνθένδε ;] Ita Cod. B. et *Aldina.* in multis deeſt ἢ. *Ex illa, an ex hac parte?* ultra an citra? Hic locus videri poteſt unus ex iis in quibus hodierni Lectores Euripidis offendere poſſumus, forte non ſatis aſſequentes qua mente proponerentur hujuſmodi quæſtiones, quæ idcirco nobis, ab iſtis temporibus tam longe diſſitis, primo intuitu *parum ad rem* (ſi ita loqui fas ſit) nunc videantur. Sed ratio aliqua forte excogitari poteſt, quare Adraſtus interrogaret, Utrùm turba militum ejus mortuorum ſepulta eſſet *ultra an citra* Cithæronem; et quare Jaſon (*Med.* 1312.) auditâ cæde filiorum a Matre interfectorum, in maximo luctu, ſtatim quæreret, *Ubinam* eos interfecit? *intusne, an extra domum?* Sed quid dicendum eſt de *Agaue* (*Bacch.* 1289.) cui, trementi de nece filii ſui Penthei, quum pater Agaues Cadmus dixiſſet, eam ipſam ſuis manibus illum interfeciſſe; pro ejulatu et lamentationibus, quas aliquis expectaſſet, illa ſatis lentè, uti videtur, Cadmum interrogat, *Ubi vero periit? in domo? an quibus in locis?* quaſi *locus* alicujus eſſet momenti in re tam luctuoſa, et tam atroci facinore! Reſponſum quidem (cujus cauſsâ Quæſtio propoſita fuiſſe videtur) *Ubi prius Actæona canes nactæ ſunt*, appoſitum eſt: ſed talem Quæſtionem quænam Mater, unico filio orbata, proponit? Ita mox, quum ei narraverat Cadmus, Se vix, et multo cum labore, cadaver Penthei diſperſum per agros collegiſſe; illa, parum maternè, uti nunc videretur, rogat, *An totum* reperiſſet, *ſuis membris conjunctum aptè?* qualem quæſtionem Hodierna Mater, ut diram, et a natura maximè abhorrentem, refugeret. Quæ refero, ab aliis diſcendi ſtudio, non culpandi ea quorum rationem non ſatis intelligere videor.

Ver. 759. Ἐλευθερὶς πέτρα.] Plutarchus in *Theſeo* p. 14. eadem refert, et ſuo tempore monſtratum fuiſſe dicit horum ſepulturæ locum *Eleutheris*; Ducum, apud *Eleuſina:* hoc eſt κενοτάφια Ducum. nam oſſa eorum Argos reportabantur, ver. 1116 1185. 1210.

Ver. 760. πῆ νεκρὸς ἥκει λιπών ;] Opinor ἥκεις. nam ἥκει falſum videtur, cum Theſeus nondum *venerat.* Æſchylus *Perſ.* 478. Σὺ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον Πᾷ τάσδ' ἔλειπες; ad Nuncium, ut hic. Homer. *Iliad.* K, 406. Πῇ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα ; Et ita *Heathius.*

Verſu 761. Senſus (et forte vera ſcriptura) eſt ἀπεδάζε|ε, ſive in præſenti, ſive Imperfecto, ἀπεδάζε|ε. *prope ſunt Ducum cadavera, ob quæ tantos labores ſuſcepiſtis.* Et verſus proxime ſequens ſine Interrogatione legi poteſt.

Ver. 764. ἠγάπα νεκρούς.] Hinc, opinor, pulcrum iſtud ſuum ſumſit Statius *Theb.* XII, 194. de Argia, Polynicis uxore: *et, qui caſtiſſimus ardor,* FUNUS AMAT. maritum ſuum, vitâ functum, et jam *cadaver* factum, tamen *amat.*

Ver. 765. Ἀδ. Ἔνιψεν αὐτῶν τῶν ταλαιπώρων σφαγάς ;] Lego, αὐτὸς, *ipſe,* Theſeus. et ita *Reiſkius.* Sed talis quæſtio ab Adraſto non poteſt commodè ſupponi. quamobrem omnino delendas cenſeo Perſonarum notas Ἀδ. et Ἀγ. et uni Nuncio narranti adſignandos eſſe quatuor iſtos continuos Iambos, hoc modo,

Ἀγ. Οὐδεὶς ἐπέσχη— πώνῳ.
Φαίης ἂν— νεκρούς.
Ἔνιψεν αὐτὸς τῶν ταλαιπώρων σφαγὰς,
Κἄρρωσέ γ' ἐυνὰς, κἀκάλυψε σώματα.

αὐτὸς emphaticè, ut in Plutarcho *De audiend.*

audiend. Poët. p. 31. A. τὸν Ἕκτορα λύσας καὶ περιστείλας αὐτὸς (Achilles) ἐπὶ τὴν ἀπήνην τίθησιν· ex *Iliad.* Ω. 589. Deinde pergendum ita:

Ἀδ. Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, κ' αἰσχύνην ἔχον.

Ἀγ'. Τί δ'; αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τ' ἀλλήλων κακά;

Quid vero? (respondet Nuncius) *num turpia sunt hominibus hominum infortunia?* Animosè, et humanè, more solito Euripidis. Vulgo hi duo Iambi, mente contrarii, Choro adscribuntur: et ultimus distinguitur frigidissimè, Τί δ' αἰσχρὸν &c. Per σφαγὰς intelligit, opinor, *vulnera* (non *cruenta cadavera*) ut κἀπένιψα τραύματα, *Troas.* 1152. Idem mendum est in *Medea* ver. 1005. ubi delendæ sunt Personæ Μη. et Π. nam *Pædagogus* sex istos Iambos continuos effert.

Ver. 766. Κἄστρωσέ γ' εὐνὰς,] Ita scribere maluit (nam nullam varietatem in Exemplaribus reperio) quàm Κἄστρωσεν εὐνὰς. unde sequi videtur, aliquem fuisse usum vel elegantiam in ista positione particulæ γε, quam nos nunc ignoramus. nam sæpe ita et hic, et alii Poëtæ scribunt, metro non cogente, et cum locus non est significationi τοῦ *saltem*, vel *certe*. De his εὐναῖς vide Cl. *Dorvill.* ad Chariton. p. 97. quò pertinet elegans istud Sophoclis *Oed. Tyr.* 980. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. Pro καὶ 'κάλυψε scribitur usitatiùs κἀκάλυψε, ut κἄστρωσε. rationi magis consentaneum est, ut una litera, quam ut diphthongus, elidatur. unde pro κ' αἰσχύνην (ver. 767.) scriberem κἀ ἰσχύνην, ut α sola pereat, subscripto ἰῶτα in κα. sed sæpe aliter fit. Hunc versum (767) Adrasto assignat *Heathius:* proxime sequentem Nuncio.

Vers. 771. Mallem αὐταὶ δ', quam γ', quia præcedit μὲν. Dubito tamen de sanitate verborum Δοκῶ μὲν, quorum mentem hoc loco non assequor, licet satis intelligibilia videantur. *Reiskius* αὗταί γ', aut αὐταὶ δ'— *ego vero puto has mihi luctûs magistras esse. Reiskii* conjecturæ favet *Andromach.* 646. αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.

Ver. 772. Ἀλλ' εἶεν, ἄιρω χεῖρ', &c.] Tragici nunquam scribunt Ἀλλ' εἶεν, sed Ἔιεν solum. Lego, Ἀλλ' εἶ', ἀναίρω χεῖρ' &c. *Verum, eia, levo manus* &c. De εἶα dicam ad *Iphig. Taur.* 1423. Ἀναίρω χεῖρε sumtum forte ex Homero *Iliad.* H. 130. ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας. alibi ἐπαίρειν, et frequentius. ver. 290. *Heraclid.* 728. I Tim. II, 8. Athenag. *Legat.* p. 53. ed. Oxon. 12°. Mos idem exprimi videtur per ἐκτείνειν χεῖρε *Alcest.* 768.

ibid. ἀπαντήσας νεκροῖς,] Quomodo ἀπαντήσας dicere potuit Adrastus, cum cadavera mortuorum *nondum* allata essent? Lego, ἀπαντήσων, *occursurus:* quod statim fecit. Sic ver. 542. pro ἀπειλήσας Codd. recte habent απειλησων. Si in MSS posthac inveniatur, Ἀλλ' εἶ', ἀναίρων (vel ἐπαίρων) χεῖρ', ἀπαντήσω, et ἐκχεῶ versu sequenti, ita edi potest.

Ver. 775. τοῦτο γὰρ μόνον βροτοῖς &c.] Ex Homeri *Iliad.* I, seu IX, 406. ut notarunt *Brodæus* et *Barnesius.* ad quem locum, hunc Euripidis adfert *Clarkius.* De locutione πόροι χρημάτων (ver. 777.) vide *Spanhemium* ad Aristoph. *Ran.* 1513.

Ver. 780. στρατηλάταις δορὸς] Cod. A. sic, δορος / χθονος. Utrumvis defendi potest. *Thesea* intelligit.

Ver. 781. Διπλάζεται τιμή.] Usitatius τιμὰ in Choris: ut et ver. 784. ἁμέραν, quemadmodum ver. 788. præcipuè hic, quia loquuntur *Argivæ.* Alioqui Dorica dialectus non necessariò,

et

et per omnia, in Choris locum videtur obtinuisse.

Ver. 782.—786. *Heathius* legit et distinguit:

"Ἐμοὶ δὲ τῶν παίδων ἐσιδεῖν (vulg. παίδων μὲν εἰσιδεῖν) μέλη,
"Πικρὸν, καλὸν θέαμα δ' εἴπερ ὄψομαι·
"Τὰν ἄελπτον ἁμέραν
"Ἰδοῦσα, πάντων μέγιστον ἄλγος, subaudi ἐστὶ." opinor ἐσιδεῖν pro μὲν εἰσιδεῖν esse Typographi erratum.

Ver. 786.

Ἄγαμόν μ' ἔτι δευρ' ἀεὶ
Χρόνος, παλαιὸς πατὴρ,
Ὤφελ' ἁμέρᾳ κτίσαι.
Τί γάρ με δεῖ παίδων;]

Χρόνος ὤφελέ με κτίσαι ἄγαμον, est, *Utinam Tempus fecisset me innuptam!* i. e. Utinam nunquam alicui nupsissem! sic κτίσαι ποτανὰν ver. 620. Æschylus *Eumenid.* init. κτίσαι φρένα ἔνθεον τέχνης· ubi Scholiast. notat, κτίσας, ποιήσας· et dicit hoc esse ἰδίωμα Æschyli. sed refellitur his locis Euripidæ, et Sophoclis *Trachin.* 915, Καὶ ταῦτ' ἔτλη χεὶρ ἡ γυναικεία κτίσαι; i. e. ποιῆσαι. Sed quid fiet de voce ἁμέρᾳ? *Heathius* accipit μ' pro μοι: quod, ut et σ' pro σοι, in Melicis forte concedi potest; in Iambis Tragicis, opinor, non potest. vide ad ver. 327, ubi post vocem *liquet* adde *in Iambis Tragicorum.* Idem legit ἁμέραν, ut hic sit ordo, χρόνος, παλαιὸς πατὴρ, ὤφελε κτίσαι μοι ἁμέραν ἄγαμον ἔτι δεῦρο ἀεί. Pro ὤφελ' ἁμέρᾳ κτίσαι, *Reiskius* conjicit, ὤφελ' ὐ ματέρα κτίσαι. vide Strophes versum tertium, qui huic conjecturæ reclamat. Liceat mihi quoque hariolari,

Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ
Χρόνος, παλαιὸς πατὴρ,
Ὤφελ' ἄμμορον κτίσαι
(Τί γάρ μ' ἔδει;) παίδων.
Innuptam me huc usque
Tempus, antiquus pater,
Utinam expertem fecisset
(Quod enim iis *mihi opus erat?)*
liberorum!

Vide quæ sequuntur. Tota difficultas in voce ἁμέρᾳ videtur latere. ἄμμορον παίδων, ut ἄμμορος πάντων Sophocles *Philoct.* ver. 182, et Pindarus *Olymp.* I. ἄμμορος καλῶν.

Ver. 789. Τί γάρ με δεῖ παίδων;] Scripserim potius μ' ἔδει, ut Sophocl. *Oed. Tyr.* 1355. Τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾷν; Noster *Androm.* 395. Τί δέ με τεκεῖν ἐχρῆν; Constructio (sive με δεῖ, seu μ' ἔδει) eadem esse potest quæ init. *Hippolyti*, ὐ πόνυ πολλῦ με δεῖ.

Mox, ver. 793. pro στερεῖσθαι mallem στερεῖσα.

Ver. 794. Ἀλλὰ τάδ' ἤδη &c.] Hic in Scenam inducuntur cadavera, seu arcæ Ducum, Thebis allatorum. quibus visis, sequitur comploratio Adrasti et Chori, usque ad finem Actûs.

Vers. 796. Πῶς ἂν ὀλοίμην, est, *Utinam peream!* sæpenumerò ita in Euripide, ceterisque; et fere minus perspicuè ver itur. Distingui potest, Πῶς ἂν ὀλοίμην, σὺν τοῖσδε τέκνοις Κοινὸν ἐς &c. Πῶς ἂν *interrogantis* est, ita tamen ut *optet.* Xenophon Ἀναβ. VII. p. 413. D. Πῶς ἂν ὖν, ἔφασαν, ἡμῖν συλλεγεῖεν; *Utinam nos, inquiunt, convenirent!* Vide quæ sequuntur. Versio ibi est, *At quî fieri poterit, aiunt Lacedæmonii, ut nostrâ caussâ conveniant?* Antoninus Imp. IX, 40. ὗτος εὐχέται, Πῶς κοιμηθῶ μετ' ἐκείνης; *Utinam cum illa concumbam!* vide ibi alia. In Arrian. Diss. II, 18. hoc exprimitur, ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη!

Ver. 797 Κοινὸν ἐς ᾅδην καταβᾶσα.] Bene, nisi aliter MSS A. B. qui habent ες αδυ, scil. δόμον, ut *Orest.* 1662. Arrian. *Dissert.* II, 6. et ubique. Κοινὸν adverbialiter sumendum, pro κοινῶς, *unà.* κοινὰ eodem more frequenter.

Valckenærius

Valckenærius ad *Phœniſſ.* ver. 1490. hos anapæſtos ita digerit,

Τῶν οἰχομένων
Παίδων· μελέα, πῶς ἂν ὀλόιμην
Σὺν τοῖσδε τέκνοις
Κοινὸν ἐς ᾅδην καλαβᾶσα.

ut Baſis Anapæſtica Parœmiacum præcedat.

Verſ. 798. ante Στεναγμὸν poſui Ἀδ. cum *Barneſio.* confirmat Cod. A. ſed mallem Στενάγματ', propter ἀντίφωνα, quod ſequitur. non tamen ut Contextum mutarem, ſi conſentiant Codices.

Verſ. 804. Majori forte cum Affectu diſtingui poſſet, Προσαυδῶ σε τὸν θανόντα; ut in iſto Virgilii *Æn.* IX. *Hunc ego te, Euryale, aſpicio?* Σὲ τὸν θανόντα ut ver. 1023. i. e. σὲ, ὦ θανὼν, vel ὃς εἶ ὁ θανὼν.

Ver. 806. Αἰ, αἰ· ἐπάθομεν ὦ] Codd. A. B. hic notant $\overset{\pi}{\lambda\epsilon\iota}$. i. e. λείπει, *deeſt aliquid.* Supplet *Barneſius*, δεινὰ πάσχομεν φίλοι, poſt Αἰ, αἰ. Sed hæc in Contextum admitti non oportuit. rejeci itaque. Notat *Heathius*, deeſſe verſum unum qui hunc proxime præcedere, et priori parti versûs 819 opponi debebat.

Verſ. 808. pro πότμον Cod. A. πονον. non male. et ver. 809. pro κἀμὲ δῆτα τὴν, Idem, δητ εμε γε την. C. ορωσιν δητ εμε γε την. His ſimilia ſunt iſta Sophoclis *Oedip. Colon.* 921.

Κρ. Ὁρᾶτε ταῦτα τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
Οἰδ. Ὁρῶσι κἀμὲ καί σε.

ibid. Ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον ἐκ ἐσορᾶτε;] "Putares Ἀθηνᾶς leg. eſſe. "Sed prior, quæ hactenus Athenis "fuit, ſcena jam deinceps Argis erit, "ſolito Euripidæ et dramaticorum "æqualium artificio, tunc temporis "non miro, hodie incredibili. De"inde, ver. 1165. redit rurſus Athe"nas." *Reiſkius.* Exiſtimavi Scenam per *totum* hoc Drama eſſe *Eleuſine*; ut in Argumento, Ἡ μὲν σκηνὴ, ἐν Ἐλευσῖνι: nunquam *Argis*, neque *Athenis.* ſic ver. 365. loco ſimillimo, quando Chorus dicit, Ἱππόβοτον Ἄργος, &c. *Argi*, i. e. *o cives Argorum equis-paſcendis-aptorum, o patrium meum ſolum*, AUDIVISTIS *hæc* &c. loquitur *Eleuſine*, non *Argis.* et ita hic *Adraſtus*, Ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον ἐκ ἐσορᾶτε; *O civitas Argiva*, i. e. *O cives Argivi:* ipſe tamen *Eleuſine* exiſtens, non *Argis.* neque hujuſmodi Tranſlationis Scenæ in eodem Dramate ullum exemplum in Veteribus Dramaticis memoriæ occurrit. Horatii iſtud, *modò me* THEBIS, *modò ponit* ATHENIS, quod et in hac Fabula factum eſt, non intelligi debet de tranſlatione *Scenæ Dramatis* ad Thebas vel Athenas; ſed de Poëta qui lucidè et eleganter et quaſi in re præſenti *narrat* in Scena ea quæ *Thebis* ſi forte, vel *Athenis* geſta ſunt, ſemper tamen manente *Scenâ Dramatis* eodem loco ubi primùm fuit conſtituta; ut hic, Eleuſine; nunquam tranſlatâ ad Athenas, vel Thebas, vel Argos, in eodem dramate. *Eleuſina* Evadne Argis profugit: *Eleuſine* Capaneus et Evadne combuſti ſunt: *Eleuſina* Chorus primùm acceſſit, et Æthram ibi invenit, et per totum drama ibi manebat. quod eſt certiſſimum iſtius immutabilitatis, quam dixi, indicium. et ita factum deprehendes in omnibus, opinor, Euripidis, Sophoclis, et Æſchyli Tragœdiis, ut, ubicumque Chorus permanet (et ſemper permanet eo loco ubi primùm collocatus fuit) ibi ſit *Scena Dramatis*, et ea ſemper immutabilis, in eodem dramate.

Pro τὴν τάλαιναν, forte τὰν: licet non ex toto neceſſarium ſit.

Ver. 811. Προσάγετ' ὦ δυσπότμῳ] Metrum non convenit Strophico. Codex A. προσαγέτε δυσπότμων. Scribo, Προσάγετε τῷ δυσπότμῳ. cui ultimæ voci par est ματέρες in Strophe. nam secunda in δυσπότμῳ brevis est, ut ver. 808, et alibi sæpe.

Ver. 813. Σφαγέντα τ' οὐκ ἀξί', οὐδ' ὑπ' ἀξίων.] Necesse est ut hæc sint corrupta. sic enim Strophe, ver. 800, Ἀΰσατ', ἀπύσατ', ἀντίφων' ἐμῶν: qui est Iambus trimeter brachycatalectus. Forte, Σφαγέντ' ἀνάξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων, *Interfecta indigniter, neque a dignis.* Οὐκ ἄξι' fuerit explicatio alterius, ἀνάξι'.

Ver. 814. Ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη.] E regione hujus versûs Cod. A. ponit Χο. notam *Chori*; et scribit εγων εκρανθην. B quoque habet εγων. Et ad ver. 815. Idem A. ponit Αδρ. "Ἐν οἷς subintell. "τόποις, *in illis locis, ubi.*" *Reiskius.*

Versu 818. post ἔχεις, secundo loco, signum Interrogat. deesse puto: ut *Alcest.* 1119. Ἔχεις; respondet Admetus, Ἔχω, ναί. Appositè *Cyclop* 679. quærit Chorus, Ἔχεις; respondet Cyclops, κακόν γε (scil. ἔχω) πρὸς κακῷ, τὸ κρανίον Παίσας κατέαγα. Sophocles *Ajac.* 889. roganti Semichoro, Ἔχεις οὖν; respondet alter, Πόνου γε (sc. ἔχω) πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον. *Brodæus* dicit Adrastum hæc loqui, et ejus esse integrum carmen. et *Heathius* tollit distinctionem post ἔχεις, quia βάρος regitur ab ἔχεις. Sed vetustæ Editiones ita habent, Ἔχεις ἔχεις. Ἀδ. πημάτων γ' ἅλις βάρος. quod restitui, *Barnesio* aliter edente.

Ver. 819. τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις.] Codd. A. B. ita: περισσον / τοις τεκουσι. quasi hæc essent a mala manu. certe obscura sunt: vel, ut veriùs dicam, non intelligibilia; mihi saltem. Si abjiciantur, omnia rectè procedent. vide Strophen, ver. 806: ubi notat *Heathius*, hunc versum (819) in duos dividi oportere, quorum posterior versui 806. respondebit, si ita scribatur, ἆι, ἆι, αἴετέ μου. Ibi est Ἆι, ἆι. ἐπάθομεν ὦ.

Versu 822. pro δέμας, A. δεμας γ'. Recte, credo.

Ver. 824. κακῶν πέλαγος] Ut *Herc. Fur.* 1088. κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόνδ' ἤγαγες; Vide *Hippol.* 822. Æschyl. *Prometh.* 745. *Pers.* 433.

Ver. 829. Κατά με πέδον γᾶς ἕλοι,] Id est, πέδον γᾶς καθέλοι με: ut Sophocl. *Oed. Colon.* 1762. κατά με φόνιος Ἀΐδας ἕλοι. ex Homerico forte, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Pro πέδον γᾶς, A. πελαγος γας. Deinde, Διὰ δὲ θύελλα σπάσαι, i. e. θύελλα δὲ διασπάσαι, sc. με.

Ver. 831. Πυρός τε] Aut πυρόεις leg. aut ver. 832 ἐκ Διὸς. *Reiskius.*

Ver. 834. Πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν
Ἔγημας. ἁ πολύστονος &c.
Et funestum oraculum Phœbi secutus,
Nuptum dedisti filias viris: luctuosa
enim &c.] Neque Sensus, neque Lingua. Lego, et distinguo:

Πικροὺς ἐσεῖδες γάμους,
Πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν·
Ἔρημα δ' ἁ πολύστονος
Οἰδιπόδα δώματα
Λιποῦσ', ἦλθ' Ἐριννύς.
Tristes vidisti filiarum *nuptias,*
Et funestum Phœbi oraculum:
Vacuâ autem luctuosa
Oedipi domo
Relictâ, migravit Erinnys in tuam.

Similis aliquatenus querela infra ver. 1078. δ et σ, sæpe confunduntur, ut alibi notavi. *Phœniss.* 355. τὸ δαιμόνιον Κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα.

NOTÆ

NOTÆ IN ACTUM IV.

Ver. 838. ΜΕΛΛΩΝ σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ Γόας, &c.] Per σε, vult *Chorum*, non *Adraſtum*, ob id quod ſequitur, νῦν δ' Ἄδρασον ἱστορῶ· ubi Ἄδρασον plane opponitur huic σε. Et ita *Reiſkius*. Quod vero dicitur, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ γόας, non intelligo. non enim apparet ubi *Chorus* (vel *Adraſtus*) in ſuperioribus luxerit coram στρατῷ, ſive *exercitum*, ſeu hominum *magnum cœtum* ſub στρατῷ contineri dicas. *Budæus* dicit, ἐξαντλεῖν γόας hîc ſignificare *exantlare et perferre luctus*. Neque hoc intelligo quid hîc velit. *Aldina* diſtinguit poſt στρατῷ, et cetera continuat. Editio *Brubach.* habet ἐξήντεις· unde *Reiſkius* ἐξήνυτες· quod mendum eſt, opinor, Typographi, propter amphimacrum ἠνῦτες: qui pes in verſu Iambico locum non habet. Idem delet comma poſt ἀφήσω, et conjungit ἀφήσω τὰς ἐκεῖ μύθους, vertens, *omittam ſermones quos tunc volebam facere*. Rectè, credo, τὰς ἐκεῖ μύθους, *priores ſermones*, ut τῆς ἐκεῖ πάτρας, *prioris patriæ*, apud *Helen.* 149. *Heathius* per σε intellexit *Adraſtum*, et idcirco legit ἀφήκα pro ἀφήσω. Μύθους εἰς τὰ σὰ, *ſermones* vel *quæſtiones quæ ſpectant ad te* vel *res tuas*, ut *Ion.* 759. συμφορὰν εἰς ἐμὲ, *rem quæ ad me ſpectat*. Per ἡνίκ' ἐξήντλεις γόας Theſeus videtur innuere locum iſtum verſu 277. et ſequentibus. Hiſtoriam habes loci hujus. jam quid ſit στρατῷ, explicet qui poteſt, et conjiciat qui vult. Ego non niſi *unicam* vocem invenire poſſum quæ *Senſui*, *Metro*, et *Linguæ* planè ſatisfaciet. quia autem vulgatæ στρατῷ adeo diſſimilis eſt, neque poſſum cauſſam adferre probabilem tantæ mutationis, eam reticebo, μὴ γέλωτ' ὄφλω, ut ille mox ait. Proxima eſt πρότερ, *ante*: nempe, verſ. 277. et ſeqq.

Verſ. 840. pro ἱστορῶ A. B. ιστορω. C. ισορω. Ἄδρασον ἱστορῶ, non eſt, σε, ὦ Ἄδρασε· nam hoc Græcè foret, σὲ τὸν Ἄδρασον ἱστορῶ, cum Articulo. dicam ad *Iphig. Aulid.* 791. vide et ad ver. 110. hujus Dramatis.

Ver. 842. Θνητῶν ἔφυσαν; εἰπέ γ', ὡς σοφώτερος,
Νέοισιν ἀστῶν τῶνδ' ἐπιστήμων
&c.] Diſtinxi poſt σοφώτερος. Senſus poteſt eſſe: Dic, o Adraſte, (nam tu *peritior es*, et commodiùs potes hoc facere quam fœminæ, Chorus) his juvenibus, civibus Athenienſibus, ut exemplum iis profit. Diſtingui quoque poteſt poſt Νέοισιν, et ſequentia continuari. et tunc ſenſus erit, Tu enim horum, utpote *civium* tuorum, virtutes, et facta, et originem, probe cognita habes. Quinetiam ſic: Νέοισιν ἀστῶν· τῶνδ' ἐπιστήμων γὰρ εἶ. tunc ἀστῶν proprie erit poſitum, ut prius, de *civibus Athenienſibus*: τῶνδε vero de *Ducibus cæſis*, δεικτικῶς, ut οἵδε paullo ante: quia ante oculos eorum jacebant cadavera. Hæ Ambiguitates in Diſtinctionibus, magnas nobis difficultates ſæpe creant: nullæ erant iis qui hæc pronunciata audiebant. Ecquis nunc poteſt dicere, quænam harum a calamo Euripidis fuerit? Hæc cum ita ſint, orandi ſunt Viri Docti, ne nimis iraſci velint iis, qui communi jure utentes, hoc vel iſto modo malint diſtinguere, cum uterque incertus ſit.

Pro Θνητῶν cod. A. θνητων γ'. optimè. vid. ad ver. 161. γ' in eodem Iambico verſu ſæpe bis ponitur. Conſtructio vocis Θνητῶν incertior eſt. Interpretes videntur eam conjunxiſſe cum οἵδε. præſtaret forte πόθεν θνητῶν, ut in

iſto Homeri, πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; ſi et ibi πόθεν conjungendum eſt cum ἀνδρῶν.

Ver. 844. χρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήμαθ',] Sic χρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ, *mala majora quàm ut quis ea ferre poſſit*, Hecub. 1114. νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, Sophocl. *Oed. Tyr.* 1316. μεῖζον ἢ πενθεῖν κακὸν, Bacchylides ap. Stob. Tit. 121. Herodotus dixiſſet ἔργα λόγῳ μέζω, lib. II, 35. Plenam locutionem exhibet Xenophon Ἀπομν. III. p. 770. C. μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν. Hoc loco Εἶδον non eſt *Vidi* ; ſed *Intelligo :* non enim *vidit* horum facta Theſeus, ver. 523. *Heathius* rectè vertit, *novi*.

Ver. 848. τρῶμα] Ionicum hoc eſt pro τραῦμα : ut θῶμα apud Herodotum pro θαῦμα. Sed omnes Codices bene hic habent τραυμα. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 461. Pro λόγχης πολεμίων non male legeretur λόγχης πολεμίας, ſi ita Exemplaria.

Verſu antecedenti, Ὅτῳ ξυνίεσαν &c. Euripides hoc loco videtur tangere Æſchylum in Ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. ubi multus eſt in deſcribendo quis cui opponeretur in prœlio.

Ver. 849. Κοινοὶ γὰρ ἕστοι τῶν τ' ἀκουόντων λόγοι
Καὶ τῷ λέγοντι, ὅσις ἐν μάχῃ βεβὼς, &c.] Hoc eſt, " Nam ridi-
" culum et ſtultitia hujuſmodi ſermo-
" num et quæſtionum *communis eſt*,
" i. e. pertingit ad *quæſitores*, *in-*
" *terrogatores*, æquè ac ad iſtum *nar-*
" *ratorem*, qui, in ardore pugnæ,
" cum circumvolitent eum crebræ
" haſtæ et jacula, tamen auſus fue-
" rit dicere, quis et quis ſe in præ-
" lio fortiter geſſerit. Ridiculum eſt
" velle *narrare* hæc ; ridiculum eti-
" am *quærere :* idcirco te de his rebus
" non interrogabo." Κοινοὶ τῶν ἀκουόντων &c. ut, τόδε κοινὸν πάσης Ἑλλάδος ver. 538. Βεβὼς hic nihil aliud eſt quàm *exiſtens*, *qui eſt*, a Verbo *geſtûs* βαίνω, *vado*, *ſum*. πῇ χυρεῖ βεβῶς *Iph. Taur.* 1285. *ubi eſt ?* non, *quò abiit*, ut vertitur : nam vetant proximè ſequentia. Vide ad ver. 665. Frequentiſſimè in hujus vocis ſenſu et verſione erratum eſt. In ſecundo verſu mallem, etiam ſine MSS, Καὶ τῷ λέγοντι. τίς γὰρ ἐν μάχῃ βεβὼς, &c. cum Interrog. ad finem ſententiæ : vide locum *Electræ* in nota proximè ſequente. nam ος ante τις, a Scriba repetitum ex præcedenti λέγοντι, neceſſariò extruderet γὰρ, metri cauſsâ : et in reſtituendo hoc Scriptore, ſæpe neceſſe erit ſequi (ſed non in Contextum admittere) quod probabile eſt eum ſcripſiſſe, potiùs quàm quod in noſtris Exemplaribus nunc invenitur. Κοινοὶ *Heathius* vertit *vulgares*. *Reiſkius*, κενοὶ conjicit. Mihi verum videtur κοινοὶ, eo modo quo explicavi ; quamquam κενοὶ (quemadmodum conjeceram) primo aſpectu blandietur pleriſque. Vide *Dorvill.* ad Chariton. p. 695. οἱ ἀκούοντες, *audientes*, iidem ſunt qui οἱ ἐρωτῶντες, *interrogantes*, *quærentes :* quibus opponitur ὁ λέγων, *narrator*. vide *Hecub.* ver. 236. *Oreſt.* 1614.

Ver. 852. Σαφῶς ἀπήγγειλ', ὅσις ἐσὶν ἀγαθός.] Sententia eadem in *Electr.* 378.
τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων
Μάρτυς γένοιτ' ἂν, ὅσις ἐσὶν ὡ 'γαθός ;
prout ibi rectè edidit *Barneſius*, et hic edere debuit, ὡ 'γαθὸς nempe, pro ὁ ἀγαθὸς : qualia plura notavi ad *Iphig. Aulid.* 644. Ἀγαθὸς propriè de ſtrenuis in bello. *Miltonus* hic margini adſcripſerat ὡ 'γαθὸς.

Pro ἀπήγγειλ' Cod. A. επηγγειλ'.

Verſ. 854. pro ἂν mallem ἄν· quia hæ particulæ ſæpiſſime commutantur, et quia ingrata eſt ἂν toties repetita intra quatuor Iambos. Tolerabilior eſt in Sophocl. *Oed. Tyran.* 1250. ἔτ' ἂν Ἴσρον ἔτε φάσιν ἂν Νίψαι &c. quia ἂν bis poſitum notiſſimi eſt usûs, proſaïcis

cis etiam ſcriptoribus frequentati. et tamen ibi mallem φάσιν ἄυ. *Reiſkius* quoque ὄυτ' ἄυ, *neque viciſſim*.

Ver. 858. Δίδως ἔπαινον, τῶν ἔγωγε βούλομαι] Conjeceram ὧν, cum Eruditiſſ. *Pierſono* Veriſimil. I, 6. Sed locorum multitudo ex Euripide et aliis Tragicis, in quibus Articulus Præpoſitivus ponitur pro Subjunctivo, ὁ pro ὃς, (qui mos, ex Veteri Lingua Attica, ab Ionicis ſervatur ſcriptoribus) ſententiam mutare me cogit. Delerem ſolummodo virgulam poſt ἔπαινον. Alioquin diſtingui poſſet, Δίδως ἔπαινον, τῶνδ' ἔγωγε &c. pro τούτων.

Ἔπαινον eſt quod nunc vulgo dicitur *elogium*, et *laudatio*. vide Xenophont. in *Ageſilao* p 672. D. Plutarchum *Bruto* p. 993. B. et Ariſtidem *Panath.* p. 190. ed. *Jebb.* "Δίδως ἔπαινον ſig-"nificat hic loci *das in mandatis, ju-"bes, imperas.*" *Reiſkius.*

Ver. 860. τὸν ἁβρὸν,] Senſu bono (ſi ſcriptura recte habet, neque leg. ἁδρὸν) ut ἁβρὸν πλοῦτον, *ſplendidas opes*, Pindaro *Pyth.* III. et ἁβρὸν κῦδος *Iſthm.* I. τὸ τῆς ἀρετῆς ἁβρὸν καὶ καλὸν Athenæo xv, 10. p. 687. C. ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν, *pedibus bene eſſe*, in farragine quæ vocatur *Theognidis* Γνῶμαι, ver. 718. ed. *Turneb.* Paris. 1555. Γαστρί τε, καὶ πλευραῖς, καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν. vide præcedentes tres verſus; qui (cum Lectionum aliqua varietate) citantur ut Solonis a Plutarcho init. Vitæ ejus, p. 79. C. Cujuſcumque tamen ſint, dignos eos putavit quos verteret Horatius, I Epiſt. xii, 5.

Si ventri bene, ſi lateri, pedibuſque tuis, nil
Divitiæ poterunt regales addere majus.

τῷ ἁδρὸν favet Statius *Theb.* III. et Æſchylus cum Scholiaſt. Ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. ver. 430. Aliquis forte diſtinguat, Ὁρᾷς τὸν, ἁδρὸν οὗ &c. τὸν pro τοῦτον, et ἁδρὸν βέλος pro *fulmine*.

Ver. 862. Ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν.] Plutarchus in *Pelopid.* p. 279. B. ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Καπανεὺς, Ὧι βίος μὲν ἦν πολὺς, Ἥκιστα δὲ δι' ὄλβον γαῦρος ἦν. Memoriter, opinor, et ad Senſum citavit Plutarchus. Zeno hos verſus in ore ſemper habebat: Diog. Laertius vii, 23.

ibid. φρόνημα δὲ Οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν ἢ πένης ἀνήρ.] Conſiderandum eſt, non *Poëtam* in ſua perſona hic loqui, ſed *Adraſtum*, Capanei *amicum*, et in cujus partim cauſsâ Capaneus periit. alioquin, cum his conciliari non poſſunt ea quæ alibi de hujus Capanei ſuperbiâ et γαυρότητι narrantur.

Ver. 864. Φεύγων, τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν, Τἀρκοῦντ' ἀτίζων.] Vel, ἐξογκοῖτό γ' ἄν. *Brodæi* ἀιτίζων peccat in Metrum. Athenæus iv, 15. pro φεύγων citat ψέγων, et Τ' ἀρκοῦν ἐπαινῶν, et εἴ τις pro ὅστις. poſt ἄγαν majorem Diſtinctionem ponit, ἐξογκοῖτ' ἄγαν· Τ' ἀρκοῦν ἐπαινῶν. Sed lib. vi, 13. citat Μισῶν τραπέζας ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν. ex parodia, quaſi fuiſſet τραπέζας ἐκσογχοῖτ' ἄγαν, *menſas ſonchis oneraret*. vide locum: et de *ſoncho* vili legumine, Plinium xxii, 22. Meminit ejus et Antiphanes Comicus, ap. Athenæum II, 19. p. 60. et Matron p. 64.

Ver. 867. Φίλος παροῦσί τε
Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς.]

Ita de ſe *Hippolytus*, ver. 1001. Ἀλλ' αὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος. non recte αὐτὸς ibi legitur. Epicurus apud Laërtium x. 118. μόνον τε χάριν ἕξειν τὸν σοφὸν φίλοις καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως. Diſtinxi poſt παροῦσιν pleniùs quam ante. ὧν eſt ὅιων, *qualium hominum numerus non eſt magnus*: *Troad.* 477.

Pro παροῦσί τε *Ald. Hervag.* et Codd. A. B. τοῖς παροῦσί τε. ex interlineari explicatione

plicatione τοῖς. et ita *Brubach.* Edit. monente *Reiſkio*, qui legit, Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλῳ· aut ſic, Φίλῳ τ' ἀληθὴς ἦν φίλοις ϖαρῶσί τε—

Verſ. 871. pro Τὸν δὲ conjicitur Τῶνδε, ut ver. 881. Sed cum exemplaria non varient, et ferri poſſit Vulgata, nihil mutarem: neque ver. 870. legerem ὄυτ' ἐς ὀικέτας, quia ſequitur, Ὄυτ' εἰς ϖολίτας. vide magnum *Dorvillium* ad Chariton. p. 721.

Ver. 872. Ἐτέοκλον, ἄλλον χρησότητ' ἠσκηκότα.] Ἄλλον conſtrui poteſt cum δεύτερον verſu præcedenti, ſi quis malit, ſublatâ diſtinctione poſt Ἐτέοκλον: quod ſæpe fit, cum vox ἄλλον, quoad Senſum, omitti poteſt: vide ver. 888. *Troad.* 614. δεύτερον ἄλλο κακὸν Sophocles *Antig.* 1304. ut ἕτεραι δεύτεραι Demoſth. in *Midian.* p. 144. ed. *Taylor.* Hoc loco imitatur forte Æſchylum Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 492. Τέταρτον ἄλλον, γείτονας &c. et ibid. ver. 430. Γίγας ὅδ' ἄλλος &c. ubi tamen forte ſcrib. ἄλλου. vide locum, et Scholiaſten. Ex Veteri Attica loquela ſumtum hoc eſſe conjicere quis poſſet ex Herodoto lib. IV, 48. Καὶ ἄλλος Τιαρανίος, &c. et cap. 53. μέλα δὲ τέτυς, ϖεμπίος ϖόλαμος ἄλλος, τῷ ὄνομα Παντικάπης. Lib. I, 197. Δεύτερος δὲ σοφίῃ ὅδε ἄλλος σφι νόμος καλεσήκεε et ita paſſim loquitur Ille: ſed et Demoſthenes. neminem autem novi, vel memini, qui dicit ἕτερος ἄλλος, quemadmodum fit ſupra ver. 572. et *Oreſt.* 345. οἶκον ἄλλον ἕτερον. ubi vide *Barneſium* et *Kingium.*

Ver. 873. τῷ εἴῳ μὲν ἐνδεὴς,] Mirum eſt, unde hic Eteoclus ut *pauper* deſcribatur, cum filius eſſet Iphidis, patris Evadnes, qui per totam ſubſequentem narrationem videtur fuiſſe unus ex principibus Argivis, et qui appellatur ἄναξ ver. 986. Τῷ εἴῳ hic, ut ſupra 861, quod eſt ἴσος 862. ſic ἀλαζονεία τῷ εἴῳ, *jactantia* vel *oſtentatio opum* ſeu *fortunarum* D. Joan. I Epiſt. II, 16. non *ſuperbia vitæ.* vid. cap. III, 17.

Ver. 874. Πλείσας δὲ τιμὰς ἔχεν Ἀργείᾳ χθονί.] Legi poſſet diviſim ἔχ' ἐν Ἀργείᾳ. ſed non opus. Teles apud Stobæum Serm. XCIII. p. 516. paullo aliter hunc locum citat: ἐκ ἀπὸ τρόπε δέ μοι δοκεῖ ὀυδ' ὁ Ἐυριπίδης ἐγκωμιάζειν τὸν Ἐτεοκλέα (l. Ἐτέοκλον,) διότι νεανίας μὲν ἐνδεὴς ἦν,

Πλείσας δὲ τιμὰς ἔχεν Ἀργείων ϖόλει.

Ver. 875. δωρεμένων,] *Dare volentium.* ſequitur enim, *non recepit.* quale ſupra notavi ad ver. 740. Deinde, ὥστε τὰς τρόπας Δίκας ϖαραχεῖν, χρημάτων ζευχθεὶς ὕπο· pro quibus Stobæus Tit. XLIV. p. 307. ἔτε τὰς τρόπας Δίκας ϖαρέχε χρημάτων ϖειθθεὶς ὕπο. ſic δεῖλον ϖαραχὼν θάναλον, *Oreſt.* 1175. pro δειλικὸν, ut ϖαρθένας χεῖρας pro ϖαρθενικὰς, *Ion.* 270.

Verſu 878. Idem Τὰς δ', non τ': et pro τὴν ϖόλιν, τὴν τύχην: non tam bene. nam Euripides dicit, Eteoclum hunc odiſſe τὰς ἐξαμαρτάνουσας, Eteoclea ſcil., *injuſtè agentem*; ſed non *civitatem* ejus, Thebas. et ſequitur ratio quare non oderat *civitatem* ejus: ἐπεί τοι κἀδὴν ἀίτια ϖόλις Κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν. ubi iterum mireris diſcrimen in Stobæo: ἐπεὶ καὶ' ἀδὴν αἰτία ϖέλει Κακῶς ἀκέειν διὰ &c. Sed ſincerior videtur Lectio Codicum A. B. C. ἐπεί τοι γ' ἀδὴν αἰτία &c. ἀδὴν eſt καὶ' ἀδὴν, idem quod ἐκ, pro quo ſæpe ponitur. Πέλει iſtud in Stobæo *poëtica vox* habetur. ſed ſæpe eâ utuntur Tragici, in Iambis. Cl *Reiſkius* ita legit, Ἤχθαιρε, ϖειθεὶς ἀδὴν ἀξίαν ϖόλιν Κακῶς κλύειν ἂν διὰ—aut, Ἤχθαιρε ϖᾶσαν, ἀδὴν ἀξιῶν ϖόλιν κακῶς κλύειν ἂν διὰ—vel tandem, quod mavult, Ἤχθαιρεν, εἰ τύχη ἀδὴν αἰτία ϖόλις, *non oderat urbem, ſi forte malè audiret*

ob

ob malum rectorem, ipsa innocens. De hiatu isto, τύχῃ ἐδὲν, in Tragicorum Iambis nunquam viso, dixi supra ad ver. 109.

Ver. 882. ἐτόλμησ' —— τραπέσθη,] Id est, ἐτρέψατο, *vertebat se:* ut τολμᾷς ἀπαλλάξαι pro ἀπαλλάττεις, *Hecub.* 1229. τολμᾷς ἐπαινεῖν, *probas*, Sophocles *Electr.* 1057. vide *Medeam* 590. D. Joan. XXI, 12.

Vers. 883. πρὸς τὸ μαλθακὸν βίᾳ, conjicitur τε pro τὸ. cui favet Cod. B. qui habet βιον. sed quare mutaremus? *Reiskius*, πρός τε μαλθακὸν βίον.

Ver. 886. Ἵπποις τε χαίρων, &c.] Dubitari forte potest de χαίρων cum præcessit Ἔχαιρε: vel de Ἔχαιρε isto. Σκληρὰ διδὲς, est, opinor, *injungens dura*, τῇ φύσει, *sibi*. vid. Aristoph. Νεφ. 515. Soph. *Electr.* 688. Vel Ἔχαιρε διδὲς idem quod Ἔχαιρε διδόναι. *Reiskius:* " τῇ φύσει est idem atque τῷ σώματι aut " τῇ τροφῇ. *onerabat adolescens suum re-* " *bus duris.*" Idem, Ἔσκαιρε πρὸς ταὐδρεῖον. De metaphora in voce σκληρὰ, vide Galenum citatum a *Casaubono* ad Athenæ. 1, 21. p. 62.

Vers. 887. παραχεῖν σῶμα χρήσιμον, ut Demosth. *contr. Aristocrat.* p. 326. νῦν δέ γ' εἰσὶ φίλοι, καὶ χρησίμως παρέχεσιν αὐλὲς. Adv. *Phœnipp.* p. m. 221. δεῖ γὰρ τὲς εὐπόρως χρησίμως αὐλὲς παρέχειν τοῖς πολίταις.

Vers. 888. Κωαγῶ Doricum est, pro κωηγῶ. sed tam sæpe ita scribitur (si exemplaribus fidendum sit) ut in Atticam loquelam usu sumta videri possit, quemadmodum ἔκαλι, Ἀθάνα, et similia. vide Cl. *Valckenær.* ad *Phœniss.* ver. XI. et 1113.

Ver. 891. Παιδεύεται κατ' Ἄργ.] Ex Æschyl. Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 554. de Parthenopæo: Μέτοικ, Ἄργει δ' ἐκλίνων καλὰς τροφὰς. Ceterum παιδεύεται pro ἐπαιδεύετο, qualiter sæpissime scribunt ob Metrum, ut ἐλαύνεις pro ἤλαυνες ver. 131. φαίνεται pro ἐφαίνετο, ver. 30. φυτεύει pro ἐφύτευε, 986.

Ver. 893. πόλει,] i. e. πολίταις, *civibus*.

Ver. 898. λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυσυχεῖ.] Ita edidit *Barnesius*, nescio an primus, pro ἔφερ', syllabâ ad metrum deficiente. Sine Libris quidquam ne mutetur in δυσυχεῖ: vide Notam ad ver. 891. et *Dorvill.* ad Chariton. p. 132, de Modorum variatione. *Reiskius* legit, εἴ τι ἐδυσύχει: vide ad ver. 109. de hiatu, et *Iphig. Taur.* 668, pro δυσυχεῖ, ut Ἄργ εἰ πράσσει καλῶς. *Heathius* putat Syntaxin poscere δυσυχοῖ. Sed hoc in Attico scriptore foret δυσυχοίη potiùs, in numero Singulari Atticismo servato, ut fieri solet. et ita putarem in *Phœniss.* 963. ubi cod. *Flor.* habet ὀιωνοσκοποῖ, verius esse, quod nunc legitur ὀιωνοσκοπῇ, quia si Potentialem voluisset Euripides, scripsisset potiùs ὀιωνοσκοποίη. Ita *Hecub.* 329. *Kingius* edidit ἔὐτυχοι, volens ἐυτυχοῖ, sed *Aldina* ibi habet, ἐὐτυχῇ, et ἔχηθ' versu sequenti. Ob quam rationem Atticam, Polymestor in eodem Dramate ver. 1173. dicit κινοίην χέρας, non κινῶιμι. Dixi, *in numero Singulari servato Atticismo*, quia in *Duali* et *Plurali* ad Communem formam sæpe revertuntur Attici. rariùs in Singulari: nonnunquam tamen.

Versu proximè sequenti, rectè tuetur ὅσας *Barnesius*, contra ἵσας *Canteri.* ἐρασὰς ibi est *mares*, qui eum amaverunt, et ἀπὸ Θηλειῶν ὅσας dici potest quasi cum admiratione, *quot, putas, inter fœminas!* Θαυμασὸν ὅσας, vel πλείσας ὅσας. vid. Schol. Aristoph. *Acharn.* ver. 1. Quod vero de Tydeo hic narratur combusto Eleusine, et de ossibus ejus Argos reportatis, quomodo conciliabimus cum iis quæ ejus Filius Diomedes

medes refert apud Homer. *Iliad.* Ξ, 114. Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε.

Ver. 901. Τυδέως δ' ἔπαινον] Τῡδἔῶς est amphimacer, qui pes non stabit in ullo loco Senarii. Pronuntiandum est dissyllabicè. et quia rationi non videtur consentaneum ut Vocalis ulla in Pronuntiatione Iambi pereat, εως efferendum forte eodem sono quali Nos efferremus yως, et qualiter efferimus vocabula *York*, *yonder*, *Fludyer*, &c. Τῡδἔῶς, Τῡδ-yῶς: quo pacto servatur Metrum, neque Sonus literæ ullius amittitur. Dubitari enim potest, an ulla fuerit elisio apud *Tragicos* Græcos (in Iambis dico,) in qua Sonus ullius *Vocalis* inter Pronuntiandum penitus interiret. cujus Dubitationis fundus esse potest subsequens historiola: Hegelochus Tragœdus agebat Euripidis *Oresten:* in qua Fabula, Orestes ex insano ad sese redire incipiens, dicit *(Orest.* 279.) Ἐκ κυμάτων γὰρ ἄυθις ἄυ γαλήν' ὁρῶ, i. e. γαληνὰ: *Ex tempestate enim rursus tranquillitatem video.* Debuit Hegelochus uno tenore continuasse totum Senarium, et ita, ut auditoribus ex pronuntiatione ejus innotesceret, literam ultimam in γαληνὰ elisam fuisse ob subsequens ὁρῶ: sed Spiritu ejus infeliciter deficiente in γαλην', recipiens se pergebat ad ὁρῶ antequam ullam synalœphes seu Elisionis significationem dedisset: unde auditoribus visus est dixisse γαλῆν ὁρῶ, *felem video.* quæ res Euripidæ iniquis amplam materiem joci et risûs subministrabat. vide Scholiast. Euripidis ad locum, Aristoph. *Ranar.* 306. et Scholiastem ejus. Hinc autem probari videtur, Vocalem in Pronuntiatione non potuisse elidi, sine aliqua talis elisionis significatione, in fine Vocis: quare igitur in medio, ut in Τυδέως? Dico, *videtur*, quia scio quam cauti et modesti esse debemus in pronuntiando de istiusmodi rebus. Ita ista Homeri, *Iliad.* A. 193. ubi versus hexameter incipit ab Amphibrachi, Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, sunt qui putant pronunciata olim fuisse, yως ὁτ ταῦθ' ὥρμαινε &c. neque tamen molesti esse vellent Cl. *Clarkio*, qui sonum eorum hunc fuisse autumat, ὥσω ταῦθ', vel ὥσεω. Sic et ad versum 398. ejusdem Iliados, Ὄιη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι, idem Vir doctissimus scribit. " adeo parum in pronuntiando *tribrachyn* inter *dactylumque* interest, ut uterque potuerit legitimè usurpari. Scilicet in voce ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀπονέεσθαι, ἀγοράασθε, ἀποδίωμαι, Πριαμίδης, et similibus." Aliis hoc videtur idem ac si quis diceret, *Ita est*, *quia ita est*, vel, *quia Homerus ita esse voluit.* nulla enim ratio redditur, quî fit, ut *longa* et *brevis* syllaba sint ἰσοδύναμοι. hoc iis incredibile est, neque omnino verisimile, nullum esse discrimen in pronuntiando inter *Tribrachyn* ἄπὄνἔ, et Dactylum ἔννἔπἔ. Putant etiam *Tribrachyn* in versu Heroö locum nunquam habuisse, aut habere posse: et tamen concedunt, valde incommodum fore, si omnes istiusmodi voces, quæ tres priores syllabas *breves* habent, ex poëmatibus epicis excluderentur. Quid igitur faciendum erat? Respondent, Prima Consonans in vocibus talibus repetenda erat, in Pronuntiatione saltem: quæ repetitio, priorem syllabam longam efficeret, ἀτθάνατος, ἀκκάματος, ἀππονέεσθαι, ἀγγοράασθε, ἀπποδίωμαι vel ἐξαπποδίωμαι. et quia in Πριαμίδης hic processus locum non potuit habere, geminanda erat, prima Vocalis, Πριϊαμίδης, cujus Contractio Πρῑαμίδης, primam syllabam necessariò longam haberet. At unde apparet hanc suppositionem veriorem esse vel probabiliorem quàm ista *Clarkii?*

Clarkii? Respondent, Ex versu proximè sequenti, *Iliad.* A. 399. Ὁππότε (pro Ὁπότε) μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, et ex multis aliis locis, in quibus Metri gratiâ geminatur Consonans. quod et a Latinis, ob eandem caussam, sæpius factum: ut in *relligio*, *rettulerat*, *relliquiæ*, &c. Quod si tam parum interfuisset inter *Tribrachyn* et *Dactylum* in pronuntiando, quæro, quare Homerus posuisset Dactylum ὁππότε, cum Tribrachys ὁπότε proposito suo æque bene inservisset?

Notatu vero dignus est versus iste suprà citatus *Iliad.* A. 193. Ἕως ὁ ταῦθ' &c. quia totus constat ex metro Iambico:

Ἕως| ὁ ταῦθ'| ὥρμαι| νε κατα| φρενα καὶ| κατα
Θυμον.

Iambos fortuitos in scriptoribus *Prosaïcis* sæpe deprehendas. In N. F. centum ad minimum senarios Tragicos (Comicos sine numero) licet observare, et ex iis multos pulcherrimos, ut Luc. v, 21.

Τίς ἐστιν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας;

et ibid. ver. 39.

Πιὼν παλαιὸν, εὐθέως θέλει νέον.

Ad *Ephes.* v, 25.

Ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν.

Ad *Hebræos* XII, 14.

Οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον.

etiam duos conjunctos, Act. XVI, 12, 13. si pro τῇ τε ἡμέρᾳ, scribas, τῇ θ' ἡμέρᾳ, quemadmodum fere scribi solet: Ἦμεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ

Πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς·
Τῇ θ' ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν
Ἔξω.

et alibi duos, uno pede minus, ut Luc. v, 31, 32. Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ,

Ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἐλήλυθα
Καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς—

et Act. XXIV, 14, 15. aliquid amplius,

ὁμολογῶ δὲ τοῦτό σοι
Ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν, ἣν λέγουσιν αἵρεσιν
Οὕτω λατρεύω τῷ πατρῴῳ Θεῷ—

ubi Θεῷ ver. 15. est monosyllabon, ut hac Fab. ver. 1203. et centies in Poëtis. alibi duos, duabus tantum particulis disjunctos, Matt. XXIII, 34. Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς

Ὑμᾶς, προφήτας, καὶ σοφοὺς, καὶ γραμματεῖς·

καὶ ἐξ

Αὐτῶν ἀποκτενεῖτε, καὶ σταυρώσετε.

Sed in omni *Antiquitate Poëtica* forte hic unicus est Hexameter qui totus formam habet Iambi. Exemplum vero est Anapæsti post Tribrachyn, ut hic, in Aristophanis Εἰρήνῃ, ver. 245.

Ἰὼ Μεγαρᾶ, Μεγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα.

et Ὀρν. 1012.

Κἀμοί γε πειθομενος ὑποκινει της ὁδου.

Thesmophor. 292.

Τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν Θεαῖν.

et apud Nicostratum in Athenæo III, 27. p. 111. D. Quæ noto, quia Vir Doctissimus non dubitat "quin ab "hac pedum in metro Iambico distri- "butione Poëtæ Attici summa reli- "gione temperarent." Idem quod notavi de Anapæsto post Tribrachyn, notari potest et de Anapæsto post Dactylum: unde non necesse est ut ἔγραφον mutetur in ἔγραφ', *Acharn.* 146. cum vera lectio possit esse, Ἐν τοῖσι τοιχοῖς ἔγραφ|ἔν, Ἀθη|ναῖοι καλοὶ, ut *Ranar.* 476. Ἔχιδνά θ' ἑκατονταχε|φαλος ἡ| τὰ πλάγχνα σου Διασπαράξει: et Damoxenus ap. Athenæ. III, 22. p. 103. A. Εἶτ' οὐθὲν εἰκῇ παρα|τιθεμαι| τοῖς συμπόταις. Nescio tamen an Atticus fuerit hic Damoxenus, vel Nicostratus supra memoratus. Sed ποῖ παρεπλάγχθην?

Ver. 902. Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι

Δεινὸς, σοφιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά.] Nihil mutavi, quamquam libentiùs legerem, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι Δεινὸς σοφιστὴς, πολλά τ' ἐξευρὼν σοφά. quemadmodum Sertorius a Plutarcho in Vit. ejus p. 573. A. appellatur ἀπάτης—σοφιστὴς δεινότατος. Et *Aldina* mecum distinguit. Ex iterata mentione *clypei* (nam mox repetit) videri posset Tydeus *invenisse* vel *addidisse* novi aliquid, circa usum vel fabricam clypei. Sed de sanitate hujus loci, præter alia, dubitare me facit Auctor Antiquus Scholiorum in Homerum, quorum specimen dedit Cl. Valckenærius *Animadvers. in Ammon.* III, 20. p. 241. ex Cod. *Vossiano*: qui citat, Ὃυδ' ἐν λόγοις ἦν δεινὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι. Μεσικὴν vero (ver. 906.) intelligo metaphorice, *liberalem educationem* et τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, et ἡδονὰς Μεσῶν (ver. 882.), potiùs quàm voluptatem musicam quam ex *sanitu* armorum perciperet bellator Tydeus. quamquam pro ea interpretatione scio quid dici possit, et pro *Poëtica*. *Reiskius* dist. et leg. Δεινὸς σοφιστὴς πολλά γ' ἐξευρεῖν κακὰ, aut πολλ' ἀνεξευρεῖν.

Ver. 905. Ἴσον παρέχεν ὄνομα] *Præstitit, exhibuit*: ut ver. 887. *Hecub.* 1120. φόβον παρέχ' ἄν, non παρέχεν, ut nunc legitur. δίκην παραχεῖν, *Iph. Taur.* 944. ubi notabo. Θάρσος παρέχεν, Xenophon de Agesil. ad fin. Addam sententiam proximè sequentem in Xenophonte, quia mendosa est: Τί δὲ νέοι φίλοι πλέον ἐπόθησαν, ἢ Ἀγησίλαον γηραιὸν ἀποθανόντα; Lego, Τίνα δὲ νέον οἱ φίλοι πλέον &c. *Quem vero juvenem amici magis desideraverunt, quàm Agesilaum qui senex mortuus est?* Postquam hæc scripseram, ita inveni citatum in Plutarchi libello, *An seni sit ger. resp.* p. 784. E.

Ver. 907. Φιλότιμον ἦθος, πλέσιον· φρόνημα δὲ] Quid sit ἦθος πλέσιον ignoro. Tolerabilius videbitur si moveas distinctionem

Φιλότιμον ἦθος· πλέσιον φρόνημα δὲ
Ἐν τοῖσιν ἔργοις, ἀχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.

Orest. 394. ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλέσιος κακῶν, i. e. ἕνεκα κακῶν· sensus est πλέσιος ἐν κακοῖς, ut hic, πλέσιον ἐν ἔργοις. D. Paulus ad *Ephes.* II, 4. ὁ δὲ Θεὸς, πλέσιος ὢν ἐν ἐλέει. et πλεῖν ἐν ἔργοις I Tim. VI, 18. Vult: *mens* et inventio Tydei *fœcunda* erat *in factis*, in *dicendo* impar. Sine præpositione Plutarch. *Cat. Maj.* p. 347. A. πλέσιος τοῖς ἀχρήσοις καὶ περιττοῖς. Mecum distinguit *Hervagiana*, et Edit. *Brubach.* teste *Reiskio*, qui hanc distinctionem probat: ut et *Grotius*, ut jam disco ex *Heathio*.

Ver. 913. ἡ δ' ἐυανδρία Διδακλὸς,] In Fragm. Eurip. Ed. *Barn.* p. 497. multo elegantius legitur Διδακλὸν, sc. πρᾶγμά ἐσι. Adduguntur ibi quasi ex Nostri *Temeno* vel *Temenidis*, Fabulâ deperditâ, sex Iambi, qui hic leguntur continui. quod Cl. Viri memoriam fugiebat. et caussam erroris partim videre potes in Marg. Stobæi p. 1. ubi citatur hic locus. Ἐυανδρία διδακλὸν, ut ὡς ἔσι δικαιοσύνη διδακλὸν, Isocrat. *contra Sophist.* p. 582. apud Platonem passim, Max. Tyrium, et omnes.

In versu præcedenti pro γενέσθ, ibi invenitur κεκλῆσθ· quod et ipsum elegantius est. et paullo ante pro τ' ἀγαθ', τοι ἀγαθ', non bene. et ver. 916. pro μάθοι, illic μάθῃ. Pro τις (ver. 916.) Cl. *Valckenærius* conjicit παῖς, ad *Phœniss.* 1553. quod expressi in Versione. Ambiguum est παιδεύσε: sed Imperativi potius esse opinor, ut vertitur. Σώζεσθ φιλεῖ accipi possunt passivè, *solent servari*. Per ὧν μάθησιν ἐκ ἔχει, si sana est scriptura, intelligit, opinor, ea

ea quorum naturaliter *non habet notitiam.*

Ver. 918, 919. " Ita hæc metra " conſtituenda,

" Ἰὼ τέκνον, δυσυχὴ periodus cata-
" lectus

" Σ' ἔτρεφον, ἔφερον ὑφ' ἅπαλ῀ Iambi-
" cus dimeter acatalectus." *Heathius.* Δυσυχὴ pro δυσυχὲς, ſc. τέκνον: quaſi præceſſiſſet Ἰὼ ἰὲ. Legi poteſt, δυσυχὴς Σ' ἔτρεφον.

Ver. 919. ἔφερον ὑφ' ἅπαλ῀,] Quod eſt ἔφερον ζώνης ὕπο *Hecub.* 761. et alibi. γενέθλην ὑπὸ σπλάγχνοισι φέρει, Apollon. Rhod. IV, 1109. τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρ῀ Æſchyl. Χοηφ. 992. ἐνὶ ζώνης Idem *Eumen.* 614. Notabis ὑπὸ cum tribus Caſibus eandem rem exprimentibus. " Legendum opinor σ' ἔ-
" φερον, Ἔφερον—Ejuſdem vocis repe-
" titio in Choris frequenter admodum
" occurrit: hic et elegans eſt, et au-
" get τὸ πάθ῀. Admiſſa autem hac
" Conjectura, tollitur etiam aſynde-
" ton, quo facile carere poſſumus,
" ἔτρεφον, ἔφερον." *Jortinus.*

Ver. 925. τὸν Οἰκλέης γε] Codd. A. B. Ιοκλεης. male. Emendavit *Brodæus.* Intelligit *Amphiaräum*, Oiclei filium, *Oeclides* a Statio et Ovidio appellatum. Vide hic *Barneſium.* Sequitur, ver. 927. ἐυλογᾶσιν ἐμφανῶς· *perſpicuè probant.* quomodo? quia niſi fuiſſet *Diis carus*, illum non *abripuiſſent.* σοφιςικῶς. Eodem enim Argumento probari potuit, Capanea Jovi *carum* fuiſſe, atque idcirco *fulmine* ablatum. Sed his figmentis et παραλογισμοῖς ſe conſolabantur Veteres, in iis qui ſubitâ vel inuſitatâ et extra Naturæ curſum morte auferebantur. Sic Hylas et Bormus, reverà in aquis *demerſi*, a Nymphis *rapti* dicebantur: et Orithyïa, a rupe vento depulſa, a *Borea rapta* perhibebatur. neque a probabilitate alienum videtur, hunc Amphiaräum in ardore prœlii, unà cum equis et curru, in aliquem profundum terræ cavum, præcipitem concidentem, periiſſe. inde omnia illa τεράςια, quæ de eo Poëtæ finxerunt:

Illum ingens haurit ſpecus, et tranſire parantes
Mergit equos. non arma manu, non fræna remiſit;
Sicut erat, rectos defert in Tartara currus.

Magnificum magis aliquid aut Sublimius, ſi Poëta ita voluiſſet, vix alibi inveniſſes. ſed eum non ita voluiſſe demonſtrant miſera iſta quæ ſequuntur,

Reſpexitque cadens cælum, campumque coïre
Ingemuit.

Statius *Thebaïd.* VII. ad fin. De hac Veterum Superſtitione vide Cl. Dorvillium ad Chariton. p. 258. ſeqq. agentem.

Pro γε forte τε, cui reſpondet Οἰδίπε τε παῖδα, ver. 928.

Ver. 931. πρὸς Ἄργ῀ Ἀβαλεῖν.] Herodotus V, 33. ἔχε τὰς νέας ἐς Κυκάσα, ὡς ἐνθεῦτεν βορέῃ ἀνέμῳ ἐς τὴν Νάξον Ἀβάλοι vid. cap. 34. ſcil. τὸ πέλαγ῀, quando de *maris* tranſitu ſermo eſt, ut apud Athenæ. III, 25. p. 109. Διεβάλομεν τὸ πέλαγος εἰς Μεσαπίας.

Ver. 932. Οἰδ' ἔν ὃ δρᾶσαι βέλομαι] Lego, ὃ δρᾶν σε βέλομαι: patere videtur ex reſponſo Theſei; in quo etiam puto ſcribendum πείσε῀ pro πείθε῀: licet hoc defendi poſſit. σαι pro σε, ut ἀρχαίων pro ἀρχέων (i. e. ἀρχῶν) Herodot. VI, 9. et forte ωαι nunc legitur pro τε *Iph. Taur.* 238.

Non poſſum quin ſub hac voce δρᾶσαι moneam de perditiſſimo loco Ariſtophanis *Veſp.* 1223. qui (ut mihi videtur) ita legendus eſt,

Τέκνον σὺ δ' ἆσεις; παραπολεῖ. βοώμενος
Φήσει γὰρ &c.
Tu vero hoc canes? periclitaberis perire. clamans
Dicet enim &c.

Vulgo, Τέκνον σὺ δράσεις; παραπολεῖ βοώμενος. Φήσει γὰρ &c. Adeundus eſt locus. παραπολεῖ eſt 2æ perſonæ Fut. Med. pro παραπολῇ, ut παραθήσει *Eccleſ.* 671. (ubi legitur παραθήσεις) pro παραθήσῃ. ſed ἆσεις, *canes*, ut Εἰρήν. 1295. Οὐ πράγματ' ἆσεις, Plato *De Legg.* II. p. 114. Ed. Ald. Fol. ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μέσαν; Julianus qui init. Miſopogon. ſcribit, ταῖς μέσαις ᾄσω καὶ ἐμαυτῷ, Græcis forte potiùs quàm Atticis accenſebitur. Utroque modo, uti videtur, Attici hoc Futurum protulerunt. ſed ſæpius ᾄσομαι. Vide Cl. *Daweſium* Miſcell. Crit. p. 290. qui dicit, "Futurum Activum a Verbo "ᾄδω formatum Attici non agnoſ-"cunt; ſed Medio duntaxat ᾄσομαι "utuntur." Aliter Plato et Ariſtophanes.

Ver. 935. Ἢ χωρὶς, ἱερὸν ὡς νεκρὸν, θάψαι θέλεις;] Θάψαι hic eſt *cremare:* ut in reſponſo Adraſti, *Ceteros vero omnes* (θάψω, *cremabo*) *in uno rogo.* Nam θάπτω transfertur ad quemvis morem diſponendi de mortuorum corporibus. unde apud Lucianum *De Luctu* p. 306. (ed. *Græv.*) *comburere* eſt θάπτειν apud Græcos, et *comedere mortuorum corpora* eſt θάπτειν apud Scythas: et Diogenes dicebat ἂν μὲν κύνες αὐλὸν παράξωσιν, Τραχαυία ἐστὶν ἡ ταφὴ, ap. Stobæum Serm. CXXIII. p. 614. Vide Anthолog. III, 22. p. 250. ed. *Steph.* (ubi ὕδωρ ἔθαψεν) Plutarch. in *Mario* p. 431, C. *Pompeio* p. 661. E. et *Gracchis* p. 830. E. ubi θαπτομένῳ eſt *dum cremabatur.* περὶ θάπτειν Diog. Laërt. Procœm. ſegm. 7. et IX, 84. Sed actum ago (ut jam video) a *Giſb. Cupero* Obſervat. I, 7. vide et *Dorvill.* ad Chariton. p. 73, 74. Hac autem Verbi θάπτω ſignificatione non conſideratâ, Cl. *Barneſius* credidit Capanea non *combuſtum*, ſed tantùm *humatum* fuiſſe; et rogum ejus in Quinto Actu, *cadaveris expertem*, et velut κενηρίόν τι, ait Euripidem finxiſſe, ut occaſionem haberet Evadnæ generoſam mortem commonſtrandi. Sed non ita erat. vide ver. 1010. 1020. Ovidius quoque *Art. Amator.* III, 21.

Accipe me, Capaneu; CINERES miſcebimur, *inquit*
Iphias, ardentes inſiluitque rogos.

Quod vero dicitur ex Plinio et Tertulliano, hominem fulmine occiſum cremare fas non fuiſſe; viderit id Euripides *quo jure* Capanea *cremaverit:* ſed certe cremavit. vide ver. 1207. Figmentum iſtud de κενηρίῳ et rogo cadaveris experte, juſtiùs locum habuiſſet in *Amphiarão*, qui certe non cum ceteris combuſtus fuit. vid. ad ver. 755. Diſcrimen aliquod fuiſſe inter *ſepulturam* Capanei et ceterorum, manifeſtum eſt, quia *ſervis* aſſignatur ſepulcrum Capanei.

Ver. 938. παρ' οἰκίδας] *Reiſkius*, "παρ' οἴκους. conf. ver. 987. et ver. "939. Αὐλὸς, ſi recte habet, eſt pro "δυλος."

Ver. 940. στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν.] Id eſt, procedite Vos qui portatis cadavera Ducum. νεκρῶν recte vertitur *cadaverum* hic, et mox ver. 945. et ſæpe in hoc Dramate, omiſſo Articulo τῶν, more Tragicorum. nam νεκρὸς eſt *mortuus*; ὁ νεκρὸς, *cadaver*. Articulus exprimi ſolet in proſaïcis ſcriptoribus; interdum in Poëtis. Plutarchus in *Conviv.* p. 162. D. τῷ δὲ Ἡσιόδῳ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ—δελφίνων ἀγέλη πρὸς τὸ Ῥίον ἐκάμιζε. Lucianus *Dial. Marin.* p. 251. ed. *Græv.* ΤΟΝ δὲ ΝΕΚΡΟΝ (Ἕλλης) ὑμεῖς,

ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες, παραλαβεῖσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκαιτε. Josephus *De Bell. Jud.* I, 9. sec. 1. ed *Hudſ.* ἔκειτο δ' ἐν μέλιτι σωτηρέμενος Ὁ ΝΕΚΡΟΣ αὐτῷ: de Ariſtobuli *cadavere*. Quæ refero, quia partim ex hac diſtinctione inter νεκρὸς et ὁ νεκρὸς videtur pendere difficultas iſtius celebris loci I Cor. xv, 29. οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν: qui verſus connecti debet, quod et ab aliis obſervatum fuit, cum verſu 20, intermediis in parentheſi incluſis: Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ ΝΕΚΡΩΝ, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων. ἐπεὶ, τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ, εἰ ὅλως ΝΕΚΡΟΙ οὐκ ἐγείρονται; Omiſi ἐγένετο ver. 20, quia eam non agnoſcunt plurimi Codices, neque Vetus Interpres, cum aliis: multo elegantiùs et meliùs. *Nunc autem Chriſtus reſurrexit ex mortuis, primitiæ eorum qui obdormierunt. nam*, vel *alioqui*, (id eſt, ſi non ita eſt, ſi Chriſtus non reſurrexit, ſi nulla eſt mortuorum reſurrectio) *quid lucrabuntur ii qui baptizantur gratiâ cadaverum, ſi mortui omnino non reſurgunt?* Quaſi dixiſſet, "Stultum eſt baptizari (non "jam pro corporibus, ſed reverà) pro "*cadaveribus*, quod facimus ſi nulla "futura eſt mortuorum reſurrectio." Quod alii forte citiùs intellexerint hac diſtinctione: ἐπεὶ, τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι; ὑπὲρ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ, εἰ ὅλως ΝΕΚΡΟΙ οὐκ ἐγείρονται. *alioquin, quid lucrabuntur ii qui baptizantur? pro* CADAVERIBUS hoc facientes, *ſi* MORTUI *omnino non reſurgunt*. Utcumque hoc ſit, vides differentia quæ ſit hoc loco (non dico *ſemper*) inter νεκρῶν et τῶν νεκρῶν: ut νεκροὶ ſint *mortui* ſimpliciter, qui, ſecundùm Pauli argumentationem *dormiunt* ſolùm, et reſurgent, quia Chriſtus reſurrexit. ſed οἱ νεκροὶ hic ſunt *cadavera*, quæ ſemper erunt *cadavera* et nunquam reſurgent, ſi nulla eſt reſurrectio, εἰ ὅλως ΝΕΚΡΟΙ οὐκ ἐγείρονται: et proinde, ſuperflua res erit *Baptiſmus*, qui *corporibus reſurrecturis* proſpicit. Orta videtur hujus loci difficultas ex non conſideratâ Elliptică ſignificatione vocis ἐπεὶ, *nam*, et Verbi ποιεῖν pro *lucrifacere, acquirere*, et ὑπὲρ τῶν νεκρῶν *pro cadaveribus*, propter cadavera, gratiâ cadaverum. quæ ſingula multis exemplis adſtrui poſſunt. Mihi ne vel minima quidem difficultas hoc loco videtur, his cognitis. Maximi ad Senſum momenti ſunt *Articuli* in *Novo Fœdere*; licet in verſionibus et Annotationibus plerumque neglecti. unde nullum diſcrimen, quamquam ſit magnum, factum fuit hoc loco inter νεκροὶ et οἱ νεκροὶ: alibi, inter ἄνθρωποι et οἱ ἄνθρωποι: Ῥώμην et τὴν Ῥώμην: ἄλλην et τὴν ἄλλην: Ἰεριχὼ et τὴν Ἰεριχὼ, &c. Mitto quod et Tertullianus hunc Pauli locum ita intellexerit lib. V. *adv. Marcion.* p. 473. A. ed. *Pariſ.* 1675. Fol. *Igitur et pro mortuis tingui, pro corporibus* (ſcil. mortuis) *eſt tingui*; *mortuum enim corpus oſtendimus.* Diversâ χέσει loquimur de νεκρῷ *mortuo* aliquo, et de τῷ νεκρῷ *cadavere ejus*. In priore caſu, volumus nihil præter *ſeparationem animæ a corpore*. in poſteriore, loquimur de eo quaſi de *lapide*, de *ligno*, aut qualibet aliâ portione inertis materiæ.

Ver. 943. Ἄδρ. Πῶς; τὰς τεκέσας δ' χρεὼν ψαῦσαι τέκνων;] In Cod. B. hæc ita diſpoſita ſunt: Αδρ. Πως; Θη. Τας τεκεσας &c. ſine Interrogatione. et reliqua uſque ad ver. 955. Theſeo malè attribuuntur.

Pro ἰδεῖν (ver. 944.) quod Codd. et Editt. pleræque habent, *Barneſius* edidit ἰδέσθαι. et ita *Ald. Hervag.* et *Miltonus*.

Verſu 945. Cod. A. νεκρω pro νεκρῶν. Cod. C. utrumque, νεκρω νεκρων. cetera recte

recte habere puto; neque, pro χ' ἅμα τῷ τέλει, opus esse ἀρειφάτων, *ferro cæsorum*; neque τραυμάτων, (et τικρῶν pro νεκρῶν,) neque ἀιμακλῶν νεκρῶν. quæ omnia a Vulgata nimis enormiter abeunt.

Versu 946. metrum poscit προσθεῖναι. et ita habet *Aldina*. sic et *Heathius*.

Versu 947. τλημόνως, *patienter*: ut Æschyl. Χοηφ. 746. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤνλεν κακὰ. *Reiskius*, τλήμονες, aut τλήμονας.

Ver. 949. Ὦ ταλαίπωροι βροτοὶ, Τί κλᾶδε &c.] Codex C. βροτων. Recte, ut arbitror. Hoc forte voluit,

Ὦ ταλαίπωροι βροτῶν
Οἱ κλᾶδε λόγχας, κὴ κατ' ἀλλήλων φόνους
Τίθεσθε, παύσασθ'. ἀλλὰ λήξαντες &c.

ut ver. 744. Ὦ κενοὶ βροτῶν
Οἱ τόξον ἐντείνοντες, ———
Φίλοις μὲν ἐ πείθεσθε, &c.

non ad *omnes* mortales sermo dirigitur, sed ad eos solùm qui *hoc* vel *istud* faciunt; quod ex *partitione* intelligitur. Eodem more δυσμενεῖς βροτων ver. 343: Sed ταλαιπώρους βροτοὺς, non βροτῶν, (ver. 734.) quia de *toto* genere humano.

Τίθεσθε φόνους, *cædes facitis*: in activo, θήσω φόνον *Bacch.* 795. αἷμα θέσθαι, *Orest.* 831. φόνον τιθεῖσαν, *Ion.* 1225.

Ver. 958. Ἄρτεμις Λοχία] Cod. A. Λοχεια. Utrovis modo recte dicitur, et metrum versûs utrumvis feret. Ὃν προσφθέγξαιτ' ἂν τὺς ἀτέκνους· ex opinione Veterum, Deos colloqui solere cum iis quos amabant. unde Dianæ jactat *Hippolytus* ver. 85. Σοὶ κὴ ξύνειμι, κὴ λόγοις ἀμείβομαι. et Eteocles apud Æschylum Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 673. dicit de fratre suo Polynice, *nunquam ex quo natus est*, Δίκη προσεῖπε κὴ καλῆξιώσαλο, *Dea Justitia dignata est* eum *alloqui*. Scholiast. ibi videtur legisse προσεῖδε. Vide Sophocl. init. *Ajacis*: Nostrum *Iph. Taur.* 1447. Plutarch. in *Numa* p. 62. B. et Juvenalem Sat. VI, 530.

Ver. 962. ἄϊστω] Trisyllabum est, prima brevi. Vide Notas ad Mœrin Atticist. Ed. *Pierson.* p. 301. In Choris non necesse erat Ἀτλικίζειν, et scribere ἄϊστειν dissyllabice. Sed et ἀΐστω trisyllabum occurrit in *Hecub.* 31. in Iambo. adeo ut utroque modo scriberent Attici, ἄϊστω et ἀΐστω.

Ver. 969. Υ̓́υτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμεμένη,] Ex hoc fœminino colligit *Muretus* scribendum esse (ver. 967.) δυσηνοτάτη, *Barnesio* vulgatam δυσηνότατος ex more Attico defendente. Forte scriptum ibi fuerit δυσηνοτάτως. et ita *Reiskius*.

Pro ζῶσιν omnes Codices Gallici legunt ζωοισιν, et versu proximè antecedenti φθιμενοισιν, et sequenti ἐχεσα. *Heathius* legit, Υ̓́υτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμητὴ. Quæro, an ἀριθμητὴ exprimat *numerata*, idem quod ἀριθμεμένη. Hesychius: Ἀριθμητὰ. ὀλίγα. Horatius, *populus* numerabilis, *utpote* PARVUS, &c. i. e. ἀριθμητὸς. Theocrit. *Idyll.* XVI, 87. ἀριθματὲς ἀπὸ πολλῶν, *numerabiles* (i. e. *pauci*) *a multis*. quibus mox opponitur ἀνάριθμοι, ver. 90. Vulgata mihi videtur recte habere, ut σὶν ἄ in Antistropha æqua sint syllabæ εἰ in Stropha, et Diiambus ῥῖθμεμένη Choriambo τὶς νεφέλα. Sensu similia habes in Sophoclis *Antig.* 862.

Υ̓́υτ' ἐν βροτοῖς, ἔτ' ἐν νεκροῖσι
Μέτοικος, ἐ ζῶσιν, ἐ θανοῦσι.

Ἐν τοῖς φθιμένοις, ut Antholog. III, 6. p. 211. Ὦ ξένε. τὴν σοργὴν κἀν φθιμένοισιν ἔχει· scil. Μάξιμος ἔχει. vide quæ præcedunt. vulgo absurdè, Ὡς ἵνα—ἔχῃ, pro Ὦ ξένε—ἔχει. prior pars mendi orta ex Dictantis pronunciatione, a Scriba perperam intellectâ, ὡς ἵνα pro ὦ ξένε. deinde interpolatum ἔχῃ propter ἵνα. In versu ibi præcedenti distinguendum, Σύν τε, γυναικὶ Καληποδίῃ &c.

Brunck in An. Vol. III. p. 289.

Ver. 970. Χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴσχεσα μοῖραν.] Metri ratio postulat ut pro δὴ rescribamus

reſcribamus δὲ, non invitâ etiam ſententiâ. Verſus eſt aſynartetus ex duobus dochmaïcis, quorum prior ex epitrito tertio vel quarto pentaſyllabo (cui in Stropha opponitur epitritus ſecundus pariter pentaſyllabus) et ſyllabâ conſtat; alter ex epitrito tertio et ſyllabâ. *Heathii* ſunt verba.

Ver. 974. κὴ σέφανοι κόμας,] Quid ſint σέφανοι κόμας ex *Alceſt.* ver. 101. diſcere potes, inquit *Heathius*, ubi memoratur χαίτα ἐπὶ πρόθυρα πομαῖς. Mihi videtur verum, κἀσέφανοι κόμαι, *et comæ* (i. e. caput) *ſine corona*. Vide locum Athenæi, citatum ad ver. 259.

Ver. 975. Ἀοιδαὶ τὰς χρυσοκόμας
Ἀπόλλων ἐκ ἐνδέχεται.] Plutarchus Libro *De* Ει *apud Delphos*, p. 394. B. Εἰκότως ἂν ὁ Εὐριπίδης εἶπεν, Λοιβαὶ νεκύων φθιμένων ἀοιδαὶ, ἃς ὁ χρυσοκόμας Ἀπόλλων ἐκ ἐνδέχεται. Auctiùs quàm in noſtris exemplaribus: ſed proculdubio ibi habebatur hic verſus Plutarchi tempore. Totum ita forte legi et diſtingui poteſt:

Ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα
Μελέᾳ· παιδὸς ἐν οἴκοις
Κεῖται μνήμαθ' πένθιμοι
Κηραὶ, κἀσέφανοι κόμαι,
[Λοιβαὶ νεκύων φθιμένων,]
Ἀοιδαί θ' ἃς ὁ χρυσοκόμας
Ἀπόλλων ἐκ ἐνδέχεται.

Vide verſionem. Κεῖται, *ſunt*, ut notavi ad ver. 665. *Libationes*, inquit, quas *Diis* facere ſolebamus, jam mutantur in χοὰς, *libamina mortuorum*, ſeu *mortuis*. Hunc verſum, Λοιβαὶ νεκύων φθιμένων, non niſi precariò in Contextum admiſi, quia forte a MSS non ſtabilietur. ſed dubitari non debet quin ſit ipſius Euripidis. Pergit: "et *cantus*, "quibus reſonare domus ſolebat, jam "vertuntur in *nænias*, et in cantica "quæ χοαῖς ſuccini ſolent, et quæ "Apollini odio ſunt." Nihil enim *luctuoſum*, nihil niſi *lætabile* Apollini gratum erat. vide Æſchyl. *Agam.* ver. 1082. 1086. Recte autem ὁ χρυσοκόμας de Apolline, ut *Troad.* 253. Ariſtoph. Ὄρν. 216. Pindar. *Olymp.* VI. ubi vocatur abſolutè ὁ χρυσοκόμας, absque Ἀπόλλων. In Antholog. *Reiſkii* carm. 510. p. 50. Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ, forte pro χρυσοκόμᾳ, ut Διονυσοκόμῃ Διόνυσον Homer. *Hymn. in Bacchum.* Hæ ἀοιδαὶ ſunt eædem quas ᾠδὰς μολπὰς ſupra dixerat Adraſtus ver. 773. νεκρῶν θρήνους ver. 88. παιᾶνα τ' θανόντ. Æſchyl. *Choëph.* 149. quod in eo et Euripide (*Alceſt.* 424.) improbat Scholiaſtes, quia παιᾶνες non niſi in rebus *lætis* cani ſolebant. quam differentiam et ipſe Æſchylus ſervat in iſto Dramate ver. 340, 341. licet iterum ᾠδὰ παιᾶνα ὑπομέλπειν ſcribat Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 875.

Νεκύων φθιμένων ut ſupra ver. 44. *Reiſkius* Animadv. ad Græc. Auct. T. II. p. 246. delet ἀοιδαὶ, quam vocem cenſet nihil aliud eſſe quàm emendationem pravæ ſcriptionis λοιβαί.

Ver. 978. νοτερὰν ἀεὶ — πλύχα τέγξω.] MSS, *Aldina*, et ceteræ Editt. habeant νοτερὸν πλύχα: recte atque Atticè. videad ver. 41. Ἀιεὶ quoque pro ἀεὶ ex metro legit *Heathius*.

Pro τέγξω Codd. A. B. C. ταξω: quaſi voluiſſent τεύξω νοτερὸν, *faciam humidam*: ut τεύξω μέγαν, Æſchyl. *Eumen.* 675. ἄγνωστον τεύξειν Hom. Od. N. 191. qui ſæpe ita loquitur. Sed τέγγειν δάκρυσι uſitatiſſimum eſt in Tragicis. vide Æſchyl. *Perſ.* 538. Noſtrum Electr. 501. et centies alibi.

Ver. 983. Pro Θησέος Cod. C. Θησεως. ex Atticorum more. Non quin Θησέος ibi locum habere poſſet, ut Νηρέος, *Ion.* 1082. In Iambo ponerem Θησέως, ſed in Choris non neceſſe erat. Ἀπλιχίζειν, ut dixi ſupra. In Sophoclis *Oedipo Coloneo* Chorus ex Senibus *Atticis*

ticis loquitur *Doricè*. vide et Choros *Ionis*.

Ver. 984. καὶαφθιμένε] Secundam corripit, (ά ante φθ, id eſt, πλ) utpote in Anapæſto, opinor. Quæritur, An et in Iambico idem liceat? Quod affirmatum ſæpe, probatum nunquam vidi; neque verum puto. nam μᾶτευω, ξενὸκλοπος, ἐξελικλεον, ἀνλικαλᾶκλανειν, (pro μᾶτευω, ξενὸφοπος, ἐξελκλεον, ἀνλικᾶτθανειν) et cetera exempla iſtiusmodi quæ ex verſibus Iambicis Tragicorum citata vidi, omnia mihi videntur eſſe fœtus pravæ ſcripturæ, et admodum incerta; quorum auctoritatem ſi quis neget, non poteſt ea fulciri niſi ab exemplis æque incertis. *Nil* vero *agit exemplum, litem quod lite reſolvit*. Regula Cl. *Kingii* ad *Hecub.* 184, "Vocalem brevem a duabus conſonis ſemper licet divellere, "ſi modo illæ vocem per ſe inchoare "poſſint,", quæ Regula, mutatis verbis, tacitè adoptata a Cl. *Clarkio* videri poteſt ad *Iliad.* B. 537, "nihil uſitatius quàm ſyllabam vocali brevi con"ſtantem, ſequentibus duabus conſo"nantibus, a quibus ſyllaba inchoari "poſſit, corripi,", utcumque interdum vera ſit in Melicis, vel in Epicis poëmatibus; tamen in Iambis tam longe abeſt a certitudine, ut ne unum quidem ejus rei *verum* exemplum ex *Iambo* adferre potuerit, ſaltem non attulerit, ipſe *Clarkius*. nam quod iſto propoſito dedit ex *Phœniſſ.* 419, Κοίτας μᾶτεύων, ά brevem ante στ, ſi editionem *Barneſii*, *Pierſii*, vel *Kingii* inſpexiſſet, inveniſſet μᾶτεύων: et ita nuper edidit *Valckenærius* inventum in optimo Codice *Leidenſi*; et *Lucas Holſtenius* notavit idem ex MS, in marg. Edit. *Aldinæ*, quam habeo, donatam mihi a præſtantiſſimo et doctiſſimo Viro *Joanne Tayloro*. immo et ipſe *Clarkius* edidit ματεύσομεν, *Iliad.* Ξ, 110. cum μαζεύσομεν eſſet Varia Lectio: Ἔιγὺς ἀνὴρ, ὃ δὴθὰ ματεύσομεν: ubi, ut ſibi conſtaret, μαζεύσομεν edere debuit Vir clariſſimus. Aliud exemplum quod ille profert in iſta celebri Nota ad *Iliad.* B, 537, eſt vox λᾶκτρον, primâ brevi; non memorato auctore unde eam habuerit. quam vocem, vel aliam quamlibet ejusdem poteſtatis et formæ, ſi invenire potero primâ indubitanter brevi, έ ante κλ, in cujusvis antiqui Attici Tragici *Iambo*, (nam *melica* nihil moror) errorem meum ultro et libenter agnoſcam, et fatebor literam τ, poſt aliam conſonantem, naturam *liquidæ* apud Atticos Iambographos Tragicos nonnunquam induere: quod hodie non credo. vide *Valckenær.* ad *Phœniſſ.* 1508. et contra, *Heathium* ibidem.

Ver. 988. Ἥ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει,] Disjunctim maluit *Barneſius*, δόμων ὕπερ ἀκρίζει, quia cum caſu quarto, non ſecundo, Xenophon, τὰ τείχη ὑπερακρίζει. Sed nihil hic muto, quia infra (ver. 1049.) invenio ὑπερβᾶσα δόμων· et notiſſimum eſt, Verba Compoſita ſæpe regere caſus ſuarum Præpoſitionum, ut ὑπερκάμνεις πόλεως *Bacch.* 961. τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα Sophocl. *Oedip. Tyran.* 388. Æſchyl. *Prometh.* 66. σῶν ὑπερτένω πόνων.

Tres ultimi Anapæſtici magis regulariter ita diſponi poſſunt,

Τί ποτ' αἰθερίαν
Ἔσηκε πέτραν ἢ τῶνδε δόμων
Ὑπερακρίζει,
Τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον;

De locutione ἔσηκε πέτραν vide ad ver. 1012. ἐμβαίνουσα κέλευθον, uſitatiùs cum præpoſitione εἰς, quaſi ſcriptum fuiſſet ἐσβαίνουσα, ut εἰσβαίνειν δόμους, *Iph. Taur.* 1079.

NOTÆ

NOTÆ IN ACTUM V.

Ver. 990. "INcredibilis prope "esse debuit eorum "oscitantia qui hæc primum in Stro- "pham et Antistropham distinxerunt, "cum non plures quam septem Stro- "phæ versus, prout nunc leguntur, "totidem Antistrophæ respondere de- "prehendentur." *Heathius.*

Ver. 991. Ἐδιφρεύετο τάλας;] Ingeniosè suspicatus est *Canterus* vocem ἅλιος, *Sol*, latere sub isto τάλας, quia sequitur Σελάνα τε. unde *Barnesius* edidit, Ἐδιφρεύετό γ' ἅλιος. Æquè verum videri poterat, Ἐδίφρευεν ὅ θ' ἅλιος, Σελάνα τε &c. terminatione Activa (non Media Voce, contra usum Euripidis in hoc Verbo) ut διφρεύειν φέγγος sit *aurigando-facere lucem*, quemadmodum πνεῦσαι πομπάν, *spirando-facere cursum*, *Iphig. Aul.* 1324. et innumera ejusmodi in Tragicis: vide ad ver. 1205. διφρεύειν πυμάτην ἀψῖδα, *aurigando-tangere cæli ambitum*, Archestratus ap. Athen. VII, 22. p. 326. B. Ἅλιος certam puto emendationem: quæ præcesserunt, incerta. idcirco Contextum non mutavi; in Versione expressi. Ceterum dira et horrenda est hæc ultima hujus Tragœdiæ pars. non tamen metus est ne hoc Evadnæ facinus in exemplum eat.

Ver. 993. ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι
Ἱπεύσι δι' ὀρφναίας,] Quæro quænam sint hæ *nymphæ celeres quæ equitant per tenebras*. *Brodæus* dicit, "Nymphæ Noctis comites." Sed quænam sunt istæ? Scio istud Hesiodi *Op. et Dier.* 730. μακάρων τοι νύκτες ἔασιν· *Deorum sunt noctes.* hic vero *certæ* aliquæ Deæ seu Nymphæ videntur designari. In Theocriti *Idyll.* II. vers. ult. Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα Νυκτὸς ὀπαδοί. et Tibulli Eleg. lib. II, 1, 87.

Jam Nox jungit equos, currumque sequuntur
Matris lascivo Sidera fulva choro.

hoc est, ἄστρα δ' ὠμάρτει Θεᾷ, *Ion.* 1150. An hæ sunt ὠκυθόαι Νύμφαι hujus loci? Videntur esse. Eadem forte designantur eodem dramate *(Ione)* ver. 1078. Ὅτε νὺξ Διὸς ἀστερωπὸς Ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ, Χορεύει δὲ Σελάνα. Per ἀστερωπὸς αἰθὴρ videtur velle ἄστρα ἐν αἰθέρι.

ibid. Hic versus in duos ad hunc modum dividi debet; antistrophæ enim versibus quarto ac quinto opponitur:

Λαμπάδ' ἵν' ὠκυθόαι
Νύμφαι ——

Excidit scilicet e secundo versu vox quæ voci ὁρμάσω in antistropha respondebat. *Heathius.* vide ad ver. 1016.

Ver. 995. Pro ἡνίκα Cod. C. ανικα. Bene.

Ver. 997. Ἀοιδὰς] Ὠιδὰς εὐδαιμονίας, responderet istis, Σῶμά τ' ἐν ἄιθοπι φλογμῷ. sed utrumque precarium est.

Ver. 998. Ἐπύργωσε,] Forte Ἐπύργωσεν. vide ver. 1020.

Ver. 999. Χαλκόλευχές τε Καπανέως;] Nihil ibi conjungit τε: nam νὺξ hoc ante fecerat. Forte γε. sic χρυσόλευχὴς Ῥῆσος, *Rhes.* ver. 340. Et ita *Heathius.* Ut Antistrophæ respondeat, nonne debet quoque esse Καππανέως?

ibid. ver. 999—1003. Hi quinque versus, quatuor tantum in Antistropha, scilicet ver. 1022—1025, opponuntur. Nulla vero inter eos nunc deprehenditur similitudo, aut vel minima analogia. Absque igitur codicum meliorum et magis integrorum ope, de eorum restitutione ne cogitandum quidem. *Heathius.*

Pro προσέβαν (ver. 1000.) Cod. A. προσεβα.

Ver. 1003. Βαλεύσα] De hac voce dubitare facit, quòd Chorus infra re-

 spondeat

ſpondeat quaſi Evadne hoc loco dixiſſet Μαλώσσσα, *quæſitura*. vid. ver. 1009. 1010. et præcipue 1013. ubi ipſa dicit, τύχα δέ μοι Ξωάπλει ποδός. hoc eſt, inveni quem *quæſivi*. Non opus eſt ut ibi legatur Ξωάπλοι, optantis.

Ver. 1009. ἧς ἐφέσηκας πύλας,] Conjeceram πέλας. et ita *Canterus*, et *Reiſkius*, probante *Heathio*. Defendit πύλας *Barneſius*. credo non rectè, niſi *faſtigium* vocari poſſit (πύλαι) *introitus*. nam Evadne ſtetit in rupe quæ erat rogo *ſuperior*: πέλας quidem, ſed non ad ejus πύλας, ſiquæ erant πύλαι in iſto rogo. ἧς πέλας, ut τέκνων πέλας ver. 941.

Ver. 1008. omittunt δὴ A. B.

Ver. 1010. ἔνθεν ἐσὶ σὸς Πόσις,] Pro ἔνθεν ἐσὶ *Canterus* ἔνθ' ἔνεσι· quod admiſit *Barneſius*. Interrogationem mallem abjici, quia centum exemplis liquet voces Καὶ μὴν, *Atqui*, non *interrogativas* eſſe, ſed *narrativas*. Ἔνθεν ἐσὶ forte ſignificare poteſt, *ubi eſt*, ut Æſchylo *Eumen.* 696. Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἐς' ἐπώνυμος Πέτρα· *Marti vero ſacrificabant* ibi *ubi eſt cognominis rupes*. Heſychius explicat ἔνθεν per ὧδε, *hic*. Alioquin legi poſſet ἐνθάδ' ἐσὶ, ut Soph. *Oed. Tyr.* 459.

Ver. 1012. Ὁρῶ δὴ τελευσὰν, Ἣν ἔσακα·] Id eſt, καθ' vel εἰς ἣν, *Video finem* juxta *quam* vel *in qua ſum*: ut ſupra ἔσηκε πέτραν, et Sophocl. *Philoct.* 145. τόπον ὄνλινα κεῖται, i. e. καθ' ὄνλινα, *locum in quo eſt*. plenè Herodotus IX, 21. μένοι ἔχοντες σάσιν ταύτην ἐς τὴν ἔσημεν. I Petri v, 12. Noſter *Oreſt.* 1256. Στῆθ' ἃι μὲν ὑμῶν τῆνδ' ἀμαξήρη τρίβον. ubi vid. Schol. Quæ noto, ne quis mutet. Variat Sophocles *Trachin.* 1161. Φρονῶ δὴ συμφορᾶς ἵν' ἔσαμεν. et *Oedip. Tyran.* 1455. ἵν' ἔσαμεν χρείας: ut *ubi gentium* Latinis. "τελευσᾶς ἵν' ἔσακα, "*Reiſkius.*"

Ver. 1014. ἀλλὰ τῆς] Notandum τῆς in Choro: et tamen mox ſcribit τᾶσδ'. Sic ἣν ver. 1013. non ἂν. vide ad ver. 781.

χαριν (ver. 1015.) quod habent A. B. melius eſt quàm χάρισιν. Χάριν hic eſt ἕνεκα. Vox ἀθανάτᾳ ſuppleri poteſt poſt χάριν, ut Strophæ reſpondeatur: Εὐκλείας χάριν ἀθανάτᾳ· ut, Λαμπάδ', ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι. Hepthemimeris Dactylica.

Ver. 1016. Ἔνθεν**ὁρμάσω] E regione horum Cod. B. habet ανλισρ. quaſi Antiſtrophe hic inciperet. Ἔνθεν πρὸς μόρον ὁρμάσω Strophæ reſponderet, Ἱππεύσι δι' ὀρφναίας.

Ver. 1017. 1018. Hi duo verſus Strophicis quinto et ſexto reſpondere debent, quod efficietur ſi ita metra conſtituas,

Τᾶς δ' ἀπὸ πέτρας πηδήσα—hepthemimeris dactylica

σα πυρὸς ἔσω baſis Iambica. *Heathius.*

Ver. 1019. Σῶμά τ' ἄιθοπι φλογμῷ] Metro Strophes conveniet, Σῶμά τ' ἐν ἄιθοπι φλογμῷ, ſi ibi admittatur Ὠιδὰς ἐυδαιμονίας.

Ver. 1021. χρωῖ πέλας] χρωῖὸς πέλας ſi Strophen ſpectes.

Ver. 1022. Περσεφονείας ἥξω θαλάμυς] In Strophe, Προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν.

Ver. 1026. Εἴθε τινὲς ἐυναὶ] Hunc et tres ſequentes verſus *Choro* aſſignat *Scaliger*. Cogor diſſentire, quia paullo ante, et paullo poſt, Chorus loquitur in Iambis. et ita ferè facit, ubi brevis aliqua Sententia vel Monitum efferendum eſt. Hæc *ſecum* loqui videtur Evadne, (quemadmodum fit in Noſtri *Electra* ver. 140. 150.) et precatur primò pro liberis ſuis; deinde, ſibi ſuggerit et confitetur mutuum et ſincerum amorem mariti ſui erga ſe. pro εἴθε *Heathius* εἰ δὴ, *utinam quidem*. Ultimorum Conſtructio eſt: ὁ δὲ σὸς ἐυναῖ

ἐυναῖος γαμέτας συντηχθεὶς [ἦν] ἀλόχῳ (i. e. σοὶ) ἄυραις ἀδόλοις γενναίας ψυχᾶς. Vide Versionem. *Scaligero* consentit *Reiskius*.

Pro ἀλόχῳ ψυχᾶς omnes Codices ψυχας αλοχω.

Συντηχθεὶς ἀλόχῳ, ut Fragment. p. 512. πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ Ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε. Unum versum deesse putat *Reiskius*, quia pendet συντηχθεὶς.

Ver. 1027. F. Ἐν Ἄργει φαίνωσι τέκνοις. vide Strophen. *Heathius* quoque τεκνοις, ut constet metrum.

Ver. 1032. εἰς νεωτέρους λόγους,] Quasi diceret, *ad malum nuncium* audiendum. quo sensu νέος et καινὸς apud Tragicos sæpissime occurrunt, licet non semper. Ratio forte est, quia cum res ante *rectè* se habebant, omne *novum*, omnis *deviatio* ab illo recto statu, in *pejorem* partem ferè fit. Sic *Iphig. Taur.* 1160. quando rex Thoas quæsivisset ab Iphigenia, τί καινὸν ἐν δόμοις; illa respondet, ἀπέπτυσα, *abominor*, non placet vox ista καινὸν, mali *ominis*. unde in *Medea* ver. 37. Δέδοικα δ' αὐτὴν μή τι βουλεύσῃ νέον, optima Vet. Edit. habet κακὸν pro νέον. vide hujus Fab. ver. 91. Herodot. v, 19.

Ver. 1034. Ὦ δυςάλαινα, δυςάλας &c.] *Chorum*, seu *Matronas* Argivas, alloquitur Iphis, et mox dicit, φράζετ' εἰ κατοίδατε: et Evadne, Τί τάςδ' ἐρωτᾷς; unde probabiliter scribendum hic, Ὦ δυςάλαιναι. Has vocat Ἀργείων κόραι, ver. 1073. Scribi forte posset δὶς τάλας (pro δυςάλας) propter διπλοῦν ver. 1035.

Ver. 1035. Ἥκω διπλοῦν πένθος γε δαιμόνων ἔχων.] Conjeceram δωμάτων pro δαιμόνων. Sed MSS A. B. C. πενθιμον habent pro πένθος γε. Insignis hic mihi videtur Interpolatio. Lego, Ἥκω, διπλοῦν τὸ πένθιμον δόμων ἔχων. "Vos, "o matronæ, *simplicem* tantùm luc-"tum *familiæ* habetis: singulæ enim "singulos filios amisistis. ego vero "*duplicem*: amisi enim *duos*, Eteo-"clum et Evadnen." Τὸ πένθιμον pro πένθος, ut τὸ γαῦρον pro γαυρότης ver. 217. πένθιμον δόμων ut συμφορὰς δωμάτων *Orest.* 61. δυςυχία δώματος *Phœniss.* 1502. δίδυμον μελάθροις πένθος, *Hippol.* 1346. ed. *Barn.* Magis insignem Interpolationem detexi *Iphig. Aulid.* 952. quam hic dabo, ne alia se non offerat occasio. Locus ita legendus est, et distinguendus,

Ἢ Σίπυλος ἔςαι μέγα (πόλισμα βαρβάρων
Ὅθεν πεφύκασ' οἱ ςρατηλάται,) γένος
Φθία δὲ τοὐμὸν οὐδαμοῦ κεκλήσεται.
Aut illustris erit Sipylus (urbecula barbarorum
Unde genus suum ducunt Atridæ,) origo
Vero mea, Phthia, nullo loco erit.

Vulgo legitur,

Ἢ Σίπυλος ἔςαι πόλις ὅρισμα βαρβάρων,
Ὅθεν πεφύκασ' οἱ ςρατηλάται γένος,
Φθία δὲ τοὐμὸν οὐδαμοῦ κεκλήσεται.

Ex conjecturâ primum, mox Codice optimo adjutâ, hunc locum restitui.

Ver. 1038. Ζητῶν τ' ἐμὴν] "Leg. δ', "propter præcedens μὲν. *Reiskius*.

Ver. 1042. τοῖς παρεςῶσιν κακοῖς,] *Propter præsentia mala*. vide ad ver. 304.

Ver. 1044. Μάλις' ἂν εἶναι·] Ita *Aldina*. Multæ editt. non habent ἂν. Ponitur ἂν εἶναι, opinor, pro ἔσεσθαι. alioquin legerim, Μάλιςά γ' εἶναι. Sed in Dubiis satis auctoritatis est in *Aldina*: neque opinor opus esse ἐνεῖναι.

Versu 1042. delevi virgulam post ἀνῆκα: nam per τοῖς παρεςῶσιν κακοῖς, *propter præsentia infortunia*, intelligit vel propter mortem filii sui Eteocli, unius ex Septem Ducibus; vel propter infelicem Expeditionem Argivorum. Vide *Androm.* 1233.

Ver. 1047. Pro κεφίζω Editt. nonnullæ κερίζω. male. κεφίζω eſt in *Aldina*. Diſtingui forte poteſt poſt ἀιώρημα, ſc. ἐγὼ vel ἐμὲ: ut κεφίζω ſit ἐμαυτὴν κεφίζω, quaſi ſcriptum fuiſſet Καπανέως μ' ὑπὲρ πυρᾶς,—κεφίζω. ſed nihil mutant MSS.

Ver. 1048. Τέκνον, τίς ἄυρα; τίς σόλος;] An vult, *quis ventus? quæ profectio* huc te advexit? ut iſtud Oedipi ad filiam, (Sophocl. *Oed. Col.* 370.) Τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν σόλος; In Noſtro ambiguum eſt σόλος. *claſſe* (σόλω) vel *navi* proficiſci Evadne non potuit Argis Eleuſinem. Cogitari forte potuit de, τίς σόλος, *quis amictus*, ut ver. 1054. 1055. nam, Evadne exquiſitiſſimè ſe *ornaverat*.

Ver. 1049. Δόμον ὑπερβᾶσ'] Ita editt. aliquot. hoc vult Δόμων. et ita clarè ſcriptum in Cod. A. unde admiſi. vide ad ver. 988. *Ion.* 220. Θέμις γυάλων ὑπερβῆναι; *Barneſii* edit. Δόμον γ' cum *Aldina*.

ibid. τήνδε χθόνα;] "Sententia flagitat εἰς τήνδε πέτραν, aut εἰς τόνδε τὸν "ὄχθον. forte igitur leg. εἰς τήνδε πέτραν, "aut τόνδε σόνυχα." *Reiſkius*. Per τήνδε χθόνα Poëta vult *Eleuſinem*, quò *ex Argis* fugerat Evadne, quæſitura maritum ſuum Capanea. δε ante στ, in τόνδε σόνυχα, longam eſſe opinor, et idcirco a Metro prohibitam, cum prima in σόνυχα brevis ſit, et δε σὺ-efficeret Trochæum.

Ver. 1050. Ὀρμὴν λάβοις ἂν] Si Evadne dicat Patri, *Scies mea conſilia ſi audias*, inutiliter verba fundit. quid enim mentione dignum, ſi Ille *ſciat* poſtquam Illa *narraverit?* Forte, Ὀργὴν λάβοις ἂν &c. *Iraſceris ob mea conſilia, ſi audias*. ſic αἰδῶ λάβοι ἄν, *verebitur*, Sophocl. *Ajac.* 348. λαμβάνειν τὰ δυσμενὲς, *malevolentiam concipere*, i. e. *male velle* alicui, *Iphig. Tauric.* 636. λαμβάνειν μεταμέλειαν, *pœnitere*, Noſter in *Oenomao*. λαμβάνειν φόβον, *timere*, *Electra* 39. et (appoſitè ad Conſtructionem) Sophocl. *Oed. Col.* 761. λαβεῖν ὀργὴν, *iraſci*, Plutarch. *Camill.* p. 148. C. Nihil muto in Contextu ſine Libris, et quia hæc aliter forte explicari poſſunt. *Reiſkius* ita, Ὀργὴν λάβοις ἄν, τῶν ἐμῶν βουλευμάτων Κλύων. *conciperes iram, ſi audires mea conſilia.*

Ver. 1055. ἔστω ὁ σόλος,] Negat Vir ſummus ad Strabon. III. p. 245. ed. *Amſtel.* vocem σόλος ſignificare *amictus*. σολὴ, inquit, aut σολισμὸς id Græci appellant, non σόλος. Sed refellitur hoc loco, et Æſchyl. Ἱκετ. 242. et Schol. ibi. et *Andromach.* 148, pro σολμὸν Vet. Edit. habet σόλον. Idem cum *Caſaubono* videtur ſentire et *Gatakerus* ad M. Antonin. I, 16. p. 40. Periculosè diſſentiretur a tantis Viris, niſi res evidens eſſet. Vide notata *Dorvillio* ad Chariton. p. 68, 69, de more ornandi ſe ante certam et deſtinatam mortem. Pro ἄυρα *Reiſkius* αὐδὴ: et remittit ad *Androm.* 1078. *Hippol.* 86. et 567.

Ver. 1056. Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπει σ' ὁρᾶν.] Maxima eſt ambiguitas hoc loco. Mihi placet πρέπεις ὁρᾶν, vel *culta es*, vel *ſimilis es ad aſpectum, ad videndum, ſpecie:* ut Sophoclis *Electr.* 666, Pædagogus intuens Clytæmneſtram, de ea dicit, πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν· *ſpeciem habet* (vel *cultum*) *reginæ ad aſpiciendum*. nam πρέπειν a Tragicis utroque ſenſu frequentatur. vide Heſychium, qui varias hujus vocis ſignificationes tangit. In hac ambiguitate, reliqui Verſionem *Canteri* et *Barneſii*. Codex A. omittit ὡς. Scribi potuit Οὐχ ὡς (vel ὣς) ἐπ' ἀνδρὶ—vel πρέπειν σ' ὁρῶ—vel πρέπει σε δρᾶν. Quorum quodvis facile defendi poſſet conſentientibus MSS. Interim nihil mutavi.

tavi. Legi quoque poteſt πένθιμος. Οὐχ ὡς ἐπ' ἀνδρὶ πένθιμος πρέπεις ὁρᾶν, Activa ſignificatione, *quæ luges*, non Paſſiva, *qui lugetur:* quæ huic voci non ſolet competere: unde πένθιμος σολὴ, ap. Athen. XII, 5. p. 523. B. ſupra ver. 973. πένθιμοι κραναὶ. "Πρέπει "εἰσορᾶν ſcil. ὁ σός. Poteſt quoque "leg. πενθίμῳ πρέπεις ὁρᾶν, *non ſimilis* "*es, quoad aſpectum, fœminæ virum lu-* "*genti.* πρέπεις tum eſſet poſitum pro "ἐμπρέπεις." *Reiſkius.* Ὡς idem quod ὕλως, et cum σ' ὁρᾶν conjungendum eſſe cenſet *Heathius.*

Ver. 1058. τύμβῳ κὴ πυρᾷ φαίνῃ πέλας;] Uſitatiùs cum Genitivo πέλας τύμβε κὴ πυρᾶς. et tamen χρωΐ πέλας ver. 1021.

Ver. 1064. σημαίνεις σαθρόν;] Adhæſiſſe puto literam σ: τί τεῦτ' αἴνιγμα σημαίνει σαθρόν; *quid ſibi vult hoc enigma futile?* Contrarium videtur accidiſſe Xenophonti *Hiſt. Græc.* lib. IV. p. 508. B. ex omiſſa litera: nam ibi nunc legitur, συμβαλεύσαιμ' ἄν σοι τὴν παῖδα γενέσθ γυναῖκα, pro τὴν παῖδα ἄγεσθ. ex γεσθ forte fecerunt γενέσθ.

Pro τήνδ' (ver. 1065.) in aliquot editt. male legitur τήνδε.

Ver. 1066. Ὦ θύγαλερ, ἐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλὲς ἐρεῖς.] Hoc eſt, verbis Nutricis ad Phædram, *Hippol.* 214. Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ. "Forte ἐπὶ "πολλῶν, *coram multis*, aut ἐπὶ πολλὲς "hic loci eſſet pro εἰς πολλὲς dictum." *Reiſkius.* Citatur in Lexicis ex Homer. Ὀδ. ξ. ver. 403. ἐπ' ἀνθρώπες, *inter homines, coram hominibus.* ἐπὶ, *verſùs*, Matt. XII, 49. ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτᾶ ἐπὶ τὲς μαθητὰς: quod vertitur *in diſcipulos ſuos:* et notatur *directio.* ἰὲς ἐπὶ θυμέλας, *Iph. Aul.* 152. Lucas III, 2. ἐγένετο ῥῆμα Θεᾶ ἐπὶ Ἰωάννην. Xenophon *Hiſt. Græc.* lib. III. p. 490. C. σπονδὰς ἐποιήσαντο, ἕως ἀπαγγελθείη τὰ λεχθέντα, Δερκυλλίδᾳ μὲν, ἐς Λακεδαίμονα, Τισσαφέρνει δὲ, ἘΠΙ βασιλέα. Οὐ μὴ ἐρεῖς, *nequaquam dices*, id eſt, *ne dixeris:* ne ſtulta videare.

Ver. 1069. Ὅμοιον· οὐ γὰρ ἂν κίχῃς] Ὅμοιον non eſt *ſimile eſt*, ut Interpretes; neque *veriſimile eſt, credibile eſt*, ut *Brodæus:* ſed, *Tantundem eſt, nil refert, it is all one: c'eſt la meme choſe.* Æſchylus *Agam.* 1413. σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, Ὅμοιον. *tu vero ſive me laudare, ſeu vituperare velis, Tantundem* eſt. et ver. 1248. Καὶ τῶν δ' ὅμοιον ἔτι μὴ πείθω· *et tantundem* eſt, *ſi in nullo horum credar.* Herodotus VIII, 80. in oratione Themiſtoclis ad Ariſtidem: ἢν μὲν πείθωνται, ταῦτα δὴ τὰ κάλλιςα· ἢν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιςὰ γένηται, ὁμοῖον ἡμῖν ἔσαι· ἐ γὰρ ἔτι Ἀγαθήσονται, &c. ubi bene vertitur, *perinde nobis erit.* et ita hic vertit ὅμοιον *Reiſkius.*

Pro ἂν Codd. A. B. C. μη, quod in Contextum recepi. paullo ante cum Futuro οὐ μὴ μῦθον—ἐρεῖς. utrovis modo probum; ut et ſæpiſſime cum Subjunctivo *Aoriſti primi.* licet id neget hypotheſis. ſed fruſtra negat. Verſu ſequenti παρεῖται (ſi recte habet) ponitur pro καθεῖται, *demittitur*, *Iph. Taur.* 114. nam παρεῖται fere aliam rem exprimit, nempe, *laxatur, reſolvitur, remittitur:* vide *Alceſt.* 202. Heb. XII, 12. *Oreſt.* 879. παρειμένον νόσῳ. *Bacch.* 635. 681. σώμασιν παρειμένοις, de *dormientibus.* μεθήσω σῶμα eodem ſenſu, *Hippol.* 359. *Helen.* 1412. Athenæus VII. p. 317. B. *Dorvill.* ad Chariton. p. 653. Hæc loquens Evadne, ſeipſam dejicit.

Ver. 1072. Hunc verſum in duos dividi debere cenſet *Heathius*,

Ἰὼ γύναι, baſis Iambica
Δεινὸν ἔργον ἐξεργάσω periodus.

Ver. 1075. ὄψει] Neſcio quo ſenſu dicatur *videbis* (prout vertunt) audaciſſimum

cissimum facinus, cum ille *jam viderat*. ὄψει Dativum est ab ὄψις, *visus*, *aspectus*. παθὼν ὄψει ἔργον τὸ πάντολμον *qui vidisti* (visu passus es) *rem hanc summè audacem*. Ὦ κακὰ παθὼν, ἰδών τε, δυςυχὴς γέρον· *Andromach*. 1214. Minus fuisset si *audivisset* tantùm. vide Sophocl. *Oed. Tyr*. 1261. Pro σχέτλια et τάδε, versu antecedenti, non malè legi posset σχέτλιε et τόδε. Quæ noto, et multa talia, non quòd ea mutanda existimem, sed ne quis ea mutet sine Libris et Necessitate.

Ver. 1077. μετέλαχες Τύχας Ὀιδιπόδα, γέρον, Μέρος,] Id est, κατὰ μέρος, *partim*. Quomodo *partim?* Quia *una* ex tuis liberis voluntariâ morte et suâ culpâ periit, sicut Oedipi *uterque*, Eteocles et Polynices. Hinc Statius *Theb*. XII, 86. *Oedipodi par est fortuna doloris Ac mihi*. μέρος, ut *Iph. Taur*. 1299. *Heraclid*. 678. Cod. C. μετελλαχες.

Vers. 1076. Codd. omnes αθλιωτατον. quibus non possum accedere.

Ver. 1086. ἐξορθούμεθ' ἄν.] Dubitaveram utrum ἐξωρθούμεθ' ἄν, an ἐξορθοίμεθ' ἄν. Prius malunt omnes Libri Gallici. et ita *Miltonus*, et *Heathius*, cum alio Viro Docto. Versu antecedenti, τις est τις ἡμῶν, alioquin, si opus esset, legi posset, εἴ τιν' ἐξημάρτομεν.

Ver. 1088. Παίδων τ' ἐραςὴς ἦν,] Suspiciosæ significationis locutio videri potest. nam παίδων ἐραςὴς nefario sensu ponit Aristophanes (*Plut*. 154.) eodem quo παιδεραςὴς: et alii. Cl. *Bentleius* ex hac locutione παίδων ἐραςὴς argumentum duxerat contra τὴν γνησιότητα *Epistolarum Phalaridis*. Hic locus Phalaridem defendit, satis aliunde reprehensibilem. Necesse est ut παίδων hoc loco idem sit quod τέκνων, *liberorum*. *a lover, or desirer of Children*. Dicam aliquid de hac locutione, ad *Iphig. Aulid*. ver. 460.

Pro ἀπωλλύμην Cod. A. απωλυμην. voluit forte ἀπωλόμην.

Ver. 1089. κἀξεπειράθην τέκνων,
Ὅιον ςέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,] Rem certam puto *Canteri* conjecturam (quam et meam verè possum dicere) κἀξεπειράθην τεκὼν. Dicit Iphis, Omnem hominem debuisse *duplicem* vitam, seu *duas* vitas habere, Juventutem et Senectutem *primam* et *secundam*; ut si quid in *prima* erratum fuisset, in *secunda* corrigeretur. *Si vero*, inquit, *ego ad hoc venissem*, (id est, si hoc consecutus fuissem, si hoc mihi concessum fuisset) *et*, *si factus pater* (τεκὼν,) *experimento cognovissem quàm acerba res sit liberis privari*; *non fuissem in his infortuniis in quibus nunc sum*. Quare? quia nihil induxisset me ut in *secunda* vita liberos iterum susciperem, quorum amissionem in *prima* tam gravem sensissem. Τεκὼν pro τοκεὺς, cum eadem Constructione, si verum sit istud *Electr*. 335. ὅ τ' ἐκείνου τεκὼν, *et illius pater*: nisi ibi potius scribendum ἐκεῖνον τεκὼν, ut mox hac Fab. νεανίαν τεκὼν, et *Troas*. 458. *Barnesius* hoc loco legendum suspicatur κοὐκ ἐπειράθην τέκνων, per parenthesin. De *duplici* vita, eadem est sententia *Herc. Fur*. 657. De τεκὼν (vel τεκνῶν, a Verbo τεκνοῦν) consentit *Reiskius*, et *Heathius*.

Ver. 1094. Εἶεν· τί δὴ χρῆν τὸν ταλαίπωρόν με δρᾷν;] Codex C. Χρη. Recte. et ita edidi. Simile est istud *Phœniss*. 1643. Εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυςδαίμων ἐγώ; Oedipus loquitur.

Ver. 1095. ἐρημίαν ἴδω Πολλῶν μελάθρων,] Scripsit, opinor, ἐρημίαν Πολλὴν, *multam solitudinem* meæ domus: cum Interrog. ad finem sententiæ, post βίῳ: quam et in *Aldina* jam invenio. Frequentissima

quentiſſima hæc eſt mendorum cauſſa, quando Adjectivum trahitur in eandem Terminationem, vel in eundem Numerum et Genus, cum proximo Subſtantivo. cujus rei in hoc ipſo Dramate multa ſunt exempla. *Reiſkius* quoque Πολλὴν conjicit.

Ver. 1097. Ἦ πρὸς μέλαθρα τῇδε Καπανέως μόλω,
Ἥδιστα πρίν γε δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι;
Ἀλλ' ἀχέτ' ἐσίν·] Secundum verſum interpretantur, *Gratiſſimam* (domum) *quidem mihi quondam, dum ſuperſtes eſſet hæc mea filia?* δή πόλε vero non eſt *dum*, ſed *olim*, ut ver. 1131. *Hecub.* 891. et paſſim. Rectiùs forte ita interpungas:

Καπανέως μόλω;
Ἥδιστα πρίν γε· δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι,
Ἀλλ' ἀχέτ' ἐσίν· ἣ γ' ἐμὴν &c.

vide Verſionem. Δή ποτ' initio ſententiæ, ut Apollon. Rhod. III, 996. *Canterus* legit, probante *Heathio*, πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν—*Pierſonus* Veriſimil. I. 6. Ἧκιστα· πρίν γε &c. "*Reiſkius*, Ἦν "πρὸς μελάθρῳ, *quando venirem ad ædes.* "et, πρὶν δὴ, *donec*, i. e. *dum* vel *quoad*, "ut, inquit, *Androm.* 1147. *Suaviſſimæ mihi erant hæ ædes donec mihi* "*erat filia* τῇδε, *hic.* nam ſic legendum pro ἥδε exiſtimat." Mihi placet *Pierſoni* conjectura. πρὶν δή πόλε ut *Herc. Fur.* 444, 445. et alibi.

Ver. 1101. Καλεῖχε χερσὶ] Editt. plurimæ priores χερὶ. *Barneſius* ob metrum mutavit in χερσὶ. Sed Codd. A. B. et *Ald.* habent χερὶ: et ſic edidi. ita *Iphig. Aul.* 1226. in re ſimili:

περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
Γένειον, ἃ νῦν ἀντιλάζυμαι χερί.

et ſic *Bacch.* 1317. vide Homer. *Iliad.* Λ. 501. Θ. 371.

ibid. παλαὶ δ' ἐδὲν ἥδιον] Secunda in ἥδιον hic corripitur, licet producatur *Ion.* 1121. et *Cyclop.* 250. Corripitur quoque in vulgatis Ariſtoph. Εἰρήν. ver. 1140. et *Acharn.* 270. de quo loco vide *Daweſium* Miſc. Crit. p. 254. ubi dicit, Comparativa in ιων exeuntia in ſermone Attico penultimam *ſemper* producunt. Eam producit *Bentleius* in *Menandreis* p. 119. et tamen Ille, *Salmaſius*, et *Grotius* corripiunt ſecundam in βέλτιον, ibid. p. 77. Media in Dorico ἄδιον corripitur in Theocrito ſemper, vel ſæpe. Γαῖρὸς ἐδὲν ἥδιον, in fine Senarii Comici, apud Athen. VIII, 3.

Ver. 1102. ἀρσένων δὲ μείζονες Ψυχαὶ,] Opinor ἀρσένων γε, vel δὴ. nam δὲ huic loco non adeo congruere videtur. μὲν aliquanto longiùs abeſt, niſi perierit in ſequente ſyllaba μει, vel mutatum fuerit in δὲ, quod frequenter accidit in deſcribendo. Vult: ἄρσενες μὲν θηλειῶν μεγαλοψυχότεροί εἰσι, ἧσσον δὲ γλυκεῖς εἰς τὸ θωπεύειν. Pro δὲ (ver. 1105.) legi poſſet τε.

Ver. 1108. ὡς μισῶ σ' ἔχων·] Σε, i. e. γῆρας. Eadem locutione, ἔχω γῆρας, utitur Homerus *Iliad.* Δ, 315, 316. et Noſter Fragm. *Phœnicis*, Ὦ γῆρας, ὅσον τοῖς ἔχουσιν εἰ κακόν! ubi forte præſtaret τοῖς σ' ἔχουσιν, ut hoc loco: quia ταῖς ἔχουσιν ambiguum eſt, et nonnunquam ſignificat *divitibus*. Iſtud σ' in bivio eſt, et utrique applicari debet, μισῶ σε, ἔχων σε.

Ver. 1110. Βρωλοῖσι κὴ πόλοῖσι κὴ μαγεύμασι] Exemplaria antiqua habent, Νώτοισι κὴ ϛρωμναῖσι κὴ μαγλεύμασι. Satis abſurdè. Ex Plutarchi *Conſolat. ad Apollon.* p. 110. C. dudùm correxeram, Βρωταῖσι κὴ ποτοῖσι μαγλανεύμασι, *Eſculentis et poculentis præſtigiis*, i. e. *ſcitamentis*, vel *condimentis*, pro eo quod eſt κὴ μαγεύμασι in Plutarcho, et *magicis artibus*, quod nihili puto. inveni poſtea

poſtea citatum apud M. Antoninum Imp. lib. VII, 51. Σίτοισι καὶ πότοις καὶ μαγδανεύμασι pro πολοῖσι μαγδανεύμασι. ubi vide Cl. *Gatakerum*, qui appoſitum locum adduxit ex Greg. Nazianzeno *De amore Paupert.* Orat. XVI. λιπαρὰς τραπέζας, καὶ τὰ μαγείρων καὶ ὀψοποιῶν μαγδανεύματα: quæ τὰς μαγειρικὰς μαγδανείας vocat Athen. I, 8. p. 9. quem vide etiam lib. IX, 3. p. 372. D. Credo Euripidem ſcripſiſſe μαγδανεύμασι. Xenophon hæc vocat σοφίσματα, *Hieron.* p. 904. A. Βρώματος ἐξαπάτη, Anthолog. lib. IV. p. 370. *Brodæus* conjicit Νωθροῖσι, *quiete, laboris fugâ.* et *Miltonus* idem margini adſcripſerat. Plutarchi locum non meminerant. Idem *De Sanit. tuend.* p. 126. A. τὰ σιτία καὶ τὰ ὄψα μονονοὺ μαγδανεύειν καὶ φαρμάττειν. vide et quæ præcedunt: et *Spanhemium* ad Ariſtoph. *Plut.* 310. Legi quoque poſſet μηχανήμασι, ex eodem loco Xenophontis, et Alexide apud Athenæum lib. III. p. 124. ſed verum puto μαγδανεύμασι.

Verſu proximè ſequenti παρεκτρέπειν ὀχετὸν eſt παροχετεύω, una voce, *Bacch.* 479. et Antonin. Imp. XII, 2. *Grotii* ὄλεθρον minus neceſſarium videtur.

Ver. 1112. ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλῃ πόλιν,] Ὠφελῶσι γῆν, Plutarchus loco citato. Sed in Codd. A. B. notatur γρ. παλιν. hoc eſſet, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλῃ, πάλιν— ἔρρειν. Quod nonnullis placebit. Aliis Plutarchi lectio vera poteſt videri propter ἐπειδὰν, quod cum Indicativo nunquam, puto, ab Euripide conjungitur; neque invenio ἐπειδὴ in Exemplaribus. Ad ſenſum parum refert, utro modo legas.

Ver. 1115. Ὅσα φέρεται.] *Scaligeri* et *Canteri* hanc conjecturam pro φέρετε, quod non admittebat Metrum, edidit *Barneſius*. Admodum probabiliter. De καὶ δὴ verſu antecedenti vid. *Viger.* Sect. VII. reg. 14.

Ver. 1118. Πολλᾷ δὲ χρόνῳ σώζεις μέτα δὴ)] Non intelligo hæc: neque adjuvat *Brodæi* Scholion: "χρόνον] "μετὰ χρόνον. σώζεις] *ſervas nos.*" Codex A. legit ζωσας δη, ſine μέτα. B. ζωσας μετα δη. C. δη-ζωσας. Admiſi ζώσας, et mutavi parentheſin, hoc modo:

Γραίας ἀμενῆς (ἐ γὰρ ἔνεσιν
Ῥώμῃ, παίδων ὑπὸ πένθος)
Πολλᾷ δὲ χρόνῳ ζώσας μέτα δὴ, &c.

quæ ſatis clara ſunt. Ζώσας μετὰ πολλᾷ χρόνῳ, *viventis cum longo tempore*, eſt *per longum tempus.* ita σὺν adhibet Sophocles *Oed. Tyr.* 17. σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερεῖς, *cum annis graves ſacerdotes*, pro, *annis graves.* μετὰ cum Dativo eodem modo παρέλκει in *Philoctete* ver. 1138. et Homero Odyſſ. Γ, 90. et σὺν in *Ione*, 1582. Soph. *Ajac.* 306. *Reiſkius* conjicit, ῥώμην, et Πολλᾷ τε χρόνῳ σώζειν μεγάλην' *fieri enim nequit ut quis ingens robur ſervet in luctu ob liberorum funera, et in tanta ætate.* Πολλὸν χρόνον *Brodæi* rectum arbitratur *Heathius*, qui neſcivit Codicum ſcripturam.

Ver. 1123. Φέρω, φέρω,] Quæ ſequuntur uſque ad ver. 1165. in prioribus Editt. habebantur ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ, et ita ſignabantur. Sed *Scaliger*, *Heinſius*, et *Rutgerſius* acutè perſpexerunt hic eſſe duas *Strophas*, et totidem *Antiſtrophas*, vocibus Φέρω, φέρω, et Ἰὼ, ἰὼ bis, extra menſuram verſûs poſitis, ut ſæpe fit. Hanc ordinationem in ſua editione recte ſequebatur *Barneſius*. monere omiſit, titulum deſiderari ante Βεβᾶσιν, ἐκ ἔτ' εἰσὶ &c. Quæ enim ibi ſequuntur, non ſunt *Antiſtrophica*. Supra notavi in *Dramatis Perſonis*, huic Fabulæ præfixis, omiſſas eſſe ΠΑΙΣ (qui hic inducitur) et ΑΘΗΝΑ.

Ver. 1124. ἐκ πυρὸς παλαιὸς μέλη,] Si per Codices licuiſſet, maluiſſem, ἐκ πυρᾶς.

πυρᾶς, nam duo Subſtantiva ὁμοιολέλευλα, interdum quidem, ſed non ſæpe, concurrunt in Euripide, qui hunc ſonum videtur caviſſe.

Ver. 1125. ἀλγέων ὕπερ,] *Propter dolores.* uſitatius ὑπὸ, ut ὑπὸ πένθους ver. 1117. ὑπ' ἄλγους Æſchyl. *Eumenid.* 183. ἐπ' ἀλγέων eodem ſenſu *Helen.* 203. Sed ὑπὲρ παθέων, *ob mala*, *Hippol.* 159. ἔριδος ὕπερ, *ob diſcordiam*, *Androm.* 490. βραδυλήτου ὕπερ, *propter tarditatem*, Sophocl. *Antig.* 944.

Ver. 1128. Πᾶ δάκρυα φέρεις φίλα] Codd. A. B. φερεις δακρυα φιλα τη. C. πα φερεις δακρυα φιλαα τε μαῖρι. Vulgata convenit metro Antiſtrophes. Δάκρυα, *lacrymas*, pro *cauſſam lacrymarum*, nempe, cinerem combuſtorum Ducum. *Reiſkius* ita: "Παῖ (non Πᾶ) o *fili*, "*affers matri amicas lacrimas, et molem* "*aliquantulam cineris defunctorum, loco* "*ipſorum corporum.* unde patet com- "ma poſt μαῖρὶ collocandum, poſt "ὀλωλότων autem delendum eſſe."

Ver. 1132. Ἐγὼ δ' ἔρημος, &c.] Hæc melius diſtingui poſſunt, ex *Aldina*,

Ἐγὼ δ' ἔρημος ἀθλίᾳ παῖρὸς τάλας,
Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβών, &c.

Notandum quoque, deeſſe hic quod reſpondeat iſtis Φέρω, φέρω in Strophe ά. Verum puto,

Ἰὼ, ἰώ.
Ἐγὼ δ' ἔρημος &c.

Sic paullo ante Ἰὼ ἰώ, omittebatur in Cod. C. Ita quoque conjicit *Heathius.*

Ver. 1133. Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβών,] Conſtructio eſt λαβὼν ἔρημον οἶκον. Tragicis ἔρημος οἶκος dicitur, quando principalis aliqua perſona ex familia moritur. ſic amiſsâ Phædrâ, Theſeus dicit, *Hippol.* 860. Ἔρημος οἶκος, κοὐ τέκν' ὀρφανεύεται. et hic, amiſſo Patre, οἶκος vocatur ἔρημος. ſæpius, quando quis moritur nullo hærede, propriè dicto. unde iſtud Menandri ap. Stob. Tit. LXXIII. p. 448.

Ὀδυνηρόν ἐστιν, εὐτυχοῦντα τῷ βίῳ,
Ἔχειν ἔρημον ἀποδόχου τὴν οἰκίαν.

vide Demoſthenis Orat. adv. Macartatum, et πρὸς Λεωχάρην, p. m. 260. Ed. Hervag. 8°. οἶκοι ἔρημοι vocantur quoque, in quibus nulli liberi nuptiis quæſiti, *Iph. Aul.* ver. 806.

Ver. 1137. Τροφαί τε μαῖρὸς,] Non male quis conjecerit, Τροφαί τε μαστῶν: ut *Troas* 754. Ἐν πταργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε· et *Hecub.* 424. Ὦ τέρνα, μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως. nam μαῖρὸς jure ſuſpectum hoc loco eſſe poteſt, licet alibi τροφαὶ μαῖρὸς proba ſit locutio. τέλη, *miniſteria* vertit *Brodæus.* vult Poëta, Ubi ſunt *vigiliæ* per totam noctem, infantibus inſumtæ?

Verſu antecedenti B. C. ita, ὃ νυ πολυχευμαῖρῶν.

Ver. 1139. σοι μάτερ, τέκνα.] Cod. A. μοι παιδες, τεκνα. B. μοι παιδες, παῖρερ.

Ver. 1141. Πυρὸς τετακότας πτοδῷ·] Forte, Πυρᾶς πτοδῷ, et τετακότα, ſc. τέκνα, *reſolutos in cinere rogali.* quamquam τετακότας ferri poteſt, quaſi μὲν præceſſiſſet: vid. ad ver. 44. et ſtatim ſequitur Ποτανοὶ. *Reiſkius:* "πτο- "δῷ, ſi recte habet, idem eſt atque "ἐν πτοδῷ vel εἰς πτοδὸν, et πυρὸς eſt ὑπὸ "πυρὸς. Conjeci tamen aliquando πό- "νῳ, *labore*, *violentiâ ignis.*"

Ver. 1142. ἤνυσαν τὸν Ἅιδαν.] Id eſt, ἤνυσαν [ὁδὸν εἰς] τὸν Ἅιδαν, *confecerunt iter ad Plutonem:* ut bene vertitur. Ellipſis uſitata. Pariter Sophocles *Ajac.* 614. ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον Ἄιδαν, i. e. ὁδὸν εἰς Ἄιδαν, *migrare ad deteſtatum Plutonem*, ſeu *mori.* Eodem more ἐξανύειν πόλον ἄστρων, Noſter *Oreſt.* 1685. Cum præpoſitione Sophocles *Trachin.* 669. πρινὴ Τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε· *priuſquam Hanc ad urbem* [viam] *confecerit.* e

Noſter *Hippol.* 742. ἀνύσαιμι ἐπὶ ἀκτὰν: quod vertunt, *conficerem iter ad littus.* vide Schol. Ariſtoph. *Plut.* 607. Ariſtides *Serm. Sacr.* I. p. 278. ἐπορευόμεθά τε· καὶ ὡς ἠνύσαμεν, ἐπισὰς &c. *et poſtquam eò pervenimus*, &c. ἀνύειν τὴν ὁδὸν, Xenophon. *Cyrop.* lib. II. ad fin. Homer. Odyſſ. O, 293. ὄφρα τάχισα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἅλμυρον ὕδωρ. Eadem ellipſis in aliis Verbis *perficiendi:* ut κραίνειν *Oreſt.* 917. in χαρακληρισμῷ probi civis Attici qui ruri plerumque degebat: Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς κραίνων κύκλον· *Rarò conficiens* [viam ad] *urbem, et fori circulum:* id eſt, raro commeans ad urbem, et conciones publicas: ἐκκλησίαις (l. ἐκκλησίας) ἐ περιερχόμενος, ἐδὲ πλησιάζων, ut Scholiaſtes. vulgo legitur abſurdè χραίνων, *polluens.* Sic τελεῖν eſt *perficere:* unde Matt. x, 23. τελεῖν τὰς πόλεις τῶ Ἰσραὴλ, eſt τελεῖν [ὁδὸν εἰς] τὰς πόλεις, *perficere* [iter ad] *urbes Iſraëlis*, quod eſt, *obire urbes Iſraëlis.* Cum præpoſitione Lucianus in *Toxar.* T. II. p. 68. ed. *Græv.* ἐτέλεσεν ἐς Σκύθας, *iter confecit ad Scythas.* et *Hermotim.* T. I. p. 558. ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν· ſc. ὁδὸν. ubi *Menagius* adducit iſtud Thucydidis, εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharſalum* iter *perfecit*, id eſt, Pharſalum pervenit.

Ver. 1143. Πάτερ, σὺ μὲν τῶν σῶν κλύεις τέκνων λόγους.

Ἆρ' ἀπιδοῦσ' ——— ἀντιτάσομαι] Pro λόγους omnes MSS γοους. Lego et diſtinguo:

Πάτερ, (σὺ γὰρ τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους)
Ἆρ' ἀπιδοῦσ' ἔτι ποτ' ἀντιτίσομαι,
Σὸν φόνον;

Similis diſtinctio *Bacch.* 1328. Ὦ πάτερ, (ὁρᾶς γὰρ τἄμ' ὅσῳ μέλεσράφη) Ἐκθηριωθεῖσ' &c. et Ariſtoph. *Acharn.* 449. Ὦ θύμ' (ὁρᾶς γὰρ σκευαρίων) νῦν &c. τέκνων pro τέκνοις, ex more. ἀντιτίσομαι eſt præclara *Canteri* emendatio, de qua dubitari non oportuit. ἀντιτίσασθαι φόνον, Æſchyl. *Agam.* 1272. ἀντιτίσασθαι πόσιν τῶνδε κακῶν, *viciſſim punire maritum ob hæc mala*, *Med.* 261. Lycophron ver. 1367. Τριπλᾶς τετραπλᾶς ἀνιλίσασθαι βλαβάς. Accuratam notionem Verbi vide ap. L. Kuſterum *De Verb. Medio*, Sect. II, 12. p. 61. ed. Lond. 1750. Ego ſine hæſitatione in Contextum admiſi. Pro τῶν *Ald.* τῆς: et ante hunc verſum ponit ἐυά. ſeu notam *Evadnes*, ut et bis infra, ver. 1153. Ἔτ' εἰσορᾶν &c. et 1161. Ἔκλαυσα &c. Quomodo fieri potuit? cum Evadne jam pridem mortua eſſet.

Ver. 1145. Ἴφ. εἰ γὰρ γένοιτο τέκνον·
Ὅταν θεᾶ θέλοντος &c.] Diſtinguendum,

εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον,
Ὅταν, θεᾶ θέλοντος, ἔλθοι μοι δίκα.
Πατρῷος.

Vide verſionem. Pro Ἴφ. Codd. B. C. Adr. Idem eſt γένοιτο quod εἴη, et vocis χρόνος vel καιρὸς elegans eſt Ellipſis: εἰ γὰρ εἴη [χρόνος] ὅταν ἔλθοι μοι δίκα· *utinam ſit* tempus *quando mihi obveniat vindicta!* Sic *Alceſt.* 1109. D. Lucas XIII, 35: Plenè Homerus *Iliad.* Δ. 164. Ἔσεται ἦμαρ ὅταν. Joan. IV, 23. Eâdem ellipſi Latini. Plautus *Menæch.* V, 6: 25. *prope eſt, quando* &c. i. e. *tempus* quando. neque dubito quin ita ſcripſerit Cicero *De Orator.* I, 1. *Ac fuit, cum mihi quoque initium requieſcendi* &c. ubi nunc legitur, *Ac fuit, tempus cum*, vel, *tempus illud cum.* Vide Cl. *Pearcium* ad locum: et Scholiaſt. Sophocl. *Ajac.* 1088. unde diſcas eandem eſſe rationem locutionis ἔστ' ὅτε, *interdum:* nempe, ἔστι χρόνος ὅτε. Εἰ γὰρ, *utinam*, ut Sophocl. *Oed. Tyran.* 80. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τῶς Σωλῆρι βαίνῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμμασι. vulgo ibi legitur, τύχῃ γέ τῳ.† Τῶς eſt *ſic*, cui reſpondet

† Hanc emendationem in textum admisit Brun

respondet ὥσπερ, et ὡς, alibi in Sophocle et Æschylo. Pro ἔλθοι Cod. B. ελθῃ. bene. Notabis Doricum δίκα in Iambo, pro δίκη.

Κακὸν τόδ' ἕυδει (ver. 1147.) ut ἕυδων φόνος (vel φθόνος) Ἀγαμέμνονος, *Electr.* 41. Ὡς ὄποθ' ἕυδει λυπρά σȣ κηρύγματα! *Hecub.* 662.

Ver. 1148. γόων ἅλις τύχας, i. e. περὶ τύχας: *satis luctuum de fortuna:* ut μέλος τύχης *cantilena* seu *querela de fortuna*, *Iphig. Aul.* 1279. neque opus esse puto alia distinctione. *Reiskius* ita: γόων ἅλις, ςοναχᾶς ἅλις ἀλγέων τε πάρεςί μοι.

Ver. 1149. pro πάρεςί μοι Cod. A. B. μοι παρεςι. et Vers. 1152. pro ἐκδικατὰν omnes tres εκδικαςαν, quod in Contextum ideo recepi (vide ver. 1215.) ut et παρακέλευσμα (ver. 1155) ex A. B. et *Ald.* pro παρακέλευμα. vide *Helen.* 1618. *Iphig. Taur.* 320.

Pro τιθέντα (ver. 1154.) Cod. A. θεντα. quasi olim fuisset μοι θέντα. alioquin, putarem præstare, παρὰ γένυν τιθέντ' ἐμόν.

Ver. 1150. Στάσω. ποῦ με δέξεται γάνος &c.] *Reiskius:* "Στάσω πȣ̃ (id est "ὅπȣ) με δέρξεται—*stabo* (*collocabo me*) "*aliquando ibi ubi flos Græcorum ducum* "*me conspiciet æneis in armis vindicem* "*cæsi* (vindicare cædem) *mei patris.*"

Ver. 1151. Χαλκέοισιν ὅπλοις] Pronunciarem Χᾱλκ—γοῖσῐν. vid. ad ver. 901. Pro ςρατηλατῶν rectius putat ςρατηλατᾶν *Heathius.*

Ver. 1156. Δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες,
Σέ τ' ȣ̃ποτ' ἄλγη πατρῷα λείψῃ.] Hæc non intelligo. Describam quod in ea notatum video. "Δυοῖν] Utriusque no-"strûm. *Brodæus.*" Σέ τ'] "His ver-"bis Sthenelus alloquitur Iphin, suæ "matris patrem. *Barnesius.*" Mihi hæc videtur loqui non Sthenelus, (nam ejus mater Evadne jam *mortua* erat) sed *alius Puer*, filius alicujus ex Ducibus defunctis, et cujus Mater jam *superstes* erat: et pro Σέ τ' scribendum forte Μέ τ': ut dicat, Reliquisti, o pater, luctum duobus, *matri* meæ, et *mihi.* ἄλγη πατρῷα, *dolores ob patrem*, ob Te; ut δίκα πατρῷος, ver. 1146. et λείψει legendum putarem: quod confirmat Cod. A. *Reiskius:* "in Σε "alloquitur puer avum suum pater-"num." Σέ ad ipsum puerum qui loquitur, non ad Iphin, referendum censet *Heathius.* cetera mecum sentit.

Ver. 1164. pro φίλον Cod. B. φιλιας. C. φιλος. et pro σῆς ματρὸς A. σε μητρος. Paullo ante pro ὑποβάλω A. υποβαλλω. et pro Ἴφ. C. habet Χο. Incerta est significatio vocis ἄγαλμα hoc versu. vertitur *effigiem.* Significare potest et *oblectamentum.* vide ad ver. 367.

Ver. 1165. Αργειων γενος A. non Ἀργεῖαι: ut Ἀργείων κόραι, 1073. et Ἀργείων χθόνα ver. 1176. 1195. Alterum æquè probum: Æschyl. Ἱκετ. 282. Herodot. II, 114. VIII, 95. Sophocl. *Acrisio* ap. Stob. Tit. 72. p. 440.

Ver. 1171. Πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τȣ́ςδε] Scribo, Παισίν θ' ὑπεῖπον τοῖςδε τȣ̀ς αὐτȣ̀ς λόγȣς. ut paullo ante, παῖδας τȣ́ςδ': et ver. 1185. τοῖςδε παισὶν. et ita *Heathius*, nisi quod retineat τȣ́ςδε. "*Reiskius*, "Παισίν θ' ὑπειπεῖν (scil. χρὴ, a com-"muni) *oportet vos liberis vestris in-"culcare.*" Nihil mutarem in ὑπεῖπον, idem quod præsens, more solito Euripidis. sic *Orest.* 643. Ὀυ χρήματ' εἶπον, *Non divitias dico.* et ita ver. 1606. *Phœniss.* 936. *Medea* 272. ᾐσθόμην, *sentio*, *Alcest.* 715. Ὑπεῖπον vero pro προεῖπον, *Thom. Mag.* V. Ὑπάγω.

Ver. 1170. pro ὁρῶντας A. ορωντες.

Ver. 1178. Χάριν τ' ἀγήρω γ' ἕξομεν.] Codices A. B. C. αγηρων. quod ut Atticum admisi. *Reiskius*, "ἀγήρων ἕξο-"μεν." Vide ad ver. 161. unde mallem, ἀγήρων γ' ἕξομεν.

Pro ὑμῖν (ver. 1180) B. ημιν.

Ver. 1181. ἄξιος γὰρ σὺ καὶ πόλις σέθεν.] Mallem. χ' ἡ πόλις. sic enim solet post καὶ σὺ: neque male ita scriberetur ver. 1168. Ita *Orest.* 1715. ed. King. ὄναιο καὶ σὺ, χ' ὡ διδοὺς ἐγώ· i. e. καὶ ὁ. *Alcest.* 661. καὶ σὺ, χ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην. *Troad.* 894. Ἐγώ νιν οἶδα, καὶ σὺ, χ' οἱ πεπονθότες. *Bacch.* 1288. Σύ νιν κατέκτας, χ' αἱ κασίγνηται σέθεν. vulgo ibi, καὶ κασιγνήτη, contra veritatem historiæ. Multo plura loca in Tragicis sunt, quæ eâdem medicinâ indigent. Facilè vero commutantur X et K, cum ejusdem sint soni. unde nunc in Aristophanis *Pace* ver. 1176. legitur βάμμα Κυζικηνικὸν, cum ipse opinor scripserit χεζικηνικὸν, a χέζω (honor sit auribus) *caco*. Quid vero sit βάμμα χεζικηνικὸν non opus est ut explicem, et statim agnoscent qui jocos Aristophanis norunt. Pariter in alio loco *Ecclesiaz.* 169. legitur καὶ σὺ καὶ, pro χ' ἥσυχος, nisi fallor: Ἄπερρε, χ' ἥσυχος κάθησ' ἐντευθενί.

Ver. 1183. Ἄκουε, Θησεῦ, τοὺς δ' Ἀθηναίας λόγους] "Ut verum fatear, non "hic videtur satis urgens causa ut "Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς introducatur. nisi "ut Poëtæ fixum erat, *Athenas* suas "quoquo modo ornare. *Barnesius*." Mihi contra videtur, *totum* hujus Dramatis propositum ab hac unâ Circumstantiâ pendere. Admodum probabile est hanc Fabulam scriptam fuisse Olympiad. XC, 3. sive anno Belli Peloponnesiaci XV, quo anno (ut ex Thucyd. lib. V. eruditè monet idem *Barnesius* in *Argumento*) *Argivi*, pace cum Lacedæmoniis initâ, in agrum Atticum incursionem fecerunt. Sive autem hæc Fabula scripta fuit isto anno *ante* istam incursionem, sive *post*, idem erit ejus propositum, nempe, ut ostendat *ingratum* Argivorum *animum* erga benefactores suos, Athenienses; et simul, *conatus* eorum *irritos*, ex hac prædictione *Minervæ*: non enim dubitari potest, quin Historiæ istorum Temporum innixa fuerit hæc narratio de *interventu Minervæ*, et ceteræ περιστάσεις, de *jurejurando* Argivorum, de *Tripode*, qui Euripidis tempore *Delphis* proculdubio extabat, de *gladio* abdito &c. vanæ alioquin et nullius ponderis vel auctoritatis futuræ, imo et *Argivis* ridendæ, si hæc omnia merum Poëtæ Figmentum fuissent.

Ver. 1184. ὠφελεῖν τάδε.] *Reiskius* conjicit πόλιν pro τάδε. Cicero sæpe utitur voce HÆC eodem sensu pro Imperio Romano, seu *præsenti statu rei publicæ*. In Catilin. I. et IV. *qui* HÆC *delere conati sunt*: quod mox *delere imperium* vocat. et ita Clytæmnestra insultans Electræ post Orestis mortem auditam, apud Sophoclem *Electr.* 797. Οὐκοῦν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον ΤΑΔΕ; quod vertitur, *Tune ergo et Orestes extinguere* HÆC *cogitatis?* id est, finem imponere Regno et Vitæ Ægisthi ac Mei? Hunc Euripidis Iambum ita vertit *Heathius*: *Quæ te oportet facere, facientique tibi, emolumento esse ista.*

Ver. 1188. τόνδε δ' ὀμνύναι χρεὼν Ἄδραστον·] Dubium esse posset, utrum τόνδε ὅρκον, an τόνδε Ἄδραστον. Ultimum verius mihi videtur.

Ver. 1189. οὗτος κύριος, τύραννος ὢν,] Codices A. B. κυριος ως τυραννος ων.

Ver. 1190. ὁρκωμοτεῖ.] MSS omnes ορκωμοτων. qui consensus non est de nihilo: et unicè verum puto ὁρκωμοτῶν. sed loquendi schema Librariis ignotum, et hic, et multis aliis in locis mutationi ansam dedit. Ponitur Nominativus pro Genitivo Absoluto; unde

unde ἀνακόλεθον ſequi videtur, prout a Viris Doctis ſæpe obſervatum fuit. ſic *Iphig. Taur.* 695. Σωθεὶς δὲ —Ὄνομά τ' ἐμὲ γένοιτ' ἂν &c. id eſt, Σωθέντος δέ σε: nam Σωθεὶς Nominativus nullum habet Verbum ſubſequens. vide ibi *Barneſium:* et Æſchylum Χοηφ. 1060. ubi προδίγων pro προδίγονός σε. Ariſtoph. *Acharn.* 1163. et Schol. ibi, et Herodot. VIII, 83. ubi δι ποιησάμενοι pro τέτων ποιησαμένων. Edidi itaque ὁρκωμολῶν: id eſt, τότε κυρίε —— ὁρκωμοτᾶντος, ὅρκος ἔσαι (Cod. A. εσω) ὅδε. *Reiſkius*, ὁρκωμολεῖν: et *Heathius*. De Verbo vid. Pollucis I, 38. et Præf. p. 37, ubi pro ὁρκομολεῖν, MS. α. habet ὁρκωμολεῖν. *Heathius* vertit, *jurandi poteſtate gaudet*, et facit pendere a κύριος.

Ver. 1192. ἐποίσειν—παυλευχίαν·] Ut ἐποίσειν δίκην Menander in *Miſogyno* apud Priſcianum p. 1192.

ὄμνυμί σοι τὸν ἥλιον
Ἢ μὴν ποιήσειν σοι δίκην κακώσεως·

ſcrib. puto ἐποίσειν vel μ' ἐποίσειν: *me intentaturam tibi litem malæ tractationis.* Uxor videtur alloqui maritum ſuum, τὸν Μισόγυνον. Sic ἐπιφέρειν τὴν ὀργὴν, *Ad Roman.* III, 5. αἰτίαν ἐπιφέρειν, *Actor.* XXV, 18. vide *Budæi* Comment. Gr. Ling. p. 7. et 410. De ἀποίσειν, eundem p. 39. ἐπιφέρων ἔγκλημα, *Oreſt.* 764. χεῖρας ἐποίσει, Homer. Odyſſ. Π, 439: et *Iliad.* A, 89. Herodotus V, 81. τότε (f. τῶνδε) Θηβαίων δεηθέντων, πόλεμον—ἐπέφερον: hoc eſt πολέμιον παυλευχίαν ἐπέφερον. Vide Commentat. ad iſtud Phædri I, 1. *jurgii cauſſam intulit.*

Ver. 1193. ἐμποδὼν θήσειν δόρυ.] Æſchylus Ἑπ. ἐπ. Θήβ. 1024. ἐμποδὼν ἕξη δορὶ. Utrovis modo, θήσειν aut σήσειν, recte. ἐμποδὼν γίνεσθαι *Iph. Aul.* 1396. Ἐμποδὼν γενήσομαι 'γὼ, θνητὸς ἔσα, τῇ Θεῷ; ſic Metrum poſtulat, non, ut editur, γενήσομ' ἐγὼ.

Ver. 1194. ὅρκον ἐκλιπόντες] Sic *Iphig. Tauric.* 750, Εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ; quod ἐκλὸς ἐλθεῖν (ſc. τῷ ὅρκῳ) vocat Hercules in Soph. *Trachin.* 1205. Ἐκλειπία τῆς πίσεως Suidas ex Joſepho. μὴ ἐμμένειν ὅρκῳ, *Medea* 754. His opponitur eleganter compoſita vox ἐμπεδορκεῖν apud Xenophontem in *Rep. Lacedæm.* ad fin. et Herodotum ad fin. lib. IV.

Ver. 1195. πρόσπρεπ'] *Precare*, id eſt, *Adraſtus precetur*. nam verba jurisjurandi Theſeus præire, Adraſtus vero in verba ejus jurare, debuit.

Ver. 1200. Στῆσαί γ' ἐφεῖτο] Στῆσαί σ' ἐφεῖτο, *Reiſkius*. "Forte primitus fuit, Στῆσαι 'ξεφεῖτο, i. e. ἐξεφεῖτο, ut *Iphig. Taur.* 1468. ἐκπέμπειν χθονὸς Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι.

Ver. 1202. τρίποδος—κύτει.] Ut in Alcmanis *Fragment.* ap. Athen. X, 4. Καὶ πόκα τοι δώσω τρίποδος κύτος. ſic λέβητος κύτος *Cyclop.* 398. Θώρακος κύτος Ariſtoph. *Pace* 1223. τὸ τῆς κεφαλῆς κύτος, Plato in *Timæo*, p. m. 155.

Ver. 1204. μαρπυρήμαθ' Ἑλλάδι.] *Barneſius* hoc mutavit in μαρπύρημά θ' Ἑλλάδι, propter Μνημεῖά θ'. *Reiſkius:* "aut μνημεῖον ὅρκων, aut μαρπυρήμαθ' Ἑλλάδι.

Ver. 1205. κὴ τρώσης φόνον,] *Canterus* vertendo, *et* eas (hoſtias) *feriens peregeris cædem*, ſatis oſtendebat ſe locum hunc bene intellexiſſe: neque de δρώσης vel δράσης cogitari debuit. Τιτρώσκειν φόνον, *vulnerare cædem*, eſt, *vulnerando-facere cædem*, more ſolito Tragicorum: et modeſta eſt et plana locutio præ multis quas in iisdem Poëtis obſervare licet. Apud Sophoclem *Ajace* 55. κείρειν φόνον πολύκερων, ad verbum eſt, *tondere cædem multicornem*, ſi ita loqui licet: quod quis intellexerit? ſed ſtylo Tragico ſignificat, *laniando-facere cædem multarum beſtiarum cornutarum.* Noſter *Oreſt.* 290. ἐκλεί-

νειν λιτὰς τᾷ γενείᾳ, *extendere ſupplicationes menti*, vel *barbæ*: i. e. *extendendo* manus *ad mentum*, *facere ſupplicationes*, vel *ſupplicare*: qui mos erat iſtorum temporum. Iterum *Iphig. Aulid.* 1480.

Ἐλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν,
Ἀμφὶ βωμὸν, Ἄρτεμιν·

id eſt, ἐλίσσεσθαι ἀμφὶ ναὸν, ἀμφὶ βωμὸν, ἀείδετε, ὑμνεῖτε, κληΐζετε Ἄρτεμιν· *ſaltantes circum templum, circum aram, Dianam celebrate. Electra* 180. de ſaltaturâ: ἑλικτὸν κρέσω πόδ' ἐμὸν, *volubilem pulſabo pedem meum*: id eſt, κρέσσα [γᾶν, vel ἐν γᾷ *Iph. Aul.* 1042.] κινήσω πόδα ἐμὸν ἑλικτὸν, *pulſans* [terram] *movebo pedem meum volubilem*. Unum ſolummodo addam ex *Heraclidis* ver. 758. de prœliaturo: μέλλω κίνδυνον τεμεῖν σιδάρῳ· *ſecaturus ſum periculum* (vel *prœlium*) *ferro*. Quidnam hoc ænigmatis? inquies. Vult, *ſecando-facere prœlium* (ſive *periculum*) *ferro*: id eſt, *enſe* quo *ſecantur* et cæduntur hoſtes *in prœlio*, *periclitaturus ſum*: planè, *ferro acuto prœliaturus ſum*. quamquam ſcio τεμεῖν aliter explicari poſſe. Hæc in noſtris Theatris riſu et ſibilis exciperentur: Veteribus tamen iſto tempore placuerunt. Neque quæri debet, "Quis unquam vel fando audiverit "de hac phraſi τιτρώσκειν φόνον?" Nam in ſexcentis exemplis quæ facilè proferri poſſent, verba ipſa, ita conjuncta, fruſtra forte alibi quæſiveris. ſed tamen iſta ſexcenta exempla omnia erunt ejuſdem Formæ et Rationis; non ideo repudianda quia alibi Locutionibus iiſdem deficimur, quæ nunquam forte alibi extiterunt. Sat nobis in pleriſque jam eſſe poteſt (imo, forte debet) Ratio Similium, et MSS Conſenſus. *Reiſkius*: "κ' ἀγχρώσῃς φό-"νον, *et cui ſanguinem adſpergas, affri-*"*ces*, id eſt, *quam inquines ſanguine* "*victimarum*. pro ἀναχρώσῃς."

Ver. 1207. εἴσω δόμων,] Id eſt, εἰς, vel ἐν δόμοις. vid. *Valckenær.* ad *Phœniſſ.* 1571.

Ver. 1209. κὐ κακὸν νόσον πάλιν.] Ut *Phœniſſ.* 956. Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόσον Ἀργείοισί τε Θήσει. *Bacch.* 1335. νόσον ἄθλιον πάλιν. ſed præcipuè *Heraclid.* 1042. Κακὸν γὰρ αὐλοῖς νόσον ἀνὶ τῶνδ' ἐγὼ Δώσω. Euripidis *Supplices* et *Heraclidæ*, utpote in pari ferè Argumento, plurima habent ſimilia.

Ver. 1211. ἵν' αὐλῶν σώματ' ἁγνιᾷ πυρὶ,] Scribendum puto, ἵν'—ἡγνίσθη, *ubi purificata ſunt*, (et ita *Heathius*) nam ἵν' ἁγνιᾷ ſignificaret, *ut purificentur*. Vidit *Scaliger* τὸ ὕπαλον, et remedium attulit, ἵν'---ἂν ἁγιᾷ, vulgata quidem lectione longe melius, et Græcum magis, utcumque *Barneſio* non ſatisfecerit. ſed unicè verum erat quod dixi, ἵν' ἡγνίσθη. *purificare igne*, ἁγνίζειν πυρὶ, frequenter occurrit; ex perſuaſione Veterum, res omnes *igne* purificari. unde Electra in *Oreſt.* 39. dicit, *Sextus hic eſt dies ex quo cæſa mater mea Clytæmneſtra* (non *cremata* eſt, ſed) πυρὶ καθήγνισαι δέμας, *igni purificata eſt corpus*. ubi Scholiaſtes: πάλαι γὰρ καθαίρει τὸ πῦρ. unde καθάρσιον πῦρ *Helen.* 875. et *Iph. Aul.* 1112. ubi legitur πῦρ καθάρσιον. vide ibi notata, et adde Joſeph. *Antiq. Judaïc.* xx, 7: ſect. 5. Iphigenia Thoanti præcipit (Iph. Taur. 1216.) Ἄγνισον πυρσῷ μέλαθρον· *Purifica domum face*, vel *igne*. ineptè ibi nunc legitur χρυσῷ, *auro*. vide illic quoque notata, et *Ion.* 708. Locum iſtum *Iphig. Aul.* jam video mecum emendaſſe (ut alia plurima) Eximium Virum *Joan. Pierſonum* Veriſimil. I, 5. p. 65. Anthologia *Reiſkii*, carm. 630. p. 101. de Sacerdote cujus cadaver Athenis combuſtum erat, ἤγνισε δ' Ἀθὶς Πυρκαΐη. ita erat in MS, non ἤγισε. Idem Vir clariſſimus hic legit ἁγιᾷ.

Ver.

Ver. 1212, 13. παρ' αὐλὴν τρίοδον Ἰθμίας Θεῦ. Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον. παισὶ δ' Ἀργείων λέγω,] "Dianæ. Pindari in "Olympiis Scholiaſtes, *Iſtriæ*; Pau- "ſanias in Arcad. *Hymniæ* Dianæ "mentionem facit. *Brodæus.*" Pro Ἰθμίας *Barneſius* conjicit Ἰμβρασίας ex Callimacho *Hymn. in Dian.* 288. Uterque *Dianam* intelligit. Ἄρτεμις quidem Προπύλαια templum habuit Eleuſine: ſed iſtud quid ad hunc locum faciat non exputo. Vox τρίοδον forte induxit hos Viros Doctos ut de *Diana* cogitarent, ſcientes Illam vel Hecaten appellatam eſſe Τριοδῖτις, et ad illius curam pertinere τὰς τριόδους. Lego et diſtinguo,

Μέθες παρ' αὐλὴν τρίοδον. Ἰθμίᾳ Θεῦ
Παῖ, σοὶ ταδ' εἶπον. παισὶ δ' Ἀργείων λέγω, &c.

Relinque juxta ipſum trivium. O Iſthmii Dei (Neptuni)
Fili, tibi hæc mando. filiis vero Argivorum narro, &c.

Suppone Παῖ a Scribis omiſſum, et ceterarum Interpolationum cauſſam facilè videbis; nempe, μὲν intruſum ad Iambum explendum; et pro Ἰθμίᾳ Θεῦ, quod nihil erat fine παῖ, factum τρίοδον Ἰθμίας Θεῦ, quod æque Nihil erat, ſed altero iſto ſpecioſius. De more ſepeliendi mortuos in *triviis* vel *trifiniis*, dixit aliquid *Salmaſius* ad *Conſecrat. Templ. in agr. Herod.* p. 59. De *Neptuno*, Deo *Iſthmio*, vid. Apollon. Rhod. III, 1238. et Schol. Ariſtoph. *Equitt.* 606. Ariſtidis *Iſthmic.* in Neptunum, et Pindar. *Olymp.* XIII. Fruſtra quæſiveris quænam ſit hæc Ἰθμία Θεὸς. Theſeum vero *Neptuni filium* habitum fuiſſe, notum eſt ex Noſtri *Hippol.* 901. 1184. Plutarch. in *Theſeo* p. 3. B. et Ciceron. *De Offic.* III, 25. Ceterum Ἰθμίᾳ Θεῦ Παῖ, ut ὦ παῖ Ποσειδὼν Θεῦ, *Cyclop.* 412. De locutione, Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον, vide Valckenær. ad *Phœniſſ.* 785.

Corrige obiter in hac voce Clement. Alexandrinum *Strom.* VI. p. 753. ed. Oxon. ubi pro Ἰθμίῳ Διΐ, ſcribendum Ἰκμαίῳ, ex Schol. Apollon. Rhodii II, 500. et ex ipſo Apollonio II, 523. *Reiſkius* hic legit Ἰθμίᾳ σεμνῇ, ſed non explicat quid ſit τρίοδος Ἰθμίᾳ σεμνῇ. *Heathius*, τρίοδον Ἰθμίας ὁδοῦ.

Pro πορεύθη' (ver. 1214.) Cod. C. πόρσηθα'.

Ver. 1215. ἐκδικάζουσες φόνον] Si ſcriptura mendo vacat, neque legendum ἐκδικήσουσες, videtur ſignificare *ulciſcentes cædem*, quemadmodum vertitur. Negat Vir ſummus ad *Chariton. Aphrodiſienſem* p. 586. et alibi; ἐκδικεῖν hoc eſſe, non ἐκδικάζειν, ſtatuens. An *ſemper?* nam δικαστὴς videtur ſignificare *ultor*, *vindex*, in *Herc. Fur.* 1149. ubi Hercules, poſt cædem liberorum ſuorum, ait,

Ἦ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακονῶ σας,
Τέκνοις δικαστὴς αἱμάτος γενήσομαι;

Nonne hoc eodem ſenſu dicitur quo ἐξεδίκησε τὸ αἷμα, *Apocalyp.* XIX, 2? et ver. 1152. omnes codd. habent ἐκδικασάν, *vindicem*, non ἐκδικαστάν. Quæro, non affirmo contra Virum qui Græcam Linguam intellexit decies meliùs quam ſcriptor harum Notarum. vide ad ver. 154.

Ver. 1219. Ἀλλ' οὐ φθονεῖν χρὴ συσκιάζουσας γένυν,
Καὶ χαλκοπλῆθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾷν στρατὸν,] "*Bro-* "*dæus:* φθονεῖν] Placet φθανεῖν. *priuſ-* "*quam barba genas veſtiat.*" Veram lectionem, φθάνειν, pæne vidit. Conſtructio eſt: Ἀλλὰ χρὴ ὑμᾶς, Ο'Υ ΦΘΑ'ΝΕΙΝ συσκιάζουσας γένυν, ΚΑΙ' ὁρμᾷν στρατὸν &c. Senſus et Verſio: *Sed oportet vos*, SIMUL AC (non *priuſquam*) *barba veſtras genas veſtiat*, CONTINUÒ *ducere exercitum*.

exercitum armatum Argivorum contra Thebas. Ad verbum: *Sed oportet vos,* NON PRÆVENIRE *veſtientes genas* veſtras, ET *ducere* &c. id eſt, ſimul ac veſtiveritis barbâ genas, ſtatim ducere &c. Locutio elegantiſſima illuſtrationem meretur. Lucianus Dialog. *Menip. et Tantal.* p. 300. ubi Tantalus dicit: ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προτενέγκω τῷ στόματι, Ο'Υ ΦΘΑ'ΝΩ βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, ΚΑΙ' διὰ τῶν δακτύλων ἀμφρύεν, ἐκ οἷδ' ὅπως, ἅυθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου· SIMUL AC *irrigavi ſumma labra,* CONTINUÒ *inter digitos* aqua *effluens,* &c. Xenophon *De Re Equeſtri* p. 939. lin. ult. Ἢν δὲ καὶ πάνυ ἀμπονήσηταί τις ταῦτα, Ο'Υ ΦΘΑ'ΝΕΙ ἐξαγόμενος ὁ ἵππος, ΚΑΙ' εὐθὺς ὅμοιός ἐστι τοῖς ἀκαθάρτοις. Vertitur: *Quòd ſi maximè laborem in his perpetuum aliquis impenderit, non tam citò liberatur ab eis equus, quin ſtatim ſimilis ſit immundis.* Tu verte, SIMUL AC *educitur equus,* STATIM *ſimilis fit immundis.* Plutarchus *De Garrulitate,* p. 507. D. Ὁ'Υ ΦΘΑ'ΝΕΙ τὸ θεραπαινίδιον ἀποχωρῆσαν αὐλῆς, ΚΑΙ' (τινι) τῶν ὁμοδέλων εὐθὺς—ἐμβάλλει τὸν λόγον· SIMUL AC *ancilla ab ea digreſſa fuit,* CONTINUÒ *alteri conſervæ narrationem injicit.* Si plura velis, vide eundem in *Anton.* p. 946. F. *Mario* p. 415. D. *Galba* p. 1055. A. Ariſtidem *Orat. Sacr.* III. p. 314. *Panath.* p. 157. Alciphron. lib. III. epiſt. 30. 72. Ariſtophanem *Nub.* 1387. ubi cum Infinitivo, ἐκ ἔφθης ἂν φράσαι, καὶ ἔχω &c. et iterum male vertitur *priuſquam* pro *ſimul ac.* Iſocratem Epiſt. ad Philipp. p. m. 182. ἐγὼ γὰρ ἔφθησαν &c. quem locum *Wolfius* bene vertit: ut et alium περὶ Εἰρήν. p. 354. *Euagora* p. 394. *De Bigis* p. 698. *Trapezit.* p. 716. *Æginet.* 766. *Reiſkius* hic legit Ἀλλ' ἐκ ὀκνεῖν χρὴ.

Ver. 1221. Ἐπλάσολον πύργωμα] Hoc in *Phœniſſ.* 294. eſt ἐπλάσομον. et ita hic ſcribendum monuit *Valckenærius,* et *Heathius:* quod et ego pridem conjeceram ex hac Fab. ver. 401. et *Bacch.* 917. ad quem locum ille quoque remittit. Στόμαλα, *ora,* ſunt *portæ.* Ἐπὶ πύργωμα favere poteſt iis qui Æſchyli Tragœdiam inſcribendam volunt Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ut in Lyſiæ *Epitaph.* p. 31. Ἀδράστε δὲ καὶ Πολυνείκης ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων, &c. *contra Thebas.*

Ver. 1222. ἐκλεθραμμένοι,] Male B. ἐκλετραμμενοι. vide Ariſtoph. *Nub.* 793. *Ion.* 823. Herodotus IV, 9. ἐπεὰν γένωνται τρόφιες: quod ἀνδρωθέντας mox vocat. ἐς ὃ ἐπήβησαν οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, VI, 83. i. e. ἐφήβησαν. In Edit. *Gronov.* legitur ἐπέβησαν, et vertitur *acceſſerunt.* alioquin mendum Typothetæ haberi poſſet. ἐπιτρεφόμενον de eadem re Idem lib. I, 123.

Ver. 1224. ἔκγονοι δ' ἂν' Ἑλλάδα Κληθέντες,] *Barneſius* Ἐπίγονοι· quod et poſtea invenit in exemplari *Scaligeri:* et ante monuerat *Brodæus,* et ita verterat *Canterus.* Apollodorus *Biblioth.* III, 7. Μετὰ δὲ ἔτη δέκα, οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, κληθέντες Ἐπίγονοι, στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προηρέντο, τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι. vide et Pindarum *Pyth.* VIII. et Strabon. lib. IX. p. 634. Ad hos *Epigonos* pertinet iſtud quod Diomedes loquitur in Fragment. *Oinei,* p. 485. ed. *Barn.*

Ἐγὼ δὲ πατρὸς ἅιμ' ἐτιμωρησάμην
Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.

Verſ. 1225. ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε, ut *Troad.* 1245. ἀοιδὰς δόντες ὑστέροις βροτῶν· *cantica,* id eſt, materiam *carminum* ſeu *poëmatum:* ut βίων forte, *materiam violentiæ,* ver. 451. μομφὴν *cauſſam querelæ,* Coloſſ. III, 13. et Sophocl. *Ajac.* 180.

Verſu antecedenti, Κἀκ ἔστιν ἄλλως, eſt Ariſtophanis Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα,

ἄλλα, *Nub.* 698. i. e. *ita, non aliter, fieri oportet.* peſſimè vertitur, *At præter hæc non ſunt alia loca.* et ita *Veſp.* 1161. vid. et Εἰρήν. ver. 109.

Ver. 1228. ἀνορθοῖς] Forte, ἀπορθοῖς, ut Sophocl. *Antig.* 646. Gloſſæ: Ἀπόρθωσις, *planacio.* nam ἀνορθᾶν eſt *lapſum* vel *lapſurum erigere,* Idem *Oedip. Tyran.* 46. 51. Noſter *Bacch.* 364. Budæus G. L. p. 311. quod ſenſui hujus loci non convenit. Plato De Legg. VI. Θεὸν κὴ ἀγαθὴν Τύχην—ἐπικαλεμένες, ἀπορθᾶν αὐτὲς τὸν κλῆρον πρὸς τὸ δικαιότατον. Qui ἀνορθᾶται, *jam* lapſus eſt, vel *peccavit:* qui ἀπορθᾶται, prævenitur ne labatur, vel peccet.

Ver. 1229. ἐν ὅρκοις ζεύξομαι] Sic ὁρκίοισι ζυγεὶς *Med.* 735. ὁρκίοισι μεγάλοισι ἐνδεδέᾳ Herodot. III, 19. ἔνορκον θέᾳ, Sophocl. *Philoct.* 825.

Ver. 1231. ἀσφαλῶς οἰκήσομεν.] Demoſthenes *in Ariſtocrat.* p. 293. ed. *Taylor.* ἐκ γὰρ τᾶ ταῦθ' ἕτως ἔχειν, ὑμῖν ὑπάρξει, μεγίσοις ἔσιν, ἀσφαλῶς οἰκεῖν: *ſummam potentiam ſecuri tenere poteſtis,* vertit *Wolfius.* Οἰκεῖν, eſt *adminiſtrare, regere,* quod et docent Lexica. Abſolutè (ut hic, et in loco Demoſthenis citato) Xenophon *Hiſt. Græc.* lib. IV. p. 536. A. Pleniùs οἰκίαν τε καλῶς οἰκεῖν κὴ πόλιν, Idem Ἀπομνημ. lib. IV. p. 790. C. et Iſocrates *Panegyr.* p. m. 149. ἐκείνοις τοῖς ἔργοις ἐπιχειρεῖν, ἐξ ὧν τάς τε πόλεις ἀσφαλέσερον οἰκήσομεν, κὴ &c.

Ver. 1232. ὅρκια δῶμεν Τῷδ' ἀνδρὶ,] *Argivi* hic dicuntur διδόναι ὅρκια ſeu ὅρκον *dare jusjurandum* i. e. *jurare* Theſeo; et Theſeus λαμβάνειν vel δέχεσθαι *accipere* eorum ὅρκον ver. 1188. et ſic Ariſtoph. *Ran.* 597. Nonnunquam tamen Græci more prorſus contrario loquuntur; ſecundùm quem Theſeus dici potuit διδόναι ὅρκον *Argivis*, i. e. *facere* ut Argivi jurarent: et tunc *Argivi* dicerentur λαμβάνειν vel δέχεσθαι ὅρκον, *to take an oath.* Demoſthenes *Paragraph.* πρὸς Ἀπατούριον p. m. 79. ἐνεγκάμας δὲ τῆς δίκης, δίδωσιν ὁ Παρμένων ὅρκον τότῳ (Ἀπατουρίῳ) περί τινων ἐγκλημάτων· κὴ ἔτος ἐδέξατο. ubi Parmeno *dedit* vel *obtulit* jusjurandum Apaturio, et Apaturius *accepit* conditionem, et *juravit.* vide quæ ſequuntur. In noſtro Idiomate hæc duplex ſignificatio locutionis *to give an Oath*, adhuc ſervatur. nam *I give my Oath*, eſt, *ego juro.* ſed, *I gave him the Oath*, eſt, *ego feci ut ille juraret.* Plura hujuſce generis notavi, ad *Iphig. Aul.* ver. 460. quæ ab iis qui Græcam Linguam intelligere cupiunt, ſummopere ſunt obſervanda.

Poſt verſum ultimum in nonnullis Editionibus ponuntur Aſteriſci, ſignum defectûs. Senſui Fabulæ nihil mihi videtur deeſſe, neque defectum aliquem innuit *Aldina.* Si quid abſit, forte fuerit, ſolennis iſte Epilogus, Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα &c. vel iſte alter, Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων &c. Alterum horum, ut ad Fabulam non ſpectantium, fieri poteſt ut omiſerint Librarii. Epigraphe iſta, Εὐριπίδε Ἱκέτιδες, invenitur in Vetuſtis Editionibus, et opinor in MSS.

Heſychius: Ἀναδρομαί· αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν, Ὑψιπύλη. Hæc vox non nunc invenitur in hoc Dramate.

ADDENDA.

POstquam typis expressa fuerant superiora, ad manus meas venerunt doctissimorum *Sam. Musgravii* EXERCITATIONES IN EURIPIDEM, et *Amici* ejus APPENDIX, seu EMENDATIONES IN EURIPIDEM. Ex his addidi ea quæ in Notis præcedentibus non erant, omissis iis quæ nobis erant communia.

Ver. 1110. Νώτοισι καὶ στρωμναῖσι] Λουτροῖσι καὶ στρωμναῖσι. MUSGRAVIUS *Exercit.* lib. I. cap. 19. p. 67. Vide Notas.

Ex cap. xx. disco, supplementum istud trium versuum post versum 262, quos Euripidis esse (exceptis mendis in metro) putavi, esse *Philippi Melancthonis*. Ex contextu itaque eliminantor.

Ver. 20. pro χρείας ἐμῆς legit MUSGRAVIUS χώρας ἐμῆς. lib. II. cap. 6. p. 83.

Ver. 321. Γοργόν' ὡς ἀναβλέπει] Legendum γοργὸν, ab adjectivo γοργὸς, *terribilis*. MUSGRAVIUS, ibid.

Structura loci, ni fallor, instituenda: ὁρᾷς, σὴ πατρὶς κεκερτομημένη ὡς ἄβουλος, ὡς γοργὸν ἀναβλέπει τοῖς κερτομοῦσι, *quàm torvos oculos tollat adversùm irrisores*. HEMSTERHUSIUS, p. 84. Vide Notas.

Ver. 368. Πελασγία] Legendum, Πελασγίᾳ. *Pia erga Deos, et magni æstimanda in Pelasgia et ad Argos*. MUSGRAVIUS, ibid.

Ver. 375, 376. sic refingo,

— Κρανεῖ ποτ' ἆρα φίλια Μοῖρ'
Ἐμοὶ, καὶ τέκνοισι ταφὰς ληψόμεθα;

MUSGRAVIUS, ibid. Vide Notas.

Ver. 652. Pro ἐυαγῆ HEMSTERHUSIUS legit ἐυαυγῆ. vide eum fusè et eruditè de his vocibus differentem ibid.

Ver. 752. Narrat Clariss. *Musgravius*, ex Amici monitu, in versione *Phil. Melancthonis* nullam esse Personarum mentionem, ab hoc versu ad versum 770.

Ver. 885. Ἔχαιρε] Lego ἐξῆρε, ut sensus sit, *laborum usu naturam suam ad fortitudinem extulit*. MUSGRAVIUS p. 87.

Ver. 1013, 14. τύχα δέ μοι ξυνάπτει] τύχα δέ μοι ὐ Ξυνάπτει. IDEM.

Ver. 1211. ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἁγνισθῇ] Imo σήμαθ'. IDEM, p. 88. Vide Notas.

Ver. 1212. Ἰσθμίας θεοῦ] Inûs sive Leucotheæ. MUSGRAVIUS.

Sensa mentis parum rectè verbis expressi in Notis, quando dixi, Aliquem frustra quæsiturum esse quænam esset hæc Θεὸς Ἰσθμία. ex multis enim Veterum testimoniis novi *Leucotheam* vocari posse Ἰσθμίαν θεὸν. sed quidnam hoc loco ea faceret, aut quænam esset hæc τρίοδος Ἰσθμίας θεοῦ *Eleusine*, ubi cremata sunt Ducum corpora, aut alibi; non tunc novi, neque adhuc scio. minimè pœnitet conjecturæ.

Ex APPENDICE.

Ver. 598. Hic, et in sequentibus per totam Scenam, pro *Æthra* reponenda est *Adrasti* persona. Æthra scilicet cum Theseo abierat post ver. 364. AUCTOR APPENDICIS, p. 134.

Hæc emendatio tollit difficultatem quæ me torserat; nempe, quomodo Æthra, quæ Athenas redire debuerit cum Theseo in Actu Primo, inveniatur Eleusine ad finem Actûs Secundi. Parva est mutatio in literis Αι. et Αδ.

Ver.

Ver. 627. Ἀλλὰ φόβων πίσις ἅδε πρώτα.] Hic versus, opinor, tribuendus est Adrasto. IDEM.

Ver. 849. Κοινοὶ γὰρ &c.] Imo Κενοὶ. IDEM, p. 135. Vide Notas.

Ver. 860. Ὁρᾷς τὸν ἀβρὸν ἔ βέλος διέπλατο] Pro τὸν ἀβρὸν legit τὸ λάβρον IDEM. Vide Notas.

Ver. 938. Pro πὰρ' οἰκτρὰς τάσδε legit πὰρ' ὄικους. vide ver. 988. IDEM.

Ver. 945. Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν.] Qui hæc mecum intelligere nequit, conjecturam non nimis audacem fortasse probabit:

Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμ' ἀνωφελεῖς νεκρῶν. IDEM.

Acceperam voces χ' ἅμα τῷ τέλει, pro, *etiam simul cum morte*, i. e. statim post mortem. *in ipso funere* Brodæus: *primo exitu* Barnesius: nam hi Duces aliquot dies mortui fuerant, et ideo *deformati*, versu præcedenti, cui hæc opponuntur. τέλει eodem sensu quo τελευτὰν, ver. 1012. cum ellipsi τᾷ βίᾳ, ut apud Latinos in voce *finis*, pro *morte*, cum eadem ellipsi *vitæ*. Dicit Theseus: Aspicere vitâ functos, *etiam statim post eorum obitum*, grave et molestum est. quale putas futurum *Matribus*, si filios suos jam sex dies mortuos, *mutatos* et *deformatos* videant?

Ver. 1139. Βεβᾶσιν &c.] Versus *viginti sex* qui dehinc sequuntur, *Auctor Appendicis* dispertit in duas Strophas et totidem Antistrophas. admodum probabiliter, ut mihi videtur: tametsi in nonnullis locis metrum mendosum est, vitio, opinor, exscriptorum. nam in Antistophe γ, quartus versus non respondet Strophico suo: et in Antistrophe δ, secundus versus est Iambus trimeter brachycatalectus; sed in Strophe, est Iambus trimeter acatalectus. in hoc ultimo, pro τιθέντα Cod. A. habet θεντα: in isto, pro ὑποβάλω, Cod. idem ὑποβαλλω. Si supponatur Φίλον ortum fuisse ex subsequenti φίλημα, eo abjecto, metrum idem erit in utroque. Sed probabile est aliud quid subesse. Sic in eadem Strophe hæc habentur ver. 1156.

Δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες, (ἔλιπεν, *Auct. Append.*)
Σέ τ' ἔποτ' ἄλγη παλρῷα λείψει. (ita optimus Cod. A. vulg. λείψῃ)

in Antistrophe ver. 1163.

Ὦ τέκνον, ἔβας· ἐκέτι φίλον
Φίλον ἄγαλμ' ὄψομαι τῆς μαλρός.

hæc nunc discrepantia in concordiam redigas, scribendo partim ex Conjectura, partim ex Libris scriptis,

ἐκέτι φίλιον
Φιλίας ἄγαλμ' ὄψομάι σε μαλρός.

φίλιον est ex Conjectura, Φιλίας et σε, ex Libris. Versu 1146. pro Ὅλαν mavult *Musgravius* Ἔτ' ἂν, et Παλρῷος, ἢ ἔπω, cum Interrogatione. Quod vero ex toto hoc loco Personam Iphidis exturbat *Auctor Appendicis*, cum eo consentiunt Cod. B. C. in versu 1145. et Cod. C. in versu 1163, cum eo reponens Χο. pro Ιφ. Sed nulla diversitas est in versu 1159, Ἔχω τοσόνδε &c. cui omnia exemplaria præfigunt Ιφ.

Ver. 1150. Στάσω. πού με δέξεται γάν
Χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναϊδῶν σταλπλαλῶν,] Vix vidi Conjecturam acutiorem, aut (ut dicam quod sentio) veriorem, quàm hæc *Auctoris Appendicis*,

Ἆρ' ἔΣθ' ὅΤ' ΑΣΩΠΟΥ με δέξεται γάν &c.

Vox Ἀσωπᾷ integra extat, in duas dispertita, Στάσω που. ἜΘ' pro ἔσται. reliqua ex sensu et scripturæ vestigiis efficiuntur, feliciſſimè, ut mihi videtur. Γάν poëtis, inter alia, significat

cat *liquor:* eruditè illuſtrata vox a *Muſgravio.* In primo verſu non malè legi poſſet δέρξεῖαι, *aſpiciet:* in ſecundo, poſcitur, opinor, Χαλκέοις σὺν ὅπλοις &c. et Cod. A. habet Χαλκεοις. Senſus eſt: *Unquámne erit* (tempus,) *quando Thebæ accipient* (vel *aſpicient*) *me unà cum ducibus Argivis, ærea arma geſtantibus, vindicem paternæ necis?*

Ver. 1153. Ἔτ' εἰσορᾷν &c.] Hunc, et quinque ſequentes verſus, ſeu Strophen Quartam, Adraſto aſſignat *Auctor Appendicis:* qui legit σε πατέρ', pro σε, πάτερ, ἐπ' &c. In pleriſque Editt. *Puer* aliquis, alicujus cæſorum Ducum filius, hæc loquitur: in *Aldina* abſurdè *Evadne*, quæ pridem mortua fuerat. In quinto verſu hujus Strophes, idem Vir doctus legit ἔλιπεν pro ἔλιπες, et λείψει pro λείψῃ.

Ver. 1190. Pro ὀρχωμοῖεῖ legerem ὀρχωμωῖεῖν. IDEM. Vide Notas.

D E

DE

GRÆCORUM

QUINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABICA,

ET INDE FORMATA

LATINORUM

TERTIA:

QUÆSTIO GRAMMATICA.

ADJICIUNTUR LOCA ALIQUOT

Ex Auctoribus GRÆCIS et LATINIS

EXPLICATA.

Utinam eſſem bonus Grammaticus! ſufficit enim ei qui auctores omnes probè vult intelligere, eſſe bonum Grammaticum. Porro, quicumque Doctos Viros, Grammaticos — *vocant, ſunt ipſi indoctiſſimi; idque ſemper obſervabis. Non aliunde diſſidia in Religione dependent, quàm ab ignoratione Grammaticæ.* Scaligerana, p. 86. Ed. *Tan. Fabri.*

AMICISSIMO VIRO

W. H. Armig°.

NON ut Patrono Cliens, ſed ut Amico Amicus, quæ multo optabilior eſt neceſſitudo, tibi hoc mitto, duabus de cauſſis: nam et Tu hujuſmodi quæſtiones, ad Antiquitatem ſpectantes, libenter ſoles legere; et nemo eſt cujus Benevolentiæ Ego plura debeo. Utroque igitur nomine, tam materiæ quàm mittentis, hoc tibi gratum fore optat

J. M.

Lectori S.

QUÆRENTI viſum eſt verum, Omnia vocabula Quintæ Declinationis Græcorum impariſyllabicæ, primitus deſiiſſe in Σ *in Nominativo. et quia neceſſe erat ut hæc Declinatio, utpote impariſyllabica, in Genitivo unâ ſyllabâ augeretur, hoc augmentum ſemper factum fuiſſe per Vocalem* o, *inſertam ante* Σ, *ut* μάρτυς teſtis, Gen. μάρτυρος, παῖδς puer, Gen. παιδὸς, δαὶτς convivium, Gen. δαιτὸς. *Vulgo,* μάρτυρ, παῖς, δαὶς.

Eodem modo proceſſum eſſe in Tertia Latinorum, quæ ex hac Quinta Græcorum formabatur. eam viſum eſt ſemper olim exiiſſe in S, *et Genitivum auctum fuiſſe Vocali* I, *inſertâ ante* S, *ut* lapids lapidIs, parents parentIs, conſuls conſulIs. *Vulgo,* lapis, parens, conſul.

Sed non diu in hac certa forma perſtiterunt harum Declinationum Nominativi. nam aures hominum citò faſtidiebant hunc Conſonantium quaſi cumulum, quibus ferè onerabatur horum Nominativorum extremitas: et idcirco ex pleriſque ejecerunt unam, duas, *interdum* tres *Conſonantes, Genitivis interim in priori et verâ formâ manentibus. quæ res difficultatem his Declinationibus maximam intulit. quomodo enim noſci potuit, vocem* μάρτυρ *debere facere* μάρτυρος, *vel* παῖς *et* δαὶς, παιδὸς *et* δαιτὸς, *in Genitivo? Si priſci Nominativi relicti fuiſſent,* μάρτυρς, παὶδς, δαὶτς, *et* lapids, parents, conſuls, *nemo falli potuit, aut ambigere de Genitivis, cum ſolum negotium fuiſſet immittere* o *ante* Σ *in Græcis, et* I *ante* S *in Latinis vocabulis. Sed aliter tunc viſum eſt iis qui hæc primùm mutarunt, et poſtea, ſummis Græciæ et Latii ſcriptoribus, ſuavitati et pulchritudini Linguarum ſuarum conſulentibus, de regulari terminatione Nominativi (in his ſaltem Declinationibus) non omnino ſollicitis, ſed quoquo modo et eventu Conſonantes ejicientibus, aut vocales inſerentibus. Et quis hoc tempore adeo demens eſt, ut damnare audeat quod illis placuit in ſuis ip-*

ſorum Linguis? Nihil tamen vetat quo minus quærere modeſtè poſſimus de diſcrimine inter Auctoritatem *(quam tamen ſemper, niſi ſtultiſſimi ſimus, in* ſcribendo *ſequemur) et iſtud quod ratione quærentibus nobis* Verum, *licet jam non obtinendum, videri poſſit: præcipuè, cum hoc non fecerint, quantum ſcio, ipſi Antiqui Auctores, neque eorum enarratores, Veteres* Grammatici, *qui* Regulas *ſuas exigebant ad id quod invenerant in iſtis Auctoribus, neque ultra quærebant. quod ſi feciſſent, inveniſſent utique, nullum fuiſſe diſcrimen primitus in his declinationibus inter Nominativos et Genitivos, niſi* o *ante* Σ *in Genitivo Græco, et* I *ante* S *in Genitivo Latino, ne quidem, quod ſcio, unâ cum exceptione. Plato itaque, Cicero, et ceteri Veteres, hanc cauſſam afficere poſſunt eatenus, ut ſi Græcè vel Latinè ſcriberes, ex eorum auctoritate ſemper uti velles vocibus* παῖς, lapis, *et ceteris, quibus Illi, pro Nominativis: ſed, ſi his rebus cogitationem aliquam impendiſti, eorum auctoritas nunquam poteſt efficere, ut* credas, παῖς, *et* lapis, *fuiſſe* veros *et primos Nominativos Genitivorum* παιδὸς, *et* lapidis, *in hac Quinta Græcorum, et Tertiâ Latinorum Declinatione: quamquam opinor hæc diu ante Illorum tempus, vel ullius Scriptoris qui nunc exſtat, fuiſſe mutata.*

DE

DE
GRÆCORUM
QUINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABICA.

REGULA Grammaticorum Græcorum de Quinta Declinatione Nominum ſimplicium, hæc eſt:

Quinta Declinatio imparisyllabica Novem *habet Terminationes, Tres Vocales, α, ι, υ, Neutrius; ω Fœminini; et* Quinque *Conſonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ, generum omnium.*

Mirum videtur, unde hæc Declinatio, in qua multo plura ſunt Vocabula quàm in qualibet aliâ, et conſequenter, quæ regulam Inflexionis ſaltem æquè certam ac quælibet cæterarum, poſcit, ab hac certitudine adeo diſſideret, ut Genitivi ejus, *caſui* potiùs, quàm ulli fixæ et conſtanti regulæ Formationis, relicti videantur. In ceteris omnibus Declinationibus Græcorum et Latinorum (exceptâ horum Tertiâ) ſi quis tibi Caſum Nominativum ſuggeſſerit, potes illi ſtatim dicere qui ſit Genitivus. Sed in hac non potes: nam σῶμα facit σώματΟΣ in Genitivo, ſed γάλα, γάλακΤΟΣ: γυνὴ, γυναΙΚ᾽ΟΣ: μέλι facit μέλιΤΟΣ: ἔυελπις *bonæ ſpei*, ἐυέλπιΔΟΣ: δύσορνις *mali auſpicii*, δυσόρνιΘΟΣ: γέλως et ἔρως, γέλωΤΟΣ et ἔρωΤΟΣ: ſed ἥρως, ἥρωΟΣ: λάταξ *ſtrepitus* quidam, λάταΓΟΣ: θῶραξ, θώρακΟΣ, ſed ἄναξ ἄνακΤΟΣ. atque ita in multis aliis, omnibus eâdem incertitudine Genitivorum laborantibus; velut, ὀδὼς *dens*, ὀδόΝΤΟΣ: ποῦς *pes*, ποΔὸΣ: οὖς *auris*, ᾽ΩΤΟ᾽Σ: πλακόεις *placenta*, πλακόεΝΤΟΣ: Ξενοφῶν, *Xenophon*, ΞενοφῶνΤΟΣ, ſed Σίμων, ΣίμωνΟΣ: ἄρς *agnus*, ἀρΝΟ᾽Σ: ἱμὰς *lorum*, ἱμάΝΤΟΣ, ſed ἰκμὰς *vapor*, ἰκμάΔΟΣ.

Notabile erat, Omnes hujus Declinationis Genitivos Singularis Numeri desinere in ΟΣ. unde mihi primùm nascebatur suspicio et quæstio, An non litera Σ in Formatione hujus Declinationis olim fuerit Characteristica Nominativi, et Ο Characteristica Genitivi: hoc est, An non *omnes* Nominativi hujus Declinationis primitus desierint in Σ (multo major pars etiam nunc ita facit) et *omnes* Genitivi assumserint Ο ante Σ, quæ Vocalis Ο unâ syllabâ augeret Nominativum, quemadmodum necesse erat fieri in Declinatione *imparisyllabica*, qualis hæc est. nam Terminationes istas, ι, υ, ω, σίνηπι, ἄσυ, et λεχὼ, ablegandas esse ad proprias *Contractorum* Declinationes, non dubitari potuit. licet enim ex hac Quinta Simplicium forte essent ortæ, utpote crescentes in Genitivo, non tamen ideo erant hujus Declinationis; sicut Filia potest esse Matri similis, diversa tamen persona est a Matre. Hujus rei experimento facto, et re probabili, ut mihi videbatur, per innumera exempla compertâ, sequebatur, hanc Declinationem, pro difficillima, olim fuisse simpliciſſimam; adeo ut quivis, audito vero et Vetere Nominativo, statim posset dicere Genitivum; aut vice versâ, audito Genitivo, verum Nominativum statim diceret: et pro *novem* Terminationibus, *unam* tantùm fuisse, nempe, Literam Σ, post Consonantes fere omnes, et pleraſque Vocales: quæ Litera Nominativum constitueret, et Ο ante eam immissa, Genitivum. nam si ΟΣ Characteristica esset Genitivi, obvium erat, vocem ἔυελπις debere facere ἐυέλπισ῾ in isto Casu, σῶμα, σώμα῾, γάλα, γάλα῾, γέλως et ἔρως, γέλωσ῾ et ἔρωσ῾, ἤρως, ἤρωσ῾, λάταξ, λάταξ῾: et ita in ceteris. Hoc argumentum, quod probat Vocalem Ο *solam*, fuisse Characteristicam Genitivi, probat etiam, omnes Nominativos hujus Declinationis primitus desiisse in Σ. si enim omnes Genitivi exeunt in ΟΣ, et Ο tantùm sit Characteristica Genitivi, sequitur, non aliunde quàm ex Nominativo venisse alteram literam Σ. Transferendum est hoc Argumentum ad Tertiam Latinorum Declinationem, et insitionem Vocalis I ante S in Genitivo. quod Priscianus si considerasset, non statuisset *Septuaginta octo* esse Terminationes Tertiæ Declinationis Latinæ, cum *una* tantum videatur, nempe Litera S (ejecta, ubicumque fieri poterat, si sequebatur Consonantem) et I ante eam in Genitivo.

Unde

Unde igitur, inquis, tanta facta eſt mutatio in Nominativis Græcis? Hoc jam explicare conabor. Sciendum eſt, in iſtis rudibus et barbaris ſeculis quando Linguæ primùm formabantur, vocabula innumera in duabus vel pluribus conſonantibus deſiiſſe, quæ loquelam duram admodum, et confragoſam, tum loquentibus tum audientibus reddebant. Hanc differentiam ex Linguis quæ nunc in uſu ſunt, quivis poteſt deprehendere, ſi conferat ejuſdem Gentis priſcam Linguam cum hodierna. inveniet enim iſtam incomtam, horridam, et Conſonantibus abundantem, præ hac quam nunc loquuntur homines. Hæ Græcæ Conſonantes, quando aures hominum cœperunt eſſe eruditiores, paulatim abjiciebantur ex Nominativis, interdum *una*, interdum *duæ*, nonnunquam *tres* (ut infra oſtendam) ita ut ſimul cum iis ſæpiſſime abjiceretur quoque Characteriſtica Nominativi, relictis interea Caſibus Obliquis, Genitivo et Dativo, in veteri et verâ eorum formâ, quia illis nulla erat objectio, neque eadem cauſſa mutationis. Hinc nata eſt hujus Declinationis difficultas. hinc enim factum eſt, ut σώμαλ͡ος (ponam enim exempla ſuperius citata ſic ut ad manum venerunt) eſſet Genitivus vocis σῶμα, a qua talis Genitivus nunquam formari potuit ſecundùm methodum obſervatam in Declinationibus, quæ non permittit ut vox augeatur in Secundo Caſu ſingulari *duabus* Conſonantibus quæ non erant in Primo. Unde non dubium fuit quin literæ iſtæ τς eſſent primitus radicales in Nominativo, qui erat (antequam ω a Simonide invecta eſſet) σόμαλς, et additione Characteriſticæ Genitivi ο, σόμαλος. aſperitas autem ſyllabæ finalis μαλς, in duas Conſonantes deſinentis, ſentiebatur ab auribus hominum ſimulac delicatiores factæ ſunt; et amota ſtatim erat cauſſa offenſionis, ſed unà cum ea Nominativi Characteriſtica Σ, et pro σόμαλς factum eſt σόμα vel σῶμα, Gen. σώμαλ͡ος. Ita Genitivus verus manebat; ſed cauſſa Terminationis Genitivi, et mutationis, ablata erat, et Inflexio perdebatur. Idem proceſſus locum, opinor, habuit in aliis nominibus ejuſdem formæ, ποίημα, πρᾶγμα, φίλημα, νόημα, τρύφημα, &c. quæ plurima ſunt, et quæ omnia faciunt μαλος in Genitivo, quia ipſa olim deſinebant in μαλς, ποίημαλς, πράγμαλς, φίλημαλς, &c. Vox enim ποίημα, vel πρᾶγμα, nullis Inflexionis

onis machinis cogi poteſt ut faciat ποιήμαι⸗ς, vel πράγμαι⸗ς in Genitivo: ſed ποίημαι⸗ς, vel πράγμαι⸗ς in Declinatione imparisyllabicâ non potuit aliud facere quàm ποιήμαι⸗ς, vel πράγμαι⸗ς, poſtquam ο ante Σ conſtituta eſſet Characteriſtica Genitivi. In aliis verò quæ finiebantur in τς, moderatiores erant Correctores Veteres: nam ex γήραι⸗ς γήραι⸗ς, *ſenectus*, πέραι⸗ς πέραι⸗ς, *finis*, τέραι⸗ς τέραι⸗ς, *prodigium*, abjiciebant ι̯ ſolum, et relinquebant γῆρας γήραι⸗ς (et γήρα⸗ς, quod regulare erat) πέρας πέρα⸗ι⸗ς, τέρας τέρα⸗ι⸗ς. quæ, licet in Inflexione peccarent, non tamen adeo enormia videntur atque iſta altera modò memorata. Hæc terminatio barbara, τς, in primordiis Græcæ Linguæ, de quibus agimus, atque etiam Latinæ, magno in uſu erat. ſed inſequenti tempore, quidvis, etiam diſpendium Characteriſticæ, potiùs quàm eam terminationem, patiebantur homines. unde pro ἥμαι⸗ς ἥμαι⸗ς, *dies*, ἧπαι⸗ς ἧπαι⸗ς, *jecur*, ἔθαι⸗ς ἔθαι⸗ς, *uber*, δάμαρι⸗ς δάμαρι⸗ς, *uxor*, malebant ſcribere ἦμαρ, ἧπαρ, ἔθαρ, δάμαρ, in Nominativo. Ita repudiarunt γέραι⸗ς γέραι⸗ς *munus*, et κέραι⸗ς κέραι⸗ς *cornu*, præferentes γέρας γέραι⸗ς, et κέρας κέραι⸗ς: et πᾶς παντὸς potiùs quàm πᾶντ⸗ς παντὸς. rejectum σκὰτς σκατὸς *ſordes*, ὕδαι⸗ς ὕδαι⸗ς *aqua*: et admiſſum potius σκὼρ Gen. σκατὸς, ὕδωρ Gen. ὕδαι⸗ς. pro γόναι⸗ς γόναι⸗ς *genu*, θέμισ⸗ς θέμισ⸗ς *jus*, (aliud eſt Θέμιδς Θέμιδ⸗ς, Dea *Themis*) prætulerunt γόνυ γόναι⸗ς, θέμις θέμισ⸗ς: ne dicam de participiis τύπλων, τύψας, τυφθεὶς, &c. pro τύπλονς, τύψαντς, τυφθέντς, &c. aut Σιμόεις *Simoïs* fluvius, pro Σιμόεν⸗ς, et aliis innumeris: adeo ut τς finalem vix jam inveneris.

Proximum vocabulum cujus mentionem feci eſt γάλα, *lac*, in Genitivo γάλακτ⸗ς· quod non adeo mirum videbitur illi qui ſciverit, tres Conſonantes κτς reciſas fuiſſe ex priſco Nominativo, qui erat γάλακτ⸗ς. unde mirari ſoleo non additam fuiſſe literam ξ, γάλαξ, quæ pro tribus iſtis ſatisfeciſſet, ut νὺξ pro νύκ⸗ς, ἄναξ pro ἄνακτ⸗ς. Ab hujus ultima ſyllaba λακτ⸗ς, ſumta eſt Latina vox *lact-s lact-is*, mutata poſtea in *lac* et *lact-e*, Gen. *lact-is*, ob eandem rationem, nempe Conſonantium concurſum; quem, pariter ut in Græco, vitare potuiſſent ſcribendo *lax*, hoc eſt, *lact-s*, ut *nox* pro *noct-s*.

Sequitur

Sequitur ἡ γυνὴ, *mulier*. Quis non putaret Genitivum ejus fore τῆς γυνῆς, Secundæ Declinationis, ut τῆς τιμῆς? et tamen eſt Quintæ, et imparisyllabicæ, τῆς γυναικός. unde patet Nominativum ejus primitivum fuiſſe γυναικς vel γύναιξ, Gen. γυναικὶς. quæ vox adhuc apparet in Compoſito καλλιγύναιξ, *pulchras-mulieres-habens*.

Deinde μέλι *mel*, facit μέλιΤΟΣ in Genitivo: quod facere non potuiſſet niſi Nominativus fuiſſet μέλις. Ἔυελπις, *bonæ ſpei*, Gen. ἐυέλπιΔΟΣ, a Nominativo ἔυελπιδς. niſi vero δ fuiſſet in Nominativo, fruſtra eam in iſto loco Genitivi quæſiviſſes. Δύσορνις, *mali auſpicii*, Gen. δυσόρνιΘΟΣ: quia antiquus Nominativus erat δύσορνιθς, Gen. δυσόρνιθ&, poſtquam aſpirata θ fuiſſet invecta loco τ: ante erat δύσορνις, Gen. δυσόρνι&. Sic et ἔλμινς, *tinea*, nunc declinatur in Genitivo, ἔλμινθ&. certe debuit eſſe ἔλμιν&, regulariter. Antiquiſſimorum vero erat ἔλμινς ἔλμιν&: poſterorum, ἔλμινθς ἔλμινθ&: ſed irregulare eſt ἔλμινς ἔλμινθ&. oportuit enim eſſe vel ἔλμινς ἔλμιν&, vel ἔλμινθς ἔλμινθ&. Ita κόρυς, *galea*, ritè faceret κόρυ&. ſed facit κόρυθ&. unde patet verum Nominativum eſſe κόρυθς, Gen, κόρυθ&. Ex his liquet, quàm licenter graſſati fuerint in Nominativis Veteres Linguæ Correctores, cum tamen Genitivos intactos reliquerint. In Latinis pariter factum videbis.

Τὶς, Gen. τινὸς, primitus erat τὶνς, τινὸς, ut ὶς, ἰνὸς, *fibra*, primò erat ἶνς ἰνὸς, ut et ἀκτῖνς, ἀκτῖν&, *radius Solis*. ex qua voce nonnulli abjiciebant ν, et ſcribebant ἀκτὶς, alii amoverunt ς, et malebant ἀκτῖν. quæ διτλογραφία, falſa utraque, in multis aliis vocibus Græcis obtinuit in hac Declinatione. ſic δελφὶς et δελφὶν, *delphinus*. utraque faciebat δελφῖν& in Genitivo; quarum neutra, ſed ſola δελφὶνς hoc recte facere potuit. nam δελφὶς in hac declinatione rite faceret δελφί&: ſed neſcio quis foret Genitivus vocis δελφὶν. Si quæratur, quomodo dignoſci potuit in Inflexione, δελφὶς *delphinus*, a Δελφὶς *Delphica mulier*, vel *res Delphica* quælibet: reſponderi poteſt, neutram vocem Antiquiſſimis cognitam videri. nam *delphinus* erat δελφὶνς, Gen. δελφῖν&: ſed *Delphica mulier* vel *res* erat Δελφὶδς, Gen. Δελφίδ&. Eadem duplex ſcriptura locum habet in μάρτυς et μάρτυρ, *teſtis*; cum ſola vera videatur μάρτυρς, Gen.

Gen. μάρτυρος. nam μάρτυς faceret μάρτυος: quid μάρτυρ faceret ignoro. si dicas, μάρτυρος, ut πῦρ πυρὸς: atqui πῦρ non potuisset, opinor, facere πυρὸς, nisi verus ejus Nominativus fuisset πὺρς. Characteristica enim Genitivi in hac Declinatione non est ΟΣ, sed Ο solùm. si dicas ΟΣ esse Characteristicam Genitivi, ostendas mihi velim, quare θαῦμα facit θαύμαΤΟΣ in Genitivo, non θαύμαΟΣ, vel θαύμαΡΟΣ, vel θαύμαΓΟΣ, vel θαύμαΔΟΣ: et dicam tibi, non potuisse facere aliud quàm θαύμαΤΟΣ, quia, cum hæc Declinatio formabatur, Nominativus ejus erat θαύμαΤΣ: unde insertâ Ο, Characteristicâ Genitivi, θαύμαΤΟΣ.

Talis διττογραφία qualis est in μάρτυρ et μάρτυς, cum verus Nominativus fuerit μάρτυρς, obtinet apud Latinos in vocibus *honor* et *honos*, *labor* et *labos*, *arbor* et *arbos*, et multis aliis: quorum veri Nominativi olim erant, opinor, *honors honoris*, *labors laboris*, *arbors arboris*. alii verò in scriptura omittebant *r*, alii *s*: utrisque, ut arbitror, caventibus ne vox duabus consonantibus scilicet exiret. quæ cautio hanc Declinationem pæne perdidit, omissâ toties literâ Σ vel S, Nominativi Characteristicâ. Sed pergo.

Γέλως facit γέλωτος, et ἔρως ἔρωτος, quia Nominativi erant γέλωτς et ἔρωτς. sed ἥρως erat regularis, et idcirco fecit ἥρωος.

Duplex consonans ξ exprimebat literas γς, κς, χς, et κτς. unde λάταξ *strepitus* quidam, Gen. λάταΓΟΣ, quia olim erat λάταγς Gen. λάταγος. θώραξ Gen. θώραΚΟΣ, quia Nominativus erat θώρακς. Πτὺξ *plica*, πτυΧΟ῾Σ, olim πτὺχς πτυχὸς. sed ἄναξ *rex*, ἄναΚΤΟΣ, utpote ab ἄναΚΤΣ, ἄνακτος.

Porro: ὀδοὺς *dens* facit ὀδόντος in Genitivo, qui clarè sumebatur ab antiquo ὀδὸντς Gen. ὀδόντος: unde in Dativo Plurali pro ὀδόντσι, quemadmodum scribi regulariter oportuit, posteriores ponebant ὀδοῦσι, ut ex λέοντσι fecerunt λέουσι, *leonibus*, ad vitandum concursum consonantium, et ob molliorem sonum. Ab ultima syllaba vocis ὀδὸντς, venit Latinorum *dents*, *dentis*, postea *dens*, *dentis*, ejectâ *t*, ob eandem rationem, ut in *gents*, *gentis*: *ments*, *mentis*: *monts*, *montis*, &c. Ποῦς, *pes*, Gen. ποδὸς, primò erat πὸδς, Gen. ποδὸς: unde Latini habuerunt suum *peds*, *pedis*, mutatum postea in *pes*, *pedis*. caussa mutationis, tam in Græca quàm in Latina voce,

voce, eadem erat quam ſæpe dixi. Οὖς *auris*, Gen. ὠτὸς. Verus Nominativus debuit eſſe vel ὦτς ὠτὸς, vel ὄυτς, ὀυτὸς. ſed terminatio τς ferri non potuit: ob quam rationem mutabantur multa Subſtantiva nunc deſinentia in της, ſed olim in τητς, ἁγιότης, φιλότης, βραδυτὴς, αἰσχρότης, &c. quondam ἁγιότητς ἁγιότητος, φιλότητς φιλότητος, βραδυτὴτς βραδυτῆτος, αἰσχρότητς αἰσχρότητος, et ſimilia. Ex qua terminatione, της pro τητς, formata eſt Latinorum in tertia declinatione *tas* pro *tats*, ut *bonitas*, *probitas*, *pravitas*, *obſcœnitas*, &c. pro *bonitats*, Gen. *bonitatis*; *probitats*, Gen. *probitatis*, &c. quæ omnia, ut in Græcis, deſignant *qualitates*. Sed ad hos revertor.

Πλακόεις *placenta*, Gen. πλακόεντος, primitus erat πλακόεντς πλακόεντος, ut χαρίεις *gratioſus* erat χαρίεντς χαρίεντος: et pleraque in εις nunc deſinentia olim erant ενς vel εντς, ut εἷς *unus*, olim opinor erat ἑνς, Quintæ hujus Declinationis: unde ἑνὸς in Genitivo. ex πλακόεντς factum πλακοὺντς πλακοῦντος. ſed poſteris hoc non ſatisfecit ob numerum Conſonantium, et finalem τς. unde pro πλακοὺντς ſubſtitutum πλακοῦς πλακοῦντος, ejectis conſonantibus ντ.

Vox Ξενοφῶν facit Ξενοφῶντος in Genitivo: et ita Ἀριςοφῶν, Ἀντιφῶν, Χαιρεφῶν, &c. quæro, Quamobrem? nam Πλάτων, Σίμων, Φίλων, &c. non faciunt ΠλάτωνΤος, ΣίμωνΤος, ΦίλωνΤος, ſed Πλάτωνος, Σίμωνος, Φίλωνος. Si dicas iſtud fieri ideo quia Ξενοφῶν, Ἀντιφῶν, &c. accentum habent in ultima, reſpondeo, Λαοκόων facere τος in Genitivo, Λαοκόωντος, ut et Κρέων Κρέοντος, et tamen accentum habere in penultima. Quærendum igitur, an non hoc inde factum, quia nomen Ξενοφῶν olim erat Ξενοφὼντς: unde in hac Declinatione neceſſe erat ut in Genitivo aſſumeret ο, Ξενοφῶντος: et ita ceteri, Ἀντιφὼντς Ἀντιφῶντος, Χαιρεφὼντς Χαιρεφῶντος. Sed Πλάτων, Σίμων, et ceteri, qui non habebant Τ in Nominativo, deſinebant in Σ ſolo, Πλάτωνς Πλάτωνος, Σίμωνς Σίμωνος. Aliter, nulla ratio, ut mihi videtur, reddi poteſt, quare Ξενοφῶν non faceret Ξενοφῶνος in Genitivo; aut quare Πλάτων, Σίμων, Φίλων, non æquè bene facerent Πλάτωντος, Σίμωντος, Φίλωντος. Quod ſi nulla ſit in his rebus certa et conſtans Regula, Πλάτων et Σίμων facere poſſunt in Genitivo Πλατωνάδος, et Σιμωνάδος, vel quodcumque velis; eodem jure quo *ſu-*

pellex in Tertia Latinorum Declinatione nunc facit in genitivo *ſupellectilis* pro *ſupellicis*, et *præceps præcipitis*, pro *præcipis*.

Ἀρς *agnus*, in Genitivo facit ἀρνὸς. Quæri poteſt, forte, Quare non ἀρσὸς, vel ἀῤὸς, vel ἀργὸς? Reſpondetur, Non poſſe aliud eſſe quàm ἀρνὸς, quia Nominativus erat ἂρνς: ſed vox monoſyllaba concurrentibus tribus conſonantibus onerata, levabatur abjectione unius, ν: unde ἂρς ἀρνὸς, quod alioquin fuiſſet ἂρς ἀρὸς, regulariter. Eſt et alia via perveniendi ad Genitivum ἀρνὸς, nempe ab ἄρην *agnus:* quæ vox, antequam longa Vocalis η in Græcam Linguam illata fuerat, in quinta Declinatione impariſyllabicâ ſcriberetur ἄρενς, Gen. ἄρεν⟃, et per ſyncopen ἀρνὸς, quemadmodum πατὲρς (πατὴρ) Gen. πατέρ⟃, per ſync. πατρὸς: μέτερς (μήτὴρ) Gen. μετέρ⟃, per ſync. μετρὸς: γαστὲρς (γαστὴρ) *venter*, Gen. γαστέρ⟃, ſync. γαστρὸς. Ipſa vox *venter* eodem modo afficitur: Nom. *venters*, Gen. *venteris*, et per ſync. *ventris*. Ni ita faciat, aſſumendo *s*, et creſcendo in Genitivo, quis poteſt dicere quare *venter* non ſit Secundæ Declinationis, et inflectatur, Nom. *venter*, Gen. *ventri*, Dat. *ventro*, ſicut *magiſter*, *magiſtri*, *magiſtro*?

Denique, ἱμὰς *lorum*, facit ἱμάν⟃ in Genitivo, quia antiquus Nominativus erat ἱμὰνς: et ἰκμὰς *vapor*, ἰκμάδ⟃, a Nominativo ἰκμὰδς. niſi enim ν et τ fuiſſent in Nominativo, ἱμὰς non potuiſſet facere ἱμάν⟃ος in Genitivo, magis quàm γίγας *gigas*, γίγαν⟃ος, ſine Nominativo γίγαν⟃ς, aut ἔλεφας *elephas*, ἐλέφαν⟃ος, niſi Nominativus fuiſſet ἔλεφαν⟃ς.

Dixi ſupra p. 220. *Literam* Σ, *poſt Conſonantes fere omnes, et pleraſque Vocales*, fuiſſe terminationem Nominativi in hac Declinatione. Ne hoc temerè dixiſſe videar, ſubjeci omnes Alphabeti Literas, et exemplis inſtruxi eas quæ poſt ſe admittunt Σ: ante quam ſi immittas Vocalem o, habebis Genitivos omnium vocum quæ ita deſinunt.

A ante Σ: γῆρας Gen. γήρατος, *ſenectus*. Si Characteriſtica Genitivi fuiſſet ος, γῆρας in Genitivo feciſſet γήρασ⟃. et ita in ceteris.

B ante Σ: φλὲβς (φλὲψ) Gen. φλεβὸς, *vena*.

Γ ante Σ: φλὸγς (φλὶξ) Gen. φλογὸς, *flamma.*

Δ ante Σ: Genitivus φρονλίδος monſtrat Nominativum olim fuiſſe φροντὶδς, *cura:* ut νεβρὶδς νεβρίδος, *hinnuli pellis:* κηλὶδς κηλῖδος, *macula:* βολὶδς βολίδος, *jaculum:* et talia innumera.

Ε ante Σ: τὸ ἀληθὲς Gen. τοῦ ἀληθέος, *verum.*

Ζ ante Σ: non poteſt inveniri, quia ζ nonnunquam eſt σδ.

Η ante Σ: Ἡρακλῆς Gen. Ἡρακλῆος, *Hercules.* Eurip. *Heraclid.* 542.

Θ ante Σ: ὄρνιθος in Gen. indicat Nom. fuiſſe ὄρνιθς *avis:* nunc ὄρνις.

Ι ante Σ: πόλις, Gen. πόλιος, *civitas.*

Κ ante Σ: πρὸκς (πρὸξ) Gen. προκὸς, *hinnulus.*

Λ ante Σ: ἅλς, Gen. ἁλὸς, *mare.*

Μ ante Σ: exemplum non occurrit, opinor, in Græca Lingua: *unum* ſolummodo in Latina, *hiems hiemis.*

Ν ante Σ: neque hujus, ut vocabula nunc ſcribuntur, exemplum inveni. nam ἕλμινς, πείρινς, et Τίρυνς huc non pertinere opinor, utpote facientes ἕλμινθος, πείρινθος et Τίρυνθος in Genitivo, a Nom. ἕλμινθς *tinea*, πείρινθς *crater*, et Τίρυνθς *Tirynths* urbs. et Καρχηδὼνς vel Καρχηδὸνς Καρχηδόνος, *Carthago*, Ἀπόλλωνς Ἀπόλλωνος, *Apollo*, quæ certa exempla puto, non tamen admittentur, quia nunc amiſerunt Σ, et aliter ſcribuntur, Καρχηδὼν et Ἀπόλλων.

Ξ eſt ΚΣ, ΓΣ, ΧΣ, et ΚΤΣ. Exempla ejus ubique occurrunt.

Ο ante Σ non puto inveniri in Nominativo hujus Declinationis, cum ſit Characteriſtica Genitivi. ut neque I ante S in Tertia Latinorum, ob eandem cauſſam.

Π ante Σ: Κύκλωπς (Κύκλωψ) Gen. Κύκλωπος, *Cyclops.*

Ρ ante Σ: μάκαρς, Gen. μάκαρος, *felix.*

Τ ante Σ: olim frequentiſſima Terminatio, ut ſupra dixi. nunc vix invenitur.

Υ ante Σ: μῦς, Gen. μυὸς, *mus.*

Φ ante Σ: καλήλιφος, Genitivus vocis καλήλιψ, ut nunc ſcribitur, probat Nominativum fuiſſe καλήλιφς, *tabulatum.*

Χ ante Σ: πλὺχς (πλὺξ) πλυχὸς, *plica.*

Ψ eſt ϛΣ, πΣ, vel φΣ: quorum exempla dedi in ſuperioribus. Omnia vocabula quæ nunc deſinunt in Ξ et Ψ, olim deſinebant in Σ.

Ω ante Σ: ἥρως Gen. ἥρωος, *heros*.

Hoc volo: Methodum cognoſcendi veros Nominativos Græcorum in hac Declinatione (et Latinorum in Tertia) petendam fuiſſe ex Genitivis vocum, non ex libris Grammaticorum, qui eas enarrabant quales tunc inveniebant in probatis Auctoribus; non conſiderantes, Nominativos mutatos fuiſſe (in priori formâ Genitivis relictis) diu ante iſtorum Auctorum tempora, et ad hanc formam in qua nunc ſtant, et ſemper ſtabunt, paulatim perductos ex barbaris terminationibus, et pronunciatione abſonâ. Cogitanti verò de his rebus, nunquam credibile videbitur, Declinationem, in qua multo plura vocabula ſunt quàm in quâlibet ceterarum, adeo incertitudini derelictam fuiſſe, ut *novem* in ea eſſent terminationes, quæ Genitivos tam vagos et Exceptionibus obnoxios redderent. neque Centum Grammatici, Veteres vel Nuperi, cuiquam prudenti perſuadebunt, Genitivos σώμα⟦ος, γάλακ⟦ος, et γυναικὸς, a Nominativis σῶμα, γάλα, et γυνὴ, poſſe formari; ſed a priſcis σώματς, γάλακ⟦ς, et γυναὶκς vel γύναιξ, quamquam hæ voces dudum forte in uſu eſſe deſierint, propter aſperitatem rejectæ, ut mollioribus locum facerent. Multo minus credet Priſciano, *Septuaginta octo, vel paulo plus*, fuiſſe Terminationes in Tertia Latinorum: in qua probabile eſt *unam* tantum primitùs fuiſſe, Literam S, et Genitivum creviſſe inſerendo I ante S, ut *conjugs conjugIs*, *exuls*, *exulIs*, *Cicerons CiceronIs*. De qua deinceps dicam.

DE TERTIA DECLINATIONE
LATINORUM,
FORMATA EX
QUINTA IMPARISYLLABICA
GRÆCORUM.

PRIMA res quæ obſervandam ſeſe offert in hac Declinatione, eſt, ſi ita loqui licet, *non-declinatio*, ſeu defectus Declinationis. Nominativus ſemper appellatur Caſus *rectus:* ceteri qui ab eo divergunt et diſcedunt, hoc eſt, *declinant*, vocantur *obliqui:* quod in aliis omnibus Declinationibus, tam Græcis quàm Latinis, fit; adeo ut ſine variatione & differentiâ Nominativi et Genitivi, nulla poſſit eſſe *Declinatio*, non magis quàm *motus* ubi nihil movetur; Siquidem *Caſus eſt variatio Compoſitionis in Declinatione nominis, per immutationem noviſſimæ ſyllabæ*, ut definitur in Diomede lib. i. p. 277. Jam vero in hac Latinorum Declinatione, multa ſunt nomina quorum Genitivi hoc tempore idem planè ſunt quod Nominativus, ut *ignis*, Gen. *ignis: funis*, Gen. *funis: reſtis*, Gen. *reſtis: crinis*, Gen. *crinis: omnis*, Gen. *omnis:* et alia multa. Hæc ταυτότης ſuſpicioni adeo obnoxia eſt, ut vix poſſit credi *hujus muſæ*, et *huic muſæ*, in prima Declinatione, ab Antiquiſſimis Declinationum formatoribus ita relicta fuiſſe; præſertim cum Poëtæ dicant *aulaï, pictaï, nepaï*, (pro *nepæ*, i. e. *ſcorpii*) *terraï, militiaï, Triviaï, Iphianaſſaï*, pro Genitivis *aulæ, pictæ, terræ*, &c. quaſi primitus fuiſſet, hæc *aula*, Gen. hujus *aulai*, Dat. huic *aulæ*, &c. Alii ſcribunt Genitivum hujus primæ Declinationis deſiiſſe in *as*,

Dativum

Dativum in *ai*, ut hæc *aula*, hujus *aulas*, huic *aulai*. Nam in Quarta Declinatione olim fuiſſe Nom. *manus*, Gen. *manuis*, &c. dubitari non poteſt: et *Joſephus Scaliger* dicit Jul. Cæſarem primum induxiſſe Genitivum *manûs*. neque ſuſpicione vacat in Quinta, Gen. hujus *meridiei*, Dat. huic *meridiei*, *&c.* pro quo Veteres proferebant, Gen. hujus *meridie*, Dat. huic *meridiei*, Genitivum et Ablativum eundem facientes. *quidam tamen Antiquiſſimorum etiam ſimilem Nominativo Genitivum protulerunt*, ut ait Priſcianus, lib. vii. p. 781. hoc eſt, Nom. *meridies*, Gen. *meridies*. Utcumque hoc fuerit, certum eſt, nullam eſſe *declinationem* in Nom. *ignis*, Gen. *ignis*: Nom. *funis*, Gen. *funis*, *&c.* et proinde ſuſpicari licet in primis iſtis temporibus, quando Declinationes formabantur, et quando Conſonantibus vocabula abundabant, omnes iſtos Nominativos in hac Declinatione, qui nunc diſſyllabi ſunt, et formant Genitivos diſſyllabos, ipſos fuiſſe monoſyllabos, ut *igns*, Gen. *ignis*: *funs*, Gen. *funis*: *reſts*, Gen. *reſtis*: *crins*, Gen. *crinis*: *omns*, Gen. *omnis*; ita ut Nominativus ſemper deſineret in S, et Genitivus unâ ſyllabâ ſemper longior fieret Nominativo, nempe ſumendo Characteriſticam I ante S, plane ut in Quinta Græcorum Declinatione impariſyllabicâ fit, quæ exit in Σ, et formatGenitivum unâ ſyllabâ Nominativo longiorem, inſerendo O ante Σ. Hic Conſonantium concurſus in Nominativis, *igns*, *funs*, *reſts*, *&c.* convenit ruditati iſtorum temporum, et Formatio Genitivi, talis eſt qualem neceſſe erat fieri in Declinatione impariſyllabicâ. Scimus vero in multis quæ adhuc reſtant, hanc rationem non probabilem ſolùm, ſed et veram eſſe. nam *trabs* regulariter facit *trabis* in Genitivo. Sed monoſyllabon, in duabus conſonantibus exiens, diſplicuit ſequentium auribus delicatis: et inde factus novus Nominativus *trabes* Gen. *trabis*. Eodem modo *plebs*, *plebis*. ſed ad terminationem Nominativi molliendam poſtea formabatur Nom. *plebes*, Gen. *plebis*, vel *plebei*. Ita *ſcrobs*, *ſcrobis*: poſtea, Nom. *ſcrobis*, Gen. *ſcrobis*. et dubito an non idem factum ſit in omnibus nominibus tertiæ hujus Declinationis quæ nunc eundem numerum ſyllabarum habent in Nominativo et Genitivo. quemadmodum, olim *nubs*, *nubis* (Auſon. *Idyll.* xii. et Probus in *Catholico*

Catholico p. 2462.) poſtea *nubes*, *nubis*. unde veriſimile eſt, *pubes*, *pubis*, primitus fuiſſe *pubs*, *pubis*. *Seps* (poſtea *ſepes*) Gen. *ſepis*. *vulps* (poſtea *vulpes*, et *vulpis*, Phædr. iv. 19.) Gen. *vulpis*. *orbs*, *orbis*, ut *urbs*, *urbis*: poſtea *orbis*, Gen. *orbis*: ſed *urbs* ſuam terminationem retinuit; quod mirum eſt: ut et *ſtirps*. *Corbs*, Gen. *corbis*: poſtea Nom. *corbis*, Gen. *corbis*. *Æds*, *ædis*, ut *præds*, *prædis*: iſtud poſtea mutatum eſt in *ædes*, *ædis*; hoc, in *præs*, *prædis*. *Vats*, *vatis*: poſtea *vates*, Gen. *vatis*. *vads*, *vadis*, ἐγγυητής: poſtea *vas*, *vadis*, et Nom. *vadis*, Gen. *vadis*. *Ovs*, (ab ὄϊς) Gen. *ovis*; unde Nom. *ovis*, Gen. *ovis*. *Jovs* (a Græco Ζεύς) Gen. *Jovis*: unde Nom. *Jovis*, Gen. *Jovis*, Hygin. Fab. 145. et Priſcian. lib. vi. p. 695. *Bovs* (a βῶς) Gen. *Bovis*: vulgo, *Bos*, Gen. *Bovis*: niſi quis malit recurrere ad Æolicum Digamma, ut fuerit regulariter *bos*, Gen. *bois*, et inſerto inter vocales Digammate *boFis*. *Navs* (a ναῦς) Gen. *navis*: unde Nom. *navis*, Gen. *navis*. *avs*, Gen. *avis*: unde Nom. *avis*, Gen. *avis*. Adjectivum *ſuavs*, Gen. *ſuavis*: unde hic et hæc *ſuavis* et hoc *ſuave*, Gen. *ſuavis*. *Dulcs*, Gen. *dulcis*: unde hic et hæc *dulcis*, et hoc *dulce*, Gen. *dulcis*. Sic *equeſters* Gen. *equeſteris*, *pedeſters* Gen. *pedeſteris*, *paluſters* Gen. *paluſteris*, et alia Adjectiva in *er*, quæ olim definebant in *ers*, et creſcebant in Genitivo: poſtea mutata in *equeſtris* Gen. *equeſtris*: *pedeſtris* Gen. *pedeſtris*, &c. cujus mutationis ratio obvia eſt. Nullus eſſet finis, ſi ſingula perſequerer hujuſce generis. Ex citatis vero omnibus conſtat, Nominativum in hac Tertia Declinatione finitum fuiſſe literâ S, et Genitivum itidem eâdem literâ exiiſſe, aſſumtâ vocali I ante S, quæ Genitivum unâ ſyllabâ Nominativo longiorem reddebat, pariter ac in Quinta Græcorum Declinatione impariſyllabicâ; ex qua remove O, Characteriſticam Genitivi, et habebis verum Nominativum, eodem planè modo quo in hac Tertia Latinorum, ſi abjicias I, Characteriſticam Genitivi, reſtabit Nominativus. unde, ut mihi videtur, nullus Nominativus in hac Declinatione primitus *potuit* deſinere in *is* (nam I ante S erat Characteriſtica Genitivi) niſi ſimul Genitivus terminaretur in *ïis*; cujuſmodi terminationis exemplum in Genitivo nondum inveni, neque extare puto. Multi quidem

quidem Nominativi *nunc* exeunt in *is* (nonnullos eorum ſupra recenſui, *ignis*, *funis*, *reſtis*, &c.) qui Genitivum eundem faciunt; ſed omnes a poſteris invecti, et methodo paulò ante memoratâ redarguendi; nempe, ſi abjicias I in ultima ſyllaba Genitivi, quod reſtat, erit Nominativus. quo pacto omnes alii hujus Declinationis Nominativi inveniendi ſunt, ut *caſſis caſſidIs*, *cuſpis cuſpidIs*, *Naïs NaïdIs:* excepto, *nix nivIs*. non enim dubito quin Nom. *vis*, Gen. *vis*, olim erat regularis, Nom. *virs*, Gen. *viris*, Dat. *viri*, &c. quod Pluralis videtur monſtrare, *vires*, *virium*, *viribus*, &c. mutatum forte, quia *viris* et *viri* incidebant in Dativum pluralem et Genitivum ſingularem vocis frequentiſſimi usûs, *vir*, *viri*, &c. Illud in his omnibus exemplis licet cernere, vel abjectam eſſe Conſonantem a reformatoribus ex vocabulo primitivo, vel emollitam eſſe terminationem inſerendo Vocalem inter Conſonantes. Huic enim *ſoli* rei videntur ſtuduiſſe; utrùm Genitivus reſponderet Nominativo ita reformato, necne, parum ſolliciti. Ubicumque vero poterant, Conſonantem, ſi duæ erant vel tres conjunctæ in Nominativo, ejiciebant: et tamen Declinatio et Genitivus procedebant veluti ſi nihil innovatum fuerat. Sic poſtquam ex *ærs* excluſiſſent literam *r*, et feciſſent *æs*, nihilominus *æris* manebat in Genitivo, æquè ac ſi Nominativus adhuc fuiſſet *ærs*. Pariter in vocibus *frons*, τὸ μέτωπον, et *frons* κλάδος φυλλώδης, prior olim erat *fronts*, Gen. *frontis*; altera *fronds*, Gen. *frondis*. homonymiam tamen malebant, *frons* et *frons*, quàm voces in tribus Conſonantibus exeuntes, *fronts* et *fronds*. quarum vocum abſonas terminationes nemo mirabitur, qui ruditatem iſtorum temporum reputat in quibus eæ formatæ erant. Quando autem non poterant ejicere Conſonantes, tunc inter eas Vocalem inſerebant, ut in iis modò memoratis, *ignis*, *funis*, &c.

Priſcianus, lib. vii. p. 745. ait, *Tertia Declinatio terminationes habet Nominativi ſeptuaginta octo, vel paulo plus.* Dicit *paulo plus*, quia in προθέσει recenſet *ſeptuaginta novem*, quarum quatuor ultimæ (p. 746.) ſunt, *in ab*, *in ec*, *in ut*, *in ud*. Sed in ἀποδόσει p. 753, poſt longum caput, nulla eſt in *ab*, ſed pro *ab* ponit *ac*: *in ac unum neutrum, hoc lac, hujus lactis*. unde pro *ab* in loco ſuperiori,

periori, ſcribendum *ac*. Deinde pergit: *in ec, unum neutrum, hoc alec, hujus alecis. in ut, unum neutrum, hoc caput, hujus capitis.* atque ita definit, oblitus (niſi ſcribæ ſit culpa) prioris *ud:* cujus proculdubio exemplum erat *Bogud, Bogudis*, rex Mauritaniæ. illius, ob eandem cauſſam, meminerat lib. v. p. 643, ex Livii libro cxiii. Sed lib. vi. p. 686, ex Livii libro cxii. Ceterum ex his *Septuaginta octo* Priſciani terminationibus (quæ omnes faciunt IS in Genitivo) *quadraginta* circiter exeunt in S, vel, quod idem eſt, in X: nam X, ut ſupra notavi, eſt CS, ut *pacs (pax) pacis, vocs (vox) vocis:* vel GS, ut *regs (rex) regis, legs (lex) legis:* vel CTS, ut *noctis (nox) noctis*, a Græco νὺκ∫ (νὺξ) νυκ∫ὸς: et libenter hac literâ X utebantur Antiquitatis correctores, quia duæ vel tres Conſonantes, quarum ultima erat *s*, et quarum concurſum maximè vitabant, hoc uno compendio repræſentarentur. Feſtus V. *Supellectilis:—omnia vocabula x litera finita, per declinationes obliquorum caſuum ſyllabam accipiunt.* Recte: quia omnia definebant in S, et omnia erant Tertiæ Declinationis. pro *quia* ibi ſcrib. *quâ*. errores Feſti in iſta voce, alii partim viderunt. In his igitur quæ in S terminantur, minus videtur eſſe difficultatis. quis enim dubitare poteſt quin *Arcads* (non *Arcas*) recte faciat Genitivum *Arcadis: Pallads* (non *Pallas*) *Palladis: Cerads* (non *Ceras*) *Ceradis*, nomen loci: *Atlants* (non *Atlas*) *Atlantis: Mæcenats* non *Mæcenas*) *Mæcenatis: civitats* (non *civitas*) *civitatis: vaſs* (non *vas*) *vaſis*, de quo infra: *Capenats* (non *Capenas*) *Capenatis: Coclets* (non *Cocles*) *Cocletis*, et *Coclitis: ſegets* (non *ſeges*) *ſegetis: milets* (non *miles*) *miletis* et *militis: terets* (non *teres*) *teretis: hebets* (non *hebes*) *hebetis: ſoſpets* (non *ſoſpes*) *ſoſpetis*, et *ſoſpitis: Chremets* (non *Chremes*) *Chremetis: Verrs* (non *Verres*) vel potius *Vers* (nullam enim literam in medio vocis geminabant Antiquiſſimi Latini) Gen. *Veris:* poſtea *Verres*, Gen. *Verris*, forte ut diſtingueretur *a vers veris*, τὸ ἔαρ, *the Spring: cæds* (non *cædes*) *cædis: hæreds* (non *hæres*) *hæredis*. Hos duos Articulos in AS et ES, exſcripſi ex Priſciano, p. 748, 749. ut inde videas, quantas mutationes ſubierat Lingua Latina inter tempus formationis iſtorum Nominativorum,

et tempus Ciceronis: in quo medio tempore, abjectione Conſonantium præcipuè, et literarum mutatione, ut vocabulorum ſonus ſuavior et mollior ad aures accederet, priſci Nominativi ferè interierant, utcumque eorum Genitivi ordinem ſuum retinerent. Nam ne unus quidem eſt, ut mihi videtur, Nominativus ex iis omnibus quos Priſcianus ſupra poſuit, et quos ex eo deſcripſi, qui poteſt *rectè* facere Genitivum quem ei ille aſſignavit. et tamen omnes iſtos Nominativos et Genitivos (excepto *Mæcenas*, et forte *Ceras*) invenire potuit in Cicerone; ſub quo, vel paulo ante, Linguam Latinam attigiſſe ſuam ἀκμὴν creditur. Sed nulla auctoritas, quantumvis magna, efficere poteſt ut *Palladis* ſit regulariter Genitivus Nominativi *Pallas*, aut *Atlantis* Genitivus Nominativi *Atlas*: et tamen ut *Pallas* vel *Atlas* recipiantur *pro veris* Nominativis *Pallads* et *Atlants*, *Auctoritas* et *Uſus* poſſunt efficere. Hoc intelligatur dictum de centum aliis vocabulis quorum nulla mentio hic facta ſit. nam et *comitis* poteſt eſſe Genitivus vocis *comes*: et *comis* Genitivus eſſe poteſt Nominativi *comis*, etiam in Declinatione imparisyllabicâ, *ſi volet uſus*. ſed Ratio et Grammatica reclamabunt, et iſtos Nominativos reſpuent, flagitantes *comets*, Gen. *cometis*, vel, uſitatâ mutatione, *comitis*: et *coms*, Gen. *comis*, forte a Græco ΚΟΜΨὸς. ſed tamen Ratio et Grammatica parum valebunt, nec jus ſuum tueri poterunt contra *Uſum* et *Auctoritatem*: quibus ego minimè repugno, et vellem, ſi poſſem, cum Cicerone ſemper ſcribere. hoc tamen non obſtat, quo minus quilibet laudabiliter ſcire velit, et quærat, Quibus in rebus, et, Cur, Cicero ab Antiquiſſimis diſceſſerit.

Vidimus literam S Characteriſticam eſſe hujus Declinationis in Nominativo, et I ante S Characteriſticam eſſe Genitivi creſcentis; et huic propoſitioni conſentire omnia exempla Nominativorum quæ apud Priſcianum deſinunt in S (et omnia in X, excepto *nix*, *nivis*, et *conjunx*, *conjugis*: ſed hujus ultimi vera ſcriptura eſt *conjux*, i. e. *conjugs*, *conjugis*) ſi ad priſcam et veram eorum formam rediganter. Nunc ceteras ejus Terminationes breviter videamus: ex quibus tres ſunt Vocales, *a*, *o*, et *e*, ceteræ Conſonantes.

In

In *a*, ut *poëma*, *poëmatis*. de qua Græca voce dixi prius in Quinta Declinatione Græcorum, veram ejus terminationem in Nominativo videri ποίημαΣ : et Latina priſca, eadem probabiliter fuit, *poëmats*, Gen. *poëmatis*. nam ſi integer Nominativus fuit ποίημα vel *poëma*, quænam ratio reddi poteſt, quare in Genitivo faceret ποιήμαΣ potiùs quàm ποιήμαν vel ποιήμαγ, &c. et ita in Latino ?

Eandem quæſtionem proponerem de Terminatione in O, *Cicero*, *Ciceronis* ; *leo*, *leonis* ; *virgo*, *virginis* ; *homo*, *hominis*. niſi enim primitus Nominativi eſſent *Cicerons*, *leons*, *virgons*, *virgonis*, *homons*, *homonis*, divinaculus foret qui ſciret eas voces inflecti debere per *nis* in Genitivo, potiùs quàm per *tis*, vel aliam quamvis conſonam ante *is*. Et de *homons*, *homonis*, certiores ſumus ex Ennio, citato a Priſciano lib. vi. p. 683. et Chariſio p. 120.

Vulturis in ſylvis miſerum mandebat homonem.

Probabile eſt eodem more olim inflexas fuiſſe ceteras quæ nunc in O definunt, quemadmodum adhuc facit *harpago harpagonis*. ita ut *Apollons Apollonis*, Ἀπόλλως Ἀπόλλων, *Carthagons*, *Carthagonis*, Καρχηδὼς Καρχηδόν, mutarentur poſtea in *Apollo Apollinis*, *Carthago Carthaginis*. nam *caro carnis* prorſus irregularis eſt, et Nominativus ejus priſcus eſſe debuit vel *carons caronis*, et per Contractionem *carnis* ; vel, quod magis probabile mihi videtur, *carns carnis*. reformatores autem Linguæ non facilè paterentur abſonum iſtud *carns* in Nominativo. Inveniebantur Veteres quoque qui Genitivo ſimilem Nominativum protulerunt, *hæc carnis*, Gen. hujus *carnis*. adeo diffidebant, amiſſo ſemel vero Nominativo ; quem puto fuiſſe *carns*, Gen. *carnis* : ut *jurs juris*, *thurs thuris*, *murs muris*, &c.

Proxima terminatio eſt E, ut *monile* Gen. *monilis*. Hoc primitus fuiſſe opinor *monils*, Gen. *monilis* : qualiter definebant multa apud Latinos vocabula, *vigils*, Gen. *vigilis* : *facils*, Gen. *facilis* : *docils*, Gen. *docilis* : *ſtrigils*, Gen. *ſtrigilis* : *ſupelectils*, Gen. *ſupelectilis*, nunc *ſupellex*, *ſupellectilis*, cum *tribus* ſyllabis in Nominativo, et *quinque* in Genitivo, et duplicatâ literâ *l*, contra morem Antiquiſſimorum, in medio vocabuli ſaltem. Ex hoc Nominativo,

clariùs videre licet quid fuerit *ſupellex*, vel *ſupelectils:* nempe, a *ſuper*, *pelis*, (poſtea *pellis*) et *lectum*; ut *ſupelectils* proprie eſſet, *pelles* quæ *ſuper lectos* ſternerentur ad diſcumbendum; ſignificatione vocis poſtea prolatâ ad omnia quæ ſunt in uſu domeſtico.

Sub terminatione E venit et *mare*, quæ vox irregularis æquè eſt, et eodem modo, ac *monile*. nihil enim niſi *mars* poteſt facere *maris* in Genitivo. nam Deus belli præſes erat *Marts* Gen. *Martis:* et quam nunc abſurdè flectimus *mas*, Gen. *maris*, ὁ ἄῤῥην, olim erat (nec aliud eſſe potuit) Gen. *maſis*. unde *Maſo*, cognomen *Papiſiorum*, ut tunc ſcribebatur, non *Papiriorum*. vide Cicer. Fam. ix. 21. quæ vox *(Maſo)* poſtea mutata in *Maro*, dedit cognomen P. Virgilio. ſic *Valeſii et Fuſii in Valerios Furioſque venerunt: ita arbos, labos, vapos, etiam et clamos et laſes* (pro *lares*) *ætatis fuerunt*, Quinctil. *Inſt. Orat.* i. 4. Poſtquam autem *Marts* literâ *t* mulctatus fuerat, et redactus in *Mars*, *Martis*, ratio aliqua videbatur quare *mars*, ἡ θάλασσα, mutaretur in aliud quid, diſcriminis cauſsâ. unde, opinor, *mare* factum. *mars* vero *maris*, ut *pars* (Adjectivum *par*) *paris*. nam quod nos dicimus *pars*, μέρος, erat *parts partis:* et *Paris*, proprium nomen, erat *Parids*, Gen. *Paridis*. Sic *mos*, ἔθος, erat *mors*, Gen. *moris*. ſed θάνατος erat *morts*, Gen. *mortis*, ut *ſorts* (non *ſors*) Gen. *ſortis*, *arts* (non *ars*) Gen. *artis*. Sic *flos* et *ros*, in Genitivo vulgò habent *floris* et *roris*. quare igitur non *cos coris*, *dos doris?* Quia Nominativi horum erant *cots* et *dots*, Gen. *cotis*, *dotis*; ut illorum, *flors* et *rors*. Sed *Tros*, *Troïs:* quia Nominativus non deſinebat in duabus conſonantibus, neque opus erat ut aliquid abjiceretur. Quod ſi *is* (non *i* ſolum) fuiſſet Characteriſtica Genitivi, *Tros* debuerat feciſſe *Troſis* non *Troïs:* et ita in ceteris omnibus, *flos floſis*, *ros roſis*, *Mars Marſis*, *jus juſis*, *mus muſis*. &c. Non poſſum quin exſcribam locum Chariſii, lib. i. p. 71. "Quæri ſolet, quare *nepos nepotis* (ſcribo *lepos leporis:* rationem mutationis in voce proximè ſequenti, et mox, videbis) *ſacerdos*, *tis*; *cuſtos*, *dis* facit. Omnia *os* ſyllabâ terminata, Genitivum faciunt per *tis*, ut *nepos*, *tis*; *ſacerdos*, *tis*; *dos*, *dotis*; *cos*, *cotis*, et cetera ſimilia. EXCIPIUNTUR autem hæc, quæ Genitivum faciunt per *ris*, ut *ros roris*,

"roris, os oris, lepos leporis, flos floris, (omisit *glos gloris, mos moris*)
" *arbos arboris.* ITEM per *fis*, ut *os* quod *offis* facit. ITEM per
" *dis*, ut *cuſtos, dis.* quod cum ratione profertur, quoniam ex
" Verbo deducitur quod eſt *cuſtodio*, et ideo *cuſtodis*, facit." Eandem cantilenam canunt omnes Veteres Grammatici. Et vides quot *Exceptionibus* prematur hæc Regula, cum tamen ne uni quidem exceptioni locus ſit, quia ne unum quidem verum Nominativum, ut mihi videtur, Charifius protulit; neque puto ullam vocem, merè Latinam, in tertia Declinatione, ſi alibi, primitus deſiiſſe in *os.* nam *compos* erat *compots*, *compotis*; de *os offis*, pro ὀστέον, dicam mox: *Tros* et *heros*, Græcæ ſunt, et regulares in Quinta Declinatione Græcorum, Τρωὼς, Τρωὸς, ἥρως, ἥρωος, et inde in Tertia Latinorum, *Tros*, *TroIs*, *heros*, *heroIs.* quam tranſlationem a Græca Declinatione in Latinam, et mutationem ultimæ O in I, memorat Priſcianus, lib. vi. p. 720. *a Genitivo enim Græco mutant* O *in* I, *et faciunt Genitivum Latinum, ut* ὁ Οἰδίπους Οἰδίποδος, *Oedipus Oedipodis.* Rem narrat Grammaticus, rationem rei, pro more, omittit. Quis enim, audito Græco nomine Οἰδίπους, poſſet ſuſpicari, Genitivum ejus fore Οἰδίποδος? aut Latino *Oedipus*, *Oedipodis?* a nemine hoc conjici potuit, niſi qui prius ſciviſſet, Græcam vocem ϖοῦς antiquitus fuiſſe, ut prius dixi, ϖοὸς, Gen. ϖοδὸς· unde Οἰδίποδς in Quinta eorum Declinatione creſcente per O in ultima ſyllaba Genitivi, debebat facere, et fecit, Οἰδίποδος: et *Oedipods* (non *Oedipus*) in Latinorum Tertiâ, *OedipodIs.* ſed terminationes Οἰδίποδς et *Oedipods* non diu placuerunt: atque ideo mutatæ ſunt in Οἰδίπους, et *Oedipus.* nam *ds* in ſono forte habuit aliquid mali ominis, et ſimile ſono literæ ζ, quam *idcirco Appius Claudius deteſtatur, quòd dentes mortui* (l. *morituri*) *dum exprimitur, imitatur*, ut refert Martian. Capella, lib. iii. p. 58. ed. *Grotii.* Ceterùm dixi, ne unum quidem verum Nominativum, ut mihi videbatur, Charifium protuliſſe: qui Nominativi, ut opinor, hi olim fuerunt: *nepots, ſacerdots, dots, cots, rors, ors, lepors, flors, arbors, ofs, cuſtods*; quorum pleraque alibi in hoc ſcripto memorata invenies. *nepos* enim, *ſacerdos, dos, cos*, &c. nullâ regulâ poſſunt facere in Genitivo *nepotis, ſacerdotis, dotis, cotis:* et in Tertia Latino-

rum Declinatione debebant facere *nepöIs*, *ſacerdöIs*, *döIs*, *cöIs*, inſertâ I literâ ante ultimam S. Uſus quidem et auctoritas, contra Rationem et Regulas, in his vocibus invaluit. Sed non ideo hi *veri* Nominativi erunt. et quamquam ſemper ſcriberem *nepotis* et *ſacerdotis* pro Genitivis vocum *nepos* et *ſacerdos*, &c. ſimul tamen ſcire vellem, non *ratione*, et ex eo quod *vera* eſt, ſed *uſu* et *auctoritate* hanc ſcripturam obtinuiſſe pro *nepots* et *ſacerdots*. Initio autem loci Chariſii ſupra citati, conjeci *lepos leporis*, pro *nepos nepotis*, quia hæc ultima vox non eſt ad rem, et nihil agit niſi quod actum eſt a ſequenti, *ſacerdos*, *tis*. nam propoſitum Chariſio fuit, reſpondere quæſtioni, Quamobrem Nominativi in *os* faciunt tot Genitivos adeo diverſos, in *ris*, *tis*, *ſis*, et *dis*. Et terminationis *tis* duo quidem ſunt exempla, *nepotis* et *ſacerdotis*, cum unum ſufficeret: nullum vero terminationis *ris*; quod tamen fieri oportuit. quamobrem pro *nepos nepotis*, ſcriberem, *lepos leporis*. Iſtud in *ſis*, quod inter *Exceptiones* ponitur, et cujus exemplum eſt *os oſſis*, a Librario probabile eſt incuriâ omiſſum fuiſſe in prima parte, ſeu quæſtione quam proponit Chariſius; forte poſt *ſacerdos*, *tis*. ut totum fuerit, *quare lepos leporis*; *ſacerdos*, *tis*; *os*, *ſis*; *cuſtos*, *dis* facit. Senſus loci, et ordo exceptionum, hoc videntur poſcere. Sed redeo ad reliquas Priſciani Terminationes hujus Declinationis, quæ in Conſonantibus exeunt, in *al*, *el*, *il*, *ol*, *ul*, ut *Annibal*, *mel*, *pugil*, *ſol*, *conſul*; quibus, ut brevis ſim, et ceteris omnibus, ſi addas literam S *(Annibals*, *mels*, *pugils*, *ſols*, *conſuls)* ejectam dudum ne in duabus Conſonantibus vox exiret, habebis, ut mihi videtur, veram et priſcam Terminationem hujus Declinationis in Nominativo; et addendo I ante S, *Annibalis*, *melis*, (poſtea *mellis)* *pugilis*, *ſolis*, *conſulis*, priſcum et ſimul Ciceronianum Genitivum. adeo ut pro *ſeptuaginta octo* terminationibus hujus Declinationis, *una* tantùm videatur, litera S. Examinavi omnia Priſciani Exempla, quæ *Ducenta* circiter ſunt; et omnia huic opinioni conveniunt, præter *nix*, *nivis*; et ea tamen definit in S, et adſciſcit I ante S in Genitivo.

Dixi, *melis poſtea mellis*. Feſtus enim in V. *Aulas* et alibi plus ſemel teſtatur, Antiquiſſimos Latinos non geminaſſe literam, neque

que dixiſſe *ab illis* (vel antiquè *ollis)* ſed *ab oloes*, i. e. *olois*; et *aulas* protuliſſe, non *ollas*, neque *annus*, ſed *anus*. Et huic conſentit vetuſtiſſimum Latii monumentum, *Columna Duiliana* ſeu *Roſtrata*, poſita circa ann. U. C. 492. in qua legitur *artiſumad* pro *artiſſima*, *Macelam* pro *Macellam*, *ceſet* pro *geſſit*, *ſumas* pro *ſummas*, *claſe* pro *claſſe*, &c. Sed opinor Feſtum intelligendum eſſe de geminatione literæ *in medio vocabuli*; et hoc teſtantur exempla omnia ex *Columna Roſtrata:* ſi enim in *fine* quoque vocabuli monoſyllabici geminatio excludebatur, non video quomodo *declinatio* procedere rite potuerit. nam *jus*, ζωμὸς *(broth* vel *ſauce)* nunc facit *juris* in Genitivo. ſed unde habere potuit literam *r* in Genitivo, quam non habebat in Nominativo? vox *juris*, τῆς δίκης, non poterat iſtud fuiſſe, niſi a Nominativo *jurs*, poſtea mutato in *jus*. alioquin debuiſſet facere in tertia Declinatione *jus* Gen. *juis*, ut *ſus* Gen. *ſuis*, *grus* Gen. *gruis*. Sic *mas* ὁ ἄῤῥην debuiſſet facere *maïs*, non *maris*. *as* non *aſſis*, ſed *aïs: clas claïs*, non *claſſis: os*, ὀϛέον, *oïs*, non *oſſis*. nam *oris*, τὸ ϛόμα, Nominativus olim fuit non *os*, ſed *ors*, ut *crurs (crus) cruris*, *thurs (thus) thuris*, *murs (mus) muris*. Ex *viginti* Nominativis in hac Declinatione, vix *unum* inveneris qui priſcam formam retinet: cum tamen Genitivi plerique nunc rectè habent, excepto in his quæ ſequuntur. nam *jus*, ζωμὸς, olim, opinor, ſcribebatur *juſs* (unde *juſſulentus*, Apuleio) Gen. *juſis*, ut *Papirius* prius erat *Papiſius*, *Furius* olim *Fuſius*, *Lares* quondam *Laſes*, &c. hoc pacto omnia rectè procedent, ſecundùm morem iſtius temporis, et uſitatæ Formationis: Nominativus enim definet in S, et Genitivus formabitur inſerendo I ante S; quod nullo alio modo obtineri, opinor, poteſt. Sic cum nulla declinatio ſit in Nom. *claſſis*, Gen. *claſſis*; Nom. *menſis*, Gen. *menſis*; Nom. *tuſſis*, Gen. *tuſſis*; Nom. *enſis*, Gen. *enſis*; Nom. *axis*, Gen. *axis*; Nom. *unguis*, Gen. *unguis*; ſuſpicor hæc ita declinata primitus fuiſſe, Nom. *claſs*, Gen. *claſis*; Nom. *menſs*, Gen. *menſis*; Nom. *tuſs*, Gen. *tuſis*; (unde forte Etymologia ejus patebit, nempe a *tundo*, in Supino *tuſum*, in Participio Paſſ. *tuſus)* Nom. *enſs*, Gen. *enſis*; Nom. *axs*, Gen. *axis*; Nom. *ungs* (a Græco ὄνυχς) Gen. *ungis*, inſertâ poſtea *u*. ut in *ſanguis*, *inguen*, *unguentum*, &c.

&c. Ita *vaſs*, Gen. *vaſis*, ἀγγεῖον· *maſs*, Gen. *maſis*, ὁ ἄρρην· unde cognomen *Maſo*, ut prius notavi; *aſs*, Gen. *aſis*; *oſs*, ὀστέον, Gen. *oſis*. Hæc duo ultima prorſus perversè mutata poſtea fuerunt, *as* Gen. *aſſis*; *os* Gen. *oſſis*. nam reverà, quamquam pronomen *is* declinetur, tamen *as* et *os* videntur eſſe Terminationes vocum, magis quàm voces; neque ulla forte ratio, præter libitum eorum qui mutarunt, reddi poteſt, quare *as* faceret *aſſis*, vel *os oſſis*. Si quidquam facere poſſent in Genitivo Tertiæ Declinationis, potius videretur *aïs* et *oïs*, ut ſupra notavi. Una enim eſt Regula, quæ in hac Declinatione rariſſimè fallit, nempe, Si amoveas I, Characteriſticam Genitivi ante S, quod reſtat erit Nominativus priſcus; et ſimul videbis, quid, et quare, mutaverint οἱ μεταγενέστεροι. ſic in Genitivo *cuſtodis*, remove *i*, et reſtabit *cuſtods:* in *ſacerdotis* idem fac, et manebit *ſacerdots:* in *lapidis*, *lapids:* in *cordis* abjice *i*, et habebis *cords* pro Nominativo. Sed non poterant ferre ut vox in tribus Conſonantibus exiret, *cords:* ita abjecerunt *ds*, ſecuri de Genitivo, quem nemo ſcire potuit futurum eſſe *cordis* potiùs quàm *cortis*, aut *corbis*, aut *coris*. modeſtiores erant in Compoſitis hujus vocis, *excors*, *vecors*, *diſcors*, &c. ex quibus *d* tantùm excluſerunt. et tamen nonnulli Antiqui ne hoc quidem ferebant, et ideo ponebant *diſcordis* in Nominativo, Priſcian. p. 726. Jam vero periculum fac hujus methodi in Genitivis vocum *as* et *os:* ex *aſſis* abjice *i*, et reſtabit *aſſs:* ex *oſſis*, et remanebit *oſſs*. Contra, ex *aſis*, veteri more formatâ, amove *i*, et reſtat *aſs:* ex *oſis*, *oſs:* ea ipſa quæ propoſui. Dixi de hac Regula, *rariſſimè fallit*, præcipuè propter *nix* *, Gen. *nivis:* quæ vox poteſt eſſe crux Grammaticorum. opinor enim Deam ipſam Grammaticen non poſſe rationem reddere hujus Genitivi, non magis quàm ſi velles declinare *nox*, Gen. *novis*. Regulariter *nivis* in Genitivo debuit eſſe a Nominativo *nivs*, ut *bovs*, *navs*, *ſuavs*, &c. *bovis*, *navis*, *ſuavis:* vel *nix* in Nominativo, debuit facere *nicis*, *nigis*, vel *nictis*, in Genitivo. Sed * *nix*, *nivis*,

* *nix*, Gen. *nivis*:] Ab antiquo Nominativo Græco νὶφς, νιφὸς, (cujus Accuſativus νίφα adhuc ſervatur in Heſiodo Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. ver. 535.) venit Latina vox *nifs*, *nifis*, vel, quod idem eſt, *nivs*, *nivis*, poſtea mutata in *nix*, *nivis:* cujus mutationis, ut innumerarum in *Linguis*, nulla ratio jam reddi poteſt. Hujus rei et loci Heſiodei notitiam debeo viro doctiſſimo *W. H.* M. D. *Grævii* νὶψ (νὶπς) faceret νιπὸς, non νιφὸς, in Genitivo, et νίπα non νίφα in Accuſativo.

non,

non, opinor, explicari poteſt. *nix, nigis* potuit, ut *grex (gregs) gregis.* Vetus Nominativus forte fuit *nivs:* unde verbum *nivo* in Pacuvio, citato a Nonio Marcello. Martian. Capella, et iiſdem verbis Caſſidorus *De Grammatica*, p. 2325. *Supellex, et ſenex, et nix, privilegio quodam contra rationem declinantur.* De *ſupellex* dixi ſupra. in *ſenex (ſenecs)* nulla eſt difficultas: ea enim facit *ſenicis*, et contractè *ſenis:* nam *e* in Nominativi ultima ſyllaba ferè mutabatur in *i* in penultima Genitivi creſcentis, ut *comes comitis, hoſpes hoſpitis, ſuperſtes ſuperſtitis, præceps præcipis, præcipes præcipitis:* hoc eſt, *comets, hoſpets, ſuperſtets, præcipets.* hi enim erant veri Nominativi.

Obj. His quæ dixi forte objici poteſt, Si S Characteriſtica ſit Nominativi, et I ante S Characteriſtica Genitivi creſcentis, quomodo dignoſci potuit Tertia a Quarta Declinatione? nam in Tertia, *ſus* faciebat Gen. *ſuis*, Dat. *ſui: grus*, Gen. *gruis*, Dat. *grui*, quemadmodum olim in Quarta, *manus*, Gen. *manuis*, Dat. *manui: domus*, Gen. *domuis*, Dat. *domui: anus*, Gen. *anuis*, Dat. *anui.*

Reſp. Nulla eſſe Subſtantiva (ſaltem, nulla adhuc inveni) Tertiæ Declinationis quæ *nunc* * definunt in *us* præter hæc duo, *ſus* et *grus*, quæ ſunt monoſyllaba: ſed nulla monoſyllaba poſſunt eſſe in Quarta Declinatione, quia Accuſativi eorum terminarentur in *um*, atque adeo *ſus* faceret *ſum* in Accuſativo, *grus grum.* quod naturæ repugnat Tertiæ Declinationis, cujus Accuſativus definit in *em* vel *im*, et unâ ſyllabâ ſemper longior eſt Nominativo, ut *ſuem, gruem.*

Alia vero nunc eſſe in *us* definentia Tertiæ Declinationis Subſtantiva præter hæc duo *ſus* et *grus*, nondum comperi, ut dixi. Quænam autem ratio reddi poteſt, quare *hoc pectus, hoc corpus, hoc tempus*, non facerent *hujus pecti, hujus corpi, hujus tempi*, ut *hoc vulgus*, et *hoc pelagus, hujus vulgi* et *pelagi*; niſi quod veri Nominativi eorum eſſent, *pectors pectoris, corpors corporis*, (unde in Compoſito *tricorpor* (i. e. *tricorpors) tricorporis*, Priſcian. p. 720.) *tempors temporis?* et ita, puto, factum invenies in ceteris omnibus quæ in hac Declinatione exeunt in *us*, cujuſcumque ge-

* Dico *nunc*, quia non dubito quin *lues luis*, et *ſtrues ſtruis*, primitus fuerint *lus luis, ſtrus ſtruis*, ut *ſus ſuis, grus gruis.*

neris, ut *Veners (Venus) Veneris, veter, veteris,* Priſcian. lib. vi. p. 716. hoc eſt, *veters (vetus) veteris, vulners (vulnus) vulneris, geners (genus) generis, pecors (pecus) pecoris, pecuds (pecus) pecudis, virtuts (virtus) virtutis, juventuts (juventus) juventutis.* quæ, et cetera omnia, mutata videntur ob ſonum, et ut ejicerentur Conſonantes, nullâ habitâ ratione Genitivorum et Inflexionis.

Poſt hæc quæ dixi, facile erit reſpondere, ex majore parte, quæſtioni quam proponit Soſipater Chariſius, lib. i. p. 50. ed. *Putſch.* " Solet venire in quæſtionem quare Æneas ÆneÆ, Mæ-" cenas MæcenaTIS, Thoas ThoaNTIS." Ratio Primæ Terminationis eſt, quia Nomina Propria Hominum, Primæ Græcorum Declinationis, quæ deſinebant in ΑΣ, declinabantur quaſi eſſent Primæ Latinorum quoque, Nom. *Æneas*, Gen. *ÆneÆ*, Dat. *Æneæ*, &c. Secundæ, quia Nominativus verus erat *Mæcenats*, qui in Genitivo non potuit aliud facere quàm *Mæcena*TIS: Tertiæ, quia *Thoa*NTIS in Genitivo, ex neceſſitate fuit *Thoa*NTS in Nominativo.

Addam ſolummodo. Cauſſa erroris in Priſciano eum *Septuaginta octo* terminationes Nominativorum huic Declinationi aſſignat, videtur fuiſſe hæc: Diu ante tempus Auctorum iſtorum ex quibus Regulas ſuas confecit Priſcianus, litera S, ne duæ Conſonantes concurrerent, excluſa fuerat ex fine omnium ferè vocum (ex quibus commodè excludi poterat) quæ deſinebant in Conſonante ante S, quales ſunt *ſal, mel, pugil, Pæan, flamen, delphin, calcax, uxor, augur,* et ſimiles. Omnes has Conſonantes, quæ olim præcedebant literam S, ille cepit pro totidem Terminationibus Nominativi, donec *Septuaginta octo, vel paulo plus,* numeraverat. Ex majori quidem vocum parte non potuit S excludi, quales ſunt *Arcas, ſeges, utilis, virtus, trabs, hiems, cœlebs, lucs* ſeu *lux*, &c. in harum tamen pleriſque, ab eâdem cauſsâ, aliquid mutatum: nam ex *Arcas* ejecerunt *d*; ex *ſeges, t*; in *utilis* inſeruerunt *i*, ne foret *utils*, quemadmodum erat prius: ex *virtus* excluſerunt *t*; voci *trabs* addiderunt *e, trabes,* ne in duabus Conſonantibus exiret. reliquerunt *hiems* Gen. *hiemis,* et *cœlebs* Gen. *cœlibis,* ſicut erant, regulares.

regulares. et ſæpe miratus ſum, eos non diſpeſcuiſſe Conſonantes literas *ms*, et *bs*, inſerendo *e*, ut eſſet, Nom. *hiemes*, Gen. *hiemis*, Nom. *cœlebes*, Gen. *cœlebis*: quod in aliis innumeris vocibus fecerunt. in *lucs*, *lucis*, nihil omittere poterant: ſed tamen, ne nihil agerent, *cs* mutabatur in *x*, ut *una* ſolùm Conſonans videretur. Neque damno hæc, ſine quibus Lingua Latina ad hunc nitorem nunquam pervenire potuiſſet. miror ſolùm, ea Priſcianum et ceteros Veteres Grammaticos vel latuiſſe, vel illos de iis monere neglexiſſe.

EXPLI-

Valcken. Diatr. 195-

C

Isti-
usmodi additamenta adulterina in aliis etiam ſcriptis Philoſophicis *Ciceronis* dantur meo quidem iudicio nonnulla. Quod de Latinis aliquot Scriptoribus nuper adeo vere dicebat *Jerem. Marklandus* in Explicat. quas *Euripidis* Supplicibus ſubiecit p. 261, de Graecis etiam veriſſimum arbitror, & praeſertim dici poteſt de *Xenophonte*.

Valck. Diatr. 195.

EXPLICATIONES
VETERUM ALIQUOT
AUCTORUM, GRÆCORUM ET LATINORUM.

UT ARGUMENTUM præcedens, inamœnum per ſe, lætiore aliquâ materiâ diſtinguatur, admittente ſimul vel poſcente talem additionem libelli mole, viſum eſt explicanda ſumere et adjicere pauca Veterum Auctorum loca: et primum hunc Philemonis, Poetæ Comici.

Clemens Alexandrinus *Pædag.* lib. III. cap. xi. p. 296. ed. Oxon. (p. 252. ed. Paris 1629.) loquitur de moribus ancillarum pediſſequarum, ſive ſervarum quæ Dominas ſuas ſequuntur quando eæ foras exeunt: Ἐγὼ μὲν οὐδὲ τὰς θεραπαίνας ἀξιῶ ταῖς ἀρίσταις γυναιξὶ τὰς ἑπομένας αὐταῖς, αἰσχρολογεῖν, ἢ αἰσχροεργεῖν· σωφρονίζεσθαι δὲ αὐτὰς πρὸς τῶν δεσποινῶν. σφόδρα γοῦν ἐπιτιμητικώτατα ὁ κωμικὸς Φιλήμων φησίν· Ἐξὸν γυναικὸς ἐξίπισθ' ἐλευθέρας, βλεπομένην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν, καλήν· ἐκ τοῦ Πλαταιϊκοῦ τε παρακολουθοῦντά τινα ταύτῃ κατιλλώπτειν. Diſtingui poteſt poſt γυναιξὶ, ut θεραπαίνας γυναιξὶ idem ſit quod γυναικῶν. Si malis diſtinguere poſt ἑπομένας, pro αὐταῖς legendum videretur αὐτὰς: quæ vox bene etiam abeſſe poſſet, niſi quod alibi ita ſcribat Clemens. Ceterum hæc ita vertuntur: *Ego quidem*

 cenſeo

cenſeo ne ancillas quidem, quæ probas ſequuntur fœminas, oportere turpia dicere, aut facere: ſed ipſas debere caſtigari a dominis. Valdè itaque acriter dicit comicus Philemon: Cum liceat poſt mulierem liberam, quæ aſpicitur, ancillam retro ſequi pulchram, et ex Platæico conſequentem quempiam, eam limis intueri. Hunc Philemonis locum ita edidit Vir Clariſſimus *Joannes Clericus*, in Fragment. Menand. et Philemonis:

Ἐξὸν γυναικὸς ἐξόπιθ' ἐλευθέρας
Καλόπιν βλέπειν θεράπαιναν ἀκολυθεῖν καλὴν,
Ἐκ τῦ Πλαταικῦ τ' ἀκολυθῦντάς τινα
Ταύτῃ καλιλλώτπειν;
Licetne a tergo mulieris liberæ
Adſpicere ancillam pulchram ſequi,
Et ex Platæico uſque proſequentibus quædam
Cum eâ garrire?

Ad quæ notat doctiſſimus *Bentleius* in Emendat. in Menand. et Philem. Reliquias, p. m. 156. " Hæc ex Clemente Vir Cl. et " feliciùs quidem ſolito in verſus digeſſit; ſententiam tamen et " verba pro more corrupit. Cur enim καλιλλώπτειν (ſic lege) vertit " *garrire?* credideram eſſe *nictare, nutare, limis et amatoriis oculis* " *adſpicere.* Sed coactus eſt *garrire* interpretari, quia τινα neutro " plurali *quædam* hic acceperat. Ita ex uno errato aliud progig- " nitur. Apud Clementem eſt ϖδακολυθῦντα, non ἀκολυθῦντας: " unde certiſſimâ emendatione ſic locum repono:

" Ἐξὸν γυναικὸς ἐξόπιθ' ἐλευθέρας
" Βλέπειν θεράπαιναν καλόπιν ἀκολυθεῖν καλὴν
" Ἐκ τῦ Πλαταικῦ, ϖδακολυθῦντά τε τινὰ
" Ταύτῃ καλιλλώπτειν.
" *Cum videre liceat ponè fœminam ingenuam*
" *Formoſam ancillam incedere ex Platæico,*
" *Et quendam comitantem huic oculis nictare.*

" In verſu ſecundo ſervavimus verborum ſeriem, uti extant apud " Clementem, quæ nullo commodo inverterat Vir Clar. qui inſu- " per, cum *interrogationis ſignum addidit*, etiam ſententiæ injuriam " fecit. Hæc

Hæc Vir Sagaciſſimus: qui ſi vel minimum cogitationis et temporis huic loco impendiſſet, Sententiamque et Verba conſideraſſet, vel Clementem ſedulò inſpexiſſet, non ſibi ſatisfeciſſet in inepto iſto ἐξὸν, neque in ſcribendo βλέπειν pro βλεπομένην, ſed vidiſſet *narrationem* eſſe alicujus *(ſervi,* puta, vel alîus cujuſpiam) ſic legendam,

ἐξιὼν
Γυναικὸς ἐξόπιθ' ἐλευθέρας βλέπω
Μόνην θεράπαιναν καλόπιν ἀκολυθεῖν, καλήν·
'Εκ τῦ Πλαταϊκῦ τε παρακολυθῦντάς τινας
Ταύτῃ καλιλλώπειν.

poſtquam egreſſus eram,
Mulierem ponè ingenuam video
Unam ancillam ſubſequi, pulchram;
Et ex vico *Plataïco quoſdam juxta incedentes*
Huic oculis nictare.

Poſtquam reſtitutum eſſet βλέπω μόνην pro βλεπομένην obvium erat ἐξιὼν pro ἐξὸν: obvia quoque mutatio poſitionis verborum in Metro, quod turbaverat omiſſio vocis μόνην. In ſuperioribus verbis Clementis, σφόδρα γῦν ἐπιλιμηλικώταλα, dicitur, ut πάνυ γῦν ἐμφανέσταλα, lib. ii. p. 224. adverbium cum ſuperlativo. uſitatius, σφόδρα γῦν ἐπιτιμηλικῶς (ſi ea vox extet) vel ἐπιλιμηλικὰ, adverbialiter. Sic μάλιστα ἐλευθεριώταλον, p. 288. Pro Πλαταϊκῦ ſcribo Πλαταϊκῦ, ut in Oratione Iſocratis quæ inſcribitur Πλαταϊκός. vide et *Lucam Holſtenium* ad Steph. Byzant. Voce Πλαταιαί.

Quod hic eſt καλιλλώπειν, ſcribitur ἐνιλλώτειν in Clemente p. 294. et explicatur verbis ſequentibus ὃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφαρίζειν ἐστὶν: quæ Gloſſematis mihi ſuſpecta ſunt; qualia multa exſtant in iſto eruditiſſimo ſcriptore. De verbo ἰλλώπειν egit, niſi fallor, ſummus *Hemſterhuſius* ad Lucianum. vide Pollucem II. 4. p. 178. Metrum poſcit παρακολυθῦντάς τινας.

Sequitur in Clemente: ἀναστρέφει γὰρ ἐπὶ τὴν δέσποιναν ἡ τῆς θεραπαίνης ἀκολασία, ἐπιβαθραίνειν ἐνδιδῦσα τοῖς πειρῶσι τὰ ἤτλονα, τὸ μὴ εὐλαβεῖσθαι τὰ μείζονα, διὰ τῦ συγγινώσκειν τοῖς ἀισχροῖς, τὸ μὴ καταγινώσκειν ἐμφανύσης τῆς δεσποίνης. *in dominam enim reflectitur ancillæ laſcivia,*

quæ

quæ gradum dat iis qui minora aggrediuntur, non vereri ad majora conſcendere; cum ignoſcendo turpibus, domina oſtendat ſe ea non damnare. Quæ ſunt pulcherrima: niſi quod pro ἐπιβαθραίνειν, voce nihili, legendum ἐπιβάθραν. Non opus videtur *Sylburgii* τῷ μὴ ἐυλαβεῖσθαι. Hæc verò *reprehenſio*, non tam *acris* aut certa omnibus forte videbitur, quàm Clementi viſa fuit. dubitari enim poteſt, utrùm Philemon in animo habuerit *omnino* (nedum σφόδρα ἐπιτιμητικώτατα) *reprehendere* Dominam vel Ancillam hoc loco. non imperitè tamen hanc rem propoſito ſuo accommodavit Clemens.

Liceat alium locum incerti alicujus auctoris addere, ex *Pædag.* lib. II. cap. iv. p. 181, 182. de intemperantibus: μακαριστὸν ἡγοῦνται βίον τὴν ἀκρασίαν τὴν περὶ τὰ συμπόσια. ὧν ἐστι τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλο ἢ κῶμος, κραιπάλη, βαλανεῖα, ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία, πότος. *intemperantiam in conviviis, vitam eſſe beatam exiſtimant. quorum vita nihil aliud eſt quàm comeſſatio, crapula, balnea, temetum, matulæ, ignavia, potatio.* Mirum eſt neminem inveniſſe in his ultimis disjecti membra Poëtæ; quæ ita reſtitueris:

Ὧν ἐστι τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη,
Κῶμος, βαλανεῖ', ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία,
Πότος.

Ipſe Clemens init. hujus libri: οἷς οὐδὲν ἄλλ' ἢ γαστήρ ἐστιν ὁ βίος. ſic tempore Juvenalis (Sat. I.) vita nobilium Romanorum nihil erat niſi

Sportula, deinde Forum, juriſque peritus Apollo,
Atque Triumphales.

Secundam vero in ἄκρατος longam eſſe, notum eſt vel ex Euripidis *Cyclope* ver. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις! ἄκρᾱτος ἡ χάρις· vel Sophocl. *Electr.* 787.

τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρᾱτον αἷμα.

In hujus *Oedipo Coloneo* ver. 340. abſurditas videtur cui vix parem repereris. Exulibus et errantibus Oedipo et Antigonæ ſupervenit.

pervenit altera Oedipi filia, Iſmene: cujus adventu lætatus ſenex, ſic eam alloquitur, et illa reſpondet,

ΟΙΔ. Πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣΜ. Διγλάνω δυοῖν ἐμοῖ.
ΟΙΔ. Ἦ τῆσδε κἀμοῦ; ΙΣΜ. δυσμόρω δ' ἐμοῦ τρίτης.

Verſionem vulgatam addo, eorum cauſsâ qui *mira* amant:

OED. *Attinge me, o filia.* ISM. *ambos ſimul amplector.*
OED. *Hanc ne* (amplecteris) *et me?* ISM. *et me* (amplector) *infelicem tertiam.*

Sed *quomodo* potuit dici Iſmene *ſeipſam amplecti?* Hoc docebit Vetus Scholiaſtes, qui rei ſatis ridiculæ, magis adhuc ridiculam explicationem reddere voluit: Οἱ γὰρ περιλαμβανόμενές τινα, &c. *Qui enim aliquem amplectuntur, ſeipſos quoque quodammodo amplectuntur.* Εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν! ὅτι λέγεις δ' οὐ μανθάνω. Prava mutatio unius literæ has abſurditates olim (nam vetuſtum eſt hoc mendum) peperit. Advenienti Iſmenæ ſtatim incipit Oedipus queri de miſera ſorte ſua et Antigonæ, Ὦ τῆσδε κἀμοῦ—Iſmene verò præſentiens quid dicturus eſſet, verba ejus intercipit, et ſe comitem miſeriæ eorum adjungit, Iambum ſupplens,+

+ Egregiam Marklandi emendationem recepi. Br. ad hunc loc.

ΟΙΔ. Ὦ τῆσδε κἀμοῦ—ΙΣΜ. δυσμόρω δ' (vel τ') ἐμοῦ τρίτης!
OED. *O hancce et me*—ISM. *me quoque tertiam* adde *infelicem!*

In ejuſdem altero *Oedipo* ver. 721. ſuſpicatur Oedipus, Creontem, fratrem uxoris ſuæ Jocaſtæ, ſubornaſſe Tireſiam vatem, ut diceret ſe (Oedipum) occiſorem fuiſſe patris ſui, Laii. Dum de hac re altercantur Oedipus et Creon, intervenit Jocaſta, auditâ verborum contentione; et ab Oedipo quærit cauſſam tantæ iræ. ille reſpondet, *Creontem dicere ſe* (Oedipum) *parricidam eſſe, et interfectorem patris ſui, Laii. Num,* inquit illa, *Creon dicit hoc quaſi ex ſua cognitione, an ab alio auditum? Non ex ſua cognitione,* reſpondet Oedipus, *ſed*

Μάντιν μὲν ἔν κακοῦργον εἰσπέμψας· ἐπεὶ
Τό γ' εἰς ἐαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
Vatem quidem maleficum ſubornando; nam
Quantum poteſt, omnium ille laxat ora.

Quid

Quid ſit ἐλευθερὸν πᾶν ϛόμα, neſcio : non tamen dubius quin Sophocles ſcripſerit — ἐπεὶ, Τό γ' εἰς ἑαυϑὸν, πᾶν (vel πάντ') ἐλευθεροϛομῆ· *nam, Quod ad ſeipſam attinet, liberè dicat quicquid velit* Creon : hoc non moleſtè feram, utpote a *fratre tuo.* ſed dolet hæc audire ab iſto malefico, cæco, et avaro impoſtore, Tireſiâ. Ἐλευθεροϛομῆ ut in Euripidis *Andromach.* ver. 153. Mallem πάντ' quam πᾶν, quia Tragici libenter vetant concurſum literæ ν et Vocalis, præcipue ε.

Emendationem hanc ſilentio prætermisit Brunckius.

In *Ajace* ver. 1375. dum de Ajacis ſepultura contendunt Agamemnon et Teucer, commode intervenit, quaſi arbiter, Uliſſes ; cui cum poſt alia dixiſſet Agamemnon, *Obedire virum bonum decet magiſtratibus,* κλύειν τῶν ἐν τέλει, Uliſſes reſpondet, Παῦσαι· κραϑεῖς τοι τῶν φίλων νικώμεν@· *Deſine : victus ab amicis, victor es.* Quod *contra decorum* mihi videtur. non enim debuit Uliſſes Imperatorem ſuum, et regum regem Agamemnona, in ordinem cogere, et eo modo alloqui, Παῦσαι, *Deſine.* neque ita fecit. nam, niſi fallor, Sophocles ſcripſit,

De hâc emendatione ne verbum quidem Brunck.

Πάσαις κραϑεῖς τοι τῶν φίλων νικώμεν@·
Omnibus ſuffragiis *vincis, quando ab amicis vinceris.*

id eſt, Nunquam magis victor es, quàm cum ab amicis vinceris : pulcherrimâ ſententiâ, et ad priora Agamemnonis appoſitâ. Locutio elegans πάσαις (ſc. ψήφοις) κραϑεῖν, Horatii *Omne punctum ferre,* videtur ignota fuiſſe tranſcriptoribus. Lucianus in *Bis Accuſato* tom. ii. ed. Græv. p. 226. πάσαις ἡ Ἀκαδημία κραϑεῖ. et ita p. 235. 237. et tom. i. p. 413. ἀπάσαις κραϑεῖς. Exprimitur nonnunquam ψήφοις, ut in Platone *De Legg.* lib. vii. νικᾷ γὰ πάσαις ταῖς ψήφοις ὅτ@ ὁ νόμ@.

Euripides in Dramate Ἱκέτιδες, ſeu *Supplices mulieres,* plurima habet admiranda. Inter quæ, non ultimum locum obtinerent hi ſex verſus de *Humanitate erga mortuos,* ſi integri eſſent. eos effert Theſeus, directos ad præconem Thebanum, ſeu potius ad omnes Thebanos, qui cadavera Ducum interfectorum inſepulta detinebant. ver. 531.

Ἐάσατ' ἤδη γῆ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαϛον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκεϑο,

Ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν· ὅτι γὰ κεκλήμεθα
Ἡμέτερον αὐλὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον·
Κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐλὸ, δεῖ λαβεῖν.

Sæpe citatos legimus hos pulcros Iambos. num et intellectos? nam τὸ πνεῦμα quidem *venire* εἰς τὸ σῶμα, ſatis perſpicuè dicitur: ſed quomodo poteſt τὸ σῶμα *venire* εἰς τὸ σῶμα? Præterea, πνεῦμα et σῶμα, quæ *Hominem* conſtituunt, ſunt ἑκάτερον, quod de *duabus* rebus recte dicitur, non ἕκαστον, quod *plurium* eſt. Stobæus Serm. cxxii. citat ἀπελθεῖν, ſcil. ἐάσαι, non male, quod ad iſtam partem: ſed Codices, quantum ſcio, non variant. Manus Euripidis forte hæc fuerit, mutatione unius literæ, alîus tranſpoſitione,

Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπέλθῃ· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν.
Unde autem unuſquiſque eorum *in corpus venit,*
Illuc abeat: ſpiritus quidem ejus *ad æthera,*
Corpus vero ad terram.

Si quis malit εἰς τὰ ζῶντ' ἀφίκετο (i. e. *ad homines venit)* pro εἰς τὸ σῶμ', videat *Helen.* 919.

Ibidem, ver. 469. Præco Thebanus, a Creonte ad Theſeum miſſus, poſt multas ambages tandem profert quid in mandatis habuerit a Creonte, nempe, inter alia: *Ne Adraſtum omnino admittat Theſeus in hanc terram,* ſcil. Atticam: *Si vero eſt,* inquit, *in hac* terra, *ut, ante occaſum ſolis, eum inde expellat,* &c.

Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι·
Εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ, πρὶν &c.

Ἐν τῇ accipitur, opinor, pro ἐν τῇδε vel ταύτῃ. *Brodæus* explicat, *in hac provincia.* Priſcianus lib. xvii. p. 1045. "apud Græcos Ar-"ticuli inveniuntur loco Pronominum poſiti. ut apud Home-"rum, ὁ γὰ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, pro ὅτος γά." et alia exempla ex Homero addit. Dixiſſe potuit, et apud *Atticos*, non Græcos ſolùm (nam ſæpe in hac re diſtinguendum eſt) inveniri ὁ et ὃς

φ Valcam ſuiſpe cum (Markland.) hic locum, ſc. S. O. T. 1082. Της γαρ πεφυκα μητρος. — Recte Gl. ταυτης. — Infra 1466. παιν μοι μελεσθαι, id eſt, τουτων. Brunck in S. O. T. 1082.

pro ὅδε et ὅτ῾, per omnes Caſus et Numeros. et tamen, quod mirum videtur, in Tragicorum Iambis, fœminina τῇ pro τῇδε, vel ταῖς pro ταῖσδε (licet, quod magis mirere, τῷ pro τῷδε, et τοῖς pro τοῖσδε, ſæpe occurrant) non puto inveniri, nisi in *Diſtributionibus*, τῷ μὲν, τῇ δὲ, i. e. τόδτῳ μὲν, ταύτῃ δὲ. vide *Alceſt.* ver. 163. *Androm.* 675. vel τῇ μὲν, τῇ δὲ, *Oreſt.* 356. Pariter fit in τᾰ et τῳ, pro τίν῾ et τίνι Interrogativis; et τᾰ et τῳ pro τινὸς et τινὶ Indefinitis: quorum fœminina fruſtra quæſiveris. Pauca exemplа hujuſce generis addam. Πατέρ῾, *patris*, in Choris frequenter occurrit; nunquam in Iambo, quantum ſcio (ſed ſemper πατρὸς) niſi ſemel Æſchyl. Χοηφ. ver. 238. ed. Steph.

(1) P. Ion. 138. H.F. 920.

Πατέρ῾ τε χὴ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι ῥέπει
Στέργηθρον.

unde probabile fit, ibi quoque ſcribendum eſſe Πατρὸς. et tamen μητέρ῾ et μητρὸς, μητέρι et μητρὶ, paſſim in Iambis ſine diſcrimine ponuntur. Qui anapæſtos ex paribus Iamborum locis excludunt, conjecturam in Euripidis *Iphig. Aulid.* 508. ſpecioſam forte putaverint,

Ταραχὴ γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται
Πλεονεξίαν τε δωμάτων,

ſi pro δι' ἔρωτα, anapæſto in quarta ſede, legatur δι' ἔριδα. Oſtendant tamen, ſi poſſint, unum locum in quo Euripides, vel quilibet Tragicus, ſcribit ἔριδα in Accuſativo, non ἔριν. Vera forte lectio ibi eſt, δι' ἔρον† ἐγίγνετο. Iterum: σέθεν pro σοῦ in Iambis, et ubique; et ἐμέθεν pro ἐμοῦ apud omnes ceteros Poëtas, et in *Choris* Tragicorum. nihilominus nunquam, opinor, invenies ἐμέθεν pro ἐμοῦ in Iambo, non magis quàm Με initio Iambi Tragici, licet Σε frequenter, et Ἐμὲ nonnunquam inveneris: etiam Με initio Iambi Comici apud Ariſtophanem Βατραχ. 301. In *Iphigenia Aulidenſi* ver. 1412. legitur, Εις σὴν φύσιν βλέψαντα. Ita edidit *Barneſius*, pro priore τὴν φύσιν: et notat "Si quis gemini σῖγμα colliſionem velit (velis) "vitare, lege, εις τεὴν φύσιν· τεὴν pro σὴν, monoſyllabῶς." Atqui (ne dicam de Contractione τὴν pro τεὴν vel σὴν, ſine exemplo, quod nuſquam opinor inveniri) Vir clariſſimus non animum advertebat,

† Ερον. E. Ion. 1245.

Adjectivum τεὸς, τεὴ, τεὸν, licet in Hexametris, Elegiacis, et Choricis, frequenter occurrat, nunquam tamen, ut puto, inveniri in Iambis. Quia *poëticum* eſt, forte dicet aliquis. Sed hoc non ſatis videtur: nam nonnullas voces quæ *poëticæ* habentur, in Tragicorum Iambis invenias. Veriùs forte dici poteſt, has fuiſſe Veterum Delicias, quarum Ipſi fortaſſe non ſemper rationem poterant reddere; nos certe jam non poſſumus. Nonnulla hujuſce generis in Latinis vide apud ſummum virum *Frid. Gronovium*, Obſervat. iii. 13. p. 549. Si hæc obſervatio de τῇ nunquam inventâ pro τῇδε, (quæ non confutari poteſt ſine exemplo) vera ſit, pro ἐν τῇ hic ſcribendum eſt ἐν γῇ, *in* hac *terra*, ἐν γῇ τῇδε *Hippolyt.* 1176. Sic *Oreſt.* 53. Ἥκει γὰρ εἰς γῆν pro εἰς τήνδε γῆν· et γᾶς βασιλεῦσι, *regibus* hujus *terræ*, ver. 816. ed. *King.* et centies ita invenias. Appoſitè apud Ariſtoph. *Ranar.* ver. 1187, iſtud quod prius Æſchylus dixerat (ver. 1184.) Ἥκω εἰς γῆν τήνδε, Euripides repetens exprimit, Ἥκω εἰς γῆν· non Ἥκω εἰς τὴν. quod et hic faciendum cenſeo, Εἰ δ' ἔστιν ἐν γῇ, non ἐν τῇ. His parvis ignoratis, neceſſe erit ut errent viri etiam maximi.

Conjecturam in locum Ariſtotelis *De Poëtica*, quæ in priore editione hic ſequebatur, ideo omiſi, quia de ea ſubdubitabam. Hunc defectum ad finem opuſculi forte penſabo. Sed pergo.

Literæ unius mutatio videtur eſſe majoris momenti in Epiſt. ad *Romanos*, vi, 19. quia forte Apoſtolum ſibi reddit, legendo νῦν παρεσήσατε pro παρασήσατε. aliter, non *probatio* erit ſed *exhortatio*. ἀνθρώπινον λέγω—ὑμῶν, in parentheſi poni debet: et tunc propoſitio *probanda* eſt ἐδικαιώθητε τῇ Δικαιοσύνῃ· quam hoc modo probat, ὥσπερ ΓΑΡ παρεσήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ Ἀκαθαρσίᾳ,—οὕτω νῦν παρεσήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ Δικαιοσύνῃ, &c. * Si aliter legatur vel ſu-

* Cujus ſententiæ Argumentatio hæc eſt: Νῦν ΓΑΡ οὕτω παρεσήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ Δικαιοσύνῃ, ὥσπερ (ποτὲ) παρεσήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ Ἀκαθαρσίᾳ, &c. Literis initialibus majuſculis ſignavi voces Δικαιοσύνῃ et Ἀκαθαρσίᾳ, quia Paulus eas προσωποποιεῖ, et de iis velut de *Dominabus* loquitur. *Nunc* ENIM *ita exhibuiſtis membra veſtra ſerva Juſtitiæ, ſicut* (olim) *exhibuiſtis membra veſtra ſerva Impuritati* &c. Simile aliquatenus iſtud D. Petri, I Epiſt. II, 25. Ἦτε γὰρ (ποτὲ) ὡς πρόβατα πλανώμενα· ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα &c. *Eratis enim* (olim) *ſicut oves errantes: ſed converſi eſtis nunc ad paſtorem* &c. non *convertimini*, in Imperativo, ἐπιστράφητε: ſed ἐπεστράφητε.

matur,

matur, *hortabitur* eos Paulus, verſu 19. ut *faciant* id quod verſu 18 dixerat eos *jam feciſſe*. Nulla eſt Argumentatio in παρασήσαλε.

Ex Græcis unum addam locum Luciani, quia in nupera præclara Editione, quam conſultò dudum inſpexi, nihil in eo, ſi recte memini, tentatum vidi. Locus eſt in *Apolog. pro mercede conductis* p. 487. ed. Græv. de *ſimia* (πιθήκῳ) reginæ Cleopatræ, quam ſimiam ſaltare docuerant: ἐκεῖνον γὰρ (φασὶ) διδαχθέντα, τέως μὲν ὀρχεῖτο πάνυ κοσμίως καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζετο μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον, &c. Iſta, συγκείμενον ὑμέναιον. non poſſunt intelligi, neque in Græcis, neque in Latinis, *hymenæum reſpondiſſet*. Cod. MS *Bourdelotii* pro συγκείμενον habuit συγκινούμενον. Recte. Lego et diſtinguo: καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκινούμενον. οὐ μενοῦν ἐπειδὴ εἶδεν ἰσχάδας, &c. *et ad ſonum cantûs et tibiarum, motus ſuos accommodantem. veruntamen ubi vidit caricas, opinor, vel amygdalam procul jacentem*, &c. ἔμενουν ſcribitur in *Hermot.* p. 537. in edit. quæ vocatur *Grævii*, et vertitur, *nihil equidem*. male tamen, opinor. Diverſi videntur eſſe ſignificatûs, ut ἔκαν et ἀκᾶν, quæ vox, quamquam ſpeciem habet Negativam, ſignificatione tamen Affirmativâ uſurpatur, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ *etenim*, οὐ μὴν ἀλλὰ *veruntamen*, vel *quin et*, Philoni Judæo tom. I. p. 44. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ συγγενής ἐστι ταῖς τῶν ὀργανικῶν ζωῶν (l. σωμάτων) κινήσεσιν· de numero *Senario*. Apud quem auctorem obiter moneo, p. 116. tom. I. pro ἔτι αὐλοῖς χρησόμενοι legendum eſſe ἐμελικοῖς (vel ἐμέτοις) χρησάμενοι: et p. 245. pro διαχεομένης, ſcribendum διὰ χοάνης, *per infundibulum*, loco elegantiſſimo. Vix ullus finis eſt hujuſmodi capitalium depravationum in iſto ſcriptore eloquentiſſimo: licet multas ſuſtulerit doctiſſimi *Mangeii* diligentia et ſolertia.

Tranſeo ad Latinos; et in primis ad Delicias tuas (et cujus non, cui mens ſana eſt?) Horatium. in ejus Epodo II. ver. 27. legimus,

> FONTESque *lymphis obſtrepunt manantibus*
> *Somnos quod invitet leves.*

Sed quemnam locum poſſunt hic habere *fontes*, cum ſupra, verſu abhinc altero dixerat, *Labuntur altis interim ripis* AQUÆ? Horatius,

tius, opinor, non ſcripſit FONTESque, ſed FRONDESque *lymphis obſtrepunt manantibus*. rem ipſam expreſſit Propertius IV, 4 : 4. *Multaque nativis obſtrepit arbor aquis*. Sibilus *foliorum*, junctus murmuri labentis fluvii, ſomnos invitat.

I Carm. xxxv. 5. in nobili illa Ode ad Fortunam :

Te pauper ambit ſollicita prece
Ruris colonus ; te dominam æquoris,
Quicumque Bithynâ laceſſit
Carpathium pelagus carinâ.

Colonus ruris eſt quaſi diceres *nauta maris*. Ponenda eſt Diſtinctio poſt *prece*, et poſt *Ruris* ; ante quam vocem repetenda eſt *dominam*, hac Conſtructione : pauper colonus ſollicitâ prece ambit te, *dominam Ruris* ; nauta (ſeu, *quicumque laceſſit pelagus carinâ)* ambit te, *dominam æquoris*. Tali Diſtinctionis defectu laborat forte locus iſte qui eſt in ore omnium, *Art. Poët.* ver. 440.

melius te poſſe negares
Bis terque expertum ; fruſtra : *delere jubebat,*
Et male ter natos, &c.

Fruſtra eſt *nihil ageres :* vox ſeu judicium Poëtæ, rem narrantis, non alterius, ſe excuſantis : ille enim nondum ſcivit utrum eſſet *fruſtra*, necne. Servius ad *Æneïd.* IV. 415. *Ne quid inexpertum fruſtra moritura relinquat : "fruſtra* ex judicio Poëtæ eſt." Ergo diſtingui, opinor, melius potuit, *Ne quid inexpertum (fruſtra !) moritura relinquat*. Et initio hujus *Epiſtolæ ad Piſones*, ver. 5. male poſita videtur Diſtinctio, forte ſic reſtituenda,

Spectatum admiſſi riſum teneatis ? amici,
Credite, Piſones, &c.

amici Piſones, ut *amice Valgi*, et *amice Mæcenas* alibi. non *teneatis, amici ?* quia non ad *Amicos* in genere, ſed ad *Piſones*, hæc Epiſtola ſcribitur. Vide Cl. *Bentleium* ad III Carm. ii, 1.

In nota illa hiſtoria *Vulteii Menæ* I Epiſt. vii. 80.

Dum

Dum ſeptem donat ſeſtertia, mutua ſeptem
Promittit; perſuadet uti mercetur agellum.
Mercatur. *ne te longis*, &c.

Horatius Linguam ſuam meliùs intellexit, quàm ut diceret *mercatur*, poſtquam dixiſſet, *perſuadet* uti mercetur. Si ſcripſiſſet, *ſuadet* uti mercetur, recte ſubjeciſſe potuit, *mercatur*. ſed *perſuadet* ſatis ſignificavit hominibus Romanis Vulteium *jam* mercatum fuiſſe, et ſine neceſſitate addi *mercatur*. Lego et diſtinguo:

perſuadet, uti mercetur agellum.
Mercatus *(ne te longis ambagibus ultra*
Quàm ſatis eſt morer) ex nitido fit ruſticus, &c.

hoc eſt, *poſtquam mercatus fuiſſet*. Mox, ver. 92.

Pol me MISERUM, *patrone, vocares,*
Si velles, inquit, verum mihi ponere nomen;

expreſſa ſunt ex Euripidis *Iphig. in Tauris*, ver. 499. ubi Iphigenia ab Oreſte quærit nomen ejus:

ΙΦΙ. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ;
Tibi vero quod nomen impoſuit qui te *genuit pater?*

Cui Ille reſpondet:

Τὸ μὲν δίκαιον, ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ καλοίμεθ' ἄν.
Vero quidem nomine poſſem vocari MISER.

I Epiſt. i. 55. videtur excidiſſe Conjunctio *et*:

hæc recinunt juvenes dictata, ſeneſque, ET
Lævo ſuſpenſi loculos tabulamque lacerto.

i. e. *juvenes, ſenes,* ET *pueri,* ut I Serm. vi. 74. nam ridiculi forent *ſenes*, Lævo ſuſpenſi loculos, &c. id eſt, δὶς παῖδες οἱ γέροντες. *et*, ut II Carm. xvi. 37.

mihi parva rura, ET
Spiritum Graiæ tenuem Camœnæ, &c.

atque

atque ita forte II Serm. ii. 100.

ego vectigalia magna, ET
Divitias habeo tribus amplas regibus.

vulgo deeſt *et*.

III Carm. iii. 53.

Quicumque mundo terminus obſtitit
Hunc tangat armis; VISERE *geſtiens*
Qua parte debacchentur ignes,
Qua nebulæ pluviique rores.

Hoc non ſatis videtur. nam cujuſlibet *otioſi* erat *viſere*, neque ulla in ea re laus: ſed Romanorum erat VINCERE: et eo tendunt *tangat armis*, et *bellicoſis Quiritibus*. Per *qua parte debacchentur* (mallem *debacchantur*) *ignes*, intelligitur *zona torrida*, ſeu *fervidi pars incluſa caloribus mundi:* ubi male legitur *fervidis*, III Carm. xxiv, 36. 37: per, *qua nebulæ pluviique rores*, intelligitur *zona frigida*.

Art. Poët. 431.

Ut qui conducti *plorant in funere.*

Lego, *Ut* quæ conductæ *plorant*, *&c.* Hoc enim *præficarum* erat; et locus ſumptus eſt ex Lucilii lib. XXII. citante Nonio Marcello V. *Præficæ:*

mercede quæ
Conductæ *flent alieno in funere præficæ*
Multo et capillos ſcindunt et clamant magis:

ſic enim facetus iſte locus diſtinguendus eſt. vide et Feſt. Pompeium V. *præficæ*.

III. Carm. ii, 14.

Mors et fugacem *conſequitur virum.*

Ασύφαλον videtur *fugacem* VIRUM, æquè ac ſi diceres *timidum* VIRUM. Tu verum vidiſti, opinor,

Mors efficacem * *conſequitur virum,*
Nec parcit imbellis *juventæ*
Poplitibus, &c.

et probaſti appoſitè ex Epod. III. *efficacis Herculis.* Vir *efficax* eſt *gnavus, impiger,* in quacumque re, vel quocumque ſtatu, ſive in pace, ſive in armis, ut hic: unde opponitur *imbellis.* Iſidorus *Origin.* lib. X. Efficax *dictus quia* (vel *qui*) *nullam difficultatem habet in qualibet re facienda. hinc et efficiens, a faciendo dictus.* Gloſſæ: Δράκης (l. Δράσης) *efficax.* Heſychius: Δράσης· πράτειν δυνάμενος. Cœlius Ciceroni *Familiar.* VIII, 10. *Noſti Marcellum, quàm tardus et parum* efficax *ſit: itemque Servium, quàm cunctator.* qui locus adducitur a *Fabro* in *Theſauro.* Literæ Latinæ C et G cognatæ ſunt, ut obſervat Plutarchus in *Quæſtion. Roman.* p. 277. D. unde ſæpe commutantur; velut hic, *et fugacem* pro *efficacem.* Sic *pelaGus* nunc legi puto pro *Leucas,* Propert. iv, 6: 17.

Actia Iüleæ Leucas *monumenta carinæ.*

et *Ægyptus* pro $\overline{E}$ *Coptus,* vel *Eſt Coptus,* Juvenal. XV, 45. *horrida ſane* $\overline{E}$ *Coptus:* unde factum *Egyptus* vel *Ægyptus,* ut opinor.

Art. Poët. ver. 244.

Silvis deducti *caveant, me judice, Fauni.*

Deducti *quò?* Scribo, literâ abjectâ, *Silvis* educti *caveant,* &c. i. e. *educati:* ut in iſto Terentii *Andr.* V, 4. *homines adoleſcentulos Imperitos rerum,* eductos *liberè, in fraudem illicis?*

* conſequitur] Ut aliquid aliquem *conſequatur,* non opus eſt ut ille fugiat. Virgilius *Æneid.* XII, 374.

Dum trahitur, pendetque jugis, hunc lata retectum
Lancea conſequitur, *rumpitque* &c.

Phegeus, de quo ſermo eſt, non *fugiebat,* ſed *cominus pugnabat,* quando Turni lancea illum *conſequuta eſt. Conſequi* eſt Homericum χιχάνειν, *invenire, occupare, corripere:* Iliad X. 303. νῦν δ' ἄυτέ με μοῖρα χιχάνει, quod verti poteſt, *nunc vero me mors conſequitur.*

Contra, I Serm. I, 19. additione literæ, et mutatione puncti, longe concinnior, ut mihi videtur, ſenſus exſurgit,

Quid ſtatis? nolint. At quîs *licet eſſe beatis,*
Quid cauſſæ eſt, meritò quin illis, &c.

vulgo, *atqui licet eſſe beatis.*
Quid cauſſæ eſt, &c.

Quîs pro *quibus*, ut II Serm. VIII, 18. et paſſim.

III Carm. xxix, 5. Ita hunc locum legebat et diſtinguebat, ut pridem forte noſti, Amicus Noſter, capitalis ingenii Vir, *Nicoläus Hardinge*, ὁ μακαρίτης,

eripe te moræ,
Ut *ſemper-udum Tibur, et Æſulæ*
Declive contempleris arvum, &c.

Quo nihil verius puto. ad Tibur enim invitat Mæcenatem Horatius. Vulgo, *eripe te moræ:* Ne *ſemper udum Tibur*, &c.

Epod. III, 20.

Jocoſe *Mæcenas, precor,*
Manum puella ſavio opponat tuo, &c.

Epitheton parum hoc loco convenire *Mæcenati* videtur. Transfer ad *puellam:*

Jocoſa, *Mæcenas, precor,*
Manum puella ſavio, &c.

ut in Poëta neſcio quo, *Puella nec jocoſa.* Puella *jocoſa* Horatii, eſt *ludibunda.*

Epod. XVI, 51.

Nec veſpertinus *circumgemit urſus ovile.*

In promtu eſt magis poëticum, et meliùs ſonans:

Nec veſpertinum *circumgemit urſus ovile.*

ut

ut I Serm. VI, 113. veſpertinum*que pererro Sæpe* forum. In verſu proxime ſequenti (ver. 52.) putarem *alma humus* potiorem quàm *alta humus: Nec intumeſcit alma viperis humus.* Senſus eſt, *neque alma humus viperas habet intumeſcentes.* Quis hic ſupponeret *alta?* cum ad rem parum videatur, ſive viperæ ſint in *alta*, ſive in *ſumma* humo.

IV Carm. X, 2.

Inſperata tuæ cum veniet PLUMA *ſuperbiæ,*

Doctiſſ. *Bentleius* conjicit BRUMA. de qua correctione minus dubitarem, ſi invenire poſſem exemplum vocis *bruma* metaphoricè uſurpatæ; id eſt, ſi quemadmodum Ovidius dixit *amoris* HIEMS, ita aliquis probatus Scriptor dixiſſet *amoris* BRUMA, vel aliquid ejusmodi. cum vero ſequentia, *comæ* et *color*, in *propria*, non *metaphorica*, notione ponantur, cogitavi de RUGA, quia noveram *rugas* et *calvitiem* ſæpe conjungi: et memineram iſtius Propert. III, 23, 32.

Et veniat *formæ* RUGA *ſiniſtra tuæ.*

Sed utrique conjecturæ tuam præpono, ſcribentis,

Inſperata tuæ cum veniet POENA *ſuperbiæ,*

quoniam a vulgata ſcriptura non tam longe abit quam *ruga*; et quia ſine metaphora rem agit, ſic ut *comæ* et *color*. *Veniet pœna*, ut Ovid. *Faſt.* V, 648.

Et tandem Caco debita pœna venit.

Conſtructio eſt, *cum pœna, inſperata tuæ ſuperbiæ (i. e.* tibi ſuperbo) *veniet:* pœna de qua nunquam cogitaſti, et quam tu ſuperbus *nunquam metuiſti:* id enim vult *inſperata.* Alia quoque eſt verborum Conſtructio; ſed non tam proba.

Ἀσυγασία mihi videtur in I Epiſt. XII, 22. ut nunc diſtinguitur:

Utere Pompeio Groſpho, et, ſi quid petet, ultro
Defer.

Quomodo poteſt aliquis *dare* ſeu *deferre ultro* (i. e. *ſponte ſua*, vel *prior*) iſtud quod priùs ab eo *petitum fuit?* Si Flaccus dixiſſet, *et,*

ſi qua re indiget Groſphus, ultro iſtam ei defer, intellexiſſem: ſed *petitio* neceſſe eſt ut tempore *antecedat*, et excludat *ultroneam* oblationem. mutatâ Diſtinctione, evaneſcet abſurdum,

et, ſi quid petet ultro,
Defer.

ultro petere frequentiſſima eſt locutio. Noſter II Serm. 1, 39, licet ſenſu diverſo, *ſed hic ſtilus haud* petet ultro *Quemquam animantem*. Livius XLII, 12. *Seleuci filiam duxiſſe eum; non petentem, ſed* petitum ultro. XLV, 27. petitâ ultro *ſocietate Romanâ*. *petiere ultro*, Gratius *Cyneget*. ver. 162. Sueton. *Calig*. 14. *amicitiam ejus* ultro petiit. Martialis V, 6. Ultro *purpureum* petet *libellum*.

I Epiſt. XIV, 19.

NAM *quæ deſerta et inhoſpita teſqua*
Credis, amœna vocat mecum qui ſentit, &c.

Conſtat ſenſus. ſed, ut mihi videtur, admodum friget, præ hoc,

Non eadem miramur: eo diſconvenit inter
Meque et te. TU *quæ deſerta et inhoſpita teſqua*
Credis, amœna vocat MECUM *qui ſentit; et odit*
Quæ TU *pulchra putas.*

præcedens *te* forte expulit *tu*, quod videtur poſtulare Oppoſitio. Sic Epiſt. X, 6.

TU *nidum ſervas;* EGO *laudo ruris amœni*
Rivos, &c.

In eadem Epiſtola X, 14. pro *rure* BEATO, valde ſuſpicor Horatium ſcripſiſſe *rure* SABINO; non dubitans, ex ſenſu et adjunctis, quin Adjectivum locale lateat ſub iſto *beato*; et conjiciens hoc fuiſſe *Sabino* ex multis ipſius Poëtæ locis, et ex Suetonio in vita ejus: *vixit plurimum in ſeceſſu* ruris *ſui* SABINI, *aut Tiburtini*. Totum ſic diſtinguerem et legerem:

Vivere naturæ ſi convenienter oportet,
(Ponendæque domo quærenda eſt area primùm)
Noviſtine locum potiorem rure Sabino?
Eſt ubi plus tepeant hiemes?

Id

Id eſt, Eſtne *rus* ullum in quo hiemes tepidiores ſunt, quàm in *Sabino* rure? Niſi hæc intelligas de *particulari* aliquo *rure*, comparando cum aliis ruribus, inepta erit quæſtio, *Eſt ubi plus tepeant hiemes?* cum omnibus notum ſit, hiemes tepidiores eſſe in *urbibus* quàm in *rure*. Parentheſis iſta, eſt gnome univerſalis.

Hactenus ex Horatio (nam τῇ χειρὶ σπείρειν δεῖ:) in quo Auctore, poſt omnia quæ in eum ſcripta vidi, *innumera* ſunt quæ non intelligo. In toto opere vix una eſt Ode, Sermo, vel Epiſtola, in quibus hoc non ſentio, dum lego. Neque adeo miror; cum hæc Obſcuritas, (*quo vitio* Ille *minime tenebatur*, teſte Suetonio in Vita ejus) a poſteris invecta fuerit. Horatius enim, Virgilius, Ciceronis nonnulla, Cæſar, Livii quædam, Juvenalis, &c. in Scholis prælegebantur pueris, et in ſingulis fere Monaſteriis lectitabantur. inde tot ſpurii et inepti verſus in Horatii et Juvenalis hexametris, tot explicationes et immutationes Elegantiarum Linguæ Latinæ in Contextu Cæſaris, Ciceronis, et Livii, ut ſi iſti Auctores, reviviſcerent, in multis ſua Scripta non agnoſcerent. nam hemiſtichia, et debilia fulcra iſta et ſupplementa ſensûs in Virgilii Æneïde, a ſeipſo pleraque profecta ſunt; *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quædam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit: quos per jocum pro tigillis vel tibicinibus interponi a ſe dicebat, ad ſuſtinendum opus, donec ſolidæ columnæ advenirent:* ut de eo refert *Donatus* in Vita ejus. Heu quòd *columnæ* iſtæ, morte Virgilii interveniente, nunquam ADVENERUNT!

Pergenti ad *Cæſarem* moram injicit (non enim ad Formulam adſtringimur) locus Lactantii, forte conſpectus, de viribus Religionis, lib. III, cap. xxv. *Da mihi virum qui ſit iracundus, maledicus, effrenatus: pauciſſimis Dei verbis tam placidum, quam ovem reddam. Da cupidum, avarum, tenacem; jam tibi eum liberalem dabo, et pecuniam plenis manibus largientem. Da timidum doloris, ac mortis; jam cruces et ignes, taurum contemnet.* In marg. edit. *Cantabrig.* 1685. legitur, *et ignes,* PERICULUM *omne et taurum contemnet.* Sed in Codicibus *Sublacenſi*, et Coll. *Emmanuel.* eſt, *et ignes et* PERICULA, *et taurum contemnet.* Lego: *jam cruces et ignes et* PERILAI *taurum contemnet. Periläus* eſt is quem Poëtæ *Perillum* appellant. Propertius II, 19: 52.

Et gemere in tauro, *ſæve* Perille, *tuo :*

Periläum appellant Phalaris in Epiſt. 66, 122, et Lucianus in *Phalaride* I. p. 737, Ed. Græv. *Grotius* ad *Rom.* iii, 24. citat, *jam crucem et ignes et* Phalaridis *taurum contemnet*. Sed cum nota ſit hiſtoria, et *Perilaï* extra dubium, nolo plura addere.

In Cæſaris Comment. *De Bell. Gall.* lib. V. cap. 42. mendum eſt admodum vetuſtum. Galli hiberna Q. Ciceronis obſidebant, et vallo pedum XI, foſsâ pedum XV, ea cingebant. *Sed nullâ ferramentorum copiâ quæ ſunt ad hunc uſum idonea, gladiis ceſpitem circumcidere, manibus* SAGULIS*que terram exhaurire, cogebantur.* Ita hunc locum initio V. ſeculi legebat Paulus Oroſius lib. VI, 10. a doctiſſimo *Oudendorpio* adductus: *gladiis concidendo terram, et* SAGULIS *exportando.* ubi notabis aſtutiam Oroſii, qui pro *exhaurire*, quod ibi non intelligi potuit, ſubſtituit *exportare*, quod alia omnino res eſt. Legendum erat, *manibus* TRAGULIS*que terram exhaurire, cogebantur.* Gallis in uſu fuiſſe *tragulas* (teli genus eſt, Gellius X, 25.) patet ex cap. 35, 48. et lib. i, 26. *Exhaurire terram tragulis*, id eſt, *effodere*, ut *exhaurire terram ligonibus*, Horatio Epod. V, ver. 30. Lucanus IV, 294. de Afranii militibus undam quærentibus et ſiti preſſis :

Nec ſolum raſtris duriſque ligonibus arva,
Sed gladiis fodere *ſuis.*

Adhæſit ultima litera vocis præcedentis, *manibus ſtraguliſque*. inde iſtud *ſaguliſque*. Sed " *Sagulis terram exhaurire*, ut mira res, ita " ſingularis eſt locutio," prout notat ad locum ſoſpitator Cæſaris *Oudendorpius*.

Adduxi hunc locum præcipuè propter mendi Antiquitatem, quæ æque inſignis eſt in iſto Horatii *Art. Poët.* 65.

ſteriliſve palus prius, aptaque remis,
Vicinas urbes alit, et grave ſentit aratrum.

Ita edidit, ex conjectura, Cl. *Bentleius :* ante erat,

ſteriliſque diu palus, aptaque remis,

De

De qua lectione vide Grammaticos Veteres in Nota *Bentleii*. Legendum erat,

ſteriliſve palus pulſataque remis, &c.

ut *pulſu remorum*, Cæſar. *Bell. Gall.* III. 13. IV Propertius II, 8.

Remorum *auditos per vada* pulſa *ſonos*.

Exempla ubique occurrunt. Errore ſcriptum primò videtur *ſteriliſve palus palus aptaque remis*, pro *palus pulſataque remis*. deinde omiſſum *palus* alterum, et, metri ſcilicet cauſsâ, interpolatum, *ſteriliſve* DIU *palus, aptaque remis*: quod Grammaticos Veteres in errorem induxit de quantitate ultimæ ſyllabæ vocis *palus*. Recte autem opponuntur, quæ *ſterilis* erat palus, ea nunc *urbes alit*; et quæ olim *pulſata remis* erat, jam *ſentit aratrum*; nec *aratrum* ſolùm, ſed et *grave* aratrum: quæ vox ſoliditatem et firmitatem ſoli indicat. Certiſſimam puto hanc reſtitutionem: ſed jam intelligo, quod tunc neſciebam, me in ea non primum fuiſſe.[a] PRIUS autem (pace Viri Summi) non admitti debuit in Contextum, magis quàm HÆC, ex *N. Heinſii* conjectura, *doti* HÆC *deprenſa*, I Serm. II, 131. qui locus ita legendus, et diſtinguendus eſt, ut mihi quidem videtur,

miſeram ſe conſcia clamet;
Cruribus hæc metuat, doti deprenſa, egomet mi,
Ne nummi pereant, aut fama, aut denique puga,

vel *pyga*; ejecto iſto monachali verſu, *Diſcinctâ tunicâ fugiendum eſt, ac pede nudo*. *Conſcia* eſt *ancilla, la Confidante*. illa non *deprenſa* erat; ſed ſola *adultera*, et forte *adulter*, quibus proprium eſt Verbum *deprendi*. Creſcit autem, opinor, oratio in ultimo verſu; et iſtiusmodi heroës, de quibus hic agit Horatius, non tam ſolliciti ſolent eſſe de *fama*, quàm de *pyga*. de hac vero, quia *quosdam mœchos et mugilis intrat*. Vulgo, *aut puga, aut denique fama*.

Sed ad Cæſarem revertor: in quo, ſequor præſtantiſſimam Editionem *Oudendorpii*, cui viro Scriptor ille æternum debebit. In his autem Explicationibus ſeu Conjecturis, quas ex pluribus excerpſi, continebo me intra Tres Libros *De Bello Civili*.

Cæſar

(a) Hanc emendationem proposuit in Animad. p. 209. Cunningham — vel: ſteriliſve palus dudum actaque remis. Withof. de Telchinibus legit: — palus Pomptina racemis. Vid. Pincæn. Crit. p. 317.

Cæſar *De Bell. Civ.* lib. I.

Cap. III. *omnes*, qui *ſunt ejus ordinis, a Pompeio evocantur*] *Ejus ordinis* ſine dubio eſt *ſenatorii ordinis*; ut apud Ciceronem *Catilin.* ii. *principes ejus ordinis*. Sed incredibile eſt, immo falſum, *totum* Senatum a Pompeio evocatum eſſe, et Cæſarem nullos ibi amicos habuiſſe. Lego: *omnes* ſui, qui *ſunt ejus ordinis*, &c. Vox *ſui* (i. e. *partium ejus, fautores, amici)* amiſſa videtur in ſequente *qui*. Salluſtius *Bell. Catilin.* p. m. 35. *Sulla* omnes ſuos *divitiis explevit*. et ita ſæpiſſimè in his libris.

Sequitur: *laudat* Pompeius, *atque in poſterum confirmat*; ſegniores *caſtigat, atque incitat*. Ita omnes MSS interpolantur in voce *Pompeius:* quæ vox ſcripta ſuper *laudat*, hoc modo, $\overset{\text{Pompeius,}}{\underset{laudat}{}}$ et poſtea in Contextum deducta, genuinam, uti videtur, Cæſaris ſcripturam expulit. pro ea viri docti ſubſtituunt *acres* vel *promptos*, ut opponatur τὸ *ſegniores*. Aliud a Cæſare fuiſſe ſuſpicor: *laudat* ALTEROS, *atque in poſterum confirmat*; ſegniores *caſtigat, atque incitat*. quod exquiſitius erat et elegantius quàm ut vulgo intelligeretur: atque adeo omiſſum, et poſtea ejus loco ineptè ſubſtitutum *Pompeius*. Noſter *Bell. Gall.* V, 13. *hujus lateris* ALTER *angulus, qui eſt ad Cantium, — ad orientem ſolem*; inferior, *ad meridiem ſpectat*. Supra, c. 3. ejuſd. libri: *In ea civitate duo de principatu inter ſe contendebant, Indutiomarus et Cingetorix: ex quibus* ALTER *— ad eum venit: at* Indutiomarus *equitatum peditatumque cogere*. Horatius I Serm. VIII, 30. Lanea *et effigies erat*; ALTERA *cerea*. Livius XXIX, 33. *duæ turmæ hæſere*; ALTERA, *metu dedita hoſti:* pertinacior *in repugnando, telis obruta et confixa eſt*. Græci frequenter ita ſcribunt.

Cap. VII. DONA *etiam, quæ ante habuerit, ademiſſe.*] *Dona* ſunt *privilegia*, ſeu *prærogativæ*, tribunitiæ poteſtati conceſſæ, inquit Cl. *Daviſius*. Velles exemplum unum dediſſet iſtius ſignificationis. Lego et diſtinguo: *Sullam, nudatâ omnibus rebus tribunitiâ poteſtate, tamen interceſſionem liberam reliquiſſe: Pompeium, qui amiſſa reſtituiſſe videatur,* OMNIA, *etiam quæ ante habuerit, ademiſſe*. Cauſſa hujus erroris, et innumerorum in his libris, videtur fuiſſe compendium ſcriptionis, $\overline{oia}$ pro *omnia*. unde fecerunt *dona:* pro quo alii conjiciunt *bona*.

Cap.

Cap. XIII. *Hunc ex* primo ordine *pauci Cæſaris conſecuti milites,*] Scriptum opinor *ex prim. ordin.* pro *ex primis ordinibus:* ſic enim legendum puto. Livius IX, 39. *omiſſis equis, ad* primos ordines *per arma, per corpora evaſerint.* ita ex codicibus legit *Gronovius*, et notat, *ordines* hoc ſignificatu non eſſe niſi *peditum.* rectè: et inde eſt quod hoc loco Cæſar addit *milites.* vide ibi plura. *Bell. Gall.* VII, 62. *quum* primi ordines *hoſtium transfixi pilis concidiſſent.* Aliam hujus locutionis ſignificationem vide *B. G.* VI, 7. et notis ibi. Paullo ante, pro *L. Pupïus* libri optimi habent SL' *Pupius.* volunt, opinor, SP. (i. e. *Spurius*) *Pupius.*

Cap. XXIV. *quoniam ad id tempus facultas conloquendi non fuerit, atque ad* ſe *Brundiſium ſit venturus, intereſſe Reipublicæ et communis ſalutis, ſe cum Pompeio conloqui: neque vero idem perfici longo,* &c.] Hoc eſt Cæſaris ad Pompeium mandatum, per Cn. Magium: cujus mandati neque Latinitatem neque Argumentationem intelligo. *Reciprocorum* doctrinam ſatis luculenter tradidit Cl. *Clarkius* ad *Bell. Gall.* VIII, 50. ſed quomodo *ad ſe* poſſit ſignificare *ad Pompeium,* ſive Magius hæc loquatur ad eum, ſive Cæſar ſcribat, neſcio. Deinde: *duæ* reddi videntur Rationes, quare *interſit rei publicæ et communis ſalutis,* ut Cæſar cum Pompeio conloquatur: Prima eſt, *quoniam ad id tempus facultas conloquendi non fuerit;* Secunda, quoniam *ad Pompeium Cæſar Brundiſium ſit venturus.* Hæ Rationes per ſe ſufficerent ad evincendam hujus loci infirmitatem. Lego et diſtinguo (Magius narrat Pompeio) *Quoniam ad id tempus facultas conloquendi non fuerit, atque (i. e.* ſtatim) *ad* te *Brundiſium ſit venturus.* (dicit) *intereſſe rëipublicæ, et communis ſalutis, ſe* (Cæſarem) *cum Pompeio conloqui: neque vero idem perfici,* &c. Difficultas hujus loci ortum videtur habuiſſe ex prava interpunctione, ex *ſe* pro *te,* et ex voce *atque,* quam ceperunt pro Conjunctione cum eſſet Adverbium, *ſtatim, continuò,* ut in noto iſto Virgilii *Georg.* I, 202. *Si brachia forte remiſit,* Atque *illum in præceps prono rapit alveus amni.* ubi Servius: *Atque, id eſt, ſtatim.* et ita ſumi poteſt in Horat. I Serm. VI, 101. Atque *ſalutandi plures:* et ſæpe in ſcriptoribus optimis. Livius XXXIV, 25. *hortatusque conjuratos qui aderant, ut potiùs quàm extorti morerentur, arma ſecum caperent;* ATQUE *ita cum paucis in*

forum ire pergit, &c. Plura vide exempla in Fabr. *Theſauro*. In Cæſare, hæc vocis ſignificatio non percepta, multis erroribus et interpolationibus anſam dedit, quarum nonnullas, prout occaſio fert, infra memorabo. Pro *ſit venturus* optimè ſcribere potuiſſet *ſe venturum*. retineri tamen poteſt *ſit venturus*, ex mandato ejuſdem generis III, 10. *quantum in bello Fortuna poſſit, jam* ipſi *incommodis ſuis ſatis* eſſent *documento:* non *ipſos eſſe*. vide *Oudendorp*. ad *B. G.* II, 10. Paullo ante, quem *Cn. Magium* vocat Cæſar, Plutarchus in *Pompeio* p. 652. F. appellat Νωμέριον. non recte, opinor. *Numerius* enim erat *Prænomen* ſolùm, ſic ut *Quintus* vel *Caius:* et *Fabiæ* genti peculiare.

Cap. XXV. *extremis Italiæ partibus regionibusque Græciæ*] Quæro, cujusnam casûs hæc verba, *extremis partibus regionibusque* ſint, et quare. Nonne deeſt *opportunum?*

Cap. XXXV. *publice* iis *conceſſerit*.] Hæc ſunt verba Maſſilienſium, non Cæſaris in ſua perſona. unde igitur *iis*, cum Maſſilienſes de *ſe* loquuntur? Lego: *quorum alter agros Volcarum Arecomicorum et Helviorum publicè* ⁞, (i. e. *ſibi) conceſſerit*; *alter*, &c. *ſibi* in Codicibus nonnunquam ſcribitur ⁞, vel *ſi*. unde in Ciceronis *Divinat. in Q. Cæcilium* c. 15. pro *ſibi primas* Cod. *Francii* habet *ſi primas*. ſic *ti* pro *tibi* invenit *Livineius* in Eumenii *Gratiar. Act*. c. xi, p. 285. Delapsâ et transpoſitâ literâ fit *is*, et inde *iis*; quod pro *ſibi*, non eſt, ut mihi videtur, ævi Cæſariani. Vide Spartian. *Severo*, c. 4. ubi *ſe* pro *eum*.

Cap. LIV. *pontem* inſtitutum *biduo perficit*.] Tres optimi Codices habent *inſtituit*; reliqui ſervant *inſtitutum*. Forte: *atque ex utraque parte pontem* inſtituit: inſtitutum *biduo perficit*. Supra c. 28. *duasque naves—ſcaphis lintribusque* deprehendunt: deprehenſas *excipiunt*. vide et II, 11. et *Bell. Afric*. c. 86. Cicero *Divinat. in Cæcil*. c. 17. *hoc* inſtitui, *atque adeo* inſtitutum *referri, ac renovari, moleſte ferunt*.

Cap. LXVI. iis—*correptis ſit ab his certior* &c.] Cæſar non ita ſcripſiſſet; ſed dixiſſet potiùs, *quibusdam correptis* (non *iis) qui adaquandi cauſsâ proceſſerant*; et numerum eorum forte addidiſſet. quod et hic fecit, opinor. nam in bonis aliquot exemplaribus ſcribitur, *ii correpti*. Lego: *Mediâ circiter nocte*, II (i. e. *duo) qui adaquandi*

aquandi cauſsâ longiùs a caſtris proceſſerant, correpti. Fit ab his certior Cæſar, &c. Si malis, *iis correptis*, ſignificabitur *duobus correptis*, abſolutè, cum minima diſtinctione poſt *correptis*, ut nunc editur. Neque obſtat iſtud Frontini *Strateg.* I, 8. *C. Cæſar per exceptum quemdam aquatorem cum comperiſſet*, &c. nam licet *duo* capti fuerint, ex *uno* tamen præcipue rem cognoſcere potuit. cujus generis exempla aliquot ſunt in Sacris Literis. Hæ notæ numerales paſſim per hoc opus in vocabula tranſierunt. unde ex VI*cenariæ* (ſexcenariæ) factum *mercenariæ*, B. C. III, 4. et ex IIII (quatuor) fecerunt *illi*, ibid. c. 7. (ut hic *ii* pro *duo)* quæ pulcherrimæ reſtitutiones ſunt ab *Oudendorpio* et *Voſſio*. Sic *Bell. Gall.* V, 25. *L. Plancum* cum *legione*. in Cod. *Oxon.* legitur *culti legione*; id vult, opinor, *cum* I *legione*, ſeu, *una* legione: ut VI, 7. *Labienum cum una legione*. nam Plancus (c. 24. legioni *uni* præfectus erat. diſtinctè igitur et ſignanter *cum una legione*. In eodem cap. 7, Lib. III. *Bell. Civ.* pro Numerali CX. Codex *Voſſii* habuit *ex:* unde vox proximè ſequens, *Corcyræ*, mutanda fuit in *Corcyrâ*, propter *ex*. Ita error errorem parit.

Cap. LXVII. *at* lucem *multum per ſe pudorem omnium oculis,*] Optimè *Ciacconius* legit *luce* et *oculos*. adde diſtinctionem: *at* luce, *multum per ſe pudorem omnium* oculos, *multum etiam tribunorum militum et centurionum præſentiam, adferre*. Quod *de pudoris ſede in oculis collocatâ* objicit *Daviſius*, præter rem videtur. agitur enim hic de oculis eorum qui alios *ſpectant*, non eorum qui *ſpectantur:* quod non adtendit Vir clariſſimus. *oculus omnium* eſt *conſpectum, intuitum omnium:* ut in Cicerone, *in oculis conſpectuque omnium exponere*. et ſenſus eſt, Ad milites in officio continendos, multum *per ſe* conducit ſi habeant ceterorum militum *oculos* in ſe *converſos*; quod *luce* fit: multo magis conducit, ſi addatur præſentia tribunorum et centurionum; quorum in tenebris parum valet auctoritas: vid. lib. II, 31. *Luce*, ſcil. *exiſtente*, abſolutè; *dum lux eſt*, interdiu.

De *Bell. Civ.* lib. II.

Cap. IV. *Communi enim fit vitio naturæ, ut inviſis*, latitantibus, *atque incognitis rebus magis confidamus*] Pro *latitantibus* Codices optimi habent *latitatis*, hoc eſt, opinor, *ītētatis*, ſeu *intentatis*. Horatius: *Nil* intentatum *noſtri liquere Poëtæ*. Literæ *i* et *l* ſæpe

commutantur cum ſint ejuſdem ductûs: unde *victrix libido* nunc legi videtur pro *ultrix*, ſeu *ultrix*, apud Livium I, 58. ed. *Gronov.*

Cap. VII. Sed *Naſidienæ naves*, &c.] Peſſimè voculam primam tollere vel mutare voluit *Ciacconius*. Connexio hæc eſt: cap. 6. *commiſſo prælio*, Maſſilienſibus *res nulla ad virtutem defuit: Sed* (cap. 7.) Naſidienæ naves *nullo uſui fuerunt*.

Cap. IX. *laterculo adſtruxerunt:*] Omnes Codices *latericulo*. Scribo, *lateritio*, ſc. *opere*. ſic paullo infra, *lateritium diſcuteret*. Pro *adſtruxerunt*, Leid. prior, *adſtrinxerunt*.

Cap. XV. Sub tecto *miles*, *dextera ac ſiniſtra*, *muro* tectus, *adverſus* &c.] Abundare videtur vel *ſub tecto* vel *tectus*; pro quo legi poſſet *tutus*. Cæſarem verò magis referre videtur, *Sub tecto miles (dexterâ ac ſiniſtrâ, muro; adverſus, plutei objectu) operi quæcumque uſui ſunt, ſine periculo ſubportat*.

Cap. XVII. *poſtea vero*, quum *Cæſarem*, &c.] Lego: *poſtea vero* quàm *Cæſarem ad Maſſiliam diſtineri cognovit*. Sic *Bell. Gall.* IV, 37. poſtea vero quàm *equitatus noſter in conſpectum venit*. Cicero *Famil.* VI, 13. poſtea vero quàm *magnam ſpem habere cæpi*. Idem XV, 1. poſtea vero quàm *certiſſimis auctoribus—ſum certior factus*. vide B. G. V, 32. B. Alex. c. 12.

Cap. XXXIV. *timore*, et *fuga*,] Forte: *ſed præoccupatus animus Attianorum militum timore* ex *fuga*, *et cæde ſuorum*, *nihil de reſiſtendo cogitabat*. Sic lib. III, 49. *odore tetro* ex multitudine *cadaverum*. ubi vide *Oudendorpium*, qui citat *vulneribus ex prœliis* III, 106. et ibi in MSS duobus *et prœliis*. III, 18. *morbo ex frigore et labore*. ibi quoque MSS quatuor *et frigore*. Vide an vulgata defendi poſſit ex *Gronov.* ad Cicer. pro *L. Manil.* c. 9. *Hunc in illo timore et fugâ Tigranes*, &c. Verius tamen videtur *ex*, hoc loco.

Cap. XXXVII. *natura, et loci munitione,*] Mallem, *naturâ loci, et munitione*. ut c. 31. *et* opere, *et* naturâ loci *munitiſſima caſtra*. c. 35. *ſed quum* loci natura *et* munitio *caſtrorum aditum prohibebat*. Vide *B. G.* VII, 14. *B. C.* III, 9. *B. Alex.* c. 61.

Cap. XLI. *aut* parentes *ſuos commendabant*,] Cur *parentes* ſolùm, quaſi nulla *conjugum* et *liberorum*, et ceterarum *neceſſitudinum*

ſubeſſet cura? Lego: *aut* abſentes *ſuos commendabant*. hoc omnes comprehendit. *parentes* pro *cognatis*, eſt ſequioris ævi, non Cæſariani.

Cap. XLII. *proximos colles capere univerſos, atque eò inferri ſigna jubet.*] Hæc aliter diſtinguenda puto: *unam, ut in miſeris rebus, ſpem reliquam ſalutis eſſe arbitratus, proximos colles capere univerſos*; atque *eo inferri ſigna jubet*. *Atque* eſt Adverbium, *ſtatim*, ſine mora. *proximos colles capere univerſos*, idem eſt ac, *ſi univerſi caperent* (vel *capere poſſent*) *proximos colles*. Simile iſtud Livii VII, 35, *ergo* una *eſt* ſalus, erumpere *hinc atque abire*. et Lucani I, 496.

velut unica *rebus*
Spes *foret adflictis, patrios* excedere *muros*.

Ibid. *ſubſtitiſſe demonſtratum eſt,*] Non alibi demonſtratum eſt equites ſubſtitiſſe *ad noviſſimum agmen, et, equorum reficiendorum cauſsâ:* tantùm dicitur (c. 39.) *atque alii alio loco reſiſtebant*, i. e. *ſubſiſtebant*. Aut igitur iſte locus non eſt integer; aut vox *demonſtratum* referenda eſt ad *ſubſtitiſſe* ſolùm; *ſed ii, quos (ad noviſſimum agmen, equorum reficiendorum cauſsâ) ſubſtitiſſe demonſtratum eſt*, &c. ut Cæſar per hanc parentheſin ſuppleat hic quod ibi omiſerat.

Ibid. *fugâ totius exercitus* procul animadversâ] Hoc manifeſtò falſum eſt: exercitus enim *totus* Curionis non *fugiebat*; neque quidem potuit, undique circumventus: unde *milites* (the *Foot-Soldiers*) *ad unum omnes interficiuntur*, ut ſtatim narrat. Lucanus quoque de hac re, IV, 749.

Non timidi petiere fugam, non prœlia fortes.

Equites quidem *perpauci* (inter quos Aſinius Pollio) ex CC, ſe recipiebant ex prœlio; et *fugientes* nonnulli milites ab hoſtium equitatu interficiebantur: ſed quid hoc ad fugam *totius* exercitûs, xv cohortium? Lego: *ſed ii, quos—ſubſtitiſſe demonſtratum* (c. 39.) *eſt, fugâ, totius exercitûs* periculo animadverſo, *ſeſe incolumes in caſtra conferunt*. Sic *B. Afric.* c. 66. *qui fugâ ſe receperant in caſtra*. vide et *B. G.* I, 11.

Cap.

De Bell. Civ. lib. III.

Cap. VIII. cuſtodiis*que diligentius* diſpoſitis, — *in navibus* excubabat;] Codices omnes, uno excepto, legunt *excubans*. ex quo conſenſu probabile fit, præcedentia interpolata eſſe, et ſcribendum: *litoraque omnia longe lateque claſſibus* (Bibulus) *occupavit*, cuſtodiasque *diligentius* diſpoſuit, *ipſe graviſſimâ hieme in navibus* excubans; *neque ullum laborem*, &c. Jam ſi mutes manuſcriptorum lectionem *excubans* in *excubabat*, neceſſe erit uti mutes quoque *cuſtodias diſpoſuit* in *cuſtodiis diſpoſitis*. quod hic factum fuiſſe veriſimile eſt. Mox, *ſi in Cæſaris complexum*, &c. *Cæſaris* ponitur pro *Cæſarianorum*, ut c. 92. *Pompeius ſuis prædixerat, ut* Cæſaris *impetum exciperent*. et ita alibi.

Cap. X. *bis in poteſtatem perveniſſe Cæſaris*, &c.] Merito quærit *Daviſius*, quomodo Cæſari cum Vibullio colloquendi data ſit facultas poſt *ſecundam* ejus dimiſſionem. Dubitat igitur, an non *tertium* captus ſit Vibullius, quia Plutarchus in *Pomp.* p. 655. tradit, Cæſarem, cum hæc agebantur Ἰάβιον (ſic corruptè vocat *Vibullium*) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΝ ἔχειν σὺν ἑαυτῷ. Hæc Vir doctiſſimus. Vibullium vero *tertio* fuiſſe captum nequaquam probabile videtur; non ſolùm quia de ea re ſilet Cæſar (quod tamen vix feciſſet in re adeo notabili, et ad clementiæ ſuæ famam pertinente) ſed etiam ex ratione hiſtoriæ iſtorum temporum. nullum enim prœlium, in quo capi potuit Vibullius, factum eſt ab eo tempore quo *ſecundâ* vice dimiſſus erat, uſque ad hoc tempus quo ad Pompeium mittebatur. Vibullius, poſt captivitatem Corfinienſem, in poteſtatem venit Cæſaris in Hiſpania *æſtate* A. U. C. 704. et dimiſſus eſt. Ab Hiſpania Maſſiliam profectus eſt Cæſar. inde Placentiam, ad compeſcendum militum ſuorum tumultum. inde Romam. ibi moratus eſt uſque ad menſem ejuſdem anni *Decembrem*, quo profectus eſt Brundiſium. inde mare trajecit, et ſtatim Vibullium ad Pompeium miſit. Nullus in his rebus Vibullio *tertiæ* captivitati locus. Videtur hæc res ita habuiſſe: Cæſar eum dimiſit in Hiſpania; ſub hac tamen, uti videtur, exceptione (quæ nihil duri in ſe habuit) ut, quando commodum foret, operâ ejus uteretur ad Pompeium. et hoc innuere videtur ipſe Cæſar in voce *judicaverat:* quaſi diceret, *iſto tempore*, quo Vibullium ſecundò cepit,

cepit, *judicavit* eum ad hanc rem idoneum hominem fore. per totam iſtam æſtatem Cæſar rebus Urbanis occupatus, in Italia detinebatur. ut primùm licuit, Romam reliquit, et Vibullium videtur ſecum eduxiſſe, et, primâ datâ occaſione, ad Pompeium amandaſſe. Quod vero Vibullium αἰχμάλωτον appellet Plutarchus, probabile eſt eum voluiſſe ſenſu *præteriti*; *quem ceperat*; non, *tunc captivum*.

Cap. XV. *omnia litora a Cæſare tenebantur:*] Quomodo poteſt hoc eſſe verum, quum, paullo ante (c. 14.) Cæſar Kaleno ſcripſerit, *portus, litoraque omnia claſſibus adverſariorum teneri?* et c. 8. *litoraque omnia longe lateque claſſibus occupavit*, ſc. Bibulus, Pompeianus. Lego igitur, *omnia a litore, Cæſari tenebantur*. Portus et litora tenebat Bibulus: cetera omnia *a litore*, Cæſar: unde *omni terra earum regionum prohibebatur* Bibulus. vide infra, hoc capite, et c. 17. 42. Mox, *ejus facultas*, pro *ejus rei*, ut *B. G.* VII, 1.

Cap. XXII. profectus, *ut dictitabat, ad Cæſarem,*] Non dictitare potuit ſe *profectum*, ſed *ſe profecturum*. Scribe ergo *profecturus*.

Ibid. *quosdam ejus municipii*] Pro his tribus vocibus Cod. *Lovan.* habet *Coſam ejus:* Pal. et Dorvil. *conſtantius*. Forte: *ubi, quum* Conſentinos *ſollicitaret*. Conſentia erat metropolis Bruttiorum, Thuriis conterminorum. unde forte eſt quod Vell. Paterculus II, 68. dicit Cœlium oppreſſum fuiſſe *circa Thurios* non *in Thuriis*. Appianus *Bell. Civ.* lib. V. p. 1119, 1120, conjungit *Thurios* et *Conſentiam:* et ita Livius lib. XXV, 1. Hic eſt iſte Cœlius cujus Epiſtolæ facetæ, & ingenioſæ ad Ciceronem, extant lib. VIII. *Familiar.*

Ibid. *Ita magnarum initia rerum, quæ occupatione magiſtratuum* et temporum *ſollicitam*, &c.] Transpoſita videntur iſta *et temporum*. lego: *Ita magnarum initia rerum* et temporum, *quæ, occupatione magiſtratuum, ſollicitam Italiam habebant*, &c. *Tempora* ſunt καιροὶ, *occaſiones*. unde *tempora rerum*, c. 61. Cicero *Offic.* I, 40. *Deinceps de ordine* rerum *et* temporum *opportunitate dicendum eſt*. III, 24. *niſi forte eam pecuniam in reip. magnum aliquod* tempus *contulerit*. Idem Epiſt. Fam. IV, 13. *vis et mutatio omnium* rerum *atque* temporum. vide et IX, 16. et alibi paſſim. Livius IX, 18, *domini* rerum

rerum temporumque *trahunt consiliis cuncta, non sequuntur. Occupatione magistratuum*, est, *occupatis* circa eas res *magistratibus*.

Cap. XXIV. *nostri* veterani *in portum refugiebant*;] Parum ad rem videtur, sive *veterani* sive *tirones* fuerint. Suspicor scriptum fuisse, *nostri* veriti *in portum refugiebant*; id est, veriti, ut putabat Libo: *timorem simulantes*, ut *Bell. Gall.* VIII, 10. *timorem suum*, est, *simulationem timoris*. non enim *revera* timebat, ut bene notat *Davisius*.

Cap. XXXII. *uti in* sorte *fecerant*,] Sensus et scripturæ vestigia huc ducunt, *Publicanis, uti in* superiore *fecerant*, insequentis *anni vectigal promutuum*. nam dixerat cap. 31, *a publicanis pecuniam insequentis anni mutuam* (Scipio) *præceperat*. annis autem duobus continuis hoc fiebat, unde eo biennio æs alienum provinciæ multiplicatum est, ut hoc capite refert. Tale aliquid narrat Themistius Orat. IX. p. m. 206.

Cap. XXXVIII. *In his fuit M. Opimius, præfectus equitum. Reliquos omnes—aut interfecerunt*, &c.] Manifestus est hujus loci defectus post *equitum*. Deest enim, *qui fugâ salutem petiit*, aut aliquid quo significetur illum *evasisse*. hoc clare patet ex Oppositione sequentium, *reliquos omnes*. Bell. Gall. I, 53. *ibi perpauci, lintribus inventis*, salutem sibi petierunt. *in his fuit Arioviſtus:* RELIQUOS OMNES *equites consecuti nostri interfeceruut*. qui locus est huic simillimus.

Cap. XLIV. *Atque ut* nostri, qui perpetuas *munitiones* habebant perductas—timebant: *ita illi*, &c.] Hic strenuè grassati sunt interpolatores. In nullo Codice manu scripto invenitur *qui:* neque ullus est (excepto uno) qui non exhibet *videbant* pro *habebant*. Deinde *timebant* manifestò insertum est, ut particula *ne* habeat unde dependeat. Lego: *Atque ut* nostris perpetuæ *munitiones* fiebant, perductæ *ex castellis in proxima castella, ne quo loco erumperent Pompeiani, et nostros post tergum adorirentur; ita illi interiore spatio perpetuas munitiones efficiebant, ne quo loco nostri intrare, atque ipsos a tergo circumvenire possent*. Hæ omnes depravationes ortæ sunt, ut mihi videtur, ex unâ voce corruptâ. nam postquam *fiebant* mutatum fuerat in *videbant*, necesse erat ut *nostris* mutaretur in *nostri*,

et

et Nominativi *perpetuæ* et *perductæ*, in Accuſativos. hinc etiam mox intruſum *timebant*.

Cap. XLVI. *His rebus* completis, legiones *reduci juſſit*.] Non alibi, quod ſcio, ita ſcribit Cæſar, ſed *confectis*. Bell. Civ. I, 32. *His rebus* confectis *Cæſar*, &c. Bell. Gall. V, 2. *His* confectis *rebus*. VII, 90. *His rebus* confectis. *Completis* videtur eſſe explicatio τῦ *confectis*: ut ſupra c. 28. pro *curſu confecto*, Codd. *Lovan.* et *Dorvil.* habent *completo*. Alibi ita effert, *His rebus geſtis, effectis, perfectis, explicitis*. Deinde, pro *legiones* ſcrib. vel *legionem* cum *Faërno*; vel *legionarios*, ut et c. 45. forte, *legionarii—progreſſi: non legiones progreſſæ*, quia non erat niſi *una* legio, ſcil. *nona*.

Cap. XLVII. *copia abundarent: quotidie enim—curſum haberent. Ipſe autem—ſummis* erat *in anguſtiis*] Lego et diſtinguo: *quum illi omnium rerum copiâ abundarent, (quotidie enim magnus undique navium numerus conveniebat, quæ commeatum ſubportarent; neque ullus flare ventus poterat, quin aliquâ ex parte ſecundum curſum haberent) ipſe autem, conſumtis omnibus longe lateque frumentis, ſummis* eſſet *in anguſtiis*. Facilè perſpicitur unde *eſſet* mutatum in *erat*; nempe ex confuſione Diſtinctionum. Ceterum, iſta ἔννοια, *neque ullus flare ventus poterat*, &c. Plutarcho et Appiano adeo placuit, ut uterque eam in ſcripta ſua tranſtulerit; Ille in Pomp. p. 653. E, et rurſum in Cæſare: Hic *Bell. Civ.* lib. II. p. 768. ed. Toll.

Cap. LIII. *milibus ducentis* æris *ab octavis* &c.] Iſtud *æris* in uno tantùm ſcripto Codice invenitur: duobus abeſt: reliqui omnes pro eo habent *atque*. cum locus difficilis occurrit in quo hæc vox *atque* viſitur, continuò de Interpolatione ſuſpectum habe. rarò fallit hæc criſis in Cæſare. Lego: *Quem Cæſar, ut erat de ſe meritus et de republica, donatum milibus ducentis*, atque *ab octavis ordinibus ad primipilum ſe tranſducere pronunciavit*. Hic quoque *atque* eſt *ſtatim, continuò*. hoc non intellecto, alii MSS mutabant *atque* in *æris*; alii omnino abjiciebant; alii denique ſuppoſuerunt *donavit*, ut eſſet *donavit atque pronunciavit*. Omnes perperam.

Cap. LIV. Exſtructis *omnibus caſtrorum portis*, et *ad impediendum objectis*,] Magnæ hic ſunt difficultates in voce *exſtructis*. In duobus bonis Codicibus, et Edit. primis, deeſt *et*. Forte: eri-

ciis *omnibus caſtrorum portis, ad impediendum, objectis.* Infra, c. 67. *erat objectus portis ericius.* ubi de hac machina vide *Voſſium.* Gloſſæ: *ericius,* ἐχεῖνος· ſcrib. ἐχῖνος. *Ad impediendum,* ſcil. eos qui impediendi erant, id eſt, hoſtes. ſic *ad tranſportandum,* ſc. copias. Vide *Gronovium* ad Livii XXXVIII, 12.

Cap. LVII. *mittit ad eum Clodium,*] Cum tot *Clodii* eo tempore fuerint, nihil dixiſſet Cæſar niſi Prænomen addidiſſet, *A. Clodium,* ut c. 90. *quæ per A. Clodium cum Scipione egiſſet.*

Cap. LVIII. *aditus duos, quos eſſe anguſtos demonſtravimus,*] Nihil in præcedentibus demonſtratum obſervavi de his aditibus *duobus* anguſtis. *unum* quidem video c. 41.

Ibid. *cogebantur Corcyra, atque* Acarnania—*pabulum ſubportare.*] Non credo. nam *Acarnania* jam erat in Cæſaris poteſtate, c. 55, 78. Cod. *Leid.* prior habet *a Corcyra.* Lego: *cogebantur a Corcyra atque a* Candavia—*pabulum ſubportare.* nam *Candavia* erat ſub Pompeio: vide c. 11, 79. meminit ejus Cicero ad *Attic.* III, 7. vide et doctiſſ. *Weſſel.* ad *Itiner. Hieroſol.* p. 607, 608. A *Corcyra atque* A *Candavia,* ut *B. Gall.* V, 32. AB *duce et* A *fortuna. B. Civ.* III, 42. AB *Aſia atque* AB *omnibus regionibus.* Ita illic idem *Leidenſis.*

Cap. LXXVIII. *ſi ab ora maritima* Corcyraque *diſcedere nollet,*] ſcil. Cæſar. Sed per totum hoc bellum *Corcyra* erat Pompeii. etiam poſt pugnam Pharſalicam, Lucan. VIII, 37. Appian. p. 773. 786. Quomodo igitur potuit Cæſar *diſcedere a Corcyra* quam nunquam tenuit? Codex *Petav.* et *Leid.* pr. habent *Coriciaque:* et ita fere *Lovan.* niſi quod repetit ultimam Syllabam vocis præcedentis *maritima Macoritieque.* Voſſianus *Orieciaque.* Lege: *ſi ab ora maritima* Oriciaque *diſcedere nollet. Oricia* eſt regio circa Oricum. Stephanus: Ὠρικία, ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. ubi vide doctiſſimos *Berkelium* et *Holſtenium.* potes etiam ſumere Adjectivè *ora Oricia,* ut *Oriciæ terebinthi,* III Propert. V, 63. et Virgil. *Æn.* IX. Sed prius mallem. Supra c. 34. *deductâ Orico legione, quam tuendæ* oræ maritimæ *cauſsâ poſuerat* Cæſar. vide cap. 8. ubi itidem pro *Orici* quatuor optimi Codd. habent *Corici:* Leidenſis prior *Corcyri.* Ceterum ab *ora maritima Oriciaque* idem eſt ac ſi dixiſſet *præſertim*

ab Oricia: ut cap. 44. *Pompeius neque a mari* Dyrrachioque *diſcedere volebat.* Vide cl. *Oudendorp.* ad III, 9.

Cap. LXXIX. *de prælio ad Dyrrachium facto,*] Libri ſcripti non agnoſcunt Præpoſitionem *de.* Lego et diſtinguo: *ſimul a Pompeio litteris per omnes provincias civitateſque dimiſſis, prælio ad Dyrrachium facto, latiùs inflatiùſque multo, quàm res erat geſta; fama percrebuerat, pulſum* &c. *Prælio ad Dyrrachium facto,* eſt, *poſt prælium ad Dyrrachium,* ut cap. CXI. *prælio in Theſſalia facto.* Adi notam *Oudendorpii,* ubi videbis Interpolatores aliter quoque hunc locum tentaſſe, ſubſtituendo *quibus* ante *prælio* &c. *Scaliger* videtur ſumpſiſſe iſtud *de* ex cap. 80. *de prælio Dyrrachino.*

Cap. LXXXII. *de* præmiis *ac ſacerdotiis* &c.] Dixi alibi, niſi fallor, legendum eſſe, *de* præturis *ac ſacerdotiis.* probatur ex hoc et ſequenti capite: et clarè ex Plutarch. in *Pomp.* p. 655. B. et *Cæſar.* p. 728. B. Vocem hic ejectam reſtitue Horatio II Serm. VI, 55. ubi pro *Prædia* leg. *Præmia:* quæ propria eſt de hac re vox. ſed hic agitur de *honoribus*; nempe, *præturis, ſacerdotiis, conſulatibus.* de *præmiis* belli mox.

Cap. LXXXV. *animadverſum eſt, paullo* [ante, extra quotidianam conſuetudinem] *longius a vallo eſſe aciem Pompeii progreſſam,*] Quatuor iſtæ voces deſunt in optimo Leidenſi. et recte. quid enim vult *paullo ante?* Conjunge: *animadverſum eſt, paullo longius a vallo* &c.

Cap. LXXXVI. *ut ſæpe cogitaviſſent,*] Olim conjeci *flagitaviſſent,* ex Lucano VII, 342. et multis aliis auctoritatibus. et mox, *ne ſuam ōiūque reliquorum opinionem fallerent*; ex Auctore Bell. Alex. c. 16. *ne ſuam atque omnium falleret opinionem.* Vulgo hic legitur, *ne uſu manuque reliquorum opinionem fallerent. Omnium reliquorum,* ut *Bell. Alex.* c. 8.

Cap. LXXXIX. *celeriter* ex tertia acie *ſingulas cohortes detraxit*;] Fundamenti loco ponitur a Viris Doctiſſimis, Cæſari *ſex* legiones in *tertia acie* fuiſſe hoc prœlio. de qua re ne verbum quidem apud Cæſarem invenio, neque apud quemquam alium Scriptorem. Sed conceſſo hoc ita fuiſſe; quod ſecundo loco ſumitur, nempe, Cæſarem detraxiſſe *ſex* cohortes ex *tertia acie,* ut *quartam* aciem efficeret;

efficeret; neque de hoc *numero* verbum unum apud *Ipsum* invenio. Immo, inquiunt, ita clarè dicitur infra c. 93. *quartæ aciei, quam instituerat* SEX cohortium *numero, signum dedit*. Atqui omnes MSS et Editt. Vett. constanter et recte ibi habent EX *cohortium numero*: nisi quod unus legat *et* pro *ex*; et duo exhibeant *ex cohortibus*, quod evidenter est ex Glossemate: nullus vero *sex*. Hæc cum ita sint, nihilominus constat ex testimoniis Veterum (Plutarchi, Frontini, et Appiani mox citandi) Cæsarem de tertia acie detraxisse *sex* cohortes. Viri igitur Eruditi pro *singulas cohortes* legerunt *senas cohortes*. Mihi non videntur attigisse Cæsaris scripturam, quam opinor fuisse, *celeriter* SEX tertiæ aciei *singulas cohortes detraxit*. *Detraxit singulas*, id est, *singillatim*, ἓν καθ' ἓν, Horatii *unum et item unum*, non omnes simul, et ἀθρόως, ne Pompeianis res innotesceret; sed unam primò, deinde alteram, et reliquas deinceps, parvo temporis spatio interposito, ut tota res *celeriter* tamen fieret. noluit enim Cæsar adversarios suos scire hoc strategema: unde Plutarchus scribit eum fecisse hoc ἀδήλως, *occultè*: Appianus vero p. 779. dicit, τριχιλίους εὐτολμοτάτους πεζὸς ἐνήδρευσεν· immo ἐφήδρευσεν, *in subsidiis posuit tria milia* (*i. e.* sex cohortes) *audacissimorum militum*: non, *in insidiis*. Detraxit *singulas*, ut *Bell. Gall.* VII, 47. *eos ipse rursus*, singulos *exceptans, in murum extulit*. Hinc vero orta videtur hujus loci corruptela, quòd cum *sex* mutatum fuerat in *ex*, pro *tertiæ aciei* necessariò interpolandum erat *tertia acie*. Par mendum in hac voce sustuli ex *Bell. Gall.* VII, 49. *ut cohortes* SEX *castris celeriter educeret*: ubi vulgo legitur EX *castris*. vide et aliud ejusdem ferè generis notatum ad lib. I, cap. 66.

Ibid. *ex tertia acie singulas cohortes detraxit*;] Nondum possum dimittere hunc locum, quem, post *Ciacconium*, ita explicat *D. Vossius*: " *ex tertia acie* &c.] Expone, ex quaque legione tertiæ " aciei: nam cohortes detractæ *sex* fuerunt, et totidem legiones " in eadem acie." *Davisio* hæc expositio *dura* videbatur, qui pro *singulas* maluit *senas*. Contra quem *Clarkius* hanc *Vossii* expositionem adeo perspicuam et naturalem ait, ut aliam in sententiam ne possint quidem accipi Cæsaris verba. Mihi longe secus videtur, pro re certa habenti, hominem Romanum non potuisse elicere hanc

hanc ſententiam ex verbis Cæſaris, quoniam iis ineſt nihil quod *certum* aliquem *numerum* deſignat. nam *cohortes detraxit ſingulas*, eſt, cohortes *aliquot* detraxit ſingulas: utrum vero eæ *ſex* ſint, vel *decem*, vel *viginti*, non aliunde ſcias quàm ex additis iſtis Numeralibus. neque quidquam te juverint adjuncta, *ex tertia acie:* ex quibus verbis natus eſt error Cl. *Clarkii*. ita enim, ut ex ſequentibus video, argumentatus eſt: tertia acies conſtitit ex *ſex legionibus*. igitur *tertia acies* et *ſex legiones* hoc loco idem eſt. ergo, qui cohortes *ſingulas* detrahit ex *tertia acie*, detrahit *ſingulas* ex *ſex legionibus*. Hoc non ſequitur: nam poteſt aliquis detrahere *ſingulas* cohortes, ex *duabus* tantùm legionibus tertiæ aciei, reliquis *quatuor* intactis; et nihilominus recte dicetur ille detraxiſſe *ſingulas cohortes ex tertia acie*. Non idem igitur eſt *detrahere ſingulas cohortes ex tertia acie*, et, *detrahere ſingulas cohortes ex ſex legionibus*, licet *tertia acies* ex *ſex legionibus* conſtiterit: quod tamen ita fuiſſe in hoc prœlio, nondum inveni.

Cap. XCIII. ſex *cohortium numero*,] Recte MSS et Vett. Editt. *ex*. ſic c. 101. *ex numero ægrorum*, id eſt, *ægri*. cap. 59. *ex equitum numero*, i. e. *equites*. Lib. I, 77. *ex numero tribunorum militum*. Lib. II, 7. *ex eo numero navium*, i. e. *ex iis navibus*. Corn. Nepos *Dion*. c. 9. *ſuorum e numero*.

Cap. XCIV. *ab iiſdem* acies *Pompeiana a ſiniſtra parte* erat *circumita, atque initium fugæ factum*.] Verbum *erat* merito ſuſpectum fuit *Urſino*, *Grutero*, *Clarkio*, et *Oudendorpio*. Sed gravius aliquid ſuberat. *iiſdem* enim hoc loco clarè ad *Cæſarianos* pertinet. atqui *ab iiſdem initium fugæ factum*, eſt, *iidem primi fugiebant* vel *fugere incipiebant:* quod falſum eſt, et contra mentem Cæſaris; nam Pompeiani *fugiebant*, non Cæſariani. Hoc quoque loco *atque* eſt Adverbium, *ſtatim*. quo percepto, facile fuit Interpolationem et cauſſam ejus videre. Lego: *ab iiſdem* acie *Pompeianâ a ſiniſtra parte circumitâ, atque initium fugæ factum:* ſcil. a Pompeianis *factum* eſt: Pompeiani *ſtatim* vel *continuò* fugere incipiebant. *Bell. Gall.* I, 18. *reperiebat* --- initium *ejus* fugæ a Dumnorige *atque ejus* (non male *eduis*, i. e. *Æduis*) *equitibus* factum *eſſe:* id eſt, *Dumnorigem primum fugiſſe*, primum fuiſſe qui fugeret. Supra, hoc libro, c. 69. *Equi-*

Equitatus Cæſaris, --- receptui ſuo timens, initium fugæ faciebat: *i. e.* primus fugiebat. Infra, c. 96. *ut a quo genere hominum victoriam ſperaſſet*, ab eo initio fugæ facto, *pæne proditus videretur*. Cicero *Philippic.* V, 7. *cædis initium feciſſet a me: i. e.* ego primus cæſus fuiſſem. Sed longe diverſum fuiſſet, ſi dixiſſet, *cædis initium factum fuiſſet a me*. hoc enim foret, *ego primus cædere cæpiſſem*; ego auctor cædis fuiſſem. in priore caſu *a me* fuiſſet ἀπ' ἐμοῦ, *numerando:* in ſecundo, *a me* fuiſſet ὑπ' ἐμοῦ, *agendo*. In hoc loco Cæſaris, corruptores putabant *atque* eſſe Conjunctionem, et ideo τὸ *factum eſt* neceſſariò poſcere Verbum quod præcederet: inde *erat atque factum eſt*. poſt quod, jam ex eadem neceſſitate *acie* mutandum erat in *acies*, ut ſtaret Conſtructio.

Cap. XCVI. *cui* ſemper *omnia* &c.] Sui oblitus eſt Cæſar, ſi ita ſcripſit. nam ſupra c. 49. *At Cæſaris exercitus optima valetudine, ſummaque* aquæ copiâ *utebatur; tum* commeatûs omni genere, *præter frumentum*, abundabat. Non igitur *cui* SEMPER, ſed *cui* SÆPE *omnia* &c. Sic c. 86. pro SÆPE *cogitaviſſent* (vel *flagitaviſſent*) optimus *Leidenſ.* perperam habet SEMPER.

Cap. XCVIII. *neu quid* ſui *deſiderarent*.] Lege: *neu quid* uſui *deſiderarent*. Sic *B. G.* IV, 29. *omnia deerant quæ ad reficiendas eas* (naves) uſui *ſunt*. vide et *B. Civ.* II, 15, 35. Tacitus *Hiſt.* III, 20. *lixas Bedriacum mittit, copias, ceteraque* uſui, *adlaturos*. Livius XXXI, 42. *maxime* uſui *fuit Aminander*. Ita *pecus ſacrificatui*, et *vinum potatui* Apuleius Met. VII. p. 139. Plena locutio fuiſſet, *neu deſiderarent aliquid quod iis uſui eſſet*.

Cap. XCIX. *multi præterea in finitimas civitates refugerunt*] Quid hoc ad rem? agit enim de numero *deditorum*, non de iis qui *fugerunt*. Lego et diſtinguo: *ſed in deditionem venerunt amplius milia* xxiv, *(namque etiam cohortes quæ præſidio in caſtellis fuerunt, ſeſe Sullæ dediderunt) multi præterea* qui *in finitimas civitates refugerunt: ſignaque militaria* &c.

Cap. CI. *Iiſdem fere temporibus Caſſius* &c.] Cæſar hoc loco vix omiſiſſet Prænomen, *C. Caſſius:* ut cap. V. excidere potuit ob ſequentem litĕram *C*.

Cap. CXI. *auxilio* L *miſſæ*] Appianus p. 773. dicit LX, ἑξήκοντα. Reponenda forte Cæſari nota numeralis x.

Cap.

Cap. CXII. *a superioribus regionibus*] Accedo iis qui legunt *regibus*. Justinus II, 1. *Ægyptum autem quæ tot* regum, *tot seculorum curâ impensâque munita sit, — non posse videri hominum* (an *omnium) vetustate ultimam, quæ sive exaggerationibus* regum, *sive Nili trahentis limum, terrarum recentissima videatur. Superioribus regibus* ut *superioribus imperatoribus* passim apud Cæsarem. nam in Scriptore *Bell. Afric.* c. 47. pro, *more superiorum imperatorum*, scribendum puto, *superiorum temporum*.

Farraginem hanc (ex *profanis*, quemadmodum dicuntur, scriptoribus) claudat locus Livii, lib. II, cap. 53. p. 140. ed. Gronov. *Dum hæc ad Veios geruntur, Volsci Æquique in Latino agro posuerunt castra, populatique fines erant.* EOS *per se ipsi Latini, assumtis Hernicis, sine Romano aut duce aut auxilio, castris exuerunt. Ingenti præda, præter suas recuperatas res, potiti sunt. missus tamen ab Roma Consul in Volscos C. Nautius.* Si Latini per se castris exuerunt *eos*, i. e. *Volscos Æquosque*, quodnam opus erat ut Consul a Roma mitteretur in *Volscos?* vel, si in *Volscos*, cur non et in *Æquos* etiam? Pro *Æquos*, scriptum erat, opinor, *ecos*, more ponendi *c* pro *qu*, ut in *cocus* et *coquus*, *locutus* et *loquutus* &c. ex *ecos* factum videtur *eos*. Posthac autem veriùs legetur, credo, ÆQUOS *per se ipsi Latini — castris exuerunt. missus tamen ab Roma Consul in* VOLSCOS *C. Nautius.* Rationem politicam reddit Livius quare Consul mitteretur in Volscos: *Mos, credo, non placebat, sine Romano duce exercituque socios propriis viribus consiliisque bella gerere.*

Addam pauca solummodo: In Titulo hujus Opusculi dicit *Scaliger, Non aliunde dissidia in Religione dependent, quàm ab ignoratione Grammaticæ.* Hoc paradoxon exemplo sequenti forte illustrari potest. Notum est omnibus, quanta dissidia in Religione excitaverint pauca verba in *Act. Apostol.* cap. XIII, comm. 48. καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον· quæ vetus Interpres ita vertit: *et crediderunt quotquot erant præordinati* (Beza, *ordinati) ad vitam æternam.* Nostra Versio: *and as many as were ordained to eternal life,*

life, believed. Hic ſenſus in Partes jamdudum adſumtus fuit; ut non ſolùm Homines ſinguli, ſed et totæ Sectæ, immo et Populi, hoc dogma mordicus teneant. Et tamen ſunt, qui ex ignoratione Grammaticæ, quatenus Grammatica circa Verborum diverſos ſenſus verſatur, hanc interpretationem, hoc ſaltem loco, primitus oriri potuiſſe exiſtimant. nam πιστεύω ſignificat non ſolùm *credo*, ſed etiam *fidem profiteor*. ita Simon Magus *Act.* VIII, 13. ἐπίστευσε, i. e. *dixit* πιστεύω, dixit *ſe credere*, (non enim *reverà* credidit, ver. 21.) πίστιν ὡμολόγησε, *fidem profeſſus eſt.* ad quam ſignificationem *profitendi*, exigi debet locus ad *Roman.* XIII, 11. νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν· *nunc enim propiùs nos eſt ſalus iſta, quàm* erat *cum fidei profeſſionem fecimus:* id eſt, cum Chriſtiani primùm facti ſumus. *for now the ſalvation*, or, *the deliverance* (ἡ σωτηρία, cujus mentio facta eſt cap. XI, 11. et quæ probabiliter de excidio Hieroſolymorum et Judaïcæ πολιτείας fine intelligenda eſt) *is nearer us, than* it was *when we* firſt *made profeſſion of our Faith.* In noſtra Verſione hæc ultima difficilia ſunt intellectu: *for now is our ſalvation nearer than when we believed.* Ita hoc in loco, ne plura adducam exempla, quæ in N. T. multa ſunt, et plura forte quàm vulgo putatur) ἐπίστευσαν (τὰ ἔθνη) εἰς ζωὴν αἰώνιον, *gentes* (i. e. *Gentiles, Ethnici) fidem ſuam profeſſæ ſunt in vitam æternam*, vel *in vita æterna:* id eſt, *declaraverunt* πιστεύομεν εἰς ζωὴν αἰώνιον, *credimus in vitam æternam:* cujus rei profeſſio neceſſarius eſt Articulus Fidei Chriſtianæ, et ſemper erat: et ita in Symbolo Apoſtolico nunc habetur. *Vita* autem iſta *æterna* in quam Ethnici profitebantur fidem ſuam ver. 48, eſt eadem *vita æterna* quam Judæi rejecerant verſu 46, cum quo connecti debet hic verſus 48: ἐπειδὴ ὦ — ἂκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ, ἰδὲ στρεφόμεθα εἰς ΤΑ ΕΘΝΗ — ἀκούοντα ὦ ΤΑ ΕΘΝΗ, ἔχαιρον, καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπίστευσαν, ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι, εἰς ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ. Tota difficultas hujus loci ortum videtur habuiſſe ex omiſſis diſtinctionibus, et ex malè intellectis locutionibus ἐπίστευσαν et ἦσαν τεταγμένοι. quibus erroribus robur adjecit auctoritas Veteris Interpretis, *et crediderunt quotquot erant præordinati ad vitam æternam.* Sed ἐπίστευσαν hoc loco ſignificare poteſt *fidem profeſſi ſunt*, et ἦσαν τεταγμένοι, *conſtituerant:* ut *Act.* XX, 13.

ὕτω γὰρ ἦν ἀφωρισμένος. quod ipſe *Beza* vertit, *ſic enim conſtituerat:* Vet. Interpr. *diſpoſuerat:* Noſtri, *for ſo had he appointed.* nulla vero eſt differentia inter ἦν τεταγμένος et ἦν ἀφωρισμένος, niſi quod hoc ultimum ſignificare poteſt *firmiter* vel *pro certo conſtituerat*, ex vi præpoſitionis ἀφὰ. Frequentiſſimè autem Participium Præteriti Paſſivi, vel ipſum Præteritum, Activam habet ſignificationem: ut ἦσαν ποιημένοι ἀγῶνα, *contendiſſent*, Demoſth. *De Coron.* p. m. 112. ed. *Oxon.* ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, *vos jam judicaviſſe*, p. 125. συλλελογισμένον ὀρθῶς, *recte reputantem*, p. 98. ἦν βεβουλευμένος, *deliberaverat*, Dio Chryſoſtomus *Troïc.* p. m. 156. καταδεδουλῶσθαι, *ſubjugavit*, Euripides *Iphigen. in Aulid.* ver. 1269. παρεισδέδεγμαι, *ad me recepi*, Sophocles *Trachin.* 546. ἤμεν πεπυσμένοι *audiveramus*, vel *audivimus*, Æſchyl. *Agamemn.* 1106. Exempla inveneris in quibuſvis ſcriptoribus Atticis, quos imitari amat Lucas, ut cum dicit λούσαντες pro λούσασθαι, *Act.* IX, 37. *fœminarum* enim erat, non *virorum*, fœminas *mortuas* lavare; et Luc. VII, 4. παρέξει (pro παρέξῃ) quemadmodum Attici ſcribunt ſecundam perſonam Fut. Medii: idem quod παρέξεις· et βούλει pro βούλῃ cap. XXII, 42. Ita hoc loco, ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι, *quotquot conſtituerant*, ſcil. cum Paulo et Barnaba, (ut ταξάμενοι ἡμέραν, *cum conſtituiſſent diem*, *Act.* XXVIII, 23.) per quod vult Hiſtoricus, nonnullos ex gentibus *tempus conſtituiſſe* cum Paulo et Barnaba, in quo profeſſionem facerent fidei ſuæ in Articulo *Vitæ æternæ*: et ita feciſſe. καὶ ἐπίστευσαν, ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι, εἰς ζωὴν αἰώνιον· *et fidem profeſſi ſunt, quotquot conſtituerant, in vitam æternam. But the Gentiles, hearing this, rejoiced, and glorified the word of the Lord* (nempe, prophetiam iſtam Eſaiæ XLIX, 6. de *gentibus*, citatam a Paulo et Barnaba, verſu 47.); *and profeſſed their belief, as many* of them *as had appointed, in eternal life.* Si malis in parentheſi ponere verba iſta, ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι, parum refert, modò conjungas ἐπίστευσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, non τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Verti ἦσαν τεταγμένοι *conſtituerant*, in Pluſquam Perfecto. quam ſignificationem hæc verba habere poſſe, ex citatis paullo ante exemplis licet intelligere. eandem ſæpe habet et Aoriſtus I, in optimis ſcriptoribus, et in Evangeliis. ſic Matt. XXVIII, 17, οἱ δὲ ἐδίσασαν·

ϛασαν· *quidam autem dubitaverant (Thomam* intelligit), non *dubitaverunt*, ſicut vertitur: quod iſto tempore, quo hoc narratur, falſum eſſet. Et ex hac ſignificatione *Aoriſti*, corrigi poteſt error alius, magni momenti, in Verſionibus et Interpretatione *Actor. Apoſt.* IX, 35. ubi οἵτινες ἐπέϛρεψαν vertitur *qui converſi ſunt*, pro, *qui* (vel *quicumque) converterant ſe*, i. e. *converſi fuerant*. Conſtructio enim vera iſtius loci eſt, καὶ πάν[ες οἱ κα]οικοῦν[ες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵ τινες ἐπέϛρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον, εἶδον αὐτὸν· *et omnes qui incolebant Lyddam et Sarona, qui converſi* fuerant *ad Dominum, videbant illum.* per quam rem, fides eorum magnopere confirmabatur. Longe diverſa res eſſet, ſi ſcriptum fuiſſet, ΚΑΙ ἐπέϛρεψαν, quod Verſio Anglicana exprimit, AND *turned to the Lord.* Hoc ſane multo majus fuiſſet miraculum quàm iſtud quod in claudo ſanando ediderat Petrus, ſi *omnes* incolæ (vel *maxima pars*, cum *Hammondo) Urbis* (Lyddæ) et *tractûs terræ* (Saronis) ad fidem Chriſtianam converſi fuiſſent intuitu *unius* miraculi. nam modicâ computatione, quam ex Joſephi loco inſtituere poſſumus, hoc pacto numerus converſorum ex hoc miraculo aſcendiſſet ad *quindecim millia*, ad minimum: cum reverà, ne de *uno* quidem novo proſelyto facta ibi ſit mentio. Primæ Converſiones Judæorum et Gentilium non procedebant iſto impetuoſo modo; cum *Donum Linguarum*, omnium, poſt Reſurrectionem Domini noſtri, longe illuſtriſſimum et latiſſimè patens miraculum, non niſi *tria millia* hominum ad Fidem converteret.

Atque hæc poſſent ſufficere. ſcio enim eum, qui his rebus ſe immiſcet, inde nihil ferè, præter obloquium, et convicia diſſentientium, reportare: adeo ægrè homines patiuntur *veteres avias ſibi de pulmone revelli*. Nihilominus, quoniam additionem aliquam, loco Omiſſorum, ſupra innui, conabor explicare locum *Actor. Apoſtol.* adhuc, uti videtur, minus intellectum. is eſt cap. XXIII, 9. ubi in Synedrio, ex Sadducæis et Phariſæis conſtante, Paulus Orationem habens, artificiosè fatetur ſe eſſe *Phariſæum:* quo facto, Scribæ qui erant ex partibus Phariſæorum, ſe ſtatim ei adjungebant, dicentes, Οὐδὲν κακὸν εὑρίσκομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ· εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγ[ελ]ος, μὴ θεομαχῶμεν. *nihil mali inveni-*

mus in homine iſto: quòd ſi ſpiritus locutus eſt ei, aut angelus, ne repugnemus Deo. Contextum pono ſicut jacet in omnibus, opinor, impreſſis Exemplaribus, et ſicut ab omnibus nunc legitur. Et primùm, mirari ſubit Disjunctionem iſtam, πνεῦμα Ἢ ἄγγελος, *ſpiritus* AUT *angelus*; quaſi omnes *angeli* non eſſent *ſpiritus*. certe nullos niſi *ſpiritus* agnovit *Auctor ad Hebræos* Cap. I, 14. de *angelis* loquens: Οὐχὶ ΠΑΝΤΕΣ εἰσὶ λειτουργικὰ ΠΝΕΥΜΑΤΑ, &c.; *Nonne* OMNES (angeli) *ſunt miniſtratores* SPIRITUS &c.? Vel, ſi ἢ *ſeu*, pro *Explicativo* ſumatur, ut ſit, *ſpiritus, id eſt, angelus*; obſtat minimè neceſſaria ejuſdem rei *repetitio*: et, quod maximum eſt, prava Subjecti diviſio in *angelos* et *angelos*. Ortus videtur hic primus error ex non conſiderata (etiam Antiquis, quantum reperire poſſum) vocis πνεῦμα ſignificatione. nam πνεῦμα hoc loco, et ſæpe in Luca, eſt abſolutè, *ſpiritus malus*. Cap. IX, 39. καὶ ἰδού, ΠΝΕΥΜΑ λαμβάνει αὐτόν· quod mox ver. 42. appellatur δαιμόνιον. Rurſus XXIV, 39. quod Ille ibi vocat abſolutè πνεῦμα, ab Ignatio (*Epiſt. ad Smyrn.* p. m. 22.) qui citat iſtum locum, appellatur δαιμόνιον, quod ſenſu malo in N. T. *ſemper* accipitur, et quòd mihi primùm præivit ad mentem hujus loci *Actorum*, et ſignificationem vocis πνεῦμα inveniendam. Sic X, 20. Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ὑμῖν ὑποτάσσεται· hæc eadem πνεύματα vocantur δαιμόνια paullo ante, ver. 17. Exempla multo plura dari poſſunt ex S. S. præcipuè ex Luca in *Evangelio*, et *Actis* Apoſtolorum: ſed brevitati hic conſulitur, et in ſequenti, ubi vix opus eſt ut probetur ἄγγελον abſolutè eſſe *bonum ſpiritum*. Matt. IV, 11. καὶ ἰδού, ΑΓΓΕΛΟΙ προσῆλθον αὐτῷ· quod eſt, οἱ ΑΓΓΕΛΟΙ διηκόνουν αὐτῷ, Marc. I, 13. Nemo poteſt dubitare quin hi fuerint *boni ſpiritus*. vide Joan. V, 4. Act. VI, 15. et ita in multis aliis N. T. locis. Cui autem bono eſt hoc loco quærere coactas vocis πνεῦμα ſignificationes (*Angelum*, cum ſtatim ſequatur *Angelus*; *Inſpirationem, Spiritum Sanctum, Animam Humanam* a Corpore ſeparatam) cum ad manum ſit unicè *vera* ex ipſo Luca, et *neceſſaria* ex argumenti *Diviſione*?

Ex vocibus πνεῦμα et ἄγγελος explicatis, intelliguntur eædem voces comm. 8°. (ſeu potius ex 8° intelligitur nonum) Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ &c. *Sadducæi enim dicunt non eſſe Reſurrectionem, neque Angelum,*

gelum, neque Spiritum, (μηδὲ ἄγγελον, μήτε πνεῦμα, i. e. neque *bonum,* neque *malum* ſpiritum) *Phariſæi autem utrumque* (vel *utraque) confitentur.* Ubi *duæ* ſpecies, *boni* et *mali* Spiritus, poni videntur pro Spiritibus *in genere:* unde *duæ* res enumerantur pro *una:* Phariſæi *utrumque* confitentur: id eſt, *Reſurrectionem* et *Spiritus.* Sed quia ſpiritus *duarum* ſpecierum ſunt; ideo *boni* et *mali,* ἄγγελοι et πνεύματα, pro *uno* genere vel prædicato, *ſpiritibus,* poni poſſunt. Ita *cælum et terra* pro *mundus, Geneſ.* I. et frequenter in Sacris Scripturis: ſecundùm quod dici poteſt, "Deus creavit *Ho-*"*minem,* et *cælum et terram*; et ſervator eſt *utriuſque.*" Ubi quamquam *tria* ſunt nominata, *duo* tamen ſola, κήμαξι διανοίας, intelliguntur, *Homo* et *Mundus.* Veruntamen, ſi malis ἀμφότερα ad *tria* referri, *Chryſoſtomus* ait, Πῶς ἂν λέγει ΑΜΦΟΤΕΡΑ; ἢ ὅτι πνεῦμα καὶ ἄγγελος ΕΝ ἐστιν; &c. Hinc ſuſpicor Chryſoſtomum non intellexiſſe quid eſſet πνεῦμα hoc loco, dicentem πνεῦμα et ἄγγελον *unum* vel *idem* eſſe, cum Lux et Tenebræ non ſint ſibi magis oppoſita: niſi voluerit ἓν eâ notione quam modò memoravi, pro *una* re, oppoſitâ *duabus:* ita ut ἀνάστασις ſit *una* res, ἄγγελος et πνεῦμα non niſi *una,* duæ ſpecies pro uno genere. Pergit *Chryſoſtomus:* ἢ ὅτι οὐ μόνον ἡ λέξις περὶ ΔΥΟ, ἀλλὰ καὶ περὶ ΤΡΙΩΝ λαμβάνεται. Paria fere *Oecumenius.* Hujus rei, nempe vocis ἀμφότερα *tria* notantis, clarum eſt exemplum in *Phalaride* (antiquo utcumque ſcriptore) Epiſt. XVIII, ad Uxorem: περὶ δὲ τοῦ παιδὸς (οἶδά σοι χάριν) ὅτι σὺ ΑΜΦΟΤΕΡΑ, καὶ ΜΗΤΗΡ αὐτοῦ, καὶ ΤΡΟΦΟΣ, καὶ ΠΑΤΗΡ ἐγένου· *filii vero cauſsâ* (habeo tibi gratiam) *quòd tu* UTRUMQUE, *et* MATER *illius, et* NUTRIX, *et* PATER *fueris.* Hic ἀμφότερα perſpicuè de *tribus* dicitur. Utcumque ſumatur hæc vox, ſive de rebus *duabus* (quod verius puto) *Reſurrectione* et *Spiritibus*; ſive de *tribus,* Ἀναστάσεως, Ἀγγέλων, et Πνευμάτων (quod aliis forte verius videbitur), certum eſt neque negari poteſt, ἄγγελον hic eſſe *bonum ſpiritum,* πνεῦμα *malum.*

Cognito Sadducæorum et Phariſæorum dogmate de hac re, facilè jam intelligitur locus D. Joannis XII, 28. ubi poſtquam Servator noſter precatus eſſet Deum, ut *nomen ſuum glorificaret,* venit e cælo vox, *Et glorificavi, et rurſus glorificabo.* Hanc vocem *articulatam* fuiſſe, et ab omnibus auditam et intellectam conſtat ex narratione

narratione Evangeliſtæ, et ex iis quæ dicit Jeſus ver. 30. Pars vero turbæ adſtantis *(Sadducæi)*, quæ negabat Spirituum interventu aliquid effectum eſſe, dicebat, *tonitru eſſe factum*. Satis impudenter. *Alii* (nempe, *Phariſæi) dicebant, Angelus ei locutus eſt.* Utraque pars ſecundùm dogmata ſua. Locum Joannis jam relegas, et videbis ibi *Sadducæos* et *Phariſæos*, ubi nunc ſubticentur.

Sed redeo ad locum primò citatum: in quo, licet Verba (πνεῦμα et ἄγγελος) explicata ſint, in Re tamen et Sententia manet maxima omnium difficultas, et cujus præcipuè cauſsâ hoc negotium ſuſceptum eſt: εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν· *quod ſi ſpiritus malus locutus eſt ei, aut angelus* (ſpiritus bonus), *ne repugnemus Deo.* Quid ais? eodémne ordine et jure ſunt *ſpiritus malus* et *bonus?* num *repugnamus Deo*, ſi obſiſtimus homini agenti per impulſum *ſpiritûs mali*, ſeu *Dæmonii?* Si quis, cui πνεῦμα *(malus ſpiritus)* ἐλάλησε, Regem ſuum aut Magiſtratus ferro petere, patriam hoſtibus prodere, Parentes vel Liberos ſuos trucidare, aut Religionem Legibus ſtabilitam ſubvertere conetur; an θεομαχῶμεν quando *tali* repugnamus, et ad pœnam depoſcimus? Hoc nimis abſurdum eſt: et tamen ex his neceſſe eſt ut ita fiat; neque eludi poteſt. ſi enim hæc Verborum Conſtructio et ſententia obtineat, æquè θεόμαχοι erimus ſi repugnemus *cuivis* ſpiritui, ſive ἄγγελος ſit ſive πνεῦμα, ſive a Deo veniat ſeu a Diabolo. Ecce quantum faciat una parva Diſtinctio, quam, ſi Novi Teſtamenti Editor eſſem, ſine ſcrupulo ponerem hoc loco: εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ· ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν. Notiſſima eſt Figura *Apoſiopêſis*, quando quis partem tantùm ſententiæ profert, ceteram omittit, auditori vel lectori relinquens ex ſenſu et circumſtantiis ſupplendam. velut hic ſuppleri poteſt, poſt αὐτῷ, vel, ταχέως φανερωθήσεται, *brevi apparebit*, vel, ἡ βουλὴ καὶ τὸ ἔργον τοῦτο καταλυθήσεται, *conſilium et opus hoc diſſolvetur:* vel tale aliquid. Scribæ enim nihil hic definiunt, ſed, ut in re nota, innuunt ſolùm, et cetera Synedrio ſupplenda linquunt.

Hæc Figura vulgatiſſima eſt, et a Viris Doctis ſæpe illuſtrata: pauca itaque ſolùm exempla ejus, ut in re bene notâ, ponam. Primum erit ex hoc ipſo ſcriptore, Luc. XIII, 9. de ficu arbore fructum

tum non ferente : καὰν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ μή γε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. Noſtra Verſio : *And if it bear fruit*, WELL : *and if not*, &c. non male ſupplens. potuit quoque ſuppleviſſe, LET IT STAND. Εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτὴν, verti debuit, *the next year* (vel, *againſt the next year*) *thou ſhalt cut it down*. ἔτος enim intelligitur (vide comm. 8.) ut apud Joſephum *Antiq. Jud.* I, 11 : ſect. 2. ed. *Hudſ.* de Angelis quos *Abramus* hoſpitio excepit : ἤξειν ἔφασαν ΕΙΣ ΤῸ ΜΈΛΛΟΝ, καὶ εὑρήσειν αὐτὴν (Σάῤῥαν) ἤδη μητέρα γεγενημένην. Ubi εἰς τὸ μέλλον male vertitur *aliquanto poſt*. quod vitium correxiſſe potuit Interpres, ſi illi in mentem veniſſet hiſtoria hujus rei quæ narratur *Geneſ.* XVIII. et reſpicitur *Rom.* IX, 9. Apud Plutarch in *Cæſar.* p. 714. A. κατέστησεν ὕπατον ΕΙΣ ΤῸ ΜΈΛΛΟΝ, rectè vertitur, *in proximum annum conſulem creavit*. Sed hoc obiter. redeo ad Ellipſin, ſeu Apoſiopêſin. Xenophon *Cyropæd.* VIII. p. 237. E. in Oratione *Cyri* morituri : Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, &c. *Itaque ſi ego ſatis vos doceo quales voſmet erga vos gerere debeatis* [recte eſt :] *ſin autem*, &c. Ita vertit et ſupplet Interpres *Leunclavius*. potuit quoque, *facite ſicut ego vobis præcipio*, poſt *debeatis*. Hunc Xenophontis locum non recte cepit *Vigerus* Idiotiſm. c. VIII. ſect. VI. reg. IV. p. m. 295. Idem Xenophon *Memorabil.* lib. III. p. 762. C. pariter loquitur. *Geneſis* XXIV, 49. ex Verſione LXX : Εἰ οὖν ποιεῖτε ὑμεῖς ἔλεος καὶ δικαιοσύνην πρὸς τὸν κύριόν μου· εἰ δὲ μή, &c. ſupple, εὖ ἔχει, vel tale quidpiam poſt κύριόν μου. Exempla hujus generis ſunt ad manum ex Homero, Platone, Thucydide, Theophraſto, Ariſtophane, Polybio, Luciano, &c. Fusè de eo *Caſaubonus* ad Athenæum V, 2. p. 332, 333. Eodem modo et Latini. Cicero *ad Attic*, VII, 23. *De me autem ipſo, tibi aſſentior, ne me dem incertæ et periculoſæ fugæ, cùm reipub. nihil proſim, nihil Pompeio; pro quo emori cum piè poſſim, tum libenter. manebo igitur : etſi vivere. Quod quæris, hic quid agatur* &c. Poſt *vivere* ſuppleri debet. Columella *De R. R.* XII, 7. de herbis quibuſdam poſtquam condiantur : *deinde ſi tantum remiſerint humoris, ut ſuo ſibi jure* (i. e. ſucco) *ablui poſſint : ſi minus, ſuperfusâ durâ muriâ lavantur*. Poſt *poſſint* intellige, *bene habet*.

Adeo

Adeo autem frequentis usûs est hæc Figura, ut mirum videri possit neque Veteres neque Recentiores Interpretes eam hîc perspexisse. Sed, si verum volumus, illos latuit hoc loco significatio vocis πνεῦμα *malus spiritus*; qua significatione incognitâ, non potuerunt hunc locum magis intelligere, quàm ignoratâ istâ Aposiopêsi: utrumque enim *simul*, prorsus necessarium erat ad mentem Auctoris percipiendam. perceptâ autem significatione vocis πνεῦμα pro *malo spiritu*, facilis transitus erat ad rectam Distinctionem, nempe, ut vitaretur Absurditas, quæ vitari non potuit nisi ita distinguendo. Versio autem Anglica, Verborum ordinem turbando etiam, reddidit hæc planè non intelligibilia, et sine remedio reliquit. Posthac autem omnia constabunt, si distinguas et vertas, *But if an evil spirit hath spoken to him: or* if *an angel* (good spirit), *let us not oppose God.* Suppleri potest, *But if an evil spirit hath spoken to him, That will soon appear:* vel, *His attempt will come to nought:* vel alio quolibet simili modo, qui sensui convenit: quales modi plurimi sunt, omnes incerti. Dilemma vero satis clarum est, et aliquatenus simile isti Gamalielis Actor. V, 38, 39. qui locus et ipse indiget explicatione: sed ea non est hujus temporis.

Summa eorum quæ dicta sunt, est hæc: Vox πνεῦμα in commatibus 8° et 9°, *necessariò* significat *spiritum malum*, δαιμόνιον, eâdem ratione quâ ἄγγελος est *spiritus bonus*, cui opponitur. neque aliud quidquam significare *potest* hoc loco πνεῦμα, nisi D. Lucas adeo imperitus et malè ab Eruditione Humanâ, vel a Spiritu Sancto instructus fuit, ut *Divisionem* institueret quæ rem dividendam *totam* non comprehenderet et exhauriret. Recta autem Divisio in *malos* et *bonos*, in δαιμόνια seu πνεύματα, et ἀγγέλους, hoc loco *necessaria* est, quia Pharisæi credebant existentiam *malorum* æquè ac *bonorum* Spirituum, quod clarè docet Matthæus IX, 34. et Lucas hic narrat comm. 8°, ut Lectorem præparet hac præfatione ad id quod narraturus est comm. nono. Jam vero hoc, *Si malus spiritus locutus est ei, aut angelus, ne repugnemus Deo*, ut nunc distinguitur, sententiam continet absurdam, neque Sensui Hominum consentaneam, neque dogmatibus Pharisæorum, Joan. X, 20: sed neque doctrinæ Christianorum, Epist. *Jacob.* IV, 7, *(resistite Diabolo):* neque praxi

praxi Servatoris noſtri (Matt. IV, 1—11.), qui ſpiritui malo repugnabat, licet ſciret illum *permiſſione* Dei locutum eſſe ſibi, et tentationes admoviſſe. Hæc omnia incommoda vitantur unâ, et (ut mihi videtur) *unicâ* Diſtinctione ſeu Figurâ uſitatiſſimâ, et ſine unius literæ mutatione, εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ· ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν. *Si vero malus ſpiritus locutus eſt ei* (ſuppleri poteſt, ut ſupra) : *aut* ſi *angelus, ne repugnemus Deo.* plane ut in eodem ſcriptore, Luc. XIII, 9.

Hæc, quando *audiebantur*, facilè intelligebantur a præſentibus, ex loquentis geſtu, vel abruptâ vocis continuatione : ſed *ſcripto commiſſa*, obſcuriora fiunt, quia *ſilentium* vel *geſtus* non ſolent ſignis exprimi. Lineâ quidem tali——nos nonnunquam utimur ad *abruptionem* ſignificandam. ſed ea incognita, quantum ſcio, erat Veteribus. Si eâ uti liceret, ſtatim appareret quod difficile eſt hoc loco : εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ——· ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν.

FINIS.

AUCTORES

Qui in hoc ſcripto explicantur.

	pag.
Aeſchylus	251
Appianus	276
Auctor Bell. Afric.	279
Caeſar	262. 264—279
Capella (Martianus)	237
Chariſius	ibid.
Clemens Alexandrin.	247
Euripides	249—252
Feſtus	233
Gloſſæ	257. 274
Horatius	253—261,262.275
Incertus ap. Clem. Alex.	247
Juvenalis	257
Lactantius	261
Livius	268. 279
D. Lucas in Act. Apoſt.	280. 282, 283
Lucianus	253
D. Matthæus	281
D. Paulus	252
Philemon comicus	246
Philo Judæus	253
Priſcianus	232
Propertius	257
Sophocles	248, 249

CORRIGENDA,

In Contextu Græco.

Vers.	
70. ad im. pag.	F. παιδός γ' ἐμέ.
263. Τῶν συγγενῶν &c.	*dele* hunc vers. et duos sequentes, cum Versione et Notâ.
390. ad im. pag.	*lege* ἀασιδηφόρων
437.	δίκαι' ἔχων·
800.	ἀνλίφων'
1019.	φλογμῷ

In Versione.

60, 61.	tuo-filio
223.	vulnerasti domum
250.	*Cho.* Peccavit:
378.	*Thebani*
544.	Quid ne fiat?
977.	excitata manè
1095.	Ire

In Notis.

Pag.	Col.	lin.	
119.	1.	2, 3.	*lege* Λῆμνον
120.	2.	19.	δοκήσανλός σοι
130.	2.	24.	Antoninus
132.	2.	29.	intellexisse
134.	1.	25.	ᾠδῇ

In Notis.

Pag.	Col.	lin.	
137.	1.	18.	*post* liquet, *adde*, in Tragicorum Iambis.
143.	1.	2.	*lege* υ *ante* ξ,
ibid.	2.	28.	persona
158.	2.	39.	ἀνά γε τόπον. et ita in Nota ad ver. 617.
160.	1.	12.	πανῖων τερ-
165.	1.	22.	*secus ac*
168.	1.	19.	fuisse
178.	1.	30.	885.
180.	2.	penult.	Φάσιν. et ita mox.
185.	1.	19.	κᾶι κἄτᾱ
188.	1.	11.	ᾄσεις
204.	1.	27.	Pariter &c. usque ad fin. Notæ *dele*
206.	2.	2.	*lege* δόμοις
207.	1.	40.	quæsiveris quid hîc agat Ἰσθμία
208.	1.	37.	καὶ ἐγὼ
212.	1.	2.	*post* Musgravio. *adde*, Significare videtur *liquor*, cum alicujus notione *delectationis*, ut βότρυος γάνος, et Διονύσου γάνος, *Cyclop.* 414. *liquor delectabilis.*

"Books from "Os 220

Ex Suppl: Markladi.

2. χθων, urbs. — absolute 38.
8. γαρ reddit rationem non expressa sed subintellecta sententia. — aliquando saepe ponitur pro δε. —
12. ἀπαιδες τεκνων.
17. θαπαι χθονι.
18. κρατουντες absq articulo.
22. κειται est, existit.
32. sensus εξ αυτοπιας liquebat &c
33. In Prologis causa redditur praesentium actionum et περιστασεων: quid faciunt non quid facturi essent.
37 θυσεα — φονεα —
40. Tragici scenes et actus plerosq moralia ligna vel ad vitam utili sententia
41. σοφοι Att. pro σοφοι.
42. γεραιων pronunciabatur γε-ρα-ων
In Anapaestis ει corripitur ante vocalem.
45. τεκνα, οι — v: 272.
brevis ω ante vocalem in Anapaesto, nunquam in Iambo Tragico.
Nos ignoramus quantum licentiae veteres Tragici in locutionibus, sine reprehensione, sibi sumere potuerint.
64. in vocum quantitatibus vir summus Brodaeus saepe labitur.
73 ιτε χορον pro εις χορον.
90. ποδι ad simplicem profectionem pertinet.
92. νεον sensu κακον.
94. syllaba brevis producitur ante ρ.
99. τι non est communis sed semper brevis.
109. Tragici in Iambis suis hiulcum non admittunt. Vocalis longa aut dipth: non corripitur ex eo quod sequatur altera vox incipiens a vocali vel dipthongo.

rum in Addendis ad *Suid.* v. Ἀγῆλαι. Idem Scholiaſtes *Phrynichum* de hoc verbo laudat, non Comicum, ut viri docti putarunt, ſed Atticiſtam, ut nunc e Grammatico MS. intelligitur. Ἀγαλλόμεν ex *Ariſtophane*, vel *Theopompo* habet *Suidas* v. Ἄγαστον· Ἀγαλλόμεν, ἀντὶ τοῦ, κοσμήσομεν. Sic enim ſcribendum. Prave editur Ἀγανῦμεν. Sed nimis diu nos tenuit Gloſſa Grammatici Sangerm. Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, rectequeadeo ab antiquis Grammaticis exponitur κατασκεύασμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται τῇ χαίρῃ. Qua ſola notione ab *Homero* poſitum eſſe, vere monet *Euſtath.* ad Od. r. p. 1467. Inſignis locus eſt

De ἐκ νεκρῶν etc. vel: 988.
ἐγείρειν pro ἐγερεῖν: 989.
πόλις pro πόλιτα. 993.
De servato Atticismo in num. sing. quia in
dual. et plur. ad communem formam sæpe
revertuntur Attici, varius in sing. nonnunq. tamen. 938.
an ulla fuit clisis apud Tragicos ei qua
sonus ullius vocalis inter pronuntiandum
per ictum perirent — 901 ἄνακτος etc
Anapæst: post Trochaeum, et post Dochmium. ib.
Ferunt ach: τὸν ἀδὼ Atticis protulerunt. 934.
Contra Dawes. p. 290.
Dawes ad quem vir meum disponendi
de mortuorum corporibus. v. 935.
ὦ δύστηνε ἐδάκτερ. Anthol. l. 3. 22.
νεκρὸς mortuus, ὁ νεκρὸς cadaver. 940
σῖν-ᾱ — = ⏑⏑. Dicambus = Choriambo 965.
De voce πτύαν — 971.
non recepisse Att. ΑΤΤΙΚΙΖΕΤΕ in Choris 983
An liceat in Iambico componere vocalem
ante στ vel φθ etc 984
ἐπέλευσεν semper in activo — 991
Καὶ μὴν non interrogative sed narrative. 1010.
Chorus loquitur Iambis, ubi brevis aliqua
sententia vel monitum efferendum est. 1026.
τοῦδε cum Dat. expletivus cum gen. 1054.
Cui versus 1066
μὴ cum Subjunctivo aoristi primi.
— futuro — ultimus probum. 1069.
De comparativis in ίων — 1101
ἔτλην semper cum Indicativo. 1112.
Nom. pro Gen. absoluto 1190
Καὶ τεθνᾶτον φόνον. 1205.
Οἴκτειρ absolute 1231

Explicationes —
Tragici vetant concursum literæ ν et
vocalis, præcipue ε: p. 249.
Apud Græcos Articuli inveniuntur Crev
pronominum: Priscian. Dixisse potuit
et apud Atticos, -ο ὁ ὃς pro ὁδὲ ἅδε ὅστις
et tamen in Tragicorum Iambis feminina
τη pro τηδε vel ταῦς pro ταυτηδε, non puto
inveniri, nisi in distributionibus,
τῷ μὲν τὴν δὲ 1ᾳ, τοῦτο μὲν, ταῦτα δὲ.
163. δὲ sic τὸν et τὸν ἅδε τοὺς δὲ ταῦς
ἑτέρους: et Interr: quam feminina frustra
quæsiveris. p. 251.
ἅπαντες in Choris numquam in Iambis. ib.
σεῦεν pro σθ in Iambis et ubiq — ἔσευεν
pro ἐσε in Choris numquam in Iambo; non
magis quam ἔξε mihi Iambi, licet ἔε et
ἔξε frequenter. — ἔε vero mihi Iambi Ar. K. 301. ib.
ἔχθος et ἐχθεῖν, ἐχθεσθαι, ὀφ φθ ἀλλα etc
prop. 4. 6. 17. l. Leucas pro pelagus. 257. 259
Juv. 15. 45. Est Cophus pro Aegyptus. — ib
Lact: III. c. 25. 261. ignes et perieli tonuum.
Cæs. de bello Gal. c. 42. 262 tragulis.
De Cæsare etc. Livy etc p. 279

Participium pret: pass. vel ipsum præsentium
frequentissime activam habet significationem.
eandem etc. significationem, etc φθας in perfecti p. 281.
habet I. Aor. act. ib.
Δεδοικὼς in N. T. semper in personali. 283

Kwpos xouvdoqos 390
ὄτερος. 382.
αὐτόθεν αὐτόθεν 389
ὁδὲ φλυαρικὸν 392.
ι et ᾱ ante ζ et breves et producantur 345.
Tragici semper in singulari efferunt ὀχλος 411.
ΛΥΤΙ non admodum est. 419.
In loquelam Atticam ex Dorica frequenter
sunt abiere. 420.
πέποιτο facile abit in πεποίτο, et hoc lapsu
accidit, sed non contra. ib.
de Anapaest: in 2da et quarta sede. 426.
τόδε hoc res eram praecedente vocos Eurip.
solitum est. 432.
ἀδεκοτῆ apro ἀδεκοτῆι. 435.
ultima acc. pl. in prima Decl: simplicium
et eorum cum duplici acc. ib. longa est. 435
67
significatio τῆς πρᾶς in N. T. 436
ὀλίγος sol. 469
ὀλίγ- Att. = βλάξ, ακος brevior non in usu. ib.
CK et ΔΔΟ et ΔΙΑ saepe reiciuntur. 495
Καπρῶν non occurrit in Ully: Lex. 497
ὕννν Euclidicum. 504. — πρὸς pro ἐπὶ 528.
Fab. med. pro passivo. 521.
Καθιστᾶμαι πολέμου, ramor Coenitio 523
πορνεὸς et πόρνος. 528.
plurales pro singulari 530
ΤΟΤΕ pro olim 531.
ὄφρα convicia, maledicta 565.
ἐπ᾽ ἐμὲ ἀλλὰ εἰπεῖν. 570
πολλὰ πλεονάζει. 576.
multi erant Thebani, qui non erant Spartani. 582
ΣΟΦΟΣ abundat ante infinitivo: 590
Τύχη infortunium 591.
optativus cum ἂν sensu futuri. 610.
ἔξεστιν provocare solet, negueam ἐξήν
aeristi significatio. 617.
τύχη communis. B. m. v. 622.

Attici nonnunq[uam] mutant modi potestatem
terminationem οιμι οις, οι ανοιγνυμι, etiam
in verbis quae non sunt primae Conjugationis
circumflexorum 619.
Αυ ἰτέαν vel secunda vice 626
ἀμφὶ ἀμοιβαῖος. 632
de Quantitate vocalis ante ΣΤ. 646.
Tropaea nondum nota ante Strabonis 647
De Anapaestico metro 649.
A Dorica non breve 649. vid: Heath. ph. 1559.
non certum est homines ex equis pugnasse
tempore Thesei. 659.
singularis pro plurali. ib.
ἕκαστος (ut cetera verba generis) sum. 665 675
τε id. quod ἔστι - 669.
πέπλους denotare potest carinam. 693.
Articulus nonnunq[uam] prophicher nom. propriis.
per omn. numeros et casus excepto 702
Dat. sing. — unum est exemplum. ph. 799
id pro Dea 1. persona sumendi est Euripidis.
Comici quoq[ue] nonnunq[uam] omittunt ante
nomina Appellativa. ib.
de Quantitate vocis κάδος 728.
Attici nonnunq[uam] omittunt verbum augmentum. 728.
δίδοναι offerre, velle dare. 730
Hypallage 742. Galia. 749.
ἁδρύζω non legitur in medio sicut innumeris
ὁδὸς non invenitur in Tragicis. ib.
de voce ἄγαν 754.
numerus integer pro imperfecto 755.
De particula τε. 766.
Tragici nunq[uam]. Ἀλλ᾽ ἤτοι - 772.
De Dorica Dialecto in Choris 781: non excluso
necessarium hoc.
πᾶς ὁ λοιπός. 796.
scenem dramatis nunquam transsenunt Tragici. 908
δ. et σ. saepe confunduntur. 934

ν᾽ ἐφελκυστικὸν in eodem ge. saepe hic ponitur. 942
salva vado sum. verbum sequit. 942
ἐν bis positum. 954
ἐπιθυμῶ praepositivus pro subjunctivo 838
ἂν pro ἐάν. 867 Ter praeterea [illegible]

sed semper, nisi fiat Elisio, interponitur aliquid inter vocales vel diphthongos frequenter obstaculum γ' — Exc.

τι ων, τι εστι, &c quae raptim efferuntur ab iratis, mirantibus, festinantibus, dolentibus, &c

110. De vi Articuli, cum pronomini subjungitur.

— ib. κατηρας —

127. N. Artic. το Αργος. et vid. v. 702.

129. Nomin. absolute positus.

131. Εκ τῶ (sc πραγματος) pro εκ τινος — non

140. δουναι pro δωσειν. τοις pro τιοι.

147. πως quare sic 149. τινι τροπῳ.

154 ηλθον δικαζων, pro δικασων. —

159. ουτω cum interrogatione.

166. τυραννος pro βασιλεως.

173. Res seu actio pro persona.

176. σοφον εστι, pro σοφῳ.

183. οικοθεν ipse a seipso.

186. Εγω δικαιος ειμι pro δικαιον ε[illegible]

221. Apodosis μεν — γε. oraculo[illegible]

222. Metaphorarum confus[illegible]

236 Schema διανοιας

238 de locis communibus. s. sententiis.

245. de tautologia.

252. πραξας μη καλως ambigue.

263. ει non contracta etiam ante vocalem

271. Una ex choro caeteras alloquitur, ut unam vel plures.

288 usus particulae τι. — γαρ.

293. τεκνον. vid. Cl. A. 51.

ib. lingua Ionica erat vetus Attica.

299. μειωσις, inutile pro damnosum.

306. De articulo πλεονασοντι. non placet.

321 Gorgonem aspicere

ib. ως pro εις raro invenitur. Ph: 1409.

325. de voce πραττειν —

327. δικη absq ουν. σοι. non elidit[illegible]

335. αποφαινω vel εμφαινω. μοι. v. 786 [illegible]

[illegible]. verbum praegnans.

Ihd not ~~page~~ line 159 conclude wth —;
211 begin wth — A
page 25 begin wth — Cho:
P. 135 in not: on v. 321. L. subsannantes
Ihd not verse 368 conclude wth —;
V. 379 voc: penult: L. cum aspirat:
Ihd not verse 437 conclude wth —.
V. 567 voc: ult: leg: cum len:
P. 176 not: in v. 796 l: 4. leg: vertitur
Ihd not verse 852 conclude wth —;
P. 182 not: in v: 872 l: Midiam
Ibid sumtum an sumptum?
P. 183 not: in vers: 888 sumta an sumpta

Mark'd Supplices

Homer Il. 2
Josephus 2
L. I. Tacit. 68 2
Herodot 2
L. Jon. 55. 314. 2
Xenoph. in an. Mem. 2 115.
Xen. in an. Cyrop. 2.
H. Hymn. 8 - 12
L. Andr. 714. 12.
Cicero. 18
Eph. 395. 18
Menand. 18
Stob. 18
L. Elect. 342 } 18
398 }
L. Choeph. 265. 18
L. I. Tacit. 1301. 18
L. Phoeb. 447. 22
L. Suppl. 741. 22
L. Alc. 1037. 22
L. Heracl. 79. 22
L. O. Col. 1214. 22
L. Heracl. 484 } 22.
493. 497 } —
L. Heracl. 633 } 22
635. }
L. Oed. 1387 - 22
H. Ody. w 26
Herodot. 26
Scholiast Hor. anctor. 26

V. Phoen. 674 - 30
H. Il. ep. — 31
Herald. in anon. 32
Val. Phoen. 110 - 35.
Catull. in Hom. Il. a 37
Lucan 37
Etym. Mag. 37.
Charitin — 39.
L. Hec. 63 — 42
L. Med. 133 — 42
L. Hipp. 171 — 42.
L. H. Jovem 447 - 42.
L. H. Jov. 79 42
Ar. Equit. 31 - 42
H. Hymn. — 42.
Abrenchius. 45.
Reinhius paginis — 45.
Lehrsius Aristarch. 46.
H. Ven. 45. 62
Q. Sm. 166. 48
L. Cycl. 99 — 48
L. Hecub. 125. 48
L. Helen. 949. 49
Spanh. in Aris — 50
L. Andron. 348. 50.
L. Hipp. 153 53
L. Cycl. 234 53
Herodotus 53
L. Hel. 73 - 53.
L. Iph. T. 818 .. 62
Clark Il. 9. 190. 60.

Valck. Ph. 1491. 62
V. Ph. 374 69
L. Andr. 743 69
802 -
S. Phil. 888 - 69
L. Orest. 132 73
L. Helen. 173 73
L. Med. 1008 73
L. Ph. 1542 73
Herodot 73
L. Jon. 359. 73.
L. Alc. 1080 79
L. Jon. 361 — 79
Dor. in Charit. 79
Hesych. — 79
Herodot — 79
L. Andron. 116. 79.
L. Andr. 93 - 84.
L. Troad. 789. 87.
Hesych. 87
H. Il. E. 887 - 87.
Holsten. 88
Herodot. 88
Jones - 88
L. Hec. 1118 — 89
Hesych. 89
Xenoph. 89
Max. Tyr. 89
L. Hipp. 336. 90
L. Orest. 1217 - 90

L. H. Jov. 336. 90
H. Jo. Dam. 90.
H. Ran. 1135. 90.
L. I. Act. 1536. 91.
L. Cyc. 397 — 94.
S. Antig. 324 94.
L. Elect. 772 94.
Ar. Rub. 647. 94.
Valck. Animad. 97.
Salmas. in Achil Tat. — 97.
L. Jon. 1020 - 99
Virg. VI. 865. 106
S. Ord. Tyr. 106
Cl. Alex. 109
E. Hipp. 336 109
Grotius - 109
Kingius 109
L. Hecub. 565 109
L. Or. 597. 109
Sch. in Sch. Jav. 1010 - 109
Ar. Vesp. 22 - 109
L. Troad. - 59. 109
L. Andr. 169: 109
L. Bacch. 81A. 109
L. Jon. 286. 110
Ar. Ran. 964 - 110
Dorvill. Jupp. 110 nomine —
V. Phoen. 1637 - 110
L. Hel. 1113 — 110
L. Jon. 219. } 110
442. }
S. Phil. 1088 -

Xenoph. 188-
L. Herc. Fur. 1390. 189
L. Hel. 568- 189.
Stobaeus. — 189.
Ar. Thesmoph. - 189.
Herodotus. 195.
Plutar. 201
L. Sisyphus — 201
N. Test. 205
Oketar. 205
Xenoph — 205.
Herod L. 205.
L. Incert. - 207.
V. Ph. 786-
Carrio — 208
Ap. Rhod. III. 1302. 208.
Miltonus — 208
N. Testam 208-
E. Alcest. 208.
Casaub. 217
Plutar - 217
Ar. Plut. 217-
Kuych 219
Hom. Il. E. 126. 219
Oppian 219
Epigram 219
Suetonius - 219
Copt. Phil. 1053 220
L. Med. 735 - 220
Ar. Lys. 95 — 221
Ar. Achar. 749 221
Epicharmus — 221
Athenaeus VI. 8- 221

Euripid. — 154
L. Helen. 77- 154
Ar. Vesp. 632 154
L. And. 744. 154
N. Test- 154.
V. Ph. 753. — 161-
L. Ph. 1616 — 165
L. I. Aul. 992 — 165
Apoll. Rhod. III. — 169
706.
L. Ion. 699 — 170
1180 — 170
Herodotus — 170
Xenoph — 170.
Caes. in Athen. 173.
L. Heracl. 414 — 174
592 — 174.
L. Or. 775. 176.
L. I. Aul. 1245. 179
Ar. Ran. 1071 180
Nonnius 180
S. Isoc. 743 183
Plutarch — 183
S. Ajac. 1071 — 183
Joseph - 183
Isocrates — 187
Xenoph. bis. 187-
L. Heracl. 776 187
1011 — 187
Dionys. Halicarn. 187
bis.
S. Phil. 130 187
L. Ph. 473 — 187
Herod L 187
188
Plutar. —
Max. Tyr. —

Euripid. — 124
Ap. Rhod. — 124
L. Ph. 578- 124
L. Bacch. 1095. 124
Quinct. 148.
Cic. Off. 375. 147
L. Ph. 1444 — 147
S. O. Tyr. 10 — 147
L. Ph. 1119 — 145
V. Ph. 493. 145
Claud. in Eutr. 178. 140
Horatius. — 140
L. Ph. 1224. 140
S. Anth. 567. 140
L. Iliad. 943 — 136
L. Ph. 411 — 136
L. Androm. 912 136
Dionysius Halic. 136
Vell. ex Annaeo 136
Plutarch. Mor. 136
Plato. 136
Pausan. — 131.
Ar. Ran. 779 — 131
L. Phoen. 946 131
L. Bacch. 946. 131
L. Hippol. 92 — 131
Ar. Thesm. 42. 131
56.
L. Antig. 145 131
L. Phoen. 1110. 131
Platina 131
Xenoph. — 129
L. Hippol. 187 — 129
S. Elec. 972. — 129-
Virg. Aen. 3. 891 129
V. Phoen. 367 — 129
Euripid. — 127
L. Andr. 978 — 127
Quinctil. — 127
Plutarch — 127
L. Jon. 915 — 127
Plutarch — 127
Horatius — 124
Sen. 952. —
Juvenal — 122
Justin. Mart. XII. 122
L. Tro. 199. 119.
Plutarch. — 119.
Horatius. 116
Alex. Aphr. 116
Pausan. 603. 112
L. Phoen. 872. 112
L. Hippol. 916 112
Hesiod. Op. 112
et Dies. 640.
Ap. Rhod. 492. 112
L. Elect. 467. 110.
L. Rhes. 1346. 110.
Herodotus — 110.
180 —
L. Or. 42. — 110.
L. Alc. 405 110
Hesiod. Op. et Dies. 428 - 110
Ap. Rhod. 1. 1289 — 110.

Md in Supplies

E. Hipp. 1434.	221
Athen. XIII –	221
S. O. Tyr. 730 –	221
Herodot —	222
Macrobius —	222
Osch. Eumen. 702	222
Hor. Testam —	222
Polemo.	222
Max. Tyrius –	222
S. O. Col. 1047 –	222
E. Alces. 878.	222
E. Elect. 398 —	225
E. Erectheus —	225.
Test. Vetus –	226
N. Test —	226
Os. 7 Th. 608	228
Phocylides —	228
Horatius. —	228
Peisson —	228
Cl. Alexand –	228.
E. Elec. 65	230
Herodotus	230
Plutar.	230
N. Test –	230
Lysias —	230
E. Phœn. 890 –	230
Xenophon.	239
Lycophro. 785	243
Æ. Agam. 501 –	243
Ap. Rh. III. 982	243
Hor. Christ. in ui Pat. 9168 –	243
Græc. Sect. Hesiod	243

Dear Sr,

Mond. Mar. 6. 1758.

I see you have altered the Order of the Plays in Sophocles, and put Antigone in the 3d place, instead of Oedip. Tyrannus. I suppose this was done by the comand of my Lords the Booksellers: and the Trachinice I should judge to be the last in yr Edit. by the Finis, and the Addenda out of Sam. Petit, who, tho an excellent Scholar, had just as much Taste of the poets as a Cow has of a Leg of Mutton. I would send you a gallant correction of that place in the Trachin. v. 1176. Πρὸς τῶν πτερόντων &c. wch puzzled Johnson so much, and so justly: but it is troublesome to me to write, having the Gout in both Hands & both Feet, and not able to stir out of my Chair to get at any Book.

Pray remember me to my Mistress, with Thanks to her for her Share in the Hamper; for I do not doubt but she had an hand in it. and please to enquire whether the Letters A. B. wch are subscribed to the London Edit. of Soph. 1722. do not signify Augustin Bryan, who you know published Plutarchs Lives. I was acquainted with him at Cambridge, and have heard Dr Have say that had he lived he would have made a great man: tho Dorville I remember somewhere speaks of his unskilfulness in Greek. but he was but a young man when she died: and there are very few who know any thing of Greek when compared with Dorville. I am Dear Sr yr sincerely

Jer. Markland.

To Mr Bowyer at his House in great Kirby Street Hatton Garden London.

Longmate sc. 81, Margaret St Cav^d Sq^e